ชุดเรื่องสั้น

29

ที่เกิดในต่างจังหวัด

เล่ม II

GUY de maupassant

ភិតភិយភ័កជ័ា

ภิดถิโมปักจ้า ตั๊ม //

แก้คำผิด

หน้า	แถว	คำผิดในเล็อง	ปรุมตัม
15	10	ผิดบ้า	ปิดบ้า
19	21	ติลิา	ติกลิา
40	15	ตัดปา	ตัดป่า
122	11	ยิกยุา	นิกยุา

ຄະນະຈັດທຳ :

- ຫົວໜ້າຄະນະ ໜຸມພັນ ລັດຕະນະວົງ
- ຜູ້ຊ່ວຍ ໜຸມພັນ
- -"- ຄຳຜອງ
- -"- ດວງດອນ
- -"- ພົມໂພ
- -"- ໜູພັນ
- ຈັດໜ້າປົກ, ກວດແກ້ ແລະຈັດໜຸມ ບົວໄລ ເພັ້ງແສງຄຳ
- ຮູບແຕ້ມ ກິດໂມປັດຊົງ ບຸນຫຽງ ສີຣິປະພັນ

ຜູ້ຈັດພິມ :
ສະຖາບັນຄົ້ນຄ້ວາສິລະປະວັນນະຄະດີ ແລະ ພາສາສາດ

ພິມທີ່ ວຽງຈັນ ສ.ປ.ປ.ລ
ພິມຄັ້ງທີ່ ຈຳນວນ 2.000 ຫົວ 1992

ສະໜ່ວນລິຂະສິດ

ທະບຽນເລກທີ 01/ພປ 300192

สาละบาม

		หน้า
1.	ภิดีโมปักขัว	1
2.	มาดาฺมบาตัส ๑๑	8
3.	สอวสรอ ๑๑	17
4.	คำสาละพาบของเตโอณมชาโบ ๑๑	28
5.	สันชาดยามลวามธัก	40
6.	ลวามอูาญาด ๑๑	48
7.	ฒวโมเขาฑู ๑๑	55
8.	ดุอีาบ๋?	67
9.	พู	77
10.	พเถามิลว ๑๑	91
11.	สอวสะหายภิ	101
12.	มาวสาอฟิฟิ ๑๑	111
13.	ปรอพอย ๑๑	131
14.	ปะลาไช	139
15.	มาวมามตึม	151
16.	ปูบ้ำ	161
17.	ใมลอยลือ ๑๑	170

๑.๑ แปลงเรื่อง

ກິເດີໂມປັກຊັ

ໂດຍ : ໝຸນພັນ

ນວນຈິນຊາວລາວຈຳນວນກ້ວາງຂວາງພໍສົມຄວນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນວົງການນັກຂຽນນັກຂຽນ ນັກປະພັນ ນັກວັນນະຄະດີ ແລະນັກອ່ານທັ່ວຫລາຍ ຄົງຈະຮູ້ຈັກຊື່ສຽງ ແລະຜົນງານວັນນະກຳອັນຍອດຍິ່ງຂອງນັກປະພັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຝະລັ່ງ ທ່ານນີ້ໄດ້ດີພໍສົມຄວນ.

ທ່ານມີຊີວິດຄວາມເປັນມາແນວໃດ ມີທາດແທ້ ແລະທ່ານອ່ຽງທາງດ້ານແນວຄິດ ຈິດໃຈແນວໃດ ມີເອກະລັກການປະພັນແນວໃດ ແມ່ນອັນໃດ ທີ່ເປັນສິ່ງຊຸກດັນໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຖິງຍອດສູງແຫ່ງວົງການປະພັນ ຈົນມີຊື່ສຽງດົງດັ່ງ ຈົນທົ່ວໂລກໄດ້ຍ້ອງຍໍສໍລະເສີນ ຖືວ່າທ່ານເປັນນັກປະພັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ທີ່ໄດ້ປະກອບ ບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າໃຫ້ແກ່ວົງການປະພັນ ແລະວັນນະຄະດີຂອງໂລກດ້ວຍ.

ເພື່ອຈະໃຫ້ເຮົາທ່ານເຂົ້າໃຈນັກປະພັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທ່ານນີ້ໄດ້ດີ ແລະງ່າຍດາຍ ກ່ອນອື່ນພວກເຮົາລອງພາກັນມາຮູ້ຈັກປະເພດຜົນງານຂອງທ່ານແລະທາດແທ້ການປະພັນຂອງທ່ານວ່າ ຢູ່ໃນປະເພດໃດ ບັນດານັກຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ນັກວິຈານວັນນະຄະດີຜູ້ໃຫຍ່ໆທັ່ວຫລາຍ ຕ່າງກໍໃຫ້ທັດສະນະວ່າ ທ່ານ ກີ ເດີໂມປັກຊັ ເປັນຕົວແທນສຸດທ້າຍຂອງກຸ່ມນັກປະພັນດາວຮຸ່ງຂອງຝະລັ່ງ ສະໄໝສະຕະວັດ ທີ 19 ທີ່ນິຍົມສັດຈະທັດວິຈານ. ທ່ານໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ້ ກັບປະກິດການແລະຄວາມຫຍໍ້ທໍ້ຕ່າງໆ ຂອງສັງຄົມ ໂດຍໃຊ້ວັນນະຄະດີທົ່ມລັກສະນະສັດຈະທັດ

ວິຈານລະດັບສູງສຸດ ເປັນອາວຸດ ແລະຮັບໃຊ້ຮູບແບບສິລະປະການປະພັນ ແບບໃຫມ່ ອັນເປັນລາງບອກເຖິງຮູບແບບແຫ່ງສະຕະວັດ ທີ 20 ໃນການປະພັນເປັນພາຫະນະ.

ຄວາມວ່າຍອດສູງສຸດແຫ່ງສັດຈະທັດວິຈານຂອງທ່ານນັ້ນ ມີນັກຄົນຄ້ວາຍາງ ທ່ານຍັງໃຫ້ການຕີລາຄາວ່າ ທ່ານເປັນນັກຂຽນ "ເໜືອຄວາມຈິງ" ຫມາຍ ຄວາມວ່າ ໃນພາກປະຕິບັດໃນສັງຄົມແລ້ວ ລະຄອນທີ່ທ່ານວາດເອົາໄວ້ ໃນ ເລື່ອງຕ່າງໆຂອງທ່ານນັ້ນ ບໍ່ສາມາດຈະພົບເຫັນໃນຄວາມເປັນຈິງໃນໂລກນີ້ໄດ້ ເລີຍ. ແຕ່ຕາມທັດສະນະຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ທ່ານເປັນ ນັກຂຽນບໍ່ເຖິງກັບ "ເໜືອຄວາມຈິງ" ເລີຍ ແຕ່ຢູ່ແຄມຂອບວົງ ຂອງຄວາມ ເປັນຈິງ ຫລືວ່າວ່າ ຢູ່ຈຸດສູງສຸດແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງສັງຄົມ ຫມາຍຄວາມ ວ່າ ຊີວິດສັງຄົມນ້ອຍຫນ້ອຍຫນາທີ ໃນຊີວິດຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຈະເປັນໄປ ໄດ້ ແຕ່ກໍຍັງພໍມີຄວາມສາມາດເປັນໄປໄດ້ຢູ່ ເຖິງວ່າຍັງບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນມາກ່ອນ ກໍຕາມ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ບັນຫາ ສ້ອຍເພັດ ໃນເລື່ອງ "ເອ້ເພດຊົງ" ບັນຫາ ເສັ້ນຊີວິດເຈົ້າກຳ ໃນເລື່ອງ "ເສັ້ນຊີວິດ" ບັນຫາຍິງເສບໂສມກັບມ້າ ໃນ ເລື່ອງ "ມ້າບໍ ?" ບັນຫາຍິງຂະລາຕົ້ມໃຫ້ຄອບຄົວຂອງ ດີ ຄິບີແລ້ວ ຂຸບ ລ້ຽງໃນເລື່ອງ "ຂ້ມ້າ" ບັນຫາ ເມຍຮັກຜົວແທ້ໆ ພັດຫລົ້ນຊູ ແຖມຍັງຄິດ ຈະ ປົງຊີວິດຂອງຜົວ ຖ້າວ່າການກະທຳຂອງເຂົາຖືກພົບເຫັນ ໃນເລື່ອງ "ຮັກຕ່າງ ແດນ" (ນາໂຮກກາ) ບັນຫາຄວາມຮັກ ໃນເລື່ອງ "ຄວາມສຸກ" ແລະຫລາຍ ຫລາຍເລື່ອງອີກດ້ວຍ.

ສຳລັບຜົນງານຂອງ ກີ ດີໂມປັດຊັ ແລ້ວ ການທີ່ຈະຊອກຫາ ຈຸດລວມ ຂອງຫົວຂໍ້ນັ້ນ ເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ ເພາະວ່າ ທ່ານຂຽນກ່ຽວກັບທຸກ ປະເພດຊີວິດສັງຄົມ ຄວບກວມທຸກປະເພດຄົນ ທຸກປະເພດອາຊີບການແລະທ່ານ

ກໍຂຽນໄດ້ດີຫລີ ເລິກເຊິ່ງລະອຽດລະອໍໃນແຕ່ລະອາຊີບ ຈະແມ່ນຊີວິດຊາວນາ ຊີວິດໃນໂບດ ວັດ ການເດີນເຮືອ ການລ້າເນື້ອ ຊີວິດຊຸມນາງ ການຍົ້ກ ຫະ ຫານ ແລະອື່ນໆ. ເມື່ອອ່ານຜົນງານຕ່າງໆຂອງທ່ານແລ້ວ ພວກເຮົາ ຮູ້ສຶກວ່າ ທ່ານມີຄວາມຮອບຮູ້ຊີວິດສັງຄົມຂອງແຕ່ລະຈຳພວກຄົນກ້ວາງຂວາງ ແລະເລິກ ເຊິ່ງທີ່ສຸດ.

ຈຸດພິເສດອັນໜຶ່ງໃນການຂຽນຂອງທ່ານນັ້ນ ແມ່ນລັກສະນະປະຊາຊົນແລະ ຄວາມແທດເຖິງຈິດຕະສາດຂອງຄົນ. ທ່ານໃຊ້ສຳນວນອັນເປັນເອກະລັກ ຂອງ ປະຊາຊົນ ແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ ແຕ່ລະວົງການໄດ້ດີ.

ແຕ່ທຸກໆເລື່ອງທີ່ທ່ານຂຽນອອກມານັ້ນ ລ້ວນແຕ່ເປັນການຕຳນິສຽດສີສັງຄົມ ຊະນິດທ່ວາ ເຫລືອກ່ວານັ້ນໄປບໍ່ມີ.

ທ່ານໄດ້ຈົກເອົາປະກົດການທີ່ບິດບ່ຽງມ ແລະອາດເປັນໄປໄດ້ຂອງສັງຄົມ ອອກມາເຜີຍແຜ ປະນາມ ແລະເຍີ້ຍຫຍັນຢ່າງຮຸນແຮງ ໂດຍສ້າງພາບຈຳລອງ ແຫ່ງຄວາມບິດບ່ຽງມດັ່ງກ່າວໄດ້ຢ່າງດີຍິ່ງ.

ແລະອັນສຸດທ້າຍທີ່ເປັນໜ້າສັນລະເສີນ ແລະຄິດວ່າເປັນອຸດົມການອັນເລິກ ເຊິ່ງຂອງທ່ານນັ້ນ ແມ່ນຄວາມຮັກຊາດ ຄວາມກຽດຊັງສົງຄາມ ແລະຄວາມປາ ຖະໜາຫາສັນຕິພາບ ຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈກັນລະຫວ່າງຊາດ.

ທ່ານຈະເຫັນແນວຄິດເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນເລື່ອງ "ສອງເພື່ອນດີ" "ນາງສາວ ຟີຟີ" ຫລື "ຄວາມປະຈົນໄພຂອງ "ວອນຕີ ສະນັບ" ເປັນຕົ້ນ.

ອັນເປັນໜ້າເອົາໃຈໃສ່ອີກອັນໜຶ່ງ ເຖິງວ່າຈະແມ່ນບັນຫາປົກປ້ອງກໍຕາມ ແຕ່ກໍບ່ຶງບອກເຖິງອຸດົມການ ແລະຫາດແທ້ຂອງນັກປະພັນໃຫຍ່ຜູ້ນັ້ນແມ່ນຄວາ ມເຫລືອມໃສປານໃດຕໍ່ສາສະໜາ ກໍຄືນັ້ກບວດເຍຊູ. ພິລຸດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ອາດ ຈະພໍເຫັນໄດ້ຈາກເລື່ອງ "ຕ່ຽງນອນ" "ແສງເດືອນ" ກໍຄືເລື່ອງ "ບຸຣານນະ

ພັນ". ໃນເລື່ອງຕ່າງໆດັ່ງກ່າວນີ້ ພວກເຮົາຍັງສາມາດຈວບເໜັ້ນອາລົມເຢາະ ເຍີ້ຍ ສຽດສີຂອງທ່ານນຳດ້ວຍ.

ຫາກຕາມທັດສະນະແບບສັດຈະວິພາກແລ້ວ "ຄົນເປັນຜູ້ສ້າງສັງຄົມ ສ້າງ ປະຫວັດສາດ ແລະໃນຂະນັ້ນ ປະຫວັດສາດກໍຄືສັງຄົມ ຈ່ວຍຫລໍ່ຫລອມແລະສ້າງ ຄົນ". ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານ ກີ ເດໂມປັດຊັງ ກໍບໍ່ຢູ່ນອກເໜືອຈາກກົດເກນນີ້ເລີຍ.

ຫາກພວກເຮົາມາເບິ່ງສະພາບແວດລ້ອມຮອບຕົວຂອງທ່ານແລ້ວ ພວກເຮົາ ຈະເຂົ້າໃຈທັນທີວ່າ ເປັນຫຍັງຜົນງານຂອງທ່ານຈຶ່ງມີເອກະລັກ ແລະສີສັນສະ ເພາະ ມີລັກສະນະມະຫາຊົນຢ່າງແທດຖ້ວ ມີນາງສີ ມີປາຍຫອກອັນແຫລມຄົມ ທີ່ສຸດ ໃນການຕຳນິຕິຕຽນສັງຄົມວົງການຕ່າງໆ ມີຄວາມຮັກຊາດ ກຽດຊັງຜູ້ຮຸກ ຮານ ແລະມີຄວາມປາຖະໜານຳສັນຕິພາບ. ພວກເຮົາຍັງຈະເຫັນວ່າ ເປັນ ຫຍັງທ່ານຈຶ່ງສາມາດກາຍເປັນຜູ້ເປີດຍຸກແຫ່ງການຂຽນເລື່ອງສັ້ນແບບສະຕະວັດ ທີ 20 ໄດ້.

ທ່ານ ກີ ເດໂມປັດຊັງ ມີຊື່ເຕັມວ່າ ຣັງຣີ ເຣເນ ອານແບກ ກີ ເດ ໂມ ປັດຊັງ ເກີດ ປີ 1850 ທີ່ແຂວງແຊນ-ມາຣິຕ ຕິດກັບທະເລພາກຕາເວັນຕົກ ສ່ຽງເໜືອຂອງປະເທດຝະລັ່ງ. ພໍ່ອາຍຸໄດ້ 7 ປີ ພໍ່ ແລະແມ່ຂອງທ່ານ ໄດ້ ແຍກທາງກັນ. ທ່ານຈຶ່ງໄປຢູ່ນຳຜູ້ເປັນແມ່ ທີ່ເມືອງນ້ອຍ ທີ່ສວຍງາມ ແຄມທະ ເລແຫ່ງໜຶ່ງຊື່ ເອເຕຼຕາ ອັນອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍໝູ່ບ້ານຂອງຊາວຫາປາ. ຊີ ວິດເຍົາໄວຂອງທ່ານນີ້ ອຳນວຍໃຫ້ທ່ານໄດ້ສຳພັດກັບທຳມະຊາດ ຊີວິດມວນຊົນ ຊາວຊົນນະບົດ ທະເລ ແລະການດີ້ນຣົນ ເຊິ່ງບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ສະທ້ອນ ອອກໃນບົດຂຽນຂອງທ່ານໃນຕໍ່ມາ.

ແຕ່ປີ 1863 ຖ້ວ 1867 ທ່ານໄດ້ເຂົ້າຮຽນທີ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ ຂອງ ສາສະໜາ ແລະຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງຮຽນດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນວ່າຄູຈັບບົດເລື່ອງ ທີ່

ທ່ານຂອນເພີ່ໄປໃນທາງກຳມະເພດໂພດບົດໜຶ່ງໄດ້.

ນີ້ກໍອາດຈະເປັນເຫດອັນໜຶ່ງ ທີ່ພາໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວັດ ແລະທີ່ພາໃຫ້ທ່ານເຢັ້ຍຫຍັນວັດນຳດ້ວຍ.

ໃນເວລາທີ່ທ່ານກຳລັງຮຽນຢູ່ນັ້ນ ກໍມີເຫດການອັນໜຶ່ງສຳລັນເກີດຂຶ້ນ ຄື ທ່ານໄດ້ຊ່ວຍເອົາຊີວິດຂອງນັກກະວີອັງກິດ ຊື່ວ່າ ຊະວິນເບີນ ທີ່ກຳລັງຈະດິ້ນກ້ຳຕາຍ ເຫດການອັນນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ບຸກຄົນທັງສອງຮູ້ຈັກຮັກແພ່ນກັນ. ກິ ເດີ ໂມປັດຊັງເອງ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານບົດຮຳບົດຮຽນອັນວິເສດ ທາງດ້ານການຂຶດຂຽນຈາກນັກປະພັນຜູ້ນັ້ນ.

ປີ 1868 ທ່ານໄດ້ເຂົ້າຮຽນໃນໂຮງຮຽນອຸດົມຂອງເມືອງຣວງ ໃນໂອກາດນັ້ນ ທ່ານໄດ້ທຳການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບນັກປະພັນໃຫຍ່ໆຫລາຍທ່ານ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນ ໂຟຣແບກ ເຊິ່ງໄດ້ໃຫ້ການອົບຮົມບົ່ມເພາະທ່ານໃນດ້ານການປະພັນ ໃນ ເວລາຕໍ່ມາເປັນເວລາ 7 ປີ, ຕໍ່ມາ ປີ 1870 ເມື່ອເກີດສົງຄາມ ລະຫວ່າງ ຝະລັ່ງ ແລະປຣູເຊັຍ (ເຢລະມັນ) ທ່ານກໍໄດ້ຖືກເກນເຂົ້າເປັນທະຫານ ຮ່ວມ ສົງຄາມ. ເຫດການອັນນີ້ເອງ ດ້ານໜຶ່ງກໍເຮັດໃຫ້ທ່ານຮອບຮູ້ໄດ້ ຖ້ຽວເລື່ອງ ກ່ຽວກັບທະຫານ ແລະອີກດ້ານໜຶ່ງພັດເຮັດໃຫ້ທ່ານເກີດມີຄວາມຮັກຊາດ ຄຽດ ແຄ້ນຕໍ່ສົງຄາມ ເຫັນສົງຄາມເປັນເລື່ອງຢ່າກຫົວ ໄຮ້ສາລະ ໄຮ້ສະຕິ ຫລືເປັນ ເລື່ອງບ້າໆ ບໍ່ໆ ແລະຕ່ຳຊ້າ ກໍໃຫ້ທ່ານເກີດມີຄວາມປາຖະຫນານຳ ສັນຕິພາບ ຄວາມເປັນມິດອັນດີລະຫວ່າງຊາດ.

ຫລັງຈາກທ່ານອອກຈາກໜ້າທີ່ການທາງທະຫານແລ້ວ ທ່ານກໍເຂົ້າ ເຮັດ ການໃນຫ້ອງສະໝຸດກະຊວງການເດີນທະເລ ເປັນບັນນາທິການ ແລະພະນັກ ງານຂັ້ນນຳໃນກະຊວງດັ່ງກ່າວດ້ວຍ.

ໄລຍະນີ້ເອງທີ່ທ່ານເລີ່ມຂຽນລະຄອນ ເລື່ອງສັ້ນ ແລະກະວີ ເຊິ່ງໄດ້ນຳ

ອອກສະແດງ ແລະລົງພິມໃນໜ້າໜັງສືພິມ ແລະວາລະສານຕ່າງໆ.

ມາເຖິງປີ 1879 ທ່ານໂຟແບກຈຶ່ງຍົນຍວາຍໃຫ້ທ່ານ ກີ ເດ ໂມປັດຊັ່ງ ອອກຈາກກະຊວງການເດີນທະເລມາຢູ່ກະຊວງສຶກສາ. ທ່ານ ໂຟຣແບກ ເວົ້າ ນຳທ່ານວ່າ: "ຢ່າລືມເນື້ອ ພອນສະຫວັນນັ້ນ ເປັນແຕ່ພຽງຄວາມລໍ້ລອຍອັນບໍ່ ມີວັນເປັນ ຫາລະເຮັດໄປໂລດ".

ປີ 1881 ທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປປະເທດ ອານເຊຣີ.

ປີ 1882 ທ່ານໄດ້ເດີນທາງຕື່ນ ຜ່ານແລ້ວນເປ ຕາຍ.

ປີ 1883 ທ່ານໄດ້ໄປພັກທີ່ ເມືອງນິດ ທາງພາກໃຕ້ຂອງຝະລັ່ງ.

ປີ 1885 ທ່ານເດີນທາງໄປປະເທດ ອິຕາລີ ແລະເກາະຊີຊິນ.

ປີ 1886 ເດີນທາງໄປປະເທດອັງກິດ.

ປີ 1889 ເດີນທາງດ້ວຍກຳປັ່ນ ເລາະແຄມທະເລເມດິເຕຣາເນ ແຕ່ ເມືອງການ ເຖິງ ສັນເຣໂມ ຊາວອນ ແຈນ. ທ່ານຍັງໄດ້ຢ້ຽມຢາມເມືອງ ປີ ຊາ ແລະ ໂຟຣຣັງ ຈາກນັ້ນກໍມຸ່ງໜ້າໄປ ຊີຊິນ ແລະອານເຈ ແລະດ້ວຍທາງ ນີ້ທ່ານເດີນທາງໄປສູ່ ຕູນີຊ.

ການເດີນທາງເຫລົ່ານີ້ຂອງທ່ານ ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮອບຮູ້ ຫລາຍ ສິ່ງຫລາຍແນວ ອັນໄດ້ສະທ້ອນອອກໃນຜົນງານຂອງທ່ານຢ່າງອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດ.

ທ່ານ ກີ ເດ ໂມປັດຊັ່ງ ເປັນຄົນສຸດທ້າຍໃນກຸ່ມນັກຂຽນດາວດົ່ນແຫລ່ງສັດ ຈະທັດວິຈານສະໄໝນັ້ນ.

ເຫດການທີ່ທ່ານປະສົບໃນຊີວິດເຍົາໄວຂອງທ່ານ ທີ່ຕົດແຫດກັບຊີວິດຕົວຈິງ ຂອງມວນຊົນ ການຫລໍ່ຫລອມທັດສະນະຄະຕິຈາກສະພາບການ ເຊິ່ງປະທຸ້ມໃນ ເວລານັ້ນ ເຊັ່ນ ການໂຄ່ນລົ້ມລະບອບສາທາລະນະລັດ ໂດຍ ນັບໂປເລອົງ ໂບນາປາກ ສົງຄາມລະຫວ່າງຝະລັ່ງ ແລະປຣູເຊັຍ ເຊິ່ງ ສ້ຽງສຸດລົງ ດ້ວຍ

ການປະລາໄຊຂອງຝະລັ່ງ ການປາບປາມຄອມມູນ ດີ ປາລີ ການດີ້ນຮ່ອ ໄປສູ່ເຂດແຄ້ວນແດນຕ່າງເປັນເມືອງນິດ ການເຝິກຝົນຫລໍ່ຫລອມຕົນເອງ ຈາກ ປະສົບການຂອງນັກຮົບຮຸ່ນອ້າຍ... ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ເອງ ໄດ້ມາສົ່ງເຄາະ ປະສົມປະສານກໍ່ກຳເນີດໃຫ້ເກີດມີເອກະລັກສະເພາະ ແລະໃຫມ່ອ່ຽມ ໃນພອນ ສະຫວັນການປະພັນຂອງທ່ານ. ທ່ານເປັນຜູ້ກ້າວເຂົ້າສູ່ວົງການນັກຮົບລຸນຫລັງ ທ່ານ ບານຊັກ ສະຕັ້ງດານ ໂຟຣແບກ ແລະເອມິນ ໂຊລາ ທ່ານໄດ້ຕັດຂາດ ກັບທັດສະນະແບບຂຸນນາງໃນການຂຽນຮົບ ເຊິ່ງຊົ່ງອິດທິພົນໃນສະໄຫມເຄິ່ງສະ ຕະວັດກ່ອນໜ້າທ່ານ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຈາກ ບານຊັກ.ການປ່ຽນແປງທາງ ລະບອບການເມືອງ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນການປະຕິວັດຂອງຊາວກຳມະຊີບ ທີ່ຝະລັ່ງ ໄດ້ສົ່ງພົນສະທ້ອນອັນໃຫຍ່ຫລວງໃຫ້ແກ່ທັດສະນະຄະຕິທາງປັດຊະຍາ ຂອງທ່ານ ຈົ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຜົນງານຂອງທ່ານແຫດເຖິງຊີວິດຕົວຈິງຂອງມວນຊົນ ແລະຖືກ ອົກຖືກໃຈມວນຊົນ. ທ່ານເຄີຍເວົ້າໄວ້ວ່າ "ນັກຮົບຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ນຳ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົວພວກເຮົາ ແລະບໍ່ສະເພາະແຕ່ຕ້ອງວາດຮົບກ່ອນກັບ ແຕ່ເລື່ອງນັ້ນໄດ້ນັ້ນໝົ້ນເຫລ້ອມຂອງພະລາຊະວັງຫ໋ນ ຍັງຕ້ອງໄດ້ຮົບ ກ່ອນ ກັບນັ້ນໄດ້ນັ້ນຊາຊົນຂອງເຮົ້ອນຄົວອີກດ້ວຍ".

ດ້ວຍເອງ ທີ່ທ່ານ ກີ ດີ ໂມປັດຊັ່ງ ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ບຸກເບີກສິລະປະການ ຮົບເລື່ອງສັ້ນ ແຫ່ງ ສະຕະວັດ ທີ 20 ອັນມີເອກະລັກສະເພາະ ຂອງທ່ານ ນຳເອົາບົດຮົບອັນລ້ຳຄ່າສອນບັນດານັກຮົບໃນທົ່ວໂລກ. ທ່ານ ໄດ້ເສຍຊີວິດ ໄປໃນປີ 1893 ຄື ເມື່ອອາຍຸໄດ້ 43 ປີ ໃນສະພາບທີ່ເສຍສະຕິ ເສຍຊຳປະ ຊັນຍະ. ສົບຂອງທ່ານຖືກຝັງໄວ້ຢ່າງປາສະຈາກໂລງ ທີ ນິ່ງປາກນັກ ປາຣີ. ປະຊາຊົນຊາວຝະລັ່ງ ໄດ້ພາກັນສ້າງອະນຸສາວະລີແຫ່ງໜຶ່ງ ອຸທິດໃຫ້ຄຸນງາມ ຄວາມດີຂອງທ່ານ ທີ່ເມືອງ ຣວງ./.

ปาดาม ปาติส

ແປໂດຍ: ດວງດ໊ອມ

ເມື່ອຂ້ອຍກ້າວເຂົ້າໃນຫ້ອງລໍຖ້າສຳລັບຜູ້ໂດຍສານ ຂອງສະຖານີ ລົດໄຟ ລຸແບ້ງ ນັ້ນ, ກ່ອນອື່ນຂ້ອຍໃຊ້ແສງຕາແນມເບິ່ງໂນ້ງໃຫຍ່ຫ້ອຍຢູ່ຝາ. ຂ້ອຍ ຕ້ອງຄອຍອີກສອງຊົ່ວໂມ້ງກັບສິບນາທີ ເພື່ອຖ້າຂະບວນລົດດ່ວນໄປປາຣີ.

ໃນທັນໃດ ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ສຶກເມື່ອຍອ່ອນ ພໍປານຍ່າງມາເປັນສິບໆຫລັກ, ຈາກ ນັ້ນກໍ່ແນມໄປອ້ອມໆໂຕ ຄືກັບວ່າຈະຄົ້ນພົບວິທີການຂ້າເວລາຢູ່ຕາມຝາເຫຼົ່ານັ້ນ ແຕ່ຂ້ອຍກັບອອກມາ ແລະ ມາຢຸດຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູໃຫຍ່ສະຖານີ ຫົວຄິດ ຈຸມວາຍ ຍ້ອນຄວາມປາຖະໜາຢາກຮັກອັນໃດອັນໜຶ່ງຂຶ້ນມາ.

ຖະໜົນເປັນເສັ້ນທາງໃຫຍ່ ປູກຕົ້ນກະຖິນບ້າງຈ້ອຍ ຍຸ່ສອງຝາກທາງ ມີ ເຮືອນລຽນກັນເປັນແຖວ ຫລັງນ້ອຍໃຫຍ່ບໍ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ຄືກັນ, ເປັນເຮືອນ ຕາມແບບຢູ່ຫ້ວເມືອງນ້ອຍໆປູກລາມຂຶ້ນໄປຕາມໂນນພູນ້ອຍ ແລະ ຢູ່ທາງສົ້ນ ເບ້ືອງນັ້ນ ຈະແນມເຫັນຕົ້ນໄມ້ ຄືກັບວ່ານັ້ນໄປສຸດລົ້ງໃນອຸທິຍານ.

ບາງຄັ້ງບາງຄາວມີແມ່ວໂຕໜຶ່ງແລ່ນຜ່ານທາງຍາງ ແລ້ວກະໂດດ ຂ້າມ ນ້ຳຫ້ວຍ ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວວ່ອງໄວ. ໝານ້ອຍໂຕໜຶ່ງອ້ານຝ້ານຝ້າວຟັ່ງ ສືບຄົ້ນ ຕາມຕົ້ນຕໍ້ນໄມ້ທຸກໆຕົ້ນ ເພື່ອຊອກຫາເສດອາຫານ. ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນຄົນ ຈັກຄົນ ເລີຍ.

ຄວາມຮູ້ສຶກເມື່ອຍລ້າ ໝົດຫວັງຢ່າງໜຶ່ງແລ່ນກຸ້ມຈິດໃຈຂອງຂ້ອຍ. ຊິ ເຮັດຫຍັງ ? ຊິເຮັດຫຍັງ ? ຂ້ອຍຄິດຫາຍັນຍາກາດອັນໜ້າເບ່ືອໜ່າຍ ຍຶດ ເຍ້ືອ ແລະ ຫລີກບ່ໄດ ຂອງຮ້ານກາເຟນ້ອຍໆປະຈຳສະຖານີລົດໄຟ ຄິດເຫັນ

ໂຈກເບຍທີ່ບໍ່ເປັນຕາຖົ່ມ ແລະ ຫນັງສືພົມທ້ອງຖິ່ນທີ່ອ່ານບໍ່ອອກ ເນື່ອແສງຕາ ແນມໄປພົບຂະບວນແຫສົ່ງສະການພວມລຽວຈາກຖະຫນົນເສັ້ນຕັດ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ ຖະຫນົນທີ່ຍ້ອຍຢືນຢູ່.

ຂອຍຮູ້ສຶກເຊົ້າເບື່ອຫນ່າຍໄປທີ່ເຫັນລົດແກ່ສິບ ເພາະຢ່າງຫນ້ອຍ ເວລາ ສິບນາທີກໍ່ໄດຜ່ານພົ້ນໄປ.

ແຕ່ໃນທັນໃດ ຂອຍກໍ່ຍົ້ງທະວີຄວາມສົນໃຈຂຶ້ນເປັນສອງເທົ່າ. ນິສຸພາບບຸ ລຸດແຫສິບນາພຽງແປດຄົນເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ຫນຶ່ງສະອຶ້ນໄຫ ສ່ວນຜູ້ອື່ນໆລົມກັນຢ່າງ ເປັນກັນເອງ. ບໍ່ມີຄຸນພໍ່ຈັກອົງນຳພາຂະບວນ ຂອຍຄິດເອົາເອງວ່າ: " ນີ້ ແມ່ນພິທີສົ່ງສະການບໍ່ມີພະສູດ " ຕໍ່ມາ ຂອຍຄິດວ່າເນື້ອງຂະຫນາດ ລຸແບງ ນີ້ ຕ້ອງມີນັກຄິດອິດສະຫລະຢູ່ຢ່າງຫນ້ອຍເປັນຮ້ອຍໆ ທີ່ຈຳຕ້ອງປະກົດຕົວອອກ ມາ ຊັ້ນນັ້ນແມ່ນຫຍັງ ? ຂະບວນເຄື່ອນທີ່ໄປໄວໆ ບົ່ງບອກຢ່າງຈະແຈ້ງ ວ່າ ຈະມີການຝັ່ງສົບຜູ້ຕາຍລາຍນີ້ ຢ່າງບໍ່ມີພິທີໃດໆ ຫມາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີພິທີ ທາງ ສາດສະຫນາ.

ຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນພາຂອຍແລ່ນເຂົ້າໄປຫາຂໍ້ສົມມຸດຖານອັນສັບສົນ - ກ່ວາຫມູ, ແຕ່ໃນເມື່ອ ລົດແກ່ສິບກາຍຫນ້າໄປ ຂອຍຈຶ່ງເກີດຄວາມຄິດພິດສະ ດານຢ່າງຫນຶ່ງຄື: ຍ້ານຕິດຕາມສຸພາບບຸລຸດທັ້ງແປດໄປ ຮູ້ແນວນີ້ ຢ່າງ ຫນ້ອຍຂອຍຈະໃຊ້ເວລາຫນົດໄປຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງ. ຄິດໄດ ຂອຍກໍ່ອອກຍ້ານວ້ານ ຫາເສົ້າໂສກ ແລະ ຕິດຕາມນຳຫລັງຄົນອື່ນໆໄປ.

ສອງຄົນຫລັງສຸດວ່ານາເບົ່ງດ້ວຍຄວາມແປກໃຈ, ຈາກນັ້ນກໍ່ລົມ ກັນ ຄ້ອຍໆ. ແນ່ນອນ ເຂົ້າເຈົ້າຄົງຈະຖາມກັນວ່າ ຂອຍເປັນຄົນເນື້ອງນີ້ບໍ? ຕໍ່ ມາພວກເຂົ້າກໍ່ຄວັກຍ້ານຖາມອີກສອງຄົນຍ້ານຫນ້າ ເຊິ່ງກໍ່ວ່ານາເບົ່ງຫນ້າ ຂອຍຄືກັນອີກ. ຄວາມສົນໃຈແບບນີ້ຮູ້ສຶກໃຫ້ຂອຍຫມຸດຫມົດ ເພື່ອໃຫ້ມັນ ຍຸຕິ ລົງ ຂອຍຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆພວກເພື່ນຢູ່ໃກ້ໆກັ້ນຫົວຄຳນັບແລ້ວບອກວ່າ: " ຂໍ ອະໄພໂທດນຳທ່ານທັ້ງຫຼາຍດ້ວຍ, ຖ້າຂອຍຂັດຈັ້ງຫວະການສົນທະນາ ຂອງ

ພວກທ່ານ. ພໍ້ຂ້ອຍເຫັນການສົ່ງສະການແບບບໍ່ມີພະສຸດ ຂ້ອຍຈຶ່ງຕິດຕາມ ມາ ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າຄົນຕາຍແນ່ນໃຜຊ້ຳ " ສຸພາບບຸລຸດຄົນຫນຶ່ງ ຕອບວ່າ: "ຄົນຕາຍ ເປັນແມ່ຍິງ " ຂ້ອຍແປກໃຈ ແລະ ຖາມວ່າ: "ແຕ່ກໍ່ແມ່ນການສົ່ງສະການ ແບບບໍ່ມີພະສຸດແມ່ນບໍ່ ? "

ສຸພາບບຸລຸດອີກຄົນຫນຶ່ງເຊິ່ງເບິ່ງຄືຢ່າກໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ເລື່ອງນຳແທ້ໆນັ້ນ ;ເປັນ ຜູ້ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: " ແມ່ນແລະບໍ່ແມ່ນ, ພວກຄຸນພໍ່ບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າວິຫານ " ບັດນີ້ຂ້ອຍຫລົງຄຸຫານວ່າ: " ໂອ ! " ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຍັງເລີຍຈັກຄັ້ງ.

ບຸລຸດຜູ້ນຶ່ງມາລະຍາດທີ່ຢູ່ໃກ້ໆຂ້ອຍ ເປີດເຜີຍເລື່ອງສູ່ຟັງດ້ວຍສຽງ ຄ່ອຍໆ ວ່າ: " ໂອ, ຕົ້ງວ່າເປັນເລື່ອງເປັນລາວແທ້ໆໃດ, ນາງຊາໂຕຕາຍນາ , ຍອມແມ່ນ ພໍ້ນຶ່ງບໍ່ອາດຫຳພິທີທາງສາດສະຫນາໄດ້ ຜູ້ນັ້ນແມ່ນ ຜົວຂອງ ລາວ ຜູ້ຍາງອອກຫນ້າທີ່ຮອງໄຫ້ຢູ່ນັ້ນລະ ! "

ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງລັ່ງໆເລງວ່າ: " ຈັ່ງແມ່ນເຈົ້າຮັກໃຫ້ ຂ້ອຍແປກໃຈ ແລະ ສົນໃຈພິລຶກ ຈະເປັນການລົບກວນບໍ່ ຖ້າຂ້ອຍຂໍໃຫ ເຈົ້າ ເລົ່າເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນສູ່ຟັງ ? ຖ້າວ່າເປັນການລົບກວນ ກໍ່ຖືເສຍວ່າຂ້ອຍບໍ່ໄດ ເວົ້າຫຍັງເລີຍ ". ສຸພາບບຸລຸດຄົນນັ້ນ ຈັບແຂນຂ້ອຍໄວ້ຢ່າງເປັນກັນເອງ : " ບໍ່ນ່າ ບໍ່ມີຫຍັງດອກ, ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ. ເອົ້າລະ ຢູ່ຍາມຫລັງຈັກຫນ້ອຍ, ເປັນເລື່ອງໂສກເສົ້າແທ້ໆໃດ. ພວກເຮົາພໍ້ມີເວລາຢູ່ດອກ ກ່ອນຈຶ່ຮອດປ່າຊ້າ ພຸ້ນ. ເຈົ້າເຫັນບໍ່ຕົ້ນໄມ້ຂຸມນັ້ນ ເທິງພຸ້ນ ເພາະວ່າຄ້ອຍນັ້ນຈຶ່ນສົມຄວນ "

ແລ້ວລາວກໍ່ເລົ່ານ້ຳ: ເຈົ້າຄິດເບິ່ງເອົ້າ, ແມ່ຍິງຄົນນີ້ຊື່ນາງ ໂປນຣາ ມິດ ເປັນລຸກສາວພໍ່ຄ້ານ້ຳມັນຄົນຫນຶ່ງໃນເມືອງນີ້ ຄິດ ຟ້ງຕາແມ່ນ ຕັ້ງແຕ ນ້ອຍໆພຸ້ນນາ ອາຍຸໄດ້ຈັກສິບເອັດປີນ້ຳລະ ກໍ່ເກີດເລື່ອງຮ້າຍແຮງກັບນາງ ຄື ວ່າລຸກຈ້າງຜູ້ຫນຶ່ງຂົ່ມຂືນຈົນນາງເກືອບຕາຍຍອມເສຍຈິດໄປຍອມຫັກອັບປີ ເຊິ່ງ ຄວາມປ່າເຖື່ອນຂອງມັນໄດ້ລົງໂທດມັນເອງ. ການພິຈາລະນາຄະດີອັນ ຫນ້າ

ສະຫຍິດສະຫຍອງຖືກຈັດຂຶ້ນ ແລະ ເພີ່ນໃຫ້ຮູ້ວ່າໄດ້ສາມເດືອນມາແລ້ວ ທີ່ນາງນ້ອຍຜູ້ຫນ້າສົງສານຄົນນີ້ຕົກເປັນຜູ້ຮັບເຄາະຈາກພຶດຕິກຳອັນຫນ້າອັບອາຍຂອງບັກຊື່ອຊ້ານັ້ນ ແລະ ມັນກໍ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດສັບພະຫຸກຕະຫຼອດຊີວິດ.

ນາງນ້ອຍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນພ້ອມດວຍຮອຍນິ້ນທິນຕິດໂຕ, ນາງຢູ່ຢ່າງ ໂດດດ່ຽວ ໄຮ້ເພື່ອນ ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບການກອດຄົນຈາກຜູ້ອາວຸໂສ ຄັ້ງໆນ້ອຍ ໆ ແລະ ຄົນພວກນັ້ນກໍ່ເຊື່ອວ່າ ຣິ້ນສິບຂອງພວກເຂົາເປັນຮອຍດ່າງເນື້ອແຕະຕ້ອງຫນ້າຜາກຂອງນາງ.

ສຳລັບຄົນໃນເມືອງນີ້ ນາງກາຍເປັນສັດປະຫລາດທີ່ຫນ້າອະເຫຍີ້ງຢ່າງຫນຶ່ງ. ເພິ່ນເວົ້າຈົ່ມກັນຄ້ອຍໆວ່າ: " ເບິ່ງແມ້ ອີ້ນ້ອຍ ຟ້ຽງຕາແມນຫັ້ນນ່າ" ຢູ່ຕາມຖະຫນົນຫົນທາງ ຜູ້ຄົນງວາກຫລັງແມນນຳ ເນື້ອນາງກາຍໄປ. ພໍ່ແມ່ຂອງນາງຮອດບໍ່ສາມາດຫາສ່າວໃຊ ເພື່ອພານາງໄປຍ່າງຫຼ້ນໄດ, ພວກສາວໃຊຄອບຄົວອື່ນໆພາກັນຕິໂຕຢູ່ຫ່າງໆ ຄືກັບວ່າມີພະຍາດຕິດຕໍ່ອັນໃດອັນຫນຶ່ງຝັງຢູ່ໃນຄົງຂອງນາງ ແລວພ້ອມຈິແຜ່ຜາຍອອກໃສ່ທຸກຜູ້ທຸກຄົນທີ່ຫຍັບເຂົ້າຢູ່ ໃກ້ນາງ. ຈັ່ງແມນເປັນຕາເວດທະນາແທ້ໆ ທີ່ເຫັນນາງນ້ອຍຫນ້າສົງສານຄົນນີ້ຢູ່ເດີ່ນບ້ອນພວກເດັກນ້ອຍມາແລ່ນຫຼ້ນ ທຸກໆບ່າຍ. ນາງຢູ່ຜູ້ດ່ຽວ ຢືນຢູ່ ໃກ້ໆ ສາວໃຊ ແມນເບິ່ງພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆຫຼ້ນຢອກກັນ, ຫາຫາງຂອງນາງເສ້ົາຫ້ວມເຫງົ້າ, ບາງຄັ້ງ ນາງອົດກັ້ນຄວາມຢາກເຂົ້າໄປປະປົນໃກ້ຊິດກັບພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆບ່ໄດ ນາງຈ່ຽງຍ່າງຊ້າໆຢູ່ດ້ຽຍ່ອມໆ ຫາຫາງຢ່ານກ້ວ, ບາດຍ່າງບ່ລັກແມ ມຸ້ງຫນ້າເຂົ້າໄປຫາເດັກນ້ອຍຫມູ່ຫນຶ່ງ ຄືກັບວ່ານາງເອງກໍ່ ສຳນຶກໃນຄວາມບ່ສົມປະກອບຂອງຕົນ. ໃນທັນໃດນັ້ນ ພວກແມ, ແມລຽງ, ແມປານາອາທີ່ນັ່ງແປ້ນມ້ານ້ຳແລ່ນປຸ້ນເຂົ້າໄປກະຊາກດຶ້ງເອົາພວກເດັກນ້ອຍ ແມຍິງ ທີ່ຢູ່ໃຕ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບເບິ່ງແຍງຂອງຕົນ. ນາງນ້ອຍ ຟ້ຽງຕາແມນ ຢືນຈ້ຽງຢູ່ຜູ້ດ່ຽວ ໂດດດ່ຽວ ຕົກຂະນາ, ບ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງຫມົດ, ແລ້ວນາງ ກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນ, ເຈັບປວດຫົວໃຈດ້ວຍຄວາມໂສກອາດູນ, ຈາກນັ້ນນາງຈຶ່ງ

ແລ່ນນຸ່ງຫນ້າ ຮອງໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນກົ້ມຫນ້າໃສ່ກະໂປງສາວແມ່ລຽງ.

ເມື່ອເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ ເຫດການກໍ່ຍິ່ງຮ້າຍແຮງຕື່ນອີກ. ເພື່ນແຍກພວກຜູ້ແສ່ຜູ້ສາວໃຫ້ຢູ່ຫ່າງຈາກນາງ ພໍປາມວ່ານາງຕິດພະຍາດ ກາລະໂລກ. ຄິດເບິ່ງເອົາວ່າ ສາວນ້ອຍຜູ້ນຶ່ງບໍ່ມີຫຍັງຊິຮຸ້ນຮູ້ເລີຍ, ນາງບໍ່ມີຮອຸດສິດທີ ເອົາດອກຫມາກກຽງ ດອກໄມ້ສັນຍະລັກແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດ ເກືອບວ່າກ່ອນທີ່ຈະ ຮູ້ອ່ານຮູ້ຂຽນຊໍ້າ, ນາງໄດ້ລວງລໍ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມລຶ້ລັບອັນຫນ້າຫວາດກົວ ຊຶ່ງ ຜູ້ເປັນແມ່ຫ້ວງຫຼາຍນັກເວົ້າໃຫ້ຮູ້ພໍເປັນລາງໆ ໃຫ້ຄິດເດົາເອົາແລ້ວກໍ່ຄິດຫວາດ ຫວັ່ນຫ້ວງສັ່ນເຊັນ ສະເພາະພຽງໃນຄໍ່ຄືນຂອງວັນແຕ່ງດອງເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອນາງຍ່າງໄປຕາມຖະຫນົນຫົນທາງ ພ້ອມກັບແມ່ລຽງ ຕະຫຼອດເວລາ ຕ້ອງຢູ່ໃນສາຍຕາ, ມັນຄືກັບວ່າຢ້ານເກີດອຸບັດໄພອັນໃຫມ່ ແລະ ຮ້າຍແຮງ ເວລານາງຍ່າງໄປຕາມຖະຫນົນ, ແສງຕາຕົກຕໍ່ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັບ ອາຍ ເລິກລັບຢ່າງຫນ້ຶ ທີ່ກົດຫມ້ວງຕ້ວນາງຢູ່, ພວກຜູ້ສາວນ້ອຍອື່ນໆ ເຊ່ິງ ເຊ່ືອ ກັນວ່າ ໄຮ້ດຽງສາຫນ້ອຍກວ່າຊໍ້ານັ້ນ ຕ່າງກໍ່ພາກັນເວົ້າຈຸ້ມໃສ່ຫູກັນຕ່ໍໆໄປທັ້ງ ເສືອກແສ່ງຕາເບິ່ງນາງຢ່າງນິເຫລ່ຫລ່ຽມ ຫົວຂ້ັນອົກແອັກຕ່ໍຫນານ້ນ ແລະ ງວາກຫນ້າຫນີດ້ວຍທ່າທີມີລັບລົມຄົມໃນ ຖ້າຫ່ວ່າ ບັງເອີນນາງຈ້ອງຕ່ໍ - ເບິ່ງພວກເຂົ່ າ. ເກືອບບໍ່ມີຄົນສະແດງການທັກທ່ ວ ຍກັບນາງ, ຜູ້ຊ ວ ຍບໍ່ທ່ໍາໃດ ຄົນເທ່ໍານັ້ນ ທ່ີເປີດຫມວດສະແດງຄວາມເປັນມິດກັບນາງ. ພວກແມ່ຍິງຫ້ວງຫຼາຍ ນັ້ນຫ່ໍາທ່ໍາບໍ່ເຫັນນາງຊໍ້ າ. ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊ ວ ຍຂ້ັ ນ ນາງຄົນຮ້ອງນາງວ່າ" ນາ ຕາມ ບາຕີສ " ຄ ເ ນ ຕ ນ ນ ສ ຸ ຫ ລ ນ ຕ ຢ ນ ຫ ຳ ລ ຍ ນ ຢ ງ ເ ຍ ຫ ຍ ນ ນ ເ ຈ ງ.

ບໍ່ມີໃຜຢ່ັ ງ ຮ ຄ ນ ຫ ທ ລ ນ ລ ກ ລ ໃ ນ ອ ນ ຍ ນ ຂ ຢ ນ ເ ພ ນ ບ ໄ ປ ກ ເ ວ ້ ແ ລ ະ ບ ຍ ນ ຫ ວ ຈ ກ ເ ທ ື ອ. ກ ໂ ພ ່ ມ ຂ ຢ ນ ເ ອ ງ ກ ຮ ສ ກ ເ ຍ ນ ເ ມ ື ອ ຢ ຕ ຫ ນ ນ ເ ຢ ຄ ກ ວ ່ ພ ກ ເ ພ ນ ຄ ຣ ດ ຍ ນ ໃ ຫ ນ ເ ບ ລ ກ ບ ່ ແ ລ ວ ໃ ນ ຄ ວ ນ ຜ ດ ພ ລ ດ ທ ບ ່ ອ ຣ ດ ແ ກ ໄ ຂ ໄ ດ ນ ້ ຼ.

ຄົນຈົບຄົນດີທາງໃດ ຈຸໄປຈັບມືກັບນັກໂທດເກົ່າຢ່າງເຕັມໃຈແມ່ນບໍ່ ເຖິງ ແມ່ນວ່າ ນັກໂທດເກົ່າຜູ້ນັ້ນ ຈຸແມ່ນລູກຊາຍໂຕເອງກໍ່ຕາມ ? ສອງຜົວ ເມຍ ຝົງຕາແມນ ກັບປະຕິບັດຕໍ່ລູກສາວຂອງເຂົາເຈົ້າ ຄືກັບວ່ານາງເປັນລູກຊາຍທີ່ ຫາກໍ່ພົ້ນໂທດ.

ນາງເປັນຄົນງາມ ສີຂາວນ້ານສູງຈ່ອຍ ທ່າທາງສະຫງ່າ, ຄັນວ່າ ບໍ່ມີ ເລື່ອງແບບນີ້, ຂອຍກະຈຸມັກນາງຫຼາຍກວ່ານີ້ອີກໃດ. ແຕ່ເມື່ອປີຄ່ຳ ນານີ້ ພວກເຮົາມີຮອງເຈົ້າແຂວງຄົນໃຫມ, ເພິ່ນກໍ່ເອົາເລຂາປະຈຳໂຕນານຳ ຄົນ ຫນຶ່ງ ເຂົາເປັນອ້າຍບ່າວແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນໆ ເຊິ່ງປະກົດວ່າເຄີຍຢູ່ໃນຄຸມ ກາກຈິເອລາແຕ້ງ ມາແລ້ວ.

ລາວຕົ້ນລູກສາວ ຝົງຕາແມນ ແລ້ວກໍ່ເລີຍຫລົງນັກ ມີຜູ້ບອກເລື່ອງລາວ ທຸກຢ່າງໃຫເຂົາຮູ ເຂົາເວົ້າດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈວ່າ: " ບະ ! ນັ້ນກໍ່ ເປັນ ຫລັກປະກັນສຳລັບອະນາຄົດໃດ້ນ, ຂອຍດີໃຈທີ່ນັ້ນເກີດຂຶ້ນກ່ອນ ແທນທີ່ ຈຸ ແມ່ນພາຍຫລັງ ໄດ້ເມຍຜູ້ ຂ້ອຍຈຸນ່ອນຫລັບແຈ່ບໃຈດີ " ເຂົາໄປລົມນາງຂໍ ແຕ່ງດອງ ແລ້ວກໍ່ຈັດພິທີແຕ່ງດ້ວຍຄວາມກາກຫານຊານໄຊ. ຫລັງຈາກແຕ່ງດອງ ເຂົາພາເມຍໄປຢ້ຽມຢາມຫຼາຍຄົນ ພໍ່ປານວ່າບໍ່ມີເຫດການຫຍັງ. ບາງຄົນໄປ ຢ້ຽມຕອນຄົນ ບາງຄົນບໍ່ໄປ. ໃນທີ່ສຸດ ຄົນກໍ່ພ້ຳກັນລືມເລື່ອງນີ້ໄປ, ນາງກັບ ມາມີຫນ້າມີຕາໃນສັງຄົມ. ຂໍ້ບອກເຈົ້າໃຫຮູ້ວ່າ ນາງຮັກບຸຊາຜົວ ພໍ່ປານເຫ ຈະດາຟຸ້ນແລ້ວ. ຄິດເບິ່ງວ່າ ແມ່ນເຂົານັ້ນເອງທີ່ກອບກູ້ເອົາກຽດຄືນມາ ໃຫ ນາງ, ເຮັດ້ໃຫ້ນາງເຂ້ົ້ານາຢູ່ໃນກິດເກມລວມກັບຫມູ່ອື່ນໆ, ເຮັດໃຫ້ນາງ ມີ ກຳລັງໃຈ, ກາສູ້ຢັນກັບຫາງສຽງ, ປະເຊີນຫນ້າກັບຄວາມດູຫມິ່ນຢ້ຽຍ່ຳ , ເວ້ົ້າງ່າຍໆວ່ານາງໄດ້ສະແດງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ຈະນິດທີ່ນະນຸດເຮົາຫນ້ອຍຄົນ ສາມາດເຮັດ້ໄດ. ສະນັ້ນ, ສຳລັບເຂົາ ນາງຈຶ່ງມີແຕ່ຄວາມເທີດທູນ ບູຊາ ຫລົງໃຫລ ແລະ ສົງໄສ.

ນາງຖິພາ ແລະ ເມື່ອຜູ້ຄົນຮູ້ຂ່າວນາງພ້ອມມີລູກໃນທ້ອງນັ້ນ ພວກທີ່ເຄີຍ

ນັກຕົນັກຮົກວ່າຫມຸ່ຕຸ່່ກ່ອນກໍ່ພາກັນໄຂປະຕູຕ້ອນຮັບນາງ ຄືກັບວ່າ ນາງໄດ້ຮັບ ການຈຳລະລ້າງ ສວ່ຍໃຫ້ບໍລິສຸດສະອາດຢ່າງດົດຂາດ ແລວໂດຍການພົ້ລູກ . ເປັນເລື່ອງແປກປະຫລາດ ແຕ່ກໍ່ເປັນຈັ່ງຊັ້ນ.

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດຳເນີນໄປດ້ວຍດີ, ໃນວັນນັ້ນ ວັນທີ່ພວກເຮົາ ມີບຸນ ສະ ຫຼອງນັກບຸນໃນຫ້ອງຖິ້ນ, ທ່ານເຈົ້າແຂວງຕິດຕາມດ້ວຍຄະນະເສນາທິການ - ແລະ ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ ໄດ້ມາເປັນປະທານແຂ່ງຂັນວົງດົນຕີຜູ້ຊາຍ. ຫລັງ ຈາກເພິ້ນກ່າວຄຳປາໄສສຸດລົງແລ້ວ ກໍ່ມີການມອບຫລຽນໄຊ ໂດຍໃຫ ເລຂາ ປະຈຳໂຕຂອງເພິ້ນເອງ ຄື ໂປນ ຣາມົດ ເປັນຜູ້ມອບໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ.

ຄືເຈົ້າຮູ້ນັ້ນແລ້ວ ກ່ຽວກັບເລື່ອງຈັ່ງຊີ້ ມັນຫາກມີຜູ້ອິດສາບ້ຽບ່ຽດກັນ ທີ່ ເຮັດໃຫ້ຄົນເຮົາໝົດຄວາມອິດທົນໄປ.

ເວລານັ້ນ ພວກຍາແມ ຍາບ້ຽງໜົດເມືອງນັ່ງຢູ່ເທິ້ງເວທີ.

ນາຮອດຜ່ຽນຂອງຫົວໜ້າວົງດົນຕີ ບ້ານ ນອກມີຍິງ. ວົງຂອງ ພວກເຮົາ ໄດ້ຮັບພ່ຽງຫລຽນໄຊອັນດັບສອງເທົ່ານັ້ນ. ກະຊິໃຫ້ເພິ້ນມອບອັນດັບໜຶ້ງໃຫ້-ໜົດທຸກຄົນໄດ້ຊັ້ນເບາະ ແມ່ນບໍ ?

ເມື່ອເລຂາປະຈຳໂຕຂອງເຈົ້າແຂວ້ງມອບຫລຽນໃຫ້ນັ້ນ ໜ່ໜ້ອໜ້ານ ວົງ ກໍ່ເລີ່ຍຮ້ອງໃສ່ໜ້ານ້ອຍ້ານ: " ເອົ້ານ່ຽນໄວ້ໃຫ ບ້ານ້ຕ ຂອງນ້ົ້ງສ້ານ ຫ້ຽນ ນ້ ນ້ົ້ງຄວນຊິເອົ້າຫລຽນອັນດັບໜຶ້ງໃຫ້ນ້ນອີກຈ້ກໜ້ອຍ ຫ້ັ້ງເອົ້າໃຫ້ກ ເຊ້ັ່ນ ດ່ຽວກ້ນ ". ຈ້ັ່ງຊ້ັ່ນຈ້ົ່ງນ້ປະຊ້ານ້ຶ້ນກຸ່້ນໜ້ຶ້ງ ໜ້ໂລບ້ຶ້ນ ປະຊ້ານ້ຶ້ນຜຸ້້ບ່ ນ້ ຄວ້ານ້ເວ້ດໜ້ະນ້ານ້ານ້, ບ່ນ້ຄວ້ານ້ສຸ້້ນ່ຮ້ອບຄ້ອບ ແລ້ວແສ້ງຕ້ານ້ທຸ້ກຸ້່ກ້ົ່ງວ້ານ້ກ ໄປຫ້ານ້ແມ່ນ້ົ້ງຜຸ້້ໜ້ານ້ສ້ົ່ງສ້ານ້ຄ້ົ່ນ້ນ້ັ້ນ.

ເອ້ີ ! ເຈົ້າເລີ່ຍເຫັນແມ່ນ້ົ້ງພ້ວນ້ເປ້ັນ້ບ້ານ້ບ່ ? ບ່ເລ້ີ່ຍເນ້ານ້ - ພ້ວກ ເຮົ້ານ້ໄດ້ເຫ້ັນ້ເຫ້ດກ້ານ້ນ້ີ້ກ້ັບ້ຫູ້ກ້ັບ້ຕ້ານ້ເລ້ີ່ຍ ! ນ້ານ້ລຸ້ກ້ຂ້ຶ້ນ້ແລ້ວລ້ົ້ມ້ເປ້ະໃສ່ ຕ້ົ່ງ ຮ້ອດ້ສ້ານ້ເຫ້ືອ້ຕ້ິດ້ກ້ັນ, ຄ້ືກ້ັບ້ວ່ານ້ານ້ຕ້ານ້ຢ້ານ້ກ້ແລ້ນ້ໜ້ນ້ີ້ອ້ອ້ກ້ໄປ ແຕ່ຮ້ວ່ານ້ຕ້ົ້ນ້ບ່ສ້ານ້ ມ້ານ້ຈ້ະບຸ້້ຜ້ານ້ຝ້ົ່ງຊ້ຶ້ນ້ທ້ີ່ໜຸ້້ມ້ລ້ອ້ນ້ຢຸ້່ອ້ອ້ກ້ໄປ້ໄດ້.

ມີສຽງຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ: " ເຮ້ຍ ຍາແມ່ ບາຕິສ !" ແລ້ວ ສຽງອຶກກະທຶກອື້ອຶ່ງກໍດັງຂຶ້ນ, ມີທັງສຽງເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ສຽງບໍ່ພໍໃຈ ນັນແມ່ນຄົນມະນຸດ ແນນຄວາມຊຸນລະມຸນ, ຫົວຄົນຫັ້ງຫນົດງວາກໄປງວາກມາ ມີສຽງເວົ້າສອຍລອຍລໍ້າເກົ້ງ, ມີຜູ້ປົດຄໍ້ຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເຫັນຫນ້າ ແມ່ຍິງຜູ ຫນ້າ ສົງສານຄົນນັ້. ພວກຜູ້ຊາຍຊຸມເນຽຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເຫັນຄັກ, ສຽງຖາມກັນດັງອຶກ ກະທຶກວ່າ: " ຜູ້ໃດ ? ຢູ່ໃສ ? ຊຸດສີຟ້າຫັ້ນຫວະ ? " ພວກເດັກນ້ອຍ ຜູ ຊາຍເຣັດສຽງຂັ້ນໄກ່ໂອກ, ສຽງຫົວກ້າກໆດັງຂຶ້ນເປັນບ້ອນເປັນບ້ອນ.

ນາງບໍ່ເຫນັງບໍ່ຕີງຈັກຫນ້ອຍ, ຕົກໃຈຈົນຕົວແຂງຢູ່ກັບຕັ່ງຫນ້ອຍງາມວິຈິດ ລ້ຍໆກັບວ່າ ນາງເປັນວັດຖຸຖືກນໍ້ມາວາງສະແດງໃຫ້ຄົນໝູ່ເບິ່ງ. ນາງບໍ່ ສາມາດຫາຍໂຕໄປໄດ້, ບໍ່ສາມາດເຫນັງຕີງ ຫຼື ຜິດບ້ງໃບຫນ້າ. ຫນັງຕາ ພັບຍິບໆໄວໆ ຄືກັບວ່າແສງສະຫວ່າງຮອນແຮງໄດ້ແຜດເຜົາດວງຕາຂອງນາງ ນາງຫາຍໃຈຫອບແຮງຄືກັບມ້າບືນຂຶ້ນຕາຝັ່ງ.

ເຫັນນາງແລ້ວ ຫົວໃຈຫັກຫວ່ໆ ຣາມິດ ຈັບຄໍເສື້ອຫມໍ່ຄົນອັບປີ້ນ ແລ້ວ ຄົນຫັ້ງສອງກໍ່ລົ້ນລົ້ງກອດກັນອຸມລຸມ ຫາມກ່ວງຄວາມຈຸບວາຍແຕກຕື່ນ ທີ່ຫນ້າ ປ່ານກົວ.

ພິທີບຸນຢຸດຊະງັກໄປ.

ຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງຕໍ່ມາ, ຂະນະທີ່ສອງຜົວເມຍ ຣາມິດຢ່າງເມືອເຮືອມ ຜູ ເປັນເມຍເຊິ່ງບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າຫຍັງນັບແຕ່ເກີດເຫດການດ່າປ້ະຈານ ແຕ່ຫາກສັ່ນ ເຊັ່ນພໍ່ປ່ານວ່າເສັ້ນປ້ະສາດທຸກສ່ວນຂອງນາງຖືກກ້ະຕຸກໃຫ້ສັ່ນຢືກໆ ໂດຍເຫລັກ ໄສ້ເສື້ອນັ້ນ ກໍ່ປົ່ນຂ່ານຣາວຊ້ອຫັນທີຫັນໃດ ໂດຍທີ່ຜູ້ເປັນຜົວບໍ່ທັນຄວ້າຈັບ ໄວ ທັນ, ແລ້ວນາງກໍ່ໂດດລົ້ງຫ້ວຍ. " ຢູ່ກອງຊ້ອບ່ອນກົ້ງໆນັ້ນ ນ້ໍ້ລຶກ ສົ່ມ ຄ່ວນ, ເວລາຜ່ານໄປສອງຊົ່ວໂມງ ເພິ່ນຈຶ່ງງົ່ມເອົາຄ່າບຂຶ້ນມາໄດ້. ນາງ ຕ່າຍແລ້ວ "

ຜູ້ລ້ຳ ນິດໄປ, ແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າຕົ່ມວ່າ: ບ່າງທີ່ອ່າດຊ້ແມ່ນ ວ້ິດທ້ີສຸດສ່ຳ

ລັບຜູ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບແບບນີ້, ມີບາງສິ່ງບາງແນວທີ່ເພິ່ນບໍ່ລືມເລືອນໄດ້."ບັດ ນີ້ ເຈົ້າຄົງເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ເປັນຫຍັງຄະນະສົງຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ເຂົ້າໂບດ. ຖ້າ ຫາກວ່າແມ່ນພິທີສົ່ງສະການທາງສາດສະໜາ ຄົນໜຶ່ງບ່ານໜຶ່ງເມືອງ ຕ້ອງ ມາຮ່ວມແມ່ນອນ. ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ນັ້ນແລ້ວ ມັນແມ່ນການຂ້າໂຕຕາຍ ຫັ້ງນີ ເລື່ອງ ອື່ນໆຕື່ມໃສ່ນຳອີກ, ພີ່ນ້ອງເຊື່ອສາຍກໍ່ເລີຍບໍ່ມາຮ່ວມ ແລ້ວມັນກໍ່ເປັນການ - ຍາກແດ່ ຢູ່ໜ້ທີ່ຈະສົ່ງສະການໂດຍບໍ່ມີພະສົງ ".

ພວກເຮົາຜ່ານເຂົ້າປະຕູປ່າຊ້າໄປ. ຂ້ອຍລູ້ຖ້ວຍອາລົມສະຫ້ານໃຫ້ເພິ່ນ ເອົາໂລງລົງໃນຂຸມ ແລ້ວຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາບຸລຸດຜູ້ໜາສົງສານທີ່ໄຫ້ສະອົ້ນຢູ່ແລະ ຈັບມືຂອງເຂົາບີບແຮງໆ.

ເຂົາແນມເບິ່ງຂ້ອຍດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈຫັ້ງນ້ຳຕາມອງໜ້າ ແລ້ວ ເວົ້າວ່າ: "ຂອບໃຈທ່ານ" ຂ້ອຍບໍ່ເສຍໃຈເລີຍທີ່ໄດ້ຕິດຕາມຂະບວນແຫ່ສົບນີ້ ໄປ.

ສາງສ່ວ

ແປໂດຍ: ດວງດ໊ອນ

ນະຄອນປາຣີ ຖືກປົດລ້ອມ, ຊາວເມືອງພາກັນອຶດຫິວ ແລະ ໂອຍຄາງ. ຕາມຫົ້ວຄາຣ໊ອນເກືອບຊິ່ບນິ້ມຈອກ, ຫໍ່ລະບາຍນ້ຳໂສໂຄກກໍ່ເຫືອດແຫ້ງ. ຜູ້ຄົນກິນທຸກຢ່າງໂດຍບໍ່ເລືອກ.

ຕອນເຊົ້າທີ່ແຈ່ມໃສວັນໜຶ່ງໃນເດືອນ ມັງກອນ, ຂະນະທີ່ ໂມຣິດໂຊ - ຈຸ້ງແປ້ງໂມ້ງອາຊິບ ແລະ ບາ້ງໂອກາດກໍ່ເປັນນັກຢ່ອນອາລົມຢູ່ຣ໊ອນ ພວມຍ່າງເລາະໄປຕາມຖະໜົນເສ້ັນອອມເມືອງຢ່າງ5ຽບເຫງົ່ານັ້ນ ເຂົ້ົາກໍ່ພົບກັບຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມແນວນັກຄ້າຍຄືກັນຊຶ່ງເຂົ້ົາຖືວ່າເປັນເພ໊ອນ, ນັ້ນກໍ່ຄື ໂຊວາເຊ, ຄົນທີ່ເຄີຍຮູ້ຈັກກັນຢູ່ແຄມນ້ຳ.

ກ່ອນເກີດສົງຄາມ, ທຸກໆວັນອາທິດ ໂມຣິດໂຊ ນັກອອກຣ໊ອນ ແຕ່ເຊົ້ົາມືໜຶ່ງຈັບຄັນເບັດໄມ້ໄຜ, ສ່ວນຫລັງເປ໊ແອບເຫລັກສີຂາວໆ ເຂົ້ົາໄປ5ັ ລົດໄຟທີ່ສະຖານີອາກຊ້ຽງເຕີ ແລະ ລົງທີ່ສະຖານີໂກລົມ, ຈາກນັ້ນກໍ່ຍ່າງ ຕໍ່ຈົນຮອດດອນມາຣ້ຽງຕ໊. ທັນທີ5ີ່ໄປຮອດສະຖານ5ີ່ໃນຝັນ5ີ ເຂົ້ົາກໍ່ລົງມ5ືຕົກເບັດ - ໂລດ, ເຂົ້ົາ5ົກເບັດໄປຈົນຮອດຄ່ໍ.

ທຸກວັນອາທິດ ເຂົ້ົາມັກພ້ົບກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງອ້ວນຕຸ໋້ຕ້ຽ ອາລົມເບີກບານ, ນັ້ນຄື ໂຊວາເຊ ເຈ້ົາຂອງຮ້ານຂາຍເຄ້ືອງຫ5ິບແສ່ວ ຢູ່ຖະໜົນ ໂນຕ5ຼດາມ ເດີໂລແຣດ ຊຶ່ງເປັນນັກ5ົກເບັດຜູ້ຫລົງໄຫລມ5ືອເມ5ົາ. ທັ້ງສອງນັ່ງຮຽງຂ້ົາງກັນ ເລ5ຍໆເປັນເວລາເຄ້ືາມ5ັ, ມ5ືຈັບຄັນເບັດ ທັ້ງຕົນກໍ່ເຫນ5ັ້ງໄປມາຢູ່ເຫນ5ືອ ກະ

ແສນຄ້ຳ. ແລ້ວທັງສອງກໍກາຍເປັນເພື່ອນສະໜິດຊິດຊື່ກັນແລະກັນ.

ບາງມື້ ທັງສອງບໍ່ປາກ, ບາງຄັ້ງຊໍ້າເວ້ົາລົມກັນ, ຖືກຄໍກັນດີໂດຍບໍ່ຕ້ອງກ່າວຫຍັງ ເພາະວ່າມີລົດນິຍົມຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ອາລົມຮູ້ສຶກແບບດຽວກັນ.

ໃນລະດູບານໃໝ່, ຕອນເຊົ້າປະມານສິບໂມງ ເມື່ອແສງແດດອ່ອນເຣັດໃຫ້ໝອກເໝືອນເປັນຄວັນນ້ອຍໆລອຍໄປຕາມໜ້ານ້ຳອັນສະຫງົບງຽບ ແລະ ສາດແສງອົບອຸ່ນຕ້ອງໃສ່ຫລັງສອງນັກຕົກປາຜູ້ຫລົງໄຫລນັ້ນ ໂນຣິດໂຊ ກໍເວ້ົາກັບຜູ້ນັ່ງຄຽງຂ້າງເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວວ່າ: " ເອີ..... ສະຫວາດສະເຫວີຍດີນໍ ! " ສ່ວນ ໂຊວາເຊ ກໍຕອບວ່າ: " ເຮົາບໍ່ເຄີຍພົບຫນ ສະເບີຍໄປກ່ວານີ້ ". ມີແຕ່ເທົ່ານີ້ກໍພຽງພໍສຳລັບໃຫ້ທັງສອງເຂ້ົາໃຈກັນ ແລະ ນັບຖືຊື່ງກັນແລະກັນ.

ໃນລະດູຮວງ, ຍາມຄ່ອຍຄ່ຳ ເມື່ອທ້ອງຟ້າເປັນສີແດງເຮືອຍ້ອນແສງອາທິດພວມອັດສະດົງ ສະທ້ອນເງົາກ້ອນເຝ້ົາເປັນໂງນສີແດງຊໍ້າລົງໃສ່ໜ້າ ນ້ຳ ຈົນແດງເຂ້ົ້ມໄປທົ່ວແມ່ນ້ຳທັງສາຍ, ແປວສີແດງລາມໄປທີ່ຂອບຟ້າ ເຮັດ ໃຫ້ສອງສ່ຽວກາຍເປັນສີແດງປານໄຟ ທັງເຮັດໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນສີແດງຢູ່ແລ້ວກາຍເປັນສີເຫລືອງຄຳເຮືອງເຮືອ, ທັງສອງຄົນສັ່ນສະທ້ານຍ້ອນຄວາມໜາວເຢັນແຫ່ງລະດູໜາວ, ໂຊວາເຊ ແນມເບິ່ງ ໂນຣິດໂຊ ທັງຍັ້ມແລ້ວກ່າວອອກມາວ່າ: " ຈ່ັງແນ່ນວ່ານ ! " ສ່ວນ ໂນຣິດໂຊ ກ່າວຕອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັດສະຈັນ ໂດຍບໍ່ລະສາຍຕາຈາກທ້ອຍເບັດວ່າ: " ຄັກກ່ວາຢູ່ໃນເມືອງ, ແນ່ນຕ່ວາ ? "

ພໍແຕ່ທັງສອງຈື່ກັນໄດ້ ກໍເຂ້ົາຈັບມືກັນບີບແຮງໆ, ຕ່າງຄົນຕ່າງກໍ່ ຕົ້ນຕັນໃຈທີ່ໄດ້ມາພົບໜ້າພໍ່ຕາກັນ ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແສນແຕກຕ່າງເກົ່ົາ ແນ່ນ. ໂຊວາເຊ ຫາຍໃຈແຮງບາດໜ່ຶງແລ້ວຈົ່ມຄ່ອຍໆວ່າ: " ເຫດການເປັນຈ່ັງຊ້ັ້ນລະ ! " ສ່ວນ ໂນຣິດໂຊ ກໍເວ້ົາພຸມພ່ຳຢ່າງບໍ່ເຊົ່ົາຊ້ົ່ວຊ້ົ່ວອອກມາວ່າ " ອາກາດດີຈ່ັງຊ້ ! ມ້ັນເປັນມ້ັ້ນທ່ຳອິດທີ່ອາກາດດີໃນຮອບປີ "

ແມ່ນແທ້, ທ້ອທ້ອງຟ້າເປັນສີຄາມ ແລະ ມີແສງແດດເຕັມໄປໝົດ.

ທັງສອງຍາງຮຽງກັນໄປ ຫາຫາງຄີຢູ່ໃນຄວາມຝັນ ແລະ ເສົ້າໝອງ. ໂນຣິດໂຊ ເວົ້າຂຶ້ນກ່ອນວ່າ: " ຄິດຮອດຕອນຕົກເບັດນໍ ! ອະດີດ ຕອນນັ້ນ ຝັງໃຈອີຫຼີ " . ໂຊວາເຊ ຖາມວ່າ: " ປານໃດ ພວກເຮົາຊິກັບໄປອີກ " ເຂົາເຈົ້າທັງສອງເຂົ້າໄປໃນຮ້ານເຄື່ອງດື່ມ ແລະ ພາກັນດື່ມເຫລົ້າບອງຢ່າຜູ ລະຈອກຈາກນັ້ນກໍພາກັນຍາງເລາະໄປຕາມແຄມທາງ.

ທັນໃດ ໂນຣິດໂຊ ກໍຢຸດຈຶກ " ກ້ອກຈອກທີ່ສອງເນາະ ? " ໂຊວາເຊ ເຫັນດີນຳ: " ຕາມໃຈໂຕ " ແລ້ວເຂົາເຈົ້າກໍເຂົ້າໄປໃນຮ້ານເຫລົ້າ ອີກ ບ່ອນໜຶ່ງ.

ເມື່ອອອກຈາກຮ້ານເຫລົ້າ ເຂົາເຈົ້າກໍເມົາຈົນຊິນໄປຫຼາຍແລ້ວ, ຈິດໃຈ ອຶດອັດຄືນທ້ອໂທຍ ແຕ່ທອງຊໍ້ພັດເຕັມໄປດ້ວຍເຫລົ້າແລ້ວ. ອາກາດອົບອຸ່ນ ຂຶ້ນ, ສາຍລົມອ່ອນໆພັດໂຊຍໃນໜ້າເຂົາເຈົ້າທັງສອງຈົນຮູ້ສຶກເຢັນໆເບົາໆ.

ໂຊວາເຊ ຖືກອາກາດອຸ່ນຈົ່ງສວ່າງເມົາແດ ແລະ ຢຸດຍາງ ທັງເວົ້າວ່າ " ຄັນພວກເຮົາໄປພຸ້ນດ ? "

" ໄປໃສ ? "

" ໄປຕົກເບັດຊັ້ນຕ່ວ "

" ແຕ່ໄປຕົກຢູ່ໃສ ? "

" ກໍ່ໄປຄອນພວກເຮົາຫັ້ນລະບໍ ປ່ອນແນວໜ້າຂອງຝະລັ່ງຢູ່ໃກ້ກັບໂກລົມ ເຮົາຮູ້ຈັກກັບ ໂກໂລແມນ ດຸຍນຸແລ້ວ, ເພິ່ນຄືຊິປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປ ຢູ່ ດອກ.

ໂນຣິດໂຊ ໂຕສັ່ນຢ້ານກໍໄປແຮງ: " ຕິລິ ເຮົາຊິໄປ " ແລ້ວທັງສອງກໍ່ ແຍກກັນ ເພື່ອໄປເອົາເຄື່ອງຕົກປາ.

ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງຕໍ່ມາ, ເຂົາເຈົ້າກໍ່ຍ່າງຮຽງກັນໄປຕາມຖະໜົນເສັ້ນໃຫຍ່, ມຸ່ງໜ້າສູ່ເຮືອນຂອງທ້ານ ໂກໂລແມນ. ນາຍທະຫານຜູ້ຮັບຄຳຂໍ້ຮ້ອງດ້ວຍໃບ

ຫນ້າຍິ້ມແຍ້ມ ແລະ ເຫັນດີຕາມຄວາມຄິດແບບເພ້ຝັນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລ້ວ ທັງສອງກໍ່ນຸ່ງຫນ້າຍ່າງຕໍ່ໄປ ໂດຍມີຫນັງສືອະນຸຍາດເດີນທາງຕິດຕົວໄປ ນຳ ພອມ.

ໃນບໍ່ຄົນ ເຂົາເຈົ້າກໍ່ຜ່ານປ້ອມດ່ານຫນ້າ ເຂົ້າສູ່ເຂດໂກລົມ ເຊິ່ງເປັນ ບ້ານຮ້າງແລ້ວກໍ່ໄປຮອດສວນອະງຸ່ນ ທີ່ເປັນເນີນລາດລົງສູ່ນ້ຳແຊນ. ນັ້ນເປັນ ເວລາປະມານ ສິບເອັດໂມງແລ້ວ.

ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ ແມ່ນບ້ານ ອາກຊັງເຕີຍ ທີ່ປະກົດວ່າ ໄຮ້ສິ່ງມີຊີວິດ. ຈອມພູ ອົກເຊີນ ກັບ ຈອມພູຊານນ ສູງເດ່ັນເຫນືອສິ່ງອື່ນໃດໃນຂົງເຂດປະເທດນີ້ ທົ່ງພຽງອັນກວ້າງໃຫຍ່ນີ້ຂອບເຂດຕິດຈອດຮອດເມືອງນັງຕະນັ້ນເປ່ົາແປນ , ໂລ່ງກຽງໄປຫມົດ, ຕົ້ນເຊີ ກໍ່ກະແດງປາສະຈາກໃບ ດິນກໍ່ເປັນສີຫມຶ້ນດຳ.

ໂຊວາເຊ ຊີ້ໄປທີ່ຈອມພູ ທັ້ງຈົ່ມພຸມພຳວ່າ: " ພວກປຸດເຊຍ ຢູ່ ເທິງ ພູນລະ ! " ຕໍ່ຫນ້າບ້ານເມືອງທີ່ຖືກປະປ່ອຍເປັນເມືອງຮ້າງນີ້ ທັງສອງຮູ້ສຶກ ໂສກເສົ້າຈົນຕົນຕ້ືອຢຸດຊະງັກເຫນັງຕີງບໍ່ໄປ.

" ພວກປຸດເຊຍ ! " ເຂົາເຈົ້າທັງສອງບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນຈັກເທື່ອ, ແຕ່ ເຂົາເຈົ້າກໍ່ຮູ້ສຶກວ່າມີພວກປຸດເຊຍ ເມື່ອຫຼາຍເດືອນມາແລ້ວ ຢູ່ອອມແອມກຸງ ປາຣີ, ພວກນີ້ພວມມາງເພທຳລາຍປະເທດຝະລັ່ງ, ປຸ້ນສະດົມ, ທຳການ - ເຂັ່ນຂ້າຣາວີ, ພວມຫ້ືອກະຫາຍ, ເບ່ົາບໍ່ເຫັນໂຕ ແລະ ມີກຳລັງເຂັ້ມແຂງທີ່ ສຸດ. ແລະ ນອກຈາກມີຄວາມອາຄາດບາດຫມາງແລ້ວ ທັງສອງຍັງມີຄວາມ ຢ້ານກົວທີ່ເປັນລັກສະນະງົ່ມງ່ວາຍຕື່ມອີກຕໍ່ປະຊາຊົນທີ່ເລິກລັບ ແລະ ຈະນະ ເລີດພວກນີ້.

ໂນຣິດໂຊ ເວ້ົາກະຕຸກກະຕັກວ່າ: " ເອີ ! ຖ້າພວກເຮົາໄປພໍ້ ພວກ ນັ້ນເດ ? "

ໂຊວາເຊ ຕອບດ້ວຍຄວາມເວ້ົາຢ້ານໄຍຕາມແບບຄົນປາຣີ ເຊິ່ງຖືວ່າ ຈະຢູ່ໃນກໍ່ລະນີໃດຂອງສະພາບການກໍ່ຍັງຄິດອອກຢູ່ວ່າ:

" ພວກເຮົາກໍ່ເອົາຈົມປາໃຫ້ຊັ້ນຕ່ວາ "

ແຕ່ຫັ້ງສອງກໍ່ລັ້ງເລໃຈທີ່ຈະສ່ຽງໄພເຂົ້າໄປ ໃນເຂດດັ່ງກ່າວເພາະຮູ້ສຶກ ຫວາດຫວັ່ນທີ່ຫົ້ວຫັ້ງຂອບຟ້ານັ້ນມັນງຽບສະຫງົບເຢັ້ນຈ໋ອຍ.

ໃນທີ່ສຸດ ໂຊວາເຊ ກໍ່ຕັດສິນໃຈ: " ໄປ ! ອອກເດີນທາງ ແຕ່ລະນັດ ລະວັງດີ໋ " ແລ້ວເຂົາເຈົ້າກໍ່ມຸ້ງໜ້າສູ່ ຫົ້ວປຸກອະວຸ່ນ, ໜອບຫົ້ວລົ້ງດິ່ນ , ຄ່ານລີ່ເລື່ອໄປໂດຍອາໄສພຸ່ມໄມ້ເປັນສິ່ງກຳບັ້ງ, ສອດສາຍຕາລອ໋ກແລ໋ກ ໄປ ມາ, ສ່ວນຫູກໍ່ຄອຍລະວັ້ງຟັ້ງສຽງ. ກ່ອນຈະຮອດແຄມນ້ຳ ຕ້ອງຜ່ານດິນຕອນ ໜຶ່ງທີ່ເປົ່າແປ່ນ ຫັ້ງສອງຈົ່ງແລ່ນໄປ ແລະ ພໍໄປຮອດຕະຝັ່ງກໍ່ໜ໋ັ້ນເຂົ້າໄປລີ້ ຢູ່ພຸ່ມໜາແໜ້ງໂລດ.

ໂນຣິດໂຊ ແນບຫູໃສ່ພື້ນດິນ ເພື່ອຟັ້ງສຽງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ມີໃຜຍ່າງໄປມາຢູ່ຂ້ຽ ເຂດນ໋ີ້ຫລືບໍ່. ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງໃດໆ ນ໋ີແຕ່ສອງຄົນເຂົ້າເຈົ້າ, ລຳພັ້ງ ແຕ ສອງຄົນເທົ່ານັ້ນ. ເຂົ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊ໋ື່ອໜ໋ັ້ນໃນໃຈ ແລ້ວກໍ່ພ້ານ໋ັ້ນລົ້ງມ໋ືຕ໋ກ ເບ໋ັ້ດ.

ຕໍ່ໜ້າເຂົ້າເຈົ້າ ມີຄອນຮ້າງຊ໋ື ນ້ານ້ັ້ງ ທີ່ນ້ັ້ງເຂົ້າເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ແນມເຫັນຝັ້ງ ເບ໋ື້ອງນ້ັ້ນ. ເຮ໋ືອນຫລ້ັງນ໋ອຍໆທີ່ເປັນຮ້ານອາຫານຖ໋ກອ໋ດໄວ້ ເບ໋ັ້ງຄ໋ືຖ໋ກ ປະ ປ່ອຍນ້ານຫ້ານ໋ປີແລ້ວ.

ໂຊວາເຊ ຈ໋ືດປ້ານຂ້ານໄດ້ເປັນຕ໋ວທຳອ໋ດ, ໂນຣິດໂຊ ຈ໋ືດໄດ້ເປັນ ຕ໋ວທ໋ ສອງ ແລະ ຕະຫ໋ອດເວລ້ານ໋ດໆຕ່ໍ້ໆກ້ັນເຂົ້າເຈົ້ານ໋ກລ້ັນເບ໋ັ້ດເຫ໋ື້ອໃດກໍ່ນ໋ ປ້ານ ຂ້ານເຫ໋ລ໋ືມ ນ໋ບ ນ໋ັ້ບ ຫ໋ອຍຕ້ອງແຕ້ວຢູ່ສ໋ັ້ນສ້ານເບ໋ັ້ດ: ຈ໋ັ້ງແມ່ນ ຕ໋ກເບ໋ັ້ດໜ້ານແຫ້ງ

ເຂົ້າເຈົ້າຄ່ອຍໆເອ໋ົ້ານ້ານ ປ່ອຍໃສ່ຖ໋ງທີ່ເປັນຕ້ານ້ານ ຖ໋ງແຊ່ຢູ່ໃນນ້ຳ ໃກ້ ຕ໋ນຢ່ານ ລະນ໋ດລະວັ້ງ. ຄວ້ານສຸກສ໋ດຊຶ່ນອ້ັນລ້ຳເລ໋ກແຜ່ກະຈ້ານໄປຫົ້ວ ຕ໋ນຕ໋ວ ຂ້ອງຫ້ັງສອງ, ນ້ັ້ນເປັນຄວ້ານສຸກທີ່ຄ້ອນຄ້ອງຈ໋ດໃຈຍ້ານໃດທີ່ຄ໋ນເຮ໋ານ໋ ໂອ ກ້ານພ໋ບພ້ໍ້ກ້ັບສ໋ິ່ງຖ໋ກໃຈສຸດຍອດອ໋ກເທ໋ື່ອໃໝ່ ຫລ້ັງຈ້ານກ໋ື່ບໍ່ໄດ້ພ໋ບພ້ໍ້ນ້ານດ໋ນ.

ດວງອ້ານ໋ດສ໋ິ່ງແສງອ້ັນອ໋ບອຸ່ນ ເຈ໋ອຈ້ານໄປຫົ້ວສອງບ່ຳໄຫລ່ຂອງ ເຂົ້າ

ເຈົ້າ. ຫົງສອງບໍ່ຟັງຫຍັງອີກ, ບໍ່ຄິດຫາສິ່ງໃດ, ລືມໂລກຫົງຫມົດ.ເຂົາເຈົ້າ ຕົກປາໄປເລີຍໆ.

ແຕ່ໃນທັນໃດ ສຽງດັ່ງກ້ອງສະຫນັ່ນເຊິ່ງປະກົດຄືວ່າທະລຸອອກມາຈາກພື້ນ ດິນນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນສັ່ນສະເທືອນໄປຫມົດ. ປີນໃຫຍ່ລົ້ມສິ່ງສຽງລະຫນັ່ນ ຟ້າອີກແລ້ວ.

ໂນຣິດໂຊ ງວາກໄປເບິ່ງ, ພົບວ່າຢູ່ເຫນືອຝັ່ງຂຶ້ນໄປທາງດ້ານຊ້າຍຄືທີ່ພູ ມົງວາເລຮຽງ ທີ່ເປັນເງົາຄຶ້ມຄືນຂະຫນາດມະຫຶມານັ້ນ ນິຄວັນສີຂາວເປັນປຸ່ມ ຢູ່ດ້ານຫນ້າ, ນັ້ນຄືຄວັນຫມໍ້ທີ່ທ້າກໍ່ພົ່ນອອກມາ.

ແລະ ບໍ່ທັນດົນ ຄວັນເປັນປຸ່ມອັນທີ່ສອງກໍ່ພົ່ນອອກຈາກຈອມຂອງປ້ອມຫນັ້ນ ອີນາທີ່ຕໍ່ມາສຽງກ້ອງສະຫນັ່ນກໍ່ດັງຂຶ້ນ.

ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ສຽງສະຫນັ່ນກໍ່ດັງຕິດຕໍ່ກັນເປັນໄລຍະໄລຍະ, ພຸຜາພົ່ນລົມ ມໍ ລະນະອອກມາ ເປັນອາຍຂຸມໆລອຍຂຶ້ນເທິງຟ້າອັນສະຫງົບງຽບຢ່າງຊ້າໆເຮັດ ໃຫ້ເກີດເປັນໂງ່ນເຝື້ອລອຍອ້ອມພູນັ້ນຢູ່.

ໂຊວາເຊ ຍົກມືໄຫລ ແລະ ເວົ້າວ່າ: " ເບິ່ງຫັ້ນ, ພວກມັນລົງມືອີກ ລະ ".

ໂນຣິດໂຊ ເຊິ່ງແນມເບິ່ງຫອຍເບັດປໍ່ລົ້ຫລົບຢູ່ຢ່າງໃຈຈົດຈໍ່ ໂມໂຫຂຶ້ນຫັ້ນ ທີ່ຫັ້ນໃດ, ນັ້ນແນມຄວາມໂມໂຫຂອງບຸລຸດພູມັກສະຫງົບທີ່ມ໊ຕ່ພວກປ່ວງບ້າແລ້ວ ເຂົາກໍ່ເວົ້າຫົງກັດແຂ້ວວ່າ: " ຕ້ອງມາໂງ່ຈ້າແລ້ວຂ້ານ້ັ້ນຈັ່ງຊ້ີຫວະ ! "

ໂຊວາເຊ ເສີມຕ່ວ່າ: " ຮ້າຍກວ່າສັດເດຍລະສ້ານອີກໃດ "

ແລ້ວ ໂນຣິດໂຊ ກໍ່ປະກາດ ພາຍຫລັງທີ່ຊົດໄດ້ປາຕ໊ອຫນຶ່ງວ່າ: " ເວົ້າ ກໍ່ເວົ້າເຫາະ, ນັ້ນຊິເປັນແນວນ້ັ້ຕ່ໄປຫັ້ນລະ ຕາບໃດທີ່ຍັ່ງມີລົດຖະບານຢູ່. "

ໂຊວາເຊ ເວົ້າຕັດຄວາມວ່າ: " ລະບອບສາທາລະນະລັດ ອາດ ຈະບໍ່ ໄດ້ປະກາດສົ່ງຕ້ານເລີຍ... "

ໂນຣິດໂຊ ເວົ້າຂັດຈັ່ງຫວະຂຶ້ນວ່າ: " ເມ໊ືອມີເຈົ້າຊ້ີວິດ ພວກເຮົາຣັດ

ເສິກຢຸ່ນອກປະເທດ ນີລະບອບສາທາລະນະລັດ ພວກເຮົາເຮັດເສິກຢຸ່ ພາຍ
ໃນ ".

ແລ້ວທັງສອງກໍ່ສົນທະນາກັນຄ່ອຍໆ ໂດຍຊຸດຄົ້ນບັນຫາການເມືອງອອກມາ
ວ້ຳຢ່ຳງນີເຫດຜົນອັນບໍ່ລິສຸດຕາມແບບຂອງຄົນມຸ່ນນອນ ແລະ ຄັບແຄບ ແລ້ວ
ກໍເຫັນພ້ອມນຳກັນໃນຈຸດທີ່ວ່ຳ ພວກເຂົ້ຳຈະບໍ່ເປັນອິດສະຫລະໄດ້ຈັກເທື່ອສ່ວນ
ຟູ ວ່ຳເລຂຽງ ກໍ່ສົ່ງສຽງກ້ອງສະໜັ່ນຢ່ຳງບໍ່ລົດລະ ລຸກຂຶ້ນໃຫຍ່ຕົກໃສ່ເຮືອນ
ປະຊຳຊົນຜະລັ່ງໜຸ່ນທະລາຍ, ດັບມອດຊີວິດອິນຊີ ທຳລາຍປີ້ປົ່ນສັດສ່ຳວ່ຳສົ່ງ
ເຮັດໃຫ້ຄວາມຝັນທັ້ງຫຼາຍ ຄວາມເບີກບ່ານມ່ວນຊື່ນ ທີ່ຄ້ຽງຄອຍກັນມ່ຳດົນ -
ນານ ຄວາມຜ່ຳສຸກສ່ຳລານທີ່ຄ່ຳດຫວັ້ງກັນຢູ່ນັ້ນ ຕ້ຽງມ່ຳພັ້ງພິນ່ຳດ້ຽງ, ມັນ
ແຫ່ກຜ່ຳຫົວໃຈຂອງຜູ້ເປັນເມຍ, ຜູ້ເປັນຜ້ສເປັນສ່ຳວ, ຜູ້ເປັນແມ່ທີ່ຢູ່ໄກ ຜຸ້ນ
ແລະ ໃນປະເທດອື່ນໆ ໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍ່ລະມ່ຳນ ທີ່ບໍ່ມ້ວັນສິ້ນສຸດເປັນ .

ໂຊວ່ຳເຊ ກ່ຳວ່ຳ: " ນີ້ແຫລະຊີວິດ "

ໂນຣັດໂຊ ກ່ຳວເສີມທັ້ງຫົວຂ້ັນ: " ວ້ຳວ່ຳນີ້ແຫລະຄວາມຕ່ຳຍ ຊີ
ກ່ຳ ".

ແຕ່ແລ້ວທັ້ງສອງກໍ່ຕົ້ນຍຸບ ເມ່ືອຮູ້ສຶກວ່ຳນີ້ຄົນຍ່ຳງມ່ຳທ່ຳງຫລັ້ງ, ແລະ ພ
ວ່ຳກໜ້ຳໄປກໍ່ພົບເຫັນຄົນສີ່ຄົນ ເປັນສີ່ຄົນທີ່ໃຫຍ່ສູ່ງທັ້ງນີ້ອ່ຳງຸດ ແລະໜວດ
ດ່ຳປົກ ນ່ຳຢືນຢູ່ເກ້ອບຕິດບ່ຳໄຫລ, ພວກເຂົ້ຳນຸ່ງເຄ່ືອງແບບຄົນຮັບໃຊ້ແລະ
ໃສ່ໜວກແງັບ, ເອ້ົ່ຳປ້ນຈ້ີທ່ແກ້ມຂອງສອງສ່ຽ.

ຄົນເບ້ັດສອງອ້ນນ້ັນຫລຸດຈ່ຳກນ້ີສອງສ່ຽວແລ້ວໄຫລລ່ອງໄປຕ່ຳມກ້ະແສນ້ຳ
ພ່ຳຍໃນບໍ່ເທ່ົ່ຳໃດວ້ິນ່ຳທ ທັ້ງສອງຖ້ກຈ້ບມ້ດໂຍນໃສ່ເຮ້ືອແລ້ວນ່ຳຂ່ຳມໄປ
ດອນ.

ຢູ້່ຕ່ຳມຫລັ້ງຂອງເຮ້ືອນເຊ້ືິ່ງທັ້ງສອງເຊ້ືອ່ຳເປັນເຮ້ືອນ້ຳງນ້ັນ ບ້ັດນ້ີ
ເຂ້ົ່ຳເຈ້ົ່ຳເຫັນທະຫ່ຳນເຢ້ຍລະນ້ນປະມ່ຳນຊ່ຳວຄົນ.

ບຸ່ຈ້ ່ຳງຍ້ກ້ນດ້ກ້ຜ້ນ້ຶ່ງ ນ້ຶ່ງ່ຳບຕ້ົ່ງ້ ທ່ຳງປ່ຳກ້ດກ້ອກທ້ີ່ເຮ້ັດ ດ້ວ

ດົນກະເບື້ອງ ສໍ້ຖາມເຂົາເຈົ້າດ້ວຍພາສາຝະລັ່ງຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວວ່າ: " ຈັ່ງ ໃຜພວກທ່ານ ! ຕົກເບັດໜານຢູ່ຕີ ? "

ຂະນະດຽວກັນ ພົນທະຫານຄົນໜຶ່ງ ກໍ່ວາງຖົງຕາໜ່າງທີ່ມີປາເຕັມ ລົງ ໃກ້ໆຕີນນາຍທະຫານຄົນນັ້ນ. ຊາຍຮ່າງຍັກຊາວປຸ້ນເຊຍຍົ້ມຫົວ ແລະ ເວົ້າ ວ່າ: " ນີ້ ! ເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າໄດຫຼາຍສົມຄວນ. ແຕ່ເລື່ອງສຳຄັນບໍ່ແມ່ນ ອັນນີ້. ຟັງດີໆດີ ແລະ ຢ່າຕົກອົກຕົກໃຈ.

ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ພວກເຈົ້າທັງສອງເປັນສອດແນມທີ່ຖືກສົ່ງມາ ຕິດຕາມ ເບິ່ງພວກເຮົາ, ເຮົາຈັບໄດ້ ແລະ ຈະຍິງຖິ້ມ. ພວກເຈົ້າທຳທ່າມາຕົກເບັດ ທັງນີ້ເພື່ອປິດອຳແຜນການ ພວກເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນກຳມືຂອງພວກເຮົາແລ້ວ, ຊາງ ຫົວພວກເຈົ້າລະ, ມັນແມ່ນສົງຄາມດ໋ ! ...

ແຕ່ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າຜ່ານປ່ອມດ່ານໜ້າອອກມາ ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄຳລະ ຫັດ ເພື່ອກັບຄືນ ຈົ່ງບອກຄຳລະຫັດມາ ແລ້ວຈົ່ງຊິປ່ອຍ ".

ສອງສ່ຽວໜ້າຈືດ ນົ່ງຕິດກັນຢູ່ ມີສັ່ນຍອນອາການຄັ່ງຕົ່ງທາງປະສາດ, ເວົ້າຫຍັງບໍ່ອອກ.

ນາຍທະຫານເວົ້າຕໍ່: " ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກເຫື່ອລະ, ພວກເຈົ້າ ຈະກັບ ຄືນເມືອຢ່າງສະຫງົບອຸ່ນອຽນ. ຄວາມລັບຈະສູນຫາຍໄປພ້ອມກັບພວກເຈົ້າຖ້າ ປະຕິເສດ ກໍ່ແມ່ນຕາຍ,- ຕາຍທັນໃດ ເລືອກເອົາ ! "

ທັງສອງບໍ່ເຫນັງບໍ່ຕີງ, ບໍ່ອ້າປາກເວົ້າຫຍັງ.

ດວຍທ່າທາງໃຈເຢັນຄືເກົ່າ ຄົນປຸ້ນເຊຍ ຜູ້ນັ້ນເວົ້າຕໍ່ ທັງເດີນອອກໄປ ທີ່ນ້ຳຫວຍ: " ຄິດເອົາວ່າ ອີກຫ້ານາທີ ພວກເຈົ້າຊິໄປນອນຈົມຢູ່ພົ້ນນ້ຳພຸ້ນ. ໃນຫ້ານາທີນີ້ລະ ! ພວກເຈົ້າມີພ້ອມແມ່ຕວ່າ ? "

ພຸ້ນວາເລຽວ ສົ່ງສຽງກ້ອງສະໜັ່ນຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ, ນັກຕົກເບັດ ທັງ ສອງຍັງຄົງຢືນຢູ່ຢ່າງບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າ. ໜ່ວຍລະມັນຜູ້ນັ້ນອອກຄຳສັ່ງເປັນ ພາ ສາຂອງຕົນ, ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຍ້າຍຕົ່ງອີ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຢູ່ໃກ້ຈະເລີຍເກີນໄປ. ແລ້ວທະ

ຫານອີກສິບສອງຄົນກໍ່ມາຢືນຢູ່ຫ້ວງປະມານຊາວກ້າວ, ປືນຄົບມືພ້ອມ.

ນາຍທະຫານເວົ້າຕໍ່: " ເຮົາໃຫ້ເວລາມາທີດຽວ ກາຍສອງວິນາທີ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ ".

ເຂົາລຸກຂຶ້ນຢ່າງກະທັນຫັນ, ຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ຝະລັ່ງສອງຄົນນັ້ນ, ດຶງ ແຂນໂນຣິດໂຊ ແກອອກໄປໄກເຕີບ ແລ້ວເວົ້າຄອຍໆວ່າ: "ໄອແມ, ຄຳລະ ຫັດນັ້ນ ? ໝູ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫຍັງດອກ ເຮົາຊິທຳທ່າອາການໃຈອ່ອນນຳ ".

ໂນຣິດໂຊ ບໍ່ຕອບຈັກຄວາມ.

ໝໍເຢຍລະນັ້ນ ຫັນມາດຶງໂຊວາເຊີໄປ ແລະ ຖາມທຳນອງດຽວກັນ.

ໂຊວາເຊີ ບໍ່ຕອບ,

ທັງສອງກັບຄືນມາຢືນຮຽງກັນຢູ່.

ແລ້ວນາຍທະຫານກໍ່ອອກຄຳສັ່ງ, ພວກທະຫານຍົກປືນຂຶ້ນ.

ພໍດີຂະນະນັ້ນ ໂນຣິດໂຊ ບັງເອີນຫລຽວຕາໄປໃສ່ຕາຫນ້າງທີ່ເຕັ້ນ ໄປ ດ້ວຍປາ ວາງຖິ້ມຢູ່ປ້ານຫຍາ ຫ່າງຈາກເຂົາສອງສາມກ້າວ.

ແສງແດດເຮັດໃຫ້ປາເຊີ່ງດິ້ນຢູ່ນັ້ນເຫລື້ອມຍິບຍັບ ຄວາມຮູ້ສຶກຫມິດອາໄລ ຄອບງຳໄປທົ່ວຕົນຕົວເຂົາ ເຖິງວ່າໄດ້ພະຍາຍາມອົດກັ້ນມາແລ້ວກໍ່ຕາມ ນ້ຳ ຕາກໍ່ຍັງໄຫລທົ້ວເຕັ້ມເບ້ົາ.

ເຂົາຈົ່ມພຶມພຳວ່າ: " ລາກ່ອນເດີ ໂຊວາເຊີ "

ຝ່າຍ ໂຊວາເຊີ ກ່າວຕອບວ່າ: " ລາກ່ອນ ໂນຣິດໂຊ "

ທັງສອງຈັບມືກັນ ສັ່ນສະທ້ານຕັ້ງແຕ່ປາຍຕີນໄປຈົນຮອດຫົວ.

ນາຍທະຫານຮ້ອງສັ່ງ: " ຍິງ ! "

ສຽງປືນສິບສອງນັດດັງເປັນສຽງດຽວ.

ໂຊວາເຊີ ລົ້ມຂວ້ຳໜ້າລົງບາດດຽວ. ໂນຣິດເຊີ ເຊີ່ງຮ່າງໃຫຍ່ກວ່າ - ໂຊມເອນແລ້ວລົ້ມລົງທັບຮ່າງຂອງໝູ, ໜ້າຍໜ້າຂົ້ມຝ່າ ເລືອດໄຫລ ນຸ້ນໆ ອອກຈາກເສື້ອທີ່ຂາດເປັນຮູຢູ່ໜ້າເອິກ.

ໜ້ເຢຍລະມັນອອກຄຳສັ່ງຕື່ມອີກ.

ລູກນອງຂອງເຂົ້າກ້າວອອກໄປຄົນລະທາງ, ແລ້ວກໍ່ກັບຄືນມາພ້ອມ ດ້ວຍເຊືອກ ແລະ ກ້ອນຫີນເຊິ່ງພວກເຂົ້າຈັດການມັດໃສ່ຕີນຂອງຜູ້ຕາຍທັງສອງ. ຕໍ່ມາ ພວກເຂົ້າກໍ່ຫາມຜູ້ຕາຍໄປທີ່ແຄມນ້ຳ.

ພູມີງວາເລຣຍ ບໍ່ຢຸດເຊົ້າສົ່ງສຽງກ້ວງສະໜັ່ນ, ບາດນີ້ປົກຄຸມດ້ວຍ - ຄວັນຂະໜາດມະຫຶມາ. ພົນທະຫານສອງຄົນຫາມໂນຣິດໂຍ ໂດຍຜູ້ໜຶ່ງ ຈັບທາງຫົວ ຜູ້ໜຶ່ງຈັບທາງຕີນ, ອີກສອງຄົນຫາມ ໂຊວາເຊ ແບບດຽວກັນຮ່າງຂອງທັງສອງຖືກໂຫຍ້ນໄປມາຊ້ອຍະນະໜຶ່ງ, ແລ້ວຖືກຊັດໄປໄກໆ ຕົກໃສ່ນ້ຳເປັນຄົ້ນນ້ອຍໆ ຕໍ່ມາກໍ່ຈົ່ມດິ່ງທາງຍືນລົງສູ່ແມນ້ຳ ໂດຍມີກ້ອນຫີນຈ່ວງຕີນ ລົງກ້ອນ.

ນ້ຳຟ້ົງຂຶ້ນ ເປັນຟອດນຸ້ມໆ ສັ່ນໄຫວ ແລະ ຄ່ອຍໆກັບຄືນງຽບສະຫງົບ, ສ່ວນຄົ້ນນ້ອຍໆແລ່ນເຂົ້າໄປກະທົບຮອດແຄມຝັ່ງ.

ມີເລືອດຟຸ້ຂຶ້ນແດ່ເລັກນ້ອຍ. ນາຍທະຫານຄົນນັ້ນ ຍັງມີທ່າທີສະຫງົບ ຕໍ່ໄປ ແລະ ເວົ້າສຽງບໍ່ດັງປານໃດວ່າ: " ບາດນີ້ ຮອດທີ່ຂອງປາລະ ! "

ຕໍ່ມາ ເຂົ້າກໍ່ກັບຄືນໄປຫາເຮືອນ. ແລະ ໃນທັນໃດ ເຂົ້າກໍ່ເຫັນ ຕາຫນ່ວງໃສ່ປາວາງຢູ່ປ່າຫຍ້າ, ເຂົ້າຈັບເອົາ ພິຈາລະນາເບິ່ງ ຍົ້ມຫົວ ແລະ ຮ້ອງຫ່າ: " ວິນເຣມ ! "

ພົນທະຫານຄົນໜຶ່ງ ຊຶ່ງນຸ່ງຜ້າກັນເປື້ອນສີຂາວແລ່ນມາ, ແລ້ວຄົ້ນປຽດ - ເຊຍ ຜູ້ເປັນນາຍທະຫານຄົນນັ້ນ ໂຍນປາທີ່ຖືກເບັດຂອງສອງຜູ້ຕາຍນັ້ນໃຫ ທັງ ສັ່ງວ່າ: " ຈືນປານ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ຕັ້ນທີ ທີ່ນັ້ນຍັງເປັນໆຢູ່ໃຫ້ເຮົາ ມັນຈຶ່ງ ແຊບ ດີ. "

ຕໍ່ມາ ເຂົ້າກໍ່ຈັດແຈງສູບກ້ອກອີກ.

ພວກນາຍທະຫານແມນເບິ່ງໜ້າຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ຊາຍຊະລາເວົ້າຕໍ່:

" ແປດຄົນສຳລັບພໍ່ຂອຍ, ຫ ຄົນ ສຳລັບລູກຊາຍຫລ້າຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຫມົດ ພາລະຈຳລະໜ້ສົ້ນແລ້ວ, ຂ້ອຍ... ບໍ່ວ່າຊີຫ້ວເລ້ຍງເກາະຜິດກັບພວກເຈົ້າ ດອກ, ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຫນ້າຮູ້ຕາພວກເຈົ້າຊ້ຳ, ຮູ້ແຕ່ວ່າມາຈາກໃສ, ແຕ່ພວກ ເຈົ້າມາຢູ່ເມືອງຂ້ອຍ, ມາບັງຄັບບັນຊາຄົນຢູ່ເມືອງເຈົ້າເອງ, ຂ້ອຍກໍ່ແກ້ແຄ້ນ ແທນພວກນັ້ນ. ຂ້ອຍບໍ່ຄິດກົ້ນແທນໆດອກ ! "

ຂະນະທີ່ຍຶດໜ້າອົກອັນຈ້ອຍໂອບຂ້ົນນັ້ນ ຊາຍຊະລາກໍ່ຢືນກອດແຂນ ດ້ວຍ ທ່າທາງອົ່ງອາດດັ່ງວິລະຊົນ.

ພວກຢ ລະມັນເວ້ົາລົມກັນຄ່ອຍໆດົນເຕີບ. ຮ້ອຍເອກຄົນໜຶ່ງເຊ່ີ ສົ່ງ ເສ ລູກຊາຍໄປຫ່ວ້ງເດ ອນແລ້ວນ ້ໄດ້ອອກປາກປົກປ່ອງຊາຍຊະລາຜູ້ເອ ້ອອາ ລ.

ຈັ່ງຊ ້ນ ນາຍພັນໂທ ຈ ົ່ງລຸກຂ ້ນ ຫຍັບເຂ ້ົາມາໃກ້ໆ ພ່ເຖ ້ົາ ມ ີລ ົ່ງຫ ົ່ງເວ ້ົາ ຄ່ອຍໆວ່າ:

" ມ ັ່ນ ໍ ພ່ເຖ ້ົາ, ບ ົ່ງທ ີ່ອ ົ່ງ ມ ີ ໍ ທ ີ່ ກ ອ ບ ກ ູ ເ ອ ົ ້ າ ຊ ີ ວ ິ ດ ເ ຈ ົ ້ າ ໄ ວ ້ ຄ ື ວ ່ ່ ... "

ແຕ່ພ່ເຖ ້ົາໃຈດ ັ ້ ດ ບ ໍ ່ ຟ ັ ງ ຫ ຍ ັ ງ ແ ສ ງ ຕ ່ ່ ໍ ຫ ົ ້ ວ ຄ ູ ່ ຈ ົ ້ ງ ຂ ົ ້ ງ ໃ ສ ່ ນ ່ ່ ໍ ຍ ທ ະ ຫ ່ ່ ໍ ນ ຜ ູ ້ ພ ີ ່ ຊ ິ ດ ,

ສ ່ ່ ໍ ຍ ລ ົ ມ ອ ອ ມ ໆ ພ ັ ດ ປ ອ ຍ ຜ ົ ມ ບ ່ ່ ໍ ງ ໆ ເ ທ ົ ້ ງ ຂ ະ ມ ອ ມ ຂ ອ ງ ລ ່ ່ ໍ ຍ ຄ ່ ່ ໍ ຍ ໆ ລ ່ ່ ໍ ຍ ເ ຮ ັ ດ ສ ົ ້ ບ ເ ບ ະ ໆ ເ ຍ ົ ້ ຍ ຫ ຍ ັ ນ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ້ ໃ ບ ຫ ນ ້ ່ ໍ ຍ ຈ ່ ່ ໍ ຍ ມ ີ ຮ ່ ່ ໍ ຍ ບ ່ ່ ໍ ດ ນ ັ ້ ນ ບ ິ ດ ບ ຽ ວ ໄ ປ , ລ ່ ່ ໍ ຍ ເ ບ ັ ງ ຫ ນ ້ ່ ໍ ຍ ອ ົ ້ ກ ນ ້ ົ ້ ນ ແ ລ ະ ຄ ່ ່ ໍ ຍ ພ ະ ລ ັ ງ ທ ັ ງ ຫ ມ ິ ດ ທ ີ ່ ມ ີ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໂ ຕ ແ ລ ້ ່ ໍ ຍ ພ ຸ ດ ນ ້ ຳ ລ ່ ່ ໍ ຍ ໃ ສ ່ ນ ່ ່ ໍ ຍ ທ ະ ຫ ່ ່ ໍ ນ ຢ ຽ ລ ະ ມ ັ ນ ຖ ິ ກ ເ ຕ ັ ມ ຫ ນ ້ ່ ໍ ຍ ພ ິ ດ ິ .

ນ ່ ່ ໍ ຍ ພ ັ ນ ໂ ທ ໂ ມ ໂ ທ , ຍ ິ ກ ມ ື ຂ ົ ້ ນ ບ ັ ງ ແ ຕ ່ ຊ ່ ່ ໍ ຍ ຊ ະ ລ ່ ່ ໍ ຍ ງ ັ ນ ໄ ດ ້ ຖ ິ ້ ມ ໃ ສ ່ ອ ິ ກ ເ ປ ັ ນ ບ ່ ່ ໍ ດ ທ ີ ່ ສ ອ ງ .

ພ ວ ກ ນ ່ ່ ໍ ຍ ທ ະ ຫ ່ ່ ໍ ນ ທ ັ ງ ຫ ມ ິ ດ ລ ຸ ກ ຂ ົ ້ ນ ພ ິ ບ ພ ັ ບ , ອ ອ ກ ຄ ຳ ສ ັ ່ ງ ພ ້ ອ ມ ໆ ກ ັ ນ .

ບ ໍ ່ ພ ່ ່ ໍ ນ າ ທ ິ ຊ ່ ່ ໍ ຍ ຊ ະ ລ ່ ່ ໍ ຍ ໃ ຈ ດ ັ ດ ທ ່ ່ ໍ ທ ີ ່ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ບ ໍ ່ ສ ະ ທ ົ ກ ສ ະ ທ ່ ່ ໍ ນ ກ ໍ ່ ຖ ິ ກ ນ ຳ ໄ ປ ຢ ືນ ອ ົ ງ ຝ ່ ່ ໍ ຍ ແ ລ ະ ຖ ິ ກ ຍ ິ ງ ເ ປ ັ ້ ຊ , ຂ ະ ນ ະ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ລ ່ ່ ໍ ຍ ຍ ັ ງ ສ ົ ່ ງ ຮ ້ ອ ຍ ຍ ັ ້ ມ ໄ ປ ຫ ່ ່ ໍ ຍ ລ ຸ ກ ຊ ່ ່ ໍ ຍ ກ ົ ກ ຊ ີ ້ ຊ ົ ງ ກ ັ ບ ລ ຸ ກ ໄ ພ ພ ອ ມ ຫ ຼ ານ ນ ອ ຍ ສ ອ ງ ຄ ົ ນ ທ ີ ່ ແ ນ ມ ເ ບ ັ ງ ດ ວ ຍ ຄ ວ ານ ສ ະ ເ ທ ືອ ນ ອ ານ ລ ົ ມ .

ภ่ำสาละพาบ ฮ่ม เหื่อดูมจุ๊บ

ແປໂດຍ: ດວງດ໋ອນ

ເມື່ອ ຈຸ໊ງໂບ ກັ໊ວຂ້ຽ ເຂ້ົ້າໄປໃນຮ້ານກິນດື່ມ " ມາກແຕ້ງວິນ " ນັ້ນ ມີ ຜູ້ຫ໋ວຂວັນໄວ້ກ່ອນແລ້ວ. ຫ໋ວ ຈ໊ງໂບຂ້ີ້ສຸດຄືນນຸ້ມ້ແນວເປ໋ັ້ນຕ໋ງຫ໋ວບ່ອນໃດ ? ເຂ໋ົ້ງເປັນຜູ້ຫນຸ້ງ້ທ້ີ່ບ່ໄ້ດ້ກັບພວກຄຸນພໍ່, ນ້ີ້ລະຕ໋ວຢ່ງ! ແຕ່ວ່ງ... ບ່ເ້ດ ! ບ່! ນັນຈ້ັດກ່ງໄດ້ໝ້ົດ ນ້ັກໂທກນ້ັ້ນ.

ຈຸ໊ງໂບ (ເຫໂອ໋ດ) ເປັນຫ໋ວໜ່ງຈຸ໊ງ້ໄມ, ເປັນຕ໋ວແໜນຂອ໋ງພ້ັກ ກ່ງວ ໜ້ົ່ງຢູ່ໃນມ່ງກແຕ້ງວິນ. ເຂ໋ົ້ງເປັນບຸ໋ລຸດຮ່ງງສູ໋ງຈ່ອຍ ແກ້ມຕ່ງສ້ີໜ້ົ້ນຂຸ້ນ ເສ້ັ້ນ ຜ້ົນອ່ອນຕ້ົດແນບຂ໋ະໜ້ົ້ບ, ຣ້ົມສ້ີບ່ງ. ເມ້ືອເຂ໋ົ້ງເວ້ົ້ວ່ງ: " ຍ່ງທ່ງ ນ້ັກ ບຸ໋ນ ຄຸນພໍ່ຂອ໋ງພວກເຮ໋ົ້ງ " ດ່ວຍທ່ງທ່ງ໋ງແນບໃດແນບໜ້ຶ່ງນ້ັ້ນ ໜ້ົ້ດທຸກຄ້ົນຫ໋ວ ຈ້ົ້ນໃສ່ຍ້ົ້ດ. ເຂ໋ົ້ງມ້ີໃຈອ້ົ້ດທ້ົ້ນ ເຮ້ັດວ່ຽກໃນວ້ັນອ່ງທ້ົ້ດ, ຕ່ອນນ້ີ້ພ້ົ້ທ່ງ໋ງ ສ່ງສ໋ະ ໜ້ົ້ງ. ເຂ໋ົ້ງຂ້ົ້ງໜ້ົ້ງທຸກໆປ້ີໃນວ້ັນຈ້ັນແຫ່ງສ້ັບປ໋ະດ່ງສ້ັກສ້ົ້ດ ເພ້ືອເຮ້ັດໃສ່ອ໋ົ້ວເລ້ືອດ ໄວ້ກ້ົນຮ່ອດ " ນ້ັ້ນບຸ໋ນພ໋ະເຈ້ົ້າພ້ັ້ນຊ້ີ້ບ " (Pâques) ແລ໋ະ ເມ້ືອຄຸນພໍ່ກ່ງຍ ມ່ງເຂ໋ົ້ງກໍ່ເວ້ົ້ວ່ງແນບຢ່ອກເຢ້ັ້ຍຫຸ້້ນສ໋ະເໜ້ົ້ວ່ງ: " ນ້ັ້ດ, ມ່ງອ້ົ້ກແລ໋ວຜຸ້້ໜ້ຶ່ງ ທ້ີ ຊ້ີ້ມ່ງກ້ົນກ້ົນພ໋ະເປັນເຈ້ົ້າຢ່ງ່ງຸ່ມ່ອນຄ໋ລ້ົດໆ ".

ຄຸນພໍ່ ເຊ້ົ່ງກໍ່ເປັນບຸ໋ລຸດຮ່ງງໃຫ່ຍ໋ຄ້ືກັນ ຮູ້ສ້ົ້ກເກ່ງກ້ົ່ວ ສ້ົ່ງໄສ່ໃນຕ໋ົ້ວ ເຂ໋ົ້ງ ຍ່ອມຄ໋ຳເວ້ົ້ຫລ່ອກລ້ົ່ງຂອ໋ງເຂ໋ົ້ງ ອ້ັນພ່ງໃຫ່ເຂ໋ົ້ງໄດ້ເປັນພວກກ່ອ໋ງຫລ່ອນໄປ . ເຈ້ົ້າອ່ງວ່ງ ມ່ງຣ້ິ້ມ ເປັນນ້ັກກ່ງນເມ້ືອ໋ງຄ້ົນໜ້ຶ່ງປ໋ະເພ໋ດສຸກ໋ງ່ງໃດກ້ົນ໋ງ່ງນ້ັ້ນ

ການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງຄົນທັງສອງ ດຳເນີນນາແລ້ວຫົກປີ, ເປັນການຕໍ່ສູ້ລັບໆ ເຊື່ອດ ບໍ່ຢຸດບໍ່ຍ່ອນ. ຊາໂບເປັນທີ່ປຶກສາຢູ່ເຫດສະບານ ມີຜູ້ຄິດວ່າ ເຂົາຈິໄດ ເປັນຮອດເຈົ້າເມືອງ ນັ້ນມັນໝາຍຄວາມວ່າວັດຈະເປັນຝ່າຍປະລາໄຊ ໄປຕະຫຼອດການ.

ການເລືອກຕັ້ງຈະມີຂຶ້ນອີກໃນບໍ່ຊ້າ.ຢູ່ໃນ ນາກແຕ້ງວິນ ຄະນະວັດຢ້ານສົ່ມ ຢູ່ຫຼິດໆ. ແຕ່ເຊົ້ານັ້ນໜຶ່ງ, ລຸນພໍ່ໄດ້ອອກເດີນທາງໄປຍັງເມືອງ ຮຸອ້ວ ໂດຍ ແຈ້ງໃຫ້ສາວໃຊ້ຂອງເພິ່ນຮູ້ວ່າຈະໄປພົບທ່ານ ສົງຄະລາດ.

ພາຍຫລັງສອງມື້ ເພິ່ນກໍ່ກັບມາ ທ່າທີເບີກບານຢ່າງຜູ້ກຳໄຊຊະນະ. ແລະ ແລ້ວ ທຸກໆຄົນກໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າ ຊື່ມີການປະຕິສັງຂອນຫໍ່ບູຊາຢູ່ກາງວິຫານໃຫ້ງາມ ຄືນໃໝ່. ພະສົງຄະລາດໄດ້ອອກວິນຮອດຫົກຮ້ອຍຝຣັ່ງ ຈາກຄັງສ່ວນຕົວ ຂອງ ເພິ່ນເອງ.

ຄອກຕົ້ງໄມ້ແປກເກົ່າທັງໝົດຈະຖືກຮື້ອອກ ແລ້ວຮັດໃໝ່ດ້ວຍແກມ ກາງ ຂອງໄມ້ເນື້ອແຂງ (ແຊມ) ມັນແມ່ນວຽກງານຊ່າງໄມ້ ທີ່ສຳຄັນຕົບ ເຊິ່ງ ຄົນຕ່າງກໍ່ວິພາກວິຈານກັນຢູ່ທຸກໆຄອບຄົວໃນຕອນແລງວັນນັ້ນໂລດ.

ເຫໂອດຸນ ຊາໂບ ຍັ້ນບໍ່ອອກ.

ຕອນເຊົ້ານັ້ນ ເມື່ອເຂົ້າຍ່າງຜ່ານບ້ານ, ພວກຄົນຮ້ອນໃຈຄຽງ ທັງຜູ້ ເປັນມິດ ແລະ ຜູ້ເປັນສັດຕູ ຕ່າງກໍ່ຮ້ອງຖາມແຊວໆ ແບບຢອກຍ້ຽວວ່າ:

" ຮ້ຽ ແມນໂຕບໍ ຈຸແປງຫໍ່ບູຊາກາງວິຫານຫັ້ນ ? "

ເຂົ້າບໍ່ຮູ້ຕອບແນວໃດ ແຕ່ໂນໂຫວ໊ດໆ ໂນໂຫເອົ້າແຫ້ເອົ້າວ່າ.

ພວກສະຫລອກກອກແດ ຍັງເວົ້າຕື່ມວ່າ:

" ວຽກນ້ຶກດີ ຢ່າງໜ້ອຍ ກຳໄລກະຕ້ອງ ๘๐๐ ຫາ ๓๐๐ ຝຣັ່ງ ພຸ້ນ ລະ."

ສອງມື້ຕໍ່ມາ ໃຜໆກໍ່ຮູ້ວ່າ ຜູ້ຮັບເໝົາທຳການສ້ອມແປງ ແມ່ນ ເຊແລ ສະ ແຕງ ຊາມເປີລັນ ຊ່າງໄມ້ຢູ່ແປກເຊີ໋ນ. ຕ່ມາ ມີການປະຕິເສດຂ່າວ ແລະມີ

ການປະກາດວ່າ ແປ້ນມ້າຫ້ວຫມິດໃນວິຫານກໍ່ຈະໄດ້ຮັດໃຫມ່. ມູນຄ່າຫ້ວຫມິດ ສູງຮອດສອງພັນຝຣັ່ງ ແລະ ເງິນຈຳນວນນີ້ ເພິ່ນກໍ່ສະເຫນີຂໍ່ໄປຮອດ ກະຊວາ ແລວ.

ໃຜໆກໍ່ຕົ້ນຕົ້ນໄປນຳ.

ເຫ້ໂອຄຸນ ຈາໂບ ນອນບໍ່ຫລັບເລີຍ. ເທົ່າທີ່ເຂົ້າຈື່ໄດ້, ຜ່ານມາ ຍັງບໍ່ມີ ຈຸ່ງໄນຄົນໃດໃນເມືອງເຄີຍໄດ້ຮັບວຽກງານສຳຄັນຂະຫນາດນີ້. ແລວກໍ່ມີສຽງ ຈຸ່ລືກັນໄປທົ່ວ. ມີຜູ້ຊຸ່ມຫຸ່ກັນວ່າ ຄຸນພໍ່ນັ້ນ ເສຽດາຍຢູ່ທີ່ຕ້ວງມອບວຽກອັນນີ້ໃຫ ຈຸ່ງຕາງບ້ານຮັດ, ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ ທັດສະນະຂອງຈາໂບກໍ່ຈຳ ຂັດກັບ ສິ່ງທີ່ເຂົ້າໄດ້ຮັບຮູ້ມາ.

ຈາໂບ ຮູ້ຈັກເລື່ອງແລ້ວ. ພໍ່ຕົກຄ່ຳ ເຂົ້າກໍ່ໄປຍ້ງກຸຕິ ສາວໃຈ້ບອກເຂົ້າວ່າ ຄຸນພໍ່ຢູ່ວັດ, ເຂົ້າມຳໄປຫາຢູ່ພຸ້ນ.

ນາງສາວແຫ້ງພະແນພົມມະຈາລີ ສອງຄົນເປັນສາວເຖົ້າຕິບແລ້ວ ພວມ ປະດັບປະດາຮ້ານພະ ເພື່ອຕ້ອນຮັບ ເດືອນແຫ້ງພະນາງມາຣີ ພາຍໃຕ້ການ ຊ້ ນຳຂອງຄຸນພໍ່. ເພິ່ນຢືນຢູ່ກາງເວທີຫ້ໜ້ຈາໃຫຍ, ຫ້ອງໂຄ່ນເປັນຊ້ງປ່ງພວມບັນ ຈາແນ້ງຫ້ວສອງ ທີ່ຂ້ນຢືນເທ້ງຕ້ວ້ ຈັດວາງພວງດອກໄມ້ໃສ່ອ້ອນຕຸລຳພີ .

ເນ້ອເຂົ້າໄປຮອດຫ້ນແລ້ວ ຈາໂບຮູ້ສຶກຫວ້ນເກ ນັນຄືກັບວ່າ ເຂົ້າ ພວມ ເຂົ້າໄປໃນເຮ້ອນ ສັດຕູຄູແຄ້ນຄົນໜ້ງ, ແຕ່ຄວາມປາຖະຫນາຢາກໄດ້ກຳໄລ, ນ້ນເຄາະຫ້ວໃຈປ້ອກໆ. ເຂົ້າຫ້ຍ້ເຂົ້າໄປ ຖ້ຫນ້ວກແງ້ບໄວ້ໃນນ້ໂດຍບໍ່ສົນໃຈ ຫ້ວງໃຍນຳນາງສາວແຫ້ງພະແນພົມມະຈາລີ ທີ່ຢືນເກ້ຕ້ກຂະໜ່ານຂາແຂງ ຢູ່ເທ້ງ ຕ້ວ້ ້.

ເຂົ້າເວ້ົາອ້ືໆອະໆວ່າ:

" ສະບາຍດ້, ຄຸນພໍ່ "

ຄຸນພໍ່ເວ້ົາຕອບ ໂດຍບໍ່ແນ້ມເບ້ງໜ້າເຂົ້າ. ເພິ່ນສົນລະວ້ນນຳ້ຳ້ານໜ້ງຈາຢູ່.

" ເອ້ສຳບາຍດ້ ທ່ານຈ່ງໄນ ".

ຊາໂບ ເສຽທ່າ ບໍ່ຮູ້ແນວເວົ້າ ເຂົ້ານິດຈ້ຽງວ້ຽງໄປຄາວໜຶ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າ ອອກມາວ່າ:

" ຍາທ່ານ ພວມກະກຽມຫຍັງບໍ່ເນາະ ? "

ເຈົ້າອາວາດ ມາທິດ ຕອບວ່າ:

" ເອີກຽມປະດັບປະດາ ໃກ້ຊິຮອດເດືອນແຫ່ງພະແນ ມາຮິ ແລ້ວ. "

ຊາໂບ ອອກປາກອີກວ່າ:"ເອີ ເອີ... " ແລ້ວນິດໄປ.

ບັດນີ້ ເຂົ້າຄິດຢາກອອກຫນີໄປ ໂດຍບໍ່ເວົ້າເລື່ອງໃດຫນຶ່ງ, ແຕ່ແສງຕາທີ່ ຟ້າດໄປເຫັນເວທີຮ້ານພະ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຢຸດກ່າວຂາ. ເຂົ້າຄິດໄລ່ໄດ້ວ່ານິຄອກ ຕ້ວ ໜ ຫນ່ວຍທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດຄືນໃຫມ່, ຝ ຫ້ວງຂວາ ແລະ ຊ ຫ້ວງ ເບ້ອງຊ້າຍຢູ່ປະຕູເຂົ້າຫ້ອງສາງ ມີສອງຕ້ວ. ຄອກຕ້ວໄນແກນໝາຍເຖິງເງິນ ຢ້ວງສູງສາມຮ້ອຍຝຣັ່ງ ແລະ ຄັນວ່າເຮັດຢ່ວງພາກພຽນແຫ້ງ ແນນອນວ່າອາດ ໄດ້ກຳໄລຮອດສອງຮ້ອຍຝຣັ່ງ ຖ້າວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນຊ້ວງເຮັດແດ.

ຈັ່ງຊັ້ນ ເຂົ້າຈຶ່ງພຶມພຳວ່າ:

" ຂະນ້ອຍນ່າເລື່ອງວຽກ. "

ລຸນພໍ່ຊິ້ງຄິດແປກໃຈ, ເພີ້ນຖາມວ່າ:

" ວຽກອັນໃດ ? "

ຊາໂບ ເກ້ໄປ, ແລ້ວພຸນພຳວ່າ :

" ວຽກທີ່ຊິເຮັດຕັ້ນແລ້ວ. "

ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ລຸນພໍ່ຈ້ຽງວ່າກຸນ່າຫ້ ແນນເຂົ້າໄປໃນແກ້ມຕ່ວຍຊາໂບ:

" ແນນເຈົ້ ໝ່ວຍຄວາມວ່າ ວຽກສ້ອມແປງໜ້ະກ່ວ້ວິຫ່ານຂອງ ອ່ວດ ຕະນ່ານ້ໍ ? "

ນ້ ສ້ຽງແຫ້ງວ່ວາຈ່ວຂອງເຈົ້ ອ່ວວ່ວດ ນ່ວຸຮ້ຕິນ ເຮັດໃຫ້ຊາໂບເຢ້ນສ້ນຫ້ຽ ວ່ວບບ່ວດໜຶ່ງ, ເຂົ້ ເກ້ດຄວ່ວມຮູ້ສ້ກຢ່ວກແລ່ນໜ້ກ້ບບ່ວດ, ແຕ່ກ໋ແຂ້ງໃຈ - ຕອບຢ່ວງນ້ອຍນ້ອນວ່ວ:

" ໂດຍຂ້ານ້ອຍ, ຍາທ່ານ."

ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າອາວຸດຈຶ່ງຍົກແຂນຂຶ້ນໄຂວ່ກັນໄວ້ທີ່ທ້ອງໂຊ່ນໃຫຍ່ ຂອງເພິ່ນ ແລ້ວຮ້ອງຊຸທ່ານ ດ້ວຍຄວາມປະຫຼາດໃຈຢ່າງເລິກລ້ຳວ່າ :

" ແນ່ນ... ເຈົ້າ... ເຈົ້ານ... ທ່ານຊາໂນ... ນີ້ຫວະ ທີ່ນ່ານຂໍ້ຮ້ອງ ອ່ານຕະນາ ແມ່ນນີ້. ເຈົ້ານ... ຜູ້ເປັນປໍລະປັກກັບວັດ ອ່ານຕະນາ... ມັນຊິ ເປັນເລື່ອງອັບອາຍຂາຍໜ້າ ທີ່ຄົນທົ່ວໄປຈະຫົ່ວຂວັນແລ້ວ, ຮອດທ່ານ ສັງຄະ ລາດກໍ່ຊິຕຳໜິຕິຕຽນໄດ້ ຫຼື ອ່ານຊິໂຍກຍ້ານອ່ານຕະນາກໍ່ໄດ້."

ເພິ່ນຫັນໃຈແຮງໆຢູ່ດ່ວນໜຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່ ດ້ວຍນ້ຳສຽງສະຫງົບກ່ວາເກົ່າ ວ່າ :

" ອ່ານຕະນາເຂົ້າໃຈວ່າ ສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ ມັນເປັນເລື່ອງເຄືອງໃຈ ບໍ່ ໜ້ອຍ ທີ່ເຫັນວ່າແມ່ນຊ່ວງໄມ້ຈາກເຂດໃກ້ຄຽງພູ້ນ ທີ່ນ່າຮັບວຽກງ່ານສຳຄັນ ອັນນີ້, ແຕ່ອ່ານຕະນາຊິຮັກແພ້ໃຄໄດ້. ຖ້ຽຖ້າຫ່ວງກ່ວາ... ໂອ້ຍ ຢ່າລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດອກ... ເຈົ້າຄືຊິບໍ່ຕິກລົງ ແຕ່ຖ້າບໍ່ຮັກແພ້ນີ້ ກໍ່ບໍ່ມີທ່ວງ."

ບັດນີ້ ຊາໂນ ເສືອກແສ່ງຕາເບິ່ງແຖວແປ້ນມ້ານ້ອຍໄປຮອດປະຕູອອກ ຟ້າເອີ້ຍ... ຄຸນອ່ານເພິ່ນຊິປ່ຽນມັນໜ້ານີ້... ຊິເປັນແນວໃດ ?

ແລ້ວເຂົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ :

" ຍາທ່ານ ຊິໃຫ້ເຮັດແນວໃດຂະນ້ອຍ, ບອກນ່ານລອງເບິ່ງ. "

ດ້ວຍນ້ຳສຽງໜັກແໜ້ນ, ຄຸນພໍ່ຕອບວ່າ :

" ອ່ານຕະນາ ຕ້ອງການສິ່ງຮັບປະກັນອັນແນ່ນອນຈາກເຈດຕະນາລົ້ນອັນ ດີ່ງາມຂອງເຈົ້າ."

ຊາໂນ ເວົ້າອຸ້ມໆວ່າ :

" ຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ປະຕິເສດດອກ... ຂ້ານ້ອຍບໍ່ວ່າດອກ, ອ່ານຊິ ພໍ່ຕົກລົງ ກັນໄດ້ຢູ່ຂະນ້ອຍ. "

ຄຸນພໍ່ເວົ້າຈະແຈ້ງວ່າ :

" ເຈົ້າຕ້ອງໄປທຳພິທີເຂົ້າສາດສະໜາໃນມື້ວັນສິນໃຫຍ່ອາທິດໜ້າ. "

ທ້າວຈຸຈາງໄນຮູ້ສຶກໂຕວ່າໜ້ານ້ານໄປກັບບາດ ແລະ ໂດຍບໍ່ຕອບ ເຂົ້າ ຖາມຕື່ມວ່າ :

" ແລ້ວແປ້ນນ້ານີ້ເດ ຈະຮັດໃໝ່ ? "

ເຈົ້າອາວຸດ ຕອບຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າ :

" ຮັດແທ, ແຕ່ເອົາໄວ້ນຳຫລັງ "

ຈຸາໂບ ເວົ້າຕໍ່ :

ຂ້ານ້ອຍບໍ່ປະຕິເສດດອກ ບໍ່ວ່າດອກ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ແມ່ນຄົນໃຮ້ສິດຈະ, ຂ້ານ້ອຍ... ນັບຖືສາດສະໜາດີ ແມ່ນແທ້ໆໃດ. ແຕ່ອັນບໍ່ແຈ່ມໃຈ ມັນແມ່ນ ເລື່ອງພາກປະຕິບັດ, ແຕ່ວ່າ ໃນກໍລະນີນີ້ ຂະນ້ອຍຈຶ່ງສະແດງຄວາມຂັດ ຂືນ ດອກ.

ພວກນາງສາວແຫ່ງພະແມ່ພົມມະຈາລີ ລົງຈາກຕັ່ງອີ, ເຂົ້າໄປລ້ຽງດ້ານ ຫລັງໂຕະບູຊາ. ພວກນາງຮັບຟັງເລື່ອງລາວ, ຕົນຕົ້ນຈົນໜ້ານ້ານໄປ.

ທາງຝ່າຍຄຸນພໍ່ ເມື່ອເຫັນວ່າ ກຳໄຊຊະນະໄວ້ໃນກຳມືແລ້ວ ຈຶ່ງ ເວົ້າ-ດ້ວຍນ້ຳສຽງເປັນກັນເອງ ໃນທັນທີ :

" ບໍ່ຈຸ່ ບໍ່ສ່ວ່າຍຫຍັງດອກ, ບໍ່ຈຸ່ບໍ່ສ່ວ່າຍ... ນ້ອຍ ສິຈະ, ບໍ່ໂວ ເລີຍລະ ເຈົ້ານ່ າ, ແລ້ວຫ່ ວ່ ຍຈຸ ເຫັນ !"

ຈຸາໂບ ຍິ້ມເກີ້ ຖາມຕໍ່ວ່າ :

" ຈຸ ບໍ່ມີຫ່ ວ ຍ ເຍ ຖ ເວລຸ ... ພິທີອັນນ້ ແດ ບໍ່ ຂ ະນ ້ ອ ຍ ? "

ແຕ່ຄຸນພໍ່ ຮັດສີໜ້ານ່ ເຄັ ງ ຮ ່ ວ ຍ ຄ ຶ ນ ທ ັ ນ ທ ີ :

" ຕ ່ ວ ໃ ດ ວ ຽ ກ ເ ຫ ຼ ່ ານ ້ ປ ຸ ່ ໃ ນ ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ບ ຜ ິ ດ ຊ ອ ບ ຂ ອ ງ ເ ຈ ົ ້ າ , ອ າ ດ ຕ ະ ນ ່ ານ ້ ຕ ອ ງ ແ ນ ່ ໃ ຈ ໃ ນ ຄ ວ າ ມ ສ ັ ດ ທ ່ ານ ້ ຂ ອ ງ ເ ຈ ົ ້ ານ ່ ານ ້ ."

ແລ້ວເພີ່ນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ສຽງອ່ອນໜ້ານ້ານ ວ່ ານ ້ ກ ວ ່ ານ ້ ເ ກ ົ ່ ານ ້ :

" ມ ື ່ ມ ໃ ຫ ເ ຈ ົ ້ ານ ່ ານ ້ ສ ່ ານ ້ ລ ະ ພ ່ ານ ້ ບ ່ ານ ້ ບ ່ ານ ້ ກ ອ ນ , ເ ພ ່ ານ ້ ະ ວ ່ ານ ້ ກ ໍ ລ ະ ນ ິ ຂ ອ ງ ເ ຈ ົ ້ ານ ້ ນ ້

ອາດຕະມາຊິ້ຕ້ອງພິຈາລະນາຮອດສອງເທື່ອຟຸ້ນຢ່າງໜ້ອຍ."

ຊາໂບ ຕາເຫລືອກ ເວົ້າຊ້ຳວ່າ :

" ສອງເທື່ອ ຟຸ້ນຫວະ ? ... "

" ເອີ "

ລຸ້ນພ໋ຍ້ມ :

" ເຈົ້າເວົ້າ ໃຈດີ໊ວ່າ ສຳລັບເຈົ້ານັ້ນ ຕ້ອງສະສວ່ายล้ำไปหมิด.. ... ฟอกสะบู่ใหหิวเลิยละ. ເອົ້າละ ม๊ื่อมอาดตะมาชิ้ถ้าดี๊."

ทาวชุ้างไม ถามย่างแปกใจที่สุดว่า:

" แล้ว ยาหาม ชิเธ้ถอันนี้ยู่ใส ? "

" โย้ว... กะยู่ในตู้สาละพาบ. "

" ซั้นหวะ... ในหองูมอยูๆ แจนั้นหวะ ? สำลับ... ເອີ ข้า ม้อยแล้ว ลิชิ๋บ่ไหวถอก, หองมอยๆแบบนี้มา. "

" เป้นหยั่งละ ? "

" เพาะว่า... ເอ๊... ย้อมว่าชุ้มอยบ่เลิยเวำไปจ๊กเทื่อละ, สองมา... ชามอยชูอาวหนักแถ. "

ลุมพ่โอมออมผอมม้ำว่า :

" ชั้ม... กะไปภูติ เวำหองอาดตะมาฟุ้น พวกเธ้าชิเธ้ถ แบบสองต่สองเลิย, ไถ้บ่แบบนี้ ? "

" โถย... ไถ้ยู่ละบอยแบบนั้นนะ, เวำตู้มอยซั้น บ่ไหวถอก ". ชั้นกะเป้นอันว่า ม๊ื่อม เอ๊าตอนค่ำ... จ๊ก ฝ ไม่งถี๊."

" โถย, ติกลิ่งชามอย, ม๊ื่อม... ยาหาม เวำแมวใถเธ้ถแมวนี้ม ! "

ແล้วเอ๊าก็เถฝ่ามือใหย่หยาบ ไปหาลุมพ่ เอิ่งก็ป่อยใช้ฝ่ามือ ของเพิ่นกะทับใสแธงถิกัน.

ສຽງຝາມືກະທົບກັນດັງລອດເຜດານກົ້ງ ແລະ ໄປຄັບລົ້ງທີ່ເບື້ອງຫລັງ - ຂອງອໍແກນໃນໂບດ.

× × ×

ຕະຫຼອດວັນຖັດມານັ້ນ ເຫໂອດຸມ ຊາໂບ ຢູ່ບໍ່ ເປັນສຸກເລີຍ. ເຂົາ ມີ ຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດແນວໜຶ່ງ ຄາຍໆຄືຮູ້ໂຕວ່າ ຈຳຕ້ອງໄປຫລີກແຍ້ວອອກຈັກ ເທລັ້ນ.ຕະຫຼອດເວລາ ແນວຄິດອັນນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນຫົວ: " ແລ້ງນີ້ແລ້ວ ເຮົາ ຕ້ອງໄປສາລະພາບບາບ " ແລ້ວຈິດວິນຍານທີ່ມືດໜ້ອງ ໄຮ້ສັດທາຕໍ່ສາດສະ ໜາ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໜັ້ນຂອງເຂົາກໍ່ຫວາດຜະຫວາ ຕໍ່ໜ້າຄວາມໜ້າກຽດ ອັນສັບສົນ ແຕ່ຍ້ອນຂ້ອງເລິກລັບຂອງເທບພະເຈົ້າ.

ພໍ່ແຕ່ແລ້ວວຽກ, ເຂົາກໍ່ນຸ່ງໜ້າໄປຍັງກຸຕິ. ຄຸນພໍ່ລ້ຳຖ້າເຂົ້າຢູ່ໃນສວນ , ຍ່າງອ້ານປົ້ນສູດມົນໄປມາ ຕາມທາງນ້ອຍໆ. ໜ້າຕາຂອງເພິ່ນ ເບີກບານ, ແລະ ທັກທາຍເຂົາຂຶ້ນກ່ອນ ດ້ວຍຮອຍຍິ້ມເຕັມໜ້າ.

" ອ້າວ ມາແລ້ວເນາະ ເຂົ້ານ້ອຍ... ຊາໂບ, ບໍ່ມີໃຜກິນເຈົ້າດອກ ".

ແລ້ວ ຊາໂບ ກໍ່ກ້າວເຂົ້າໃນຫ້ອງກ່ອນ ຫັນເວົ້າຊຸ່ນໆວ່າ:

" ຖ້າວ່າ ຍ່າທ່ານບໍ່ຍັດຂ້ອງ ຂະນ້ອຍວ່າຢາກແລ່ເລ່ຍງນ້ຳໄວທີ່ສຸດເທົ່າ ທີ່ຈະໄວໄດ້."

" ຍິນດີຮັບໃຊ້ທຸກຢ່າງ ເສ້ຍ່ານ້ອຍ ອາດຕະມາຢູ່ນ້ຳແລ້ວ ຖ້າບໍ່ດຽວ, ອາດຕະມາກໍ່ຮຽບຮ້ອຍ."

ຫ່ວງຊ່ວງໄນຫວັ່ນໃນໃຈທີ່ຕົນເອງຍັງມີແນວຄິດສອງຢ່າງ ແນມເບິ່ງຄຸນພໍ່ ທີ່ເຂົາເສ້ຍ ຊ່ວງກົບໃຫຍ່ຫນາມາມຸ່ງຄຸນພໍ່ຊ້ຳບອກເຂົ້າວ່າ :

" ນ້ຳຄູເຂົ້າລົ້ງໃສ່ຫມ້ອນຫມ້ອຍນີ້."

ຊາໂບຍິ້ມເກີ ຄິດຢາກອາຍທີ່ຕ້ອງນ້ຳຄູເຂົ້າ ເຂົາເວົ້າອ້ຶກໆອ້ຶກໆວ່າ :

" ຈຳເປັນບໍ ?"

ແຕ່ເຈົ້າອາວາດວ່າງທ່າ ສະຫງ່າງາມ ບອກວ່າ :

" ຊິຫຍັບເຂົ້າໃຫ້ສານຕັດສິນໄດ້ຕ່ອງຊຸກເຂົ້າ."

ແລ້ວຊາໂບ ກໍ່ຊຸກເຂົ້າລົງ.

ຊຸນພໍ່ເວົ້າວ່າ :

" ຈົ່ງຄຳໄຫວ້ຂໍ້ສາລະພາບບາບ "

" ແນນຫຍັງ ? "

" ຄຳໄຫວ້ຂໍ້ສາລະພາບບາບ, ຖ້າວ່າເຈົ້າລືມແລ້ວ ກໍ່ເວົ້ານຳຫລັງອາດຕະນາໄປ, ຊິບອກໄປເທື່ອລະຄວາມ."

ແລ້ວຊຸນພໍ່ກໍ່ຈົ່ມນຶ່ນອອກມາ ສ່ຽງຊ້າໆ ຫັ່ງເນັ້ນແຕ່ລະຄຳ ໃຫ້ຊ້າງ ໄນ້ເວົ້ານຳ ຈາກນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງບອກວ່າ :

" ເອົ້າລະ ບາດນີ້ ສາລະພາບມາ "

ແຕ ຊາໂບ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງຕື່ມ ເພາະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງໃດ ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າອາວາດ ມາຣ໌ຕິນ ຈຶ່ງຊ່ວຍພາເວົ້າ:

" ລູກເອີຍ ອາດຕະນາ ຊິໄດ້ຖາມເຈົ້າເອົ້າ ເພາະປະກົດວ່າເຈົ້າ ບໍ່ຮູ້ຮັດເລີຍ. ພວກຮົ້າຊິຄ່ອຍເວົ້າໄປເທື່ອລະຫ່ອນ, ຄຳບັນຍັດຂອງ ພະເປັນເຈົ້າ. ຝັ່ງພໍ່ກ່ອນ ບໍ່ຕ່ອງຊຸນວາຍ, ເວົ້າຢ່າງຈິງໃຈໂລດ ບໍ່ຕ່ອງຢ້ານ ວ່າຊິເວົ້າໂພດເວົ້າຫລາຍດອກ.

ພະເປັນເຈົ້າອົ່ງດຽວ ທີ່ເຈົ້າບູຊາ

ຮັກ ແລະ ນັບຖືຢ່າງເຕັມປ່ຽມ.

ເຈົ້າເຄີຍຮັກໃຜ ຫລືສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທ່ີພະເປັນເຈົ້າບໍ? ເຈົ້າຮັກ ພະອົ່ງຢ່າງໝົດຈິດໝົດໃຈບໍ? ຮັກດ່ວຍຄວາມຮັກທັ່ງໝົດ ທີ່ມີໃນໂຕເຈົ້າບໍ?"

ຊາໂບ ຄິດຫລາຍຈົນເທື່ອແຕກ, ເຊົ້າຕ່ອບວ່າ:

"ໂອ້ຍ! ບໍ່ດອກ, ຍາທ່ານເອີຍ, ຂ້ານ່ອຍຮັກພະເປັນເຈົ້າຜູ້ວິເສດ ຮັກສຸດຫົ່ວໃຈ ສຸດຄວາມສາມາດ... ຈັ່ນລະ ແນນແລ້ວ ຂ້ານ່ອຍຮັກເພິ່ນຢູ່ ຊິ

ວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮັກລຸກຮັກຕ້ານັ້ນກະບໍ່ຖືກ. ເວົ້າບໍ່ໄດ້ ຄັນຊິໃຫ້ເລືອກເອົາ ລະ ຫວ່າງລຸກກັບພະເປັນເຈົ້າແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຊ່າງຊິວ່າດອກ... ແຕ່ຊິໃຫ ເສຍ ເງິນຮ້ອຍຟຣັ່ງ ກັບເລືອກເອົາພະເປັນເຈົ້າແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ປະຕິເສດດອກ , ບໍ່ປະຕິເສດດອກ, ຂ້ານ້ອຍກໍຮັກພະອົງແທ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຮັກຢູ່."

ລຸນພໍ່ຮັດສຽງແຂງແລ້ວເວົ້າຕໍ່ວ່າ:

"ຕ້ອງຮັກພະອົງ ຍິ່ງກ່ວາສິ່ງໃດໝົດ"

ແລ້ວຊູ້ໂບ ກໍປະກາດດ້ວຍຈຸດຕະນາດີສຸດຂີດວ່າ:

"ຂ້ານ້ອຍຊິຮັກສຸດຂີດ ຍາທ່ານ."

ເຈົ້າອາວາດ ນາຣິນ ເວົ້າຕໍ່:

"ພະເປັນເຈົ້າເປັນພະຍານ, ຜູ້ຂ້ານ້ີປ່ອຍດ່າ ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດ ບໍ່ໃສ່ຮ້າຍແກ່ ຜູ້ອື່ນ"

"ບ້າງຄັ້ງບ້າງຄາວ ເຈົ້ານ້ີປ່ອຍດ່າບໍ?"

"ໂອ້ຍ ບໍ່...ບໍ່ເລີຍ, ບໍ່ມີຈັກເທື່ອ, ບໍ່ເຄີຍຈັກເທື່ອ, ບ້າງເທື່ອເວລາ ໂມໂຫ ຂ້ານ້ອຍກໍເວົ້າແຕ່ວ່າ: ຕວນຕາຍ ນ້ຽວເອີ... ເວົ້າແບບນ້ີ ບໍ່ແມ່ນ ດ່າຕ່ວ."

ລຸນພໍ່ຮ້ອງໃສ່ວ່າ:

- ເວົ້າແບບນ້ີ ແມ່ນດ່າ!

ແລ້ວດ້ວຍທ່າທີເຄ້ັ່ງຂຶມກ່ວາເກົ່າ:

"ຕໍ່ໄປ ຢ່າເວົ້າອີກ, ອາດຕະນາເວົ້າຕໍ່:

ວັນອາທິດ ສັກສິດ ເຈົ້າຈະຮັກສາເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ພະເປັນເຈົ້າຢ່າງສັດຫາ."

"ວັນອາທິດ ເຈົ້າຮັດຫຍັງ?"

ເທື່ອນ້ີ ຊູ້ໂບ ຍົກມືເກົ້າຫູ.

"ໂອ້ຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຮັບໃຊ້ພະເປັນເຈົ້າ ຢ່າງສຸດຂີດນ້ັນແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍ ຍາ ທ່ານ, ຂ້ານ້ອຍຮັບໃຊ້ພະອົງຢູ່ບ້ານ, ວັນອາທິດຂ້ານ້ອຍຮັດວຽກ..."

ລຸນພໍ່ຮັດໜ້າເບະ, ເວົ້າຂັດຂຶ້ນວ່າ:

"ອາດຕະນາຮູ້ຢູ່, ຕໍ່ໄປ ເຈົ້າຈຸປະພຶດຕົນດີກ່ວາເກົ່າ. ອາດຕະນາຈຸເວົ້າຮອດບັນຍັດຂໍ້ຕໍ່ໄປ, ແນ່ໃຈແລ້ວວ່າເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງຂັດຂືນກັບ ສອງຂໍ້ຫ້ຳອິດນີ້ . ພວກຣົາຈຸເວົ້າຂໍ້ ๔ ກັບ ຂໍ້ ๗. ອາດຕະນາເວົ້າຕໍ່ດັ່ງ:

"ຈັບສິນເຂົ້າຂອງຜູ້ອື່ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ແຕະຕ້ອງ ບໍ່ຍາດແຍ່ງເອົາມາເປັນຂອງຕົນ."

"ເຈົ້າເຄີຍລັກໂລບເອົາສິນບັດຂອງຄົນອື່ນດ້ວຍວິທີໃດ ວິທີໜຶ່ງ ຈັກເທື່ອບໍ?"

ແຕ່ເຫໂອ ຖຸນ ໂມໂຫຂຶ້ນ:

"ໂອຍ, ບໍ່ດີ, ບໍ່ດີ, ຂ້ານ້ອຍແມ່ນຄົນສັດຄົນຊື່ໄດ້ຍາທ່ານ, ອັນນີ້ ຂ້ານ້ອຍສາບານໄດ, ເວົ້າແທ້ໆ. ເອີ ອັນບາງເທື່ອບາງທີ ຂ້ານ້ອຍນັບຈຸ່ວ ໂມງ ຣັດວຸກຫລາຍກວ່າອັນທີ່ຣັດຕົວຈິງນັ້ນ ເຄີຍຣັດຢູ່ ບໍ່ປະຕິເສດດອກ, ແລ້ວກະ...ເອີ ຕົ້ມບັນຊີຂຶ້ນດ້ວມອັດສອງອັດນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ປະຕິເສດດອກ ແຕ່ຕົ້ງລັກເອົານີ້ ບໍ່ເຄີຍຈັກເທື່ອ, ບໍ່ແທ້ໆ."

ຖຸນພໍ່ເວົ້າຕໍ່ ຫາທາງເຄັ່ງຄັດວ່າ:

ຍັກຍອກເອົາອັດໜຶ່ງ ກໍແມ່ນການລັກຢ່າງໜຶ່ງແລ້ວ. ຕໍ່ໄປຢ່າຣັດອີກ. ຄວາມເທັດ ເຈົ້າຢ່າໄດ້ເວົ້າ, ຄຳຂີ້ຕົວະ ຢ່າອອກຈາກປາກ.

"ເຈົ້າເຄີຍຕົວະບໍ?"

"ໂອຍ ອັນນີ້ບໍ່ດີ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຈັກຮອດຕົວະ, ອັນນີ້ແມ່ນຖຸນສິນບັດ ຂ້ານ້ອຍລະ, ເອີເວົ້າປອກເວົ້າເຕະຫລິກນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ປະຕິເສດດອກ. ແຕ່ແນວບໍ່ມີຫາໃສ ແນວບໍ່ໃຫຍ່ຫາແຖມ ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງໂຕເອງນັ້ນ ບໍ່ປະຕິເສດດອກ. ແຕ່ຕົ້ງຕົວະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ເວົ້າຈຸ້ກນະ."

ຖຸນພໍ່ຍຽງແຕ່ບອກວ່າ:

ຮັກສາວາຈານີ້ໄວ້ໃຫ້ເຄັ່ງຄັດກ່ວາເກົ່າ.

ຕ່ຈາກນັ້ນເພິ້ນຈຶ່ງເວ້ົ້າວ່າ:

ປະເວນີ ນີ້ຂອບເຂດ ເປັນເນຍຕົ້ນຈຶ່ງຮັກໄດ່.

"ເຄີຍປາຖະຫນາ ຫລືຄິດຢາກຫລົ້ນຊູຊູເນຍທ່ານບໍ່?"

ຊາໂບ ສະດຸ້ງ ຮ້ອງອອກມາຢ່າງຈິງໃຈວ່າ:

"ໂອຍ, ອັນນີ້ບໍ່ດີ ບໍ່...ບໍ່ດັດຂາດ ຍາທ່ານ. ໂອ! ເນຍຜູ້ຫນ້າ ສົງສານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ນອກໃຈເນຍຫວະ! ບໍ່, ບໍ່, ບໍ່ນິຈັກຫນ້ອຍ, ຫ້ົງບໍ່ຄິດ ຫ້ົງ ບໍ່ຮັດເລີຍແທ້ໆໄດ."

ເຂົ້ານິດໄປຄາວຫນຶ່ງ ແລ້ວເວ້ົ້າສຽງຄ່ອຍສຽງເບົ້າກ່ວາເກົ່າ ຄືດັ່ງ ເກີດ ຄວາມສົງໄສອັນໃດອັນຫນຶ່ງວ່າ:

"ເວລາຂ້ານ້ອຍເຂ້ົ້າໃນເມືອງ ຈ່ົ້ວ່າບໍ່ໄປ ເອີ ໂຮງອັນວ່າ...ໂຮງພວກ ແມ່ຍິງໂລເລຫ້ົນນ່ໍ, ຍາທ່ານກະຈ່ົ້ຮູ... ເລ້ົ້ວງນວນໆ ພ້ົມແນວເວ້ົ້າຕະຫລົກ ກັນ ປ່ຽນບັນຍາກາດຈັກຫນ້ອຍຫ້ົນ...ຂະນ້ອຍບໍ່ປະຕິເສດດອກ. ແຕ່ຢຸ່ ຂ້ານ້ອຍຈ່ານເງິນໄດ ຍາທ່ານ. ຂ້ານ້ອຍຈ່ານເງິນທຸກເທ້ົ່ອໄດ, ໃນເມ້ົ່ອວ່າຈ່ານ ແລ້ວ ຈ່ົ້ມີໃຜຮູ້ໃຜເຫັນນ່ໍ ແມ່ນບໍ່ລະ."

ຄຸນພໍ່ບໍ່ລ່ໍໄລໃນຕອນນ້ົ ແລ້ວກໍ່ປະກາດລ້ົ້ງບ່ານໃຫ້.

ເຫໂອຄຸນ ຊາໂບ ຮັບວຽກສ້ອນແປງຫ້ົ່ພະໃນວິຫານ ແລະ ເຂ້ົ້າຮັບສິນ - ໃຫ້ທຸກໆເດ້ືອນ.

ສັນຍາລະຍາມ ຄວາມຮັກ

ແປໂດຍ: ຄຳພາ

ຂ້ອຍຫາກໍ່ອ່ານຂ່າວເຫດການໂສກເສົ້າສະຫລົດໃຈດ້ານຄວາມຮັກ ຈາກ ຫ້ອງ "ຂ່າວຍ່ອຍ" ຂອງໜັງສືພິມ. ລາວໄດ້ຂ້ານາງ, ແລ້ວລາວ ຂ້າຕົວ ເອງຕາຍ. ດັ່ງນັ້ນລາວຄົງຮັກນາງເໝືອນຊີວິດຕົນເປັນແນ່. ມັນບໍ່ສຳຄັນ ເທົ່າໃດດອກ ຈະເປັນລາວ ຫລືນາງ ? ແຕ່ຄວາມຮັກຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ ສຳ ຄັນສຳລັບຂ້ອຍ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຍອມວ່າ ມັນພາໃຫ້ເປັນໜາວອົມອຸ່ນ ຫລື ຍອມພາໃຫ້ຕົ້ນເຕັ້ນ ຫລືເປັນສິ່ງຍອມພາໃຫ້ສະເທືອນໃຈ. ຫຼືພາໃຫ້ຄິດເຖິງ ຢູ່ບໍ່ແລ້ວ, ແຕ່ຍອມມັນພາໃຫ້ຂ້ອຍລະນຶກເຖິງຄວາມຫລັງ ເມື່ອຄາວຍັງໜຸ່ມ ຄວາມລະນຶກທີ່ແປກປະຫລາດຂອງການໂຫ່ເນື້ອ ຊຶ່ງຄວາມຮັກເກີດປະກົດການ ເໝືອນຮຸບກາໄນກ້ວາງຂວນ ຈັກເກີດແກ່ພວກຖືສາສນາຄຣິດ, ຢູ່ເທິງຟ້ານັ້ນ.

ຂ້ອຍເກີດມາດ້ວຍສັນຊາດສະຍາມ ແລະ ອິນຊີຂອງຄົນສະໄໝເກົ່າ , ພັກຜ່ອນດ້ວຍວິທີຄິດໄລ່ ແລະ ຄວາມປະທັບຕົນຕົນຂອງຄົນທີ່ສີວິໄລ. ຂ້ອຍ ນັກການໂຫ່ເນື້ອຢ່າງສຸດໃຈ ຫລືຈະເວົ້ານ້ຳດ້ວຍຕົ້ນຫາ ແລະສັດທີ່ລ້ຽງດ້ວຍ ໃສ່ປາກ. ຍ້ອຍໃສ່ມືຂອງຂ້ອຍພາໃຫ້ກະຕຸ້ນຕົນໃຈຂ້ອຍປະຈະຕົນຫານີ້ໄດ . ໃນປີນັ້ນ ໃນທ້າຍລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ ລະດູຫນາວກັບມາຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະຫຼານ ຊາຍຂອງຂ້ອຍຊື່ວ່າ ການ-ເດີ-ໂຣວິນ ບອກໃຫ້ຂ້ອຍກັບລາວເພື່ອຂ້າເປັດປ່າ ຢູ່ບ້ວຍນາຕະເວັນອົ້ນ. ຫລານຂອງຂ້ອຍເປັນຄົນກ້າວກ້ຽວຕາມໄວສີ່ສິບປີ- ສ

ແດງ-ໂຈະ - ຣາດາ - ແຂງແຮງ ທ່າທີຈິກຈັກ ແລະ ນິທານວດເຄົ້າ ຄົນ ຊາວບ້ານຊຶມນະບົດ ເຄົ້ງໂທດທຽມຂອງສັນຊາຕະຍານສັດ ນ້ອນຊຶ່ມ ຕາມລັກ ສະນະທ່າທາງຂອງຄົນເຜົ່າ "ໂກນລົວ" ທີ່ພາໃຫ້ຊີວິດທຳມະດາໆ ສາມັນ ກາຍເປັນບັນຍາກາດຫນ້າມ່ວນຊຶ່ນຫນ້າຢູ່ໄດ້ທີ່ສວນ - ຜາສາດເກົ່າແຫ່ງຫນຶ່ງ ຢູ່ຮ້ອມພຸກວ້າງ ແລະ ນິນ້ຳຫ້ວຍໄຫລຜ່ານທີ່ນີ້ປ່າໄມ້ໜຸ່ມຫ້ຳໂນນພູນອຍ ຢູ່ເບື້ອງ ຊ້າຍ ແລະ ຂວາ ນັ້ນແມ່ນປ່າໄມ້ເກົ່າຂອງກຳມະສິດສະໄຫມສັກດິນາ ຊຶ່ງມີ ຕົ້ນໄມ້ອັນງົດງາມ ແລະ ຊຶ່ງສາມາດພົບສັດປົກປະເພດອື່ນໆ ຂອງເຂດໃນ ຂອງເມືອງຝຣັ່ງໄດ້. ເພິ່ນສາມາດໄດ້ຂາຮອດແຫລ່ງໄດບາງເທື່ອ; ແລະ ຈຳພວກທີ່ເຄີຍຜ່ານໄປມາແຕ່ບໍ່ແວ່ເຂດທີ່ມີຄົນຫນາແຫນ້ນນັ້ນ ກໍ່ຢຸດແວ່ຢ່າງຫຼີກ ລ່ຽງບໍ່ໄດ້ທີ່ຫົມ່ວ່າໄມ້ຂອງປ່າເກົ່າແກ່ນັ້ນເປັນສັດຕະວັດ ເຫມືອນດັ່ງ ກັບວ່າ ພວກເຂົ້າເຄີຍຮູ້ເຄີຍລ້ຳກັບເຂດນ້ອຍໆ ຂອງປ່າສະໄຫມເກົ່າກ່ອນທີ່ຍັງເຫລືອ ຫຼໍ່ໄວ້ໃຫ້ເພື່ອໃຊ້ເປັນບ່ອນພັກແຮມຄືນອັນສັ້ນໆ ນັ້ນ.

ຢູ່ຮ້ອມພຸ ນີ້ທົ່ງຫຍ້າກວ້າງຂວາງ ,ໝົດດວຍຮອງນ້ຳ ແລະນ້ຳຮ້ອຍ; ຮ່ວງໆ ຈາກນັ້ນນ້ຳຫ້ວຍໄຫລມາຈຸຮອດບ່ອນທີ່ເປັນເວີ້ງກະຈ່າຍກວ້າງອອກເປັນ ບ່ຽ. ບ່ຽດັ່ງກ່າວເປັນເຂດໂຫດເມ້ອທີ່ເຫມາະສົມກ່ອນໝູ ທີ່ຂ້ອຍເຄີຍເຫັນ ມາເປັນຈຸດກົ່ງວົນສົນໃຈຂອງຫລານຂ້ອຍ ເຊ່ືອລາວ ຖະຫນຸຖະຫນອມ ຮັກສາ ໄວ້ເຫມືອນສວນສະນາມຫຍ້າ ຍ້ອນປ່າຫຍ້າປ່ຽງອັນປຽບເຫມືອນ " ພົມລະ ເມືອງຂອງບ່ຽນັ້ນ ພາໃຫ້ມີຊີວິດຊີວາ ມີສຽງ " ວີ " ຈີ້ວຈາວ ສະຫນັ່ນ ຫວັ່ນໄຫວ ປ່ຽວເປັນລົ້ນເປັນວ້າງ ທາງນ້ອຍສຳລັບເຮືອແປ້ນໃຊ້ໄມ້ຖ່ໍ ເຄື່ອນ ຍ້າຍໄປຢ່າງນິ້ງໆ ຕາມນ້ຳນ້ອນ ແຮະປ່າຜ ຊຶ່ງມີປ່າຕົ້ນ ,ແລະ ນົກເປັດແລະ ນົກໄກ່ນ້ຳຫົວດຳໆ ເປັນຈ້ານແຫລມໆ ຫາຍໄປຢ່າງໄວວ່າ...

ຂ້ອຍຮັກນ້ຳດ້ວຍຄວາມດູດດື່ມ ອັນອະທິບາຍບ່ໄດ ຫະລຸເຖິງແມ່ນ ຈະ ກ້ວ້າງໃຫຍ່ໂພດ. ເຫນ້ງຕ່ຳຢ່ໍ້ລົ້ກຄ້ຳຕາມໂພດ, ບ່ສາມາດ ຈະໃຫ້ພວກ ເຮົາເປັນເຈ້ົ້າຂອງນ້ຳນັ້ນໄດ ສ່ວນລຳແມ່ນ້ຳນັ້ນງາມທີ່ສຸດ ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍບ່

ຄືງຕ໊ອໄຫລຫນີຜ່ານໄປ, ຕ່າງກັບບ໊ຶງຊ໊ຶ່ງຫາຍໃຈເຫນັ້ງຕີ້ງດ້ວຍຄວາມມີຊີ້ວິດຊີ້ວາ ຂອງສັດນ້ຳບ່ໍ່ຈັກວ່າເທ່ົ່າໃດ ບ໊ຶງຍັ້ງແມ່ນຫມົດທັ້ງໂລກຢູ່ຫັ້ນ ໂລກຕ່າງພວກຄົ້ນ ເຮົ້າທ໊ີ່ມ໊ີຊີ້ວິດຊີ້ວາສະເພາະ, ມ໊ີປະຊາກອນຢູ່ກັບທ໊ີ່ ແລະ ພວກເດ໊ີນທາງຜ່ານ ມ໊ີສຽງສຳນຽງເວ້ົ້າ ແລະ ສຽງສະຫນັ່ນຫວັ່ນໄຫວຟ໊ົດເດ໊ືອດ ແລະ ມ໊ີຄວາມ ລ໊ຶກລັບ ບ່ໍ່ມ໊ີໃຜ໊ຮ້ອບ່ໍ່ມ໊ີຫຍັ້ງຈະຊຸນວ໊ຶນສັບສົນກ່ອນບ໊ຶ່ງ ເປັນຫນ້າວ໊ິຕົກ ກັ້ງວ໊ົນ ກ່ອນ ເປັນຫນ້າຢ້ານກ່ອນບ໊ຶ່ງຫນອ. ເປັນຫຍັ້ງຈ໊ຶ່ງຮູ້ສ໊ຶກເກ໊ີດຄວາມຢ້ານ ຢູ່ ທ໊ີ່ງຕ່ຳທ໊ີ່ມ໊ີນ້ຳຖ້ວມຂັ້ງຢູ່ແບບນ໊ີ ? ຄືງແມ່ນສຽງຈັບໆ ແຈ້ບໆ ຂອງຫຍ້າປ່ອງ, " ໄຟ໊ຜ໊ິໂພ " ແລະ ຄວາມ ມ໊ີ ດ ງ ຽ ບ ສະ ງ ັ ດ ຍ າ ມ ກ າ ງ ຄ ືນ ທ ໊ີ່ ມ ໊ີ ດ ງ ຽ ບ ຫ ຼ ື ຫ ມ ອ ກ ຄວັນແປກໆ ທ໊ີ່ຢ້ັງຢ່າຍຕາມປ່າຜ໊ິເຫ ມ ໊ ອ ນ ຜ ້ າ ທ ໊ ີ ່ ຄ ົ ນ ຕ າ ຍ ຫ ລ ື ແ ມ ່ ນ ສ ຽ ງ ຈ ິ ບ ໆ ແ ຈ ບ ແຈບເບ໊ົາໆ ແລະ ອ່ອນຫວານ ນ້ັ້ນເປັນຫນ້າຢ້ານກວ່າສຽງສະຫນັ່ນ ພ້ັ່ນພ້ັ ຂອງປ໊ືນໃຫ່ຍ່ຂອງຄົນ ຫລ໊ືສຽງຟ້ າຮ ອ ງ ອ ັ ນ ພ າ ໃ ຫ ້ ບ ໊ ຶ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ຫ ມ ໊ ອ ນ ປ ະ ເ ທ ດ ຂ ອ ດ ແ ຄ ວ ນ ແ ດ ນ ແ ຫ ່ ງ ຄ ວ າ ມ ຝ ັ ນ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ປ ະ ເ ພ ດ ທ ໊ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ຫ ນ ້ າ ຢ ້ ານ ກ ໊ ອ , ພ ອ ມ ບ ໊ ຶ ່ ງ ຄວາມລັບທ໊ີ່ບ່ໍ່ຮູ້ຈັກໄດ້ວ່າຈະເປັນຮູບໃດ ແລະ ມ໊ີຄວາມທຸລະກັນດານ. ນອກ ນ ້ ີ ້ ມ ໊ ີ ກ ໍ ມ ໊ ີ ອ ັ ນ ອ ຶ ້ ມ ທ ໊ ີ ່ ປ ະ ກ ິ ດ ກ ານ ຈ າ ກ ບ ໊ ຶ ່ ງ ຄ ໊ ິ ດ ຄ ວ າ ມ ລ ໊ ຶ ກ ລ ັ ບ ລ ໊ ຶ ກ ເ ຊ ິ ່ ງ ແ ລ ະ ຫ ນ ້ າ ເ ຕ ັ ້ ງ ອ ຶ ້ ມ ຢ ູ ່ ກ ັ ບ ຫ ນ ອ ກ ທ ໊ ີ ່ ຫ ນ ້ າ ແ ຫ ນ ້ ນ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຄ ວ າ ມ ລ ໊ ຶ ກ ລ ັ ບ ເ ຫ ມ ໊ ອ ນ ສ ະ ໄ ຫ ມ ແ ຫ ່ ງ ກ ານ ສ າ ງ ໂ ລ ກ ຫ ຼ ື " ພ ັ ທ ະ ກ ັ ບ " ກ ໍ ່ ອ າ ດ ເ ປ ັ ນ ໄ ດ ້ ; ເ ພ າ ະ ວ ່ າ ຄ ົ ງ ຈ ະ ແ ນ ່ ນ ຈ າ ກ ນ ້ ຳ ນ ອ ນ ນ ້ ັ ງ ນ ້ ໍ ເ ອ ງ ແ ລ ະ ຕ ິ ນ ສ ະ ຫ ນ ິ ນ ໃ ນ ຄ ວ າ ມ ອ ຸ ນ ໃ ຈ ້ ັ ນ ຂ ອ ງ ດ ິ ນ ປ ຽ ກ ອ ຸ ນ ໃ ຕ ຄ ວ າ ມ ອ ິ ບ ເ ອ ້ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ແ ສ ງ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ຈ າ ກ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ນ ້ ໍ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ພ າ ໃ ຫ ້ ເ ກ ໊ ີ ດ ສ ິ ່ ງ ຫ ນ ໊ ີ ດ ຊ ີ ້ ວ ິ ດ ພ າ ໃ ຫ ້ ມ ໊ ີ ສ ຽ ງ ແ ຈ ວ ຈ າ ວ ແ ລ ະ ໄ ຂ ສ ັ ງ ກ າ ດ ໃ ຫ ້ ຫ ນ ໍ ່ ແ ຫ ນ ່ ງ ຂ ັ ້ ນ ຕ ້ ນ ຂ ອ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ໃ ນ ໂ ລ ກ ?

ຂ ອ ຍ ໄ ປ ຮ ອ ດ ຮ ື ອ ນ ຂ ອ ງ ຫ ລ ານ ຂ ອ ຍ ອ າ ກ າ ດ ຫ ນ າ ວ ພ າ ໃ ຫ ແ ຂ ວ ງ ກ ະ ດ ົ ້ ງ ຄ ໊ ິ ຈ ະ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ຫ ນ ໊ ີ ນ ແ ຕ ກ ໄ ດ ້ ນ ໊ ີ ເ ວ ລ າ ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ ົ ້ າ ແ ລ ງ ຢ ູ ່ ຫ ອ ງ ໂ ຖ ງ ໃ ຫ ່ ຍ ່ ຈ ໊ ຶ ່ ງ ແ ນ ່ ນ ຕ ູ ້ - ຝ ້ ົ ້ າ ແ ລ ະ ເ ຜ ດ ານ ກ ໍ ່ ເ ຕ ັ ນ ແ ຕ ່ ນ ໍ ກ ເ ບ ັ ້ ງ ຕ ີ ້ ງ ດ ວ ຍ ເ ຟ ອ ງ ຄ ົ ງ ປ ໊ ິ ກ ຫ ວ າ ໄ ວ ້ ຫ ລ ິ ວ ຍ ຢ ່ ວ ່ າ ໄ ມ ເ ອ ົ ້ າ ຕ ະ ປ ຸ ຕ ອ ກ ຢ ້ ໍ ໄ ວ ້ ; ນ ິ ແ ຫ ລ ວ , ນ ິ ກ ເ ຈ ົ ້ ົ ້ ົ ້

ນ່ຽງເສື້ອແລ້ນກະຣັດດ້ວຍຫນັງແມວນ້ຳ ລາວເລົ່າເລື່ອງກະກຽມສູ້ຮົບ ຟັງ
ເຖິງການຈັດວາງແຜນ ທີ່ລາວກຽມສຳລັບຄືນນີ້.

ພວກເຮົາຕ້ອງໄປແຕ່ເວລາສາມໂມງເຄິ່ງຍາມເຊົ້າ ເພື່ອໃຫ້ຮອດຈຸດເວ
ລາສີ່ໂມງເຄິ່ງຮອດບ່ອນພັກຈອບຂຸດເບິ່ງ. ບ່ອນນີ້ໄດ້ກໍ່ເປັນສິ່ງກຳບັງດ້ວຍ
ກ້ອນນ້ຳແຂງເພື່ອບັງລົມພັດແຮງພໍ້ລົກ ຈຶ່ງເຄີຍພັດມາກ່ອນຕາເວັນຈະຂຶ້ນນັ້ນ.
ລົມຈຶ່ງນຳຄວາມຫນາວຈັດສາມາດຈິກຊັ້ນຫນັງນອນເລື່ອຍ - ຕັດໜ້ານມິດແຖ
ປັກໜ້ານຂັ້ນຫາຢາພິດບິດຈົ້ວໜ້ານຄົນຄ້ຳ ແລະ ໄໝ້ໜ້ານໄຟ.

ຫລານຂອງຂ້ອຍຂັດສີມືຕົນເອງພ້ອມເວົ້າວ່າ: " ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນ ນ້ຳ
ໜ້ອກການປານນີ້ຈັກເທື່ອ ອາກາດນັ້ນໜາວໜຸດສິບສອງອົງສາ ເວລານີ້ກ
ໂມງແລ້ງແລ້ວ.

ຂ້ອຍຢາກເຂົ້ານອນໂລດພາຍຫລັງກິນເຂົ້າແລ້ງແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍນອນຟັງ
ແສງສະຫວ່າງຂອງຫວນໄຟ ລຸກຮ້ອຢູ່ເຕົ້າໄຟ.

ຮອດສາມໂມງເມື້ອເວລາໂມງປຸກດັງຂຶ້ນ. ພວກພົ້ນກໍ່ປຸກຂ້ອຍລຸກ. ຂ້ອຍ
ຕື່ນຫນັງແກະ ແລະ ຂ້ອຍເຫັນວ່າຫາວຄ້ານຫລານຂອງຂ້ອຍສວນຫນັງໝີ .
ພາຍຫລັງທີ່ແຕ່ລະຄົນລຸກຕື່ນກາເຟແລ້ວ ຕິດຕາມດ້ວຍເຫລົ້າຈຳປ່າຍພວກເຮົາ
ພາກັນໄປພ້ອມດ້ວຍຜູ້ປ່ອງກັນຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ ໝາຊື່ ບັກ ປ່ຽງຈົ່ງ ແລະ ບັກ
ເປ້ຽໂຣ.

ບ້ອຍວ່າຂ້ອຍຢ່ວາງຕົນອອກນອກເຮືອນ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ໜາວເປັນ ເຂົ້າ
ຮອດກະດູກ ແມ່ນຄົນໜຶ່ງທີ່ປະກົດວ່າດຶ້ນຕາຍກະດ້າງໜາວ ອາກາດ
" ການ " ໜາວກະດ້າງ ກາຍເປັນກ້ອນແຂງຈັບບາຍໄດ້ຍ້ອນຄວາມໜາວ
ນັ້ນຮັດໃຫ້ໝີຈົ່ງ ແລະ ເຈັບປວດ. ຢູ່ນອກນັ້ນບໍ່ມີລົມພັດຈັກໜ້ອຍ ອາກາດ
" ການ " ບໍ່ເຫນັງຕີງ ນ້ຳໜາແຫ້ນ ນ້ຳນ້ຳ, ນ້ຳຜ່ານຕົ້ນຕໍ້ທຸກສິ່ງຢ່າງ
ນ້ຳຮັດໃຫ້ແຫ້ງ ແລະ ຂ້າຕົ້ນໄມ້, ແມ່ງໄມ້, ພວກນົກນ້ອຍກໍ່ເຫນ້ອນກັນ ກໍ່
ຕົກຫລົ່ນຈາກງ່າໄມ້ຖືກດິນແຂງ ແລະ ກາຍເປັນກ້ອນແຂງເຫນ້ອນກັນ ກັບດິນ

ດ້ວຍອຳນາດຂອງຄວາມຫນາວ .

ເດືອນກໍ່ຍັງແຕ່ສົ້ນສຸດທາຍ ປະກົດວ່ຽງໄປທາງຂ້າງ ແລະ ມີສີສົ້ມຈົ້ດ ຈ້າລ່າຫລືອງ ແລະ ປະກົດວ່າອ່ອນແອບໍ່ມີປົດພາດຫຍັງຫລົບຫລອບຢູ່ເທິງອາ ກາດກາງຫາວ ແລະ ອ່ອນເພ້ຍຫລາຍຈົນລ້ຽງຢູ່ເທິງຫົ້ນ ແລະ ກະດ້ຽງເປັນ ອາມະພາດຍອນຄວາມຫນາວຈັດຂອງທ້ອງຟ້າ. ເດືອນກໍ່ພ້ຽງແຕ່ ສົ່ງແສງ ແຫ້ງໆ ແລະ ເສ້ົາໆ ຕໍ່ໂລກ ແສງເສ້ົາ ແລະ ຈືດຈືດຫມືອນດັ່ງ ພວກເຮົາ ເຄີຍເຫັນທຸກເດືອນໃນທ້າຍໄລຍະ "ຟົ້ນຄືນ" ສູ່ທ້ອງຟ້າດັ່ງຄົນປ່ວຍ ກັບຈາກ ຫ້ອງພັກຟົ້ນ.

ພວກເຮົາຍ່າງຄ້ຽງຂ້າງກັນມືາວຄານ ແລະ ຂ້ອຍເອງ ພວກເຮົາປະ ກົດວ່າຫລັງຍຶດ ພອນຈົກຖົ່ງ ແລະ ເອົ້າປືນຫນືບໃສ່ແຂນໄວ້. ເກີບພວກເຮົາ ຫຸ້ມຫໍ່ດ້ວຍຍົນສັດເພ້ືອບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຍົນສ້ຽງເວລາຍ່າງ ແລະ ເພ້ືອບໍ່ໃຫ້ ພະລາດ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຫລ້ຽວເບ່ົ້ງຄວັ້ນຂ້າວໆ ຟ່ຽອອກຫມືອນຈະເປັນກ້ອນ ຂອງການ ຫາຍໃຈຂອງໝາຂອງພວກຂ້ອຍ .

ພວ້ກເຮົາໄປຮ້ອດແຄມຫນອງ ແລະ ພວກເຮົາກໍ່ເຂ້ົາຕາມທາງນ້ອຍເສ້ົ້ນ ຫນ້ົງລະຫວ່າງຫຍ້າປ່ອງແຫ້ງ ແລະ ຈ້ົ່ງລອດຜ່ານປ່າໄປ.

ແຂນສອກພວກເຮົາ ແຮ້ະໃບໄມ້ເປັນຫມືອນແຜ່ນແພຍາວຢ້ຽດ ພ້ົ້ນໃຫ້ມີ ສ້ຽງຈຸ້ບແຈ້ບໆ ຢູ່ຕະຫລອດຢູ່ເບ້ືອງຫລັງພວກຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຮູ້ສ້ຶກ ສະທ້ານໃນ ໃຈກວ່າທຸກໆ ເທ້ືອຍ້ອນຄວາມສະເທ້ືອນໃຈອັນຮຸນແຮງ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ທຸກເທ້ືອທ້ີ່ຂ້ອຍຜ່ານເຂ້ົ້າຢູ່ໃນບ້ົ້ງ. " ທຸກສ້ິ່ງທຸກຢ່າງຄືນຫນ້ົ້ງມ້ື " ຄືຈະຕາຍ ຫມ້ົດແລ້ວ. ຄ້ົງຈະຕາຍຫນາວເພາະວ່າຂ້ອຍຮູ້ສາມາດຍ່າງຢ້ຽບປ່າພ້ືແຫ້ງກະ ດ້ຽງອັນເປັນປະຊາກ້ອນຂອງບ້ົ້ງນ້ີ .

ທ້ັນໃດນ້ັ້ນ ຢູ່ໂຄ້ງທາງຂ້ອຍຫລ້ຽວເຫ້ັນຕຸ້ບເຮ້ັດດ້ວຍນ້ໍ້າແຂ້ງ ເພ້ືອເປັນ ບ່ອນຢູ່ຊ້ັ້ນ. ຂ້ອຍເຂ້ົ້າຊ້ັ້ນຢູ່ຫ້ັ້ນເພ້ືອລໍ້ຖ້າເວລາ ເພາະຕ້ອງຍ້ັງອ້ີກ ຫນ້ົ້ງຊ້ົ່ວ ໂມງ ຈ້ົ່ງຈະເຖ້ິ່ງເວລາທ້ີ່ ๘ ຫລ້ົ່ງຜ່ານມາທາງນ້ັ້ນ. ຂ້ອຍປອບຕ້ົວ ຂ້ອຍ

ເອງເຂົ້າໃນຜ້າຫົ່ມເພື່ອໃຫ້ອຸ່ນໆ ແດ່.

ຂ້ອຍນອນຫົ້ງຫລັງແປະຝ່ານ້ຳແຂ້ງ ຂ້ອຍຫລຽວເບິ່ງເດືອນມືຮູບປະປົດ ເປັນສີ່ເຂົ້າເມື່ອຫລຽວເບິ່ງຜ່ານຝ່າຊ່ອງຊ່ອດຂອງຕຸບແນບຢູ່ຈອມໂລກເໝືອ-ຮັດດ້ວຍທ່ອນໝ້ຳແຂ້ງນັ້ນ. ແຕ່ວ່າຄວາມໜາວຈາກບ່ຶງທີ່ເຢັນກະດ້າງ ມັນ ກາມເປັນຕ່ອນສົມທົບກັບຄວາມໜາວຈາກຝ່າຕ່າງໆ ເຫລ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມ ໜາວຈາກ "ອາກາດກາງຫາວ" ເຢັນສະບັ້ນເຂົ້າໃນຕົວຂ້ອຍຢ່າງຮຸນແຮງ ຈົນພາໃຫ້ຂ້ອຍໄອ.

ຫລ່ານ້ອຍຕົກໃຈນ່ຳຂ້ອຍ ເມື່ອເຫັນຂ້ອຍໄອຫລາຍ ພ້ອມທ່ານຈຶ່ມວ່າ : " ຊ່ານັ້ນຖ້າບໍ່ໄດ້ຢາຫຍັງສົ່ງສ່ຳຄືນແມ່ນບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າຈັບໜາວ. ພວກເຮົາຈະ ໄປຖ້ົງໄຟ " ແລ້ວລາວກໍ່ສັ່ງໃຫ້ພວກປ່ອງກັນຕັດໄມ້ຕາຍ ແລະໜ່ຳປ່ອງແຫ ພວກເຮົາເຮັດກອງໄຟຢູ່ກາງຕຸບ ແລະ ເປີດຫລັງຄາອອກເພື່ອໃຫ້ຄວັນ ຜ່າຍ ໜີ.

ເມື່ອເວລາທ່ວນໄຟສີແດງລຸກຂຶ້ນຕາມຝ່າ "ແກ້ວ" ໃສ່ຊຶ່ງເປ່ຍຍ້ົງຊ່ານ ເໝືອນກັບວ່າ "ຫີນເຮັດດ້ວຍແຫ່ງນ້ຳແຂ້ງ" ນັ້ນຍ້ອຍອ່ານເຮ່ືອນ ທ່ານຄາມ ຢູ່ຂ້ານອກ ແລະ ເວ້ົນໃສ່ຂ້ອຍວ່າ: "ມາເບິ່ງແມ໋" ຂ້ອຍກໍ່ອອກໄປ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຕົກຊະເວ້ົ ເພາະຕຸບຂອງພວກຂ້ອຍເປັນຮູບໂພນມີລັກສະນະ ເໝືອນ ກ້ອນເພ້ົກໃຫຍ່ ຊຶ່ງນີ້ໃຈກ້ານເປັນໄຟລ້ວນລ້ວນລອຍໄປຕາມໜ່ານ້ຳແຂ້ງຂອງບ່ຶງ ຢູ່ໃນນີ້ຮູບເງົ້ງ ອັນໜ່ານ້ຶ້ນຄືເງົ້ງໜາທີ່ກ້ຳລັງຝ້ົງໄຟ.

ແຕ່ວ່ານີ້ສຽງແປກປະຫລາດຄ້ືວ່າ ສຽງເຫ້ືໄຫ ຫລ້ືສຽງເວ້ົນຍາມຫ້ົ່ງທ້ວ ກ້ວ່ານ້ອຍຫ້ືອພວກເຮົາໄປ ແສງສະຫວ່າງຂອງເຕ້ົາໄຟພວກເຮົາພາໃຫ້ພວກ ນ້ົກປ່ານັ້ນຕ້ືນ. ສ່ຳລັບຂ້ອຍເອງແລ້ວ ບ່ໍ່ມ້ີຫຍັງຈະປະທ້ັບໃຈຂ້ອຍ ເໝືອນ ກ້ານລຸກຕ້ືນຂຶ້ນຊ່ານ້ຳແຂ້ງຊ້ືວ້ົກຊ້ືວ່ານ້ຳ່ງໆໃນໄລຍະນັ້ນແຕ່ກ໋ໍ່ບ່ໍ່ທ້ັນເຫ້ັນຫ້ຍ້ົງ ໄດ້ເທ້ືອ ແລະ ຊ້ືງແລ່ນຊ່ານສົ່ນຈຸ່ນວ້ົນຢູ່ເທ້ົ່ງເວຫາອາກາດມ້ືດຊະລ້ົ ກ່ອນ ແສງສະຫວ່າງແສງຫ້ຳ້ົກຂອງມ້ືໃຫ່ໃນລະດູໜາວຈະຂ້ຶ້ນສູ່ຂອບຝ້ົ ຂ້ອຍ

ສິກວ່າໃນຍາມທີ່ອາກາດເຢັນຈ້າວກ່ອນເວລາຕາເວັນຂຶ້ນນັ້ ສຽງ "ຮ້ອງ"ຈິ້ວ ຈາວ ທີ່ປົບແລ່ນໄປເທິງປົກນົກນັ້ນ ມັນແມ່ນບາດຫາຍໃຈອັນໜຶ່ງ ຂອງຈັກກະ ວານ !.

ທ້າວຄານ ໄດ້ເວົ້າວ່າ: "ນອກໄພ່ເທາະ ເພາະຕາເວັນຈະຂຶ້ນແລ້ວ " ທ້ອງຟ້າຄ່ອຍໆ ເລີ່ມມີສີສັ້ນເຈີດຈ້າຂຶ້ນແລ້ວ ແລະ ຝູງໝູ່ເປັດປ່ອງເປັດປ່າບິນ ເປັນຝູງ ເຫມືອນລາກແກ່ພວງຍາວແຕ່ມີຄວາມອ່ອງໄວຜຽງພິບຄຽວນັ້ນ ກາຍ ວັບແວບຫາຍຫນີເຂົ້າສູ່ກາງຫາວຢ່າງຟັບຕາບຳ້ກໍ່ບໍ່ທັນ .

ໃນເຊົ້າຍາມໜາວນີ້ ແສງສະຫວ່າງມີລັກສະນະເຫມືອນລະເບີດຂຶ້ນ ໃນ ຄວາມມືດ ຄານໄດ້ຍິ່ງປືນ ແລະ ໝາສອງຕົວກໍ່ກະໂດດແລ່ນໃສ່ ບ່ອນໄດ້ຍິນ ສຽງຕົກ.

ແຕ່ນັ້ນໄປ ແຕ່ລະນາທີ ບາງເທື່ອກໍ່ແມ່ນລາວ ບາງເທື່ອກໍ່ແມ່ນຂອຍເອງ ພວກເຮົາ ປ່ຽນກັນເສີມຂາດປືນລົວໃສ່ບ່ອຍວ່າເງົ້າຝູງ (ນົກ) ບິນປະກົດຂຶ້ນ ເທິງປ່າຫຍ້າປ່ອງ ໝາປີແອໂຣ ແລະ ປຣິ້ງຊິ້ງ ທັ້ງຊ້ຳທັ້ງຊຶ້ມ ຄາບສັດທີ່ ເຕັມດ້ວຍເລືອດ ຊິ້ງບາງເທື່ອຕາຍັງມີນ ແລະ ຫລຽວເບິ່ງພວກເຮົາໄດ້ອີກຢູ່

ຕາເວັນໄດ້ຂຶ້ນແລ້ວ ເປັນມື້ໃຫມ່ແຈ້ງໃສ ແລະ ທ້ອງຟ້າສີຄາມ ຕາເວັນ ປະກົດຕົວຢູ່ວ່າງຟູ ແລະ ພວກເຮົາຄິດຈະກັບພໍດີມີນົກສອງຕົວ ຫົວຊຸ ແລະປີກ ຄ້ຽງປຽດກາຍທັນກໍ່ທັນໃດເທິ້ງຫົວພວກເຮົາໄປ ຂອຍທັນຍິ່ງໆ ຕົວໜຶ່ງ ຕົກ ແວັບລົ້ງໃກ້ຕີນຂອຍ. ແມ່ນເປັດປ່ອງທ້ອງຂາວ ທັນໃດນັ້ນຢູ່ກາງອາກາດເທິ້ງ ຫົວຂອຍມີສຽງຄວນຄາງ ສຽງຮຽກ ສຽງຮ້ອງຂອງນົກ ມີພຽງແຕ່ຄ້ີສຽງຮ້ອງ ຈິ່ມສັ້ນໆ ຊຸ້ຳແລ້ວຊຸ້ຳລ່ຳ ແລະ ໜາສ້ຽງສາມ; ແລະສັດຕົວທີ່ລູກປືນໄວ້ຊີວິດ ນັ້ນນັ້ນວຽນກຽວກູກຽວກອດເທິ້ງທ້ວງຟ້າສີຄາມເທິ້ງຫົວພວກເຮົາ ພ້ອມທັ້ງ ຫລຽວເບິ້ງເພື່ອນຮ່ວມຊີວິດທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ທີ່ຂອຍຈັບຢູ່ໃນມືຂອຍ.

ທ້າວຄານຄຸກເຂົ່າລົ້ງປືນຕັ້ງບ່າ ເກາະຊ້ັ ແລະ ແນມນ້ຳຕົວທີ່ຫຼືອຕາຍ ໃຫ້ຫຍັບເຂົ້ານາໄກ.

ທ້າວຄາມເວົ້າຂັ້ນວ່າ "ເຈົ້າຂ້າຕົວເມັ່ງມັນ ຕົວຜົວມັນຈະບໍ່ໜີໄປໄດ້!" ແມ່ນອູມັນຈະບໍ່ໜີໄປໄດ. ມັນບິນປົ້ນອ້ອມພວກເຮົາຫລາຍຫລົບຫລາຍຕ່າວ ພ້ອມຮ້ອງຮ້ອກ ຈລຽວ ! ຈລຽວ !!! ພາສາໄຫ້ນ້ຳອົ້ນດູ ຂອງພວກເຂົ້ານັ້ນ.

ໃນຊີວິດຂ້ອຍບໍ່ນິເຫື່ອໃດຄວາມຄ້ວງຄ້ອຍຂອງຄວາມທຸກທໍລະມານຈະແຫ່ງ ສ້ຽບແລ່ງຫົວໃຈຂ້ອຍເໜືອນສ້ຽງຮ້ອງຮ້ອກແບບໜົດຫວັງເທົ່າກັບຈົ່ນທຸກ ຈົ່ນ ຍາກອ້ອມວ້ອມ ຂອງສັດໜ້ານ້ອຍສ້ຽງສານເຫລືອຫົ້ນລ້ົນທຸກຢູ່ກາງອາກາດເວຫານີ້.

ບ້ຽງເທື່ອ ມັນກໍປົບປ່ຽນປົ້ນທີ່ຂົ້ນຢູ່ເດ່ຍຕາມທຸກບ້ຽດບົ້ນຢູ່. ປະກົດລົ້ນຈະ ກ້ຽມພ້ອມຈະສົບຕໍ່ເດ່ຍົ້ນທ້ຽງຢ່າງເປົ່າປ່ຽວຜ່ານຍ່ານຟ້າໄປຕົວດ້ຽວແຕ່ເໜືອນ ວ່າມັນຕັດສົ້ນໃຈໄປບໍ່ໄດ້ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງກັບຄົ້ນມາໂດຍໄວ ເພ້ືອຊອກຫາ ເມັ່ງຂອງ ມັນອີກ.

ຫລ່ານ້ອຍບອກນ້ອຍວ່າ: "ປະຕົວເມັ່ງມັນໄວ້ດົ້ນຫັ້ນ ມັນຫ່ານຈະກັບມາ ຫ້ານອກ " ມັນກັບມາຫາແທ້ໆ ຢ່ານ້ຽຈັກຢ່ານໃຜອັນຕະລ່ານ້ອນເປັນຫ່ວງ ດ້ວຍຄວາມຮັກຕໍ່ຕົວເມັ່ງຊ້ຶ່ງຂ້ອຍຂ່ານໄປແລ້ວນັ້ນ.

ທ້າວຄ້ານລົ້ນຍິ່ງໃສ່ນ້ັນ ເປັນເໜືອນວ່ານ້ົນແມ່ນຈ້ົ່ງຄິດເຊ້ືອກ ຜູກ ແຂ້ວນໄວ້ແລ້ວຂ້ອຍເຫັນສ້ິ່ງໜ້ົ່ງດ່ຳໆ ຕົກລົ່ງປ່າໜ້ານ້ຽ. ຂ້ອຍໄດ້ຍົ້ນຮ້ອດ ສ້ຽງບ່ານຕົກແຂ້ວລົ່ງ ແລະ ໜ່ານ ປ່ານ້ອໂຮ ຄ່ານມ່ານໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍເອົ່ານ້ົ່ງ ສອງຕົວຕ່ານເປັ້ນແລ້ວໃສ່ຍ່ານ້ຽວກັນ... ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ກັບຄົ້ນໃນມ້ືດ້ຽວນ້ັ້ນ ຫ່ານປ່ານ້ິ ./.

ลวะมอะลาว

ແປໂດຍ: ດວງດ໋ອນ

ແມ່ໜ້າຍ ປາວໂລ ຊາວອິນ ຢູ່ກັບລຸກຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນເຮືອນນ້ອຍອະນາ ຖາ ຕົ້ງກ໋ຳໝ່ວງຮ້າງຂອງເມ໋ອງ ໂບນິຟາຊິໂອ. ຕົວເມ໋ອງຕັ້ງຢູ່ເຈ໋ຍໜ ທ໋ຍ ອອກໄປສູ່ທະເລ ແລະ ບ້າງບ່ອນກໍ່ດ໋ອອກໄປເຫນ໋ອໜ້ານ້ຳ, ເມ໋ອແນນຈາກ ບ່ອນນ໋ໂດຍຜ່ານຈຸ່ອງແຄບໜ໋ໜ໋ນປ່າຍແຫລມດ໋ຂຶ້ນເປັນຈຸ໋ບລ໋ບຈະເຫ້ນຝັ່ງທ໋ລາດ ຕ່ຳ້ຂອງດອນຊາກແຄນ. ຈາກໜ໋ອ໋ກຟາກໜຶ່ງ ຜາຊ້ນເປັນເວ້ົ້ງເກ໋ອບຈອດເບ໋ົ້ງ ຄ້າຍຄ໋ລະບ໋ງຂະໜາດນ໋ະໜ໋ນາ ແລະ ທ໋ຕ້ນບ່ອນນ໋ໃຊ້ເປັນທ່າເຮ໋ອ ເຊ໋ົ້ງເຮ໋ອ ຖ໋ກນ້ຳມ້າຈອດຈ້ນຈຸເຮ໋ອນໜ້ງໜ້ານ້ົ້ກ, ພາຍໜ້ງທ໋ໄດ້ແລ່ນຕ໋ດມ້າຕ້ານໜ້ວ້ງ ສອງຜາຊ້ນ, ນ້ນເປັນເຮ໋ອຂະໜ້ານ້ດນ້ອຍຂອງຊ້ວປະນ້ງອ໋ຕ້ານ ຫ ຊ້ວຊ້ວກ ແຄນ, ແລະເຮ໋ອຈ້ກອ້ານ້ຳ້ທ໋ແລ່ນບ໋ລ໋ກ້ານຜ່ດ້ນຈ້ກອ້ານ້ຊ້ກຊ໋ໂອ ທ້ກໆສ໋ບຫ້ານ໋ ຕ໋ງຜ້ສ໋ຂ້ວໆ ນ໋ເຮ໋ອນຕ້ົ້ງຢ່ອງກ້ນເປັນຊຸ້້ນ ເບ໋ົ້ງແລ້ວເປັນຈຸດໜ້ນ້ົ້ງທ໋ຂ້ວ ຢ໋ງກ່ວ້ານ້ຜ້ອ໋ກ, ເຮ໋ອນເຫ້ົ້ານ້ົ້ປ໋ະກ໋ດ໋ຮ້ງນ໋ກປ່ຳ ທ໋ເກ້ວະຫ່ອຍຢ່ຕ້ານ້ໜ້ານ້ຜ້ ທ໋ ສ້ວດ໋ນ້ເຫ້ນ໋ອ໋ບ໋ລ໋ເວ້ນຫ້ວ້ງເຂ້ົ້ຳ ເຊ໋ົ້ງເຮ໋ອຫ້ົ້ງຫ້ວ້ງຢ້ເກ໋ອບວ້ານ໋ກ້ຳ້ສ້ຽງໄພເຂ້ົ້ຳ ໄປ. ກ໋ະແສລ້ນ້ທ໋ນ໋ນ໋ຍ້ານ້ເຊ໋ົ້ຳ ພ໋ດໜ໋ະເລ ໃຫ້ອ້ນລ້ຳ, ພ໋ດແຄນຝັ່ງທ໋ ເປ໋ົ້ຳ ເປ໋ອຍ ຫ້ົ້ງກ້ດ໋ຽນ ເຊ໋ົ້ງຫ້ຳ້ກ໋ນ໋ຫ່ຍ້ານ້ເກ໋ດ໋ຂ້ນ້ປ໋ກຸ້ນ, ພ໋ດກ໋ະໜ້ຳ້ລ້ົ້ງທ໋ ຈ່ອ້ງ ແຄບ ຫ້ົ້ງໜ້ຳ້ລ້ຍສ້ອ້ງຝັ່ງນ້ຳ້. ຟ້ອ້ງໜ໋ະເລສ໋ເນ້ນ້ງກ໋ະທ໋ບໃສ່ຍ້ອ້ດດ້ຳ້ງ້ອ້ງຫ້ນ ທ໋ໂຜ້ຂ້ນ້ມ້ານ້ຈ້ກໜ້ານ້ຳ້ ປ໋ະກ໋ດ້ລ້ຍ້ຄ໋ເສ້ດຜ້ທ໋ລ້ອ້ຍລ້ອ້ງ ແລະ ເຫ້ນ້ງ້ຍ້ບ້ງ້ຢ່ ໄປນ້ານ້ຕ້ານ້ໜ້ານ້ຳ້.

ເຮ໋ອນ້ອ້ງແນ້ໜ້ານ້ຍ້ຊ້ວ ເຊ໋ອ້ນ້ຈ້ອ້ດຕ໋ດເປັນ ໂອ້ນ ໂຕ້ນ ຢ່ ກ້ບ ໜ້ານ້ຜ້

ເລີຍ, ປ່ອງຢ້ຽມຫ້ວສານປ່ອງໄຂອອກໄປສູ່ຂອບຟ້າທີ່ບໍ່ຈະເລີນຕາ ແລະ ຫົດໜ່ ສະຫລົດໃຈແຫ່ງນັ້ນ.

ນາງຢູ່ບ່ອນນີ້ກັບລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ຊື່ ອ້ຽຕອນ ແລະ ຫມາແມ່ໂຕຫນຶ່ງ ຊື່ " ເຊນີຢ້ຽ " ທີ່ຈ່ອຍຜອມ ແລະ ສູງໃຫຍ່ ຂົນຍາວ ແລະ ແຂ້ງ, ມັນແມ່ນ ຫມາແມວໃຊ້ເຝົ້າຝູງສັດລ້ຽງ ແລະ ມີຫນ້າທີ່ຕິດຕາມ ອ້ຽຕອນ ເວລາອອກໂຫ ເມ້ອ.

ຄ່ຳວັນຫນຶ່ງ ພາຍຫລັງເກີດຜິດຖ້ຽງກັນ ອ້ຽຕອນ ຊາເວຣີນ່ກ໊ຖ ນິໂກລາ ຣາໂວລາຕີຫົກຫລັງເອົາມີດແທງຕາຍ, ແລ້ວຜູ້ນ່ກ໊ຫລົບຫນີໄປຢູ່ ຊາກແດນ ໃນ ຄົນນັ້ນໂລດ.

ເມ້ອແມ່ເຖົ້າຮັບເອົາຊາກສົບຜູ້ເປັນລູກຈາກຜູ້ຄົນທີ່ກາຍນາເຫັນ ແລະ ນ ຳ ໄປສົ່ງໃຫ້ນັ້ນລາວບ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເລີຍ ນິ່ງຢືນ ບ່ເຫນັງບ່ຕ້ຽ ຈ້ຽງເບ່ຽລູກຢ່ນິ່ງ ຈາກນັ້ນຈ້ຽງເດ້ນ້ແທ້ອງໆໄປລຸບຄ ຳ ຊາກສົບ ຫ້ວອກປາກໃຫ້ສັນຍາວ່າ ລາວ ຈະ ແກ້ແຄ້ນແທນເຂົາ. ແມ່ເຖົ້າບ່ໃຫ້ໃຜຢູ່ເປັນຫມູ່ເລີຍ. ລາວອັດຕູ້ຂ້ຽໂຕເອ ຢູ່ ກັບສົບລູກ ແລະ ຫມາແມ່ທ້ອງຫອນຢູ່ບ່ເຊົາ ຈ້ຽງແມ່ນຊາດ ມັນຮ້ອງມັນຫອນ ຫມາໂຕນ້ີ,ມັນຢືນຢູ່ຕີນຕຽງເດ ຫ້ວໄປຫາຜູ້ເປັນນາຍ ແລະ ຫລອບຫາງເຂ້ົາລະ ຫວ່າງ ຂາ ມັນເອງກ໊ບ່ເຫນັງບ່ຕ້ຽ ຄືກັນກັບແມ່ເຖົ້າ ເຊ້ຽບັດນ້ີກ້ັນເບ່ຽສົບລູກ, ແສງຕາຂ້ຽ ລາວສະອ້ືນໄຫ ປ່ອຍນ ້ຳຕາເມັດໃຫຍ່ໆໄຫລລ້ຽງຢ່າງນິ່ງໆ ຄະນະທ ີ່ ແມ່ນເບ່ຽ ຜູ້ລູກຊາຍນອນຂວ ້ຳຫນ້າ, ນ່ງເສ ້ືອໃຫຍ່ແພເມ ້ືອຫຍ່າບທ ີ່ຂາດ ເປ ັ້ນ ປ່ອງເປັນຮູຢູ່ລະຫວ່າງເອ ົ້ກ, ເບ ່ຽຄ່ຽກັບວ່າ ເຂ ົ້າພ ວ້ນນອນຫລັບເສ ັ້ຍ ແຕ ັ້ມ ຮ ວ້ຍເລ ັ້ອດຢູ່ຫ ົ້ວໄປຕ ັ້ຕາມເສ ັ້ອໃນທ ີ່ຕ ົ້ກອອກເພ ົ້ອເຊ ັ້ດລ ັ້ວ ງ ັ້ຄ ັ້ວ, ຕາມເສ ັ້ອ ກ ັ ັ້ກ ສ ັ ັ້ມ ຕາມສ ັ ັ້ວຊ ວ້ນໃນ ຕາມໃບຫນ ັ ັ້ຕາ ຕາມຝ ັ ັ້ມ ັ ັ້. ເລ ັ ັ້ອດກ ັ ັ ັ

ຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ດອກ ນອນສາ ນອນສາ ແມ່ຊິຈັດການນັ້ນ ແຫນເຈົ້າດອກ ! ລຸກ ໄດ້ຍິນບໍ ? ນີ້ແມ່ນແມ່ດີ ທີ່ເວົ້ານະ ! ແມ່ເຈົ້າຫັ້ນ ເວົ້າຄວາມໃດເປັນ - ຄວາມນັ້ນດີ ຄິເຈົ້າຮູ້ນັ້ນລະ !

ແລວນາງກໍກົ້ມລົງຫາລູກຈ້າງ ປະທັບຣິມສົບເຢັນຈ້ອຍໆຂອງຕົນໃສ່ຣິມສົບຜູ ຕາຍ.

ຈາກນັ້ນ "ເຊຸນີຢັ" ກໍເລີ່ນຮ້ອງຄາງຂຶ້ນ ມັນເປັ່ງສຽງຫອນຍາວເຍື້ອ, ກ້ອງກັງວານຟັງແລ້ວຫນ້າຂົນລຸກອອກມາ. ແມ່ເຖົ້າກັບຫນ້າພ້ານກັນຢູ່ກັບທີ່ ນັ້ນ ຕັ້ງສອງ ຈົນຮອດແຈ້ງ.

ມື້ຕໍ່ມາ ເພິ່ນກໍຝັງ ອັງຕອນ ຊາເວຣິນ ແລະ ບໍ່ດົນ ກໍບໍ່ມີໃຜເວົ້າຮອດ - ເຂົາອີກ ຢູ່ໃນເມືອງ ໂບນີ໌ຟາຊິໂອ.

× × ×

ເຂົາບໍ່ມີອ້າຍນ້ອງ, ບໍ່ມີຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ໆເຫຼືອຢູ່ເລີຍ. ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍ ຈັກຄົນ ເພື່ອແກ້ແຄ້ນແທນເຂົາ. ມີແຕ່ແມ່ເຖົ້າຄົນດຽວ ທີ່ຄິດນຳບັນຫານີ້.

ແຕ່ເຊົ້າເທົ້າຄ່ຳ ລາວແມ່ນຫັນຈອມຂວາງ ຢູ່ເທິງຝັ່ງຟາກກົງກັນຂ້າມ - ຂອງຊອງແຄບ. ນັ້ນແມ່ນບ້ານນ້ອຍໆຂອງຊາວຊາກແດນບ້ານຫນຶ່ງທີ່ຊື່ວ່າ ລົງ ໂກຊາກໂດ, ບ່ອນນີ້ແຫລະ ທີ່ພວກໂຈນຊາວ ກ້ອກເຊ ຖືກຕິດຕາມຈົນ ຕາແຈ ແລ້ວເອົາໂຕໄປຫລົບລີ້ຢູ່. ໃນບ້ານນີ້ ມີແຕ່ພວກເຂົານັ້ນອາໄສຢູ່ ເຊິ່ງຫນ້າກັບ ຊາຍຝັ່ງທີ່ເປັນປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ລໍຄອຍເວລາທີ່ຈະກັບຄືນ ໄປ, ກັບໄປຫາບ່ອນດັກລີ້ໃຫມ. ແມ່ນບ້ານນີ້ແລ້ວ ທີ່ ນິໂກລາ ຣາໂວລາຕີໄປ ດັກລີ້ຢູ່, ແມ່ເຖົ້າຮູ້ດີ.

ຕະຫຼອດມື້ ລາວນັ່ງຢູ່ແຄມປ່ອງຢ້ຽມຄົນດຽວ, ແສງຕາແມນລົງໄປເບື້ອງ ຕ່ຳ ຫັ້ງຄິດຮ່ຳຫາທາງແກ້ແຄ້ນ, ນາງຈະເຮັດແນວໃດ ? ບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍເລີຍ ,

ຕົນເອງກໍ່ຫົ້ວເຖົ້າຫົ້ວພົ້ມໃກ້ຄວາມຕາຍພໍ່ແຮງແລ້ວ ແຕ່ລາວໄດ້ລົ້ມວາງ - ອອກໄປແລ້ວ, ລາວໄດ້ສາບານຕໍ່ໜ້າສົບລູກ ລາວບໍ່ອາດລືມຄຳເວົ້າຂອງ ຕົນ ໄດ້ ແລະ ຫົ້ວບໍ່ສາມາດລໍ່ລອຍຕໍ່ໄປໄດ້ອີກແລ້ວ. ຈະເຮັດແນວໃດ ? ກາງຄືນ ລາວນອນບໍ່ຫລັບ ບໍ່ສາມາດຫລັບຕາພັກຜ່ອນ ຫົ້ວກາຍແລະໃຈ. ລາວ ຊອກຫາ ຊອງທາງຢ່າງບໍ່ລົດລະ. ໜ້າແມ່ໝູບຢູ່ປ່າຍຕົນ ນອນເຊືອບໄປ ບາງເວລາ ມັນເວີຍຫົວຂົ້ນ ແລະ ສົ່ງສຽງເຫົ່າຫອນອອກໄປໄກໆ. ນັບຕົ້ງແຕ່ນາຍຂອງມັນ ຈາກໄປນີ້ ມັນເຫົ່າຫອນເລື້ອຍໆ ຄ້າຍໆກັບວ່າ ມັນເຈັ້ນຫານາຍ ຄ້າຍກັບວ່າ ເດຍລະສານວິນຍານທີ່ຄອງຄວາມທຸກໂສກຂອງມັນກໍ່ຄືກັນ ຍັງຄົງຈາລຶກຄວາມຈື ຈຳທີ່ບໍ່ມີຫຍັງລຶບລ້າງໄດ້.

ແລະແລ້ວ ຄືນໜຶ່ງ ຂະນະທີ່ ເຊນີຢົ້ງ ເລີ້ມສົ່ງສຽງເຫົ່າຂົ້ນນັ້ນ ແມ່ເຖົ້າ ກໍ່ຄິດອອກທັນທີ ມັນແມ່ນຄວາມຄິດອາຄາດໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນຢ່າງໜຶ່ງ. ລາວ ຄິດຮ່ຳຮ້ອນຢູ່ແນວນັ້ນ ຈົນຮອດແຈ້ງ. ພໍ່ແຕ່ແສງຫອງສ່ອງຂອບຟ້າ ລາວກໍ່ ລຸກ ຈາກບ່ອນນອນແຕ້ງໂຕໄປໂບດໂລດ. ລາວໄຫວ້ວອນ ກົ້ມຂາບຢູ່ກັບພົ້ນດິນ, ລົ ເລືອອ້ອນແຮງຕໍ່ໜ້າພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພະອົງຊ່ວຍເຫຼືອຊຸມຊຸເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ຮ່າງຄົງແກ່ຈະລາຂອງລາວມີພະລັງວັງຊາພຽງພໍ ເພື່ອແກ້ແຄ້ນແທນລູກ ຊາຍ.

ຈາກນັ້ນ ນາງກໍ່ກັບມາເຮືອນ. ຢູ່ເດິ້ນບ້ານ ມີແອ່ງເກົ່າກົ້ນຮອດຢູ່ອັນໜຶ່ງ, ສຳລັບໂຕງນ້ຳຈາກຮ່າງລົ້ນນາງຂວ້ານນ້ຳຖົ້ມແລ້ວຈັດແຈງຊຸດດິນ ເອົ້າແອ່ງແນບ ຕິດກັບພົ້ນໃຫ້ແໜ້ນໆໂດຍໃຊ້ຫລັກໄມ້ ແລະ ກ້ອນຫີນດັ້ນໄວ້.

ຈາກນັ້ນ ກໍ່ເອົ້າ ເຊນີຢົ້ງ ລ່ານໂສ້ຕິດກັບຄອກນັ້ໄວ້ແລ້ວຕົນເອງກໍ່ເຂ້ົ້າໃນ ເຮືອນ.

ບັດນີ້ ແມ່ເຖົ້ານາຍ່າງຮົ້ນໄປຮົ້ນມາ ຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງນອນຂອງລາວ ຢ່າງບໍ່ ຢຸດພັກຜ່ອນ ແສງຕາຈ້ອງເບ່ິງຝົ້ງດ້ອນຈາກແດນ. ຄາດຕະກ້ອນຢູ່ພຸ້ນລະ !

ຝ່າຍໜາກໍ່ຮ້ອງຫອນ, ຢູ່ຕະຫຼອດມົ້ຕະຫຼອດຄືນ ໜ້ມົ້ແມ່ເຖົ້າເອົ້ານ້ຳໃສ່

ຖ້ວຍໃຫ້ມັນກິນດ້ວນຖ້ວຍເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຫຍັງອື່ນເລີຍ ບໍ່ມີນ້ຳໝາງ ບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່.

ມື້ໜຶ່ງ ຜ່ານໄປອີກ. ໜາແມ່ ເຊນີຢັງ ເມື່ອຍອ່ອນນອນເຊື່ອບໄປ ມື້ຕ່ ມາ ຕາທັງຄູ່ຂອງມັນກໍ່ເຫລື້ອມໃສແວວວາວ, ຂົນຊັ້ກເດ ແລະ ດີ່ງໂສ້ຫໍ່ລ່ານ ມັນໄວ່ຢ່າງໂສສຸດ.

ແມ່ເຖ້ຳຍັງບໍ່ເອົ້າຫຍັງໃຫ້ມັນກິນອີກຄືເກົ່ຳ ໜາປ່ວງບ້ຳຂຶ້ນ ທັງເຫົ່ຳຫອນ ສຽງແຫບ. ຄືນນັ້ນຜ່ານໄປອີກ.

ພໍແຕ່ຽງເຊ້ຳມາ ແມ່ເຖ້ຳ ເຊເວຣີນີ ກໍ່ໄປຫາຄົນເຮືອນໃກ້ ຂໍເກີບ ໂບກ ເຟືອງຄູຫນຶ່ງມາ. ລາວຄົ້ນເອົ້າເສື້ອຜ້າເກົ່ຳແກ່ຂອງນ້ຳລາງຜິວອອກມາ ແລ້ວ ຍັດເຟືອງໃສ່ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນຮູບຮ່າງຄົນຂຶ້ນມາ.

ເມື່ອຝັ່ງຫລັກໃສ່ດິນ ຕ່ຳໜ້ຳຄອກໜາແມ່ ເຊນີຢັງ ແລ້ວ ລາວກໍ່ເອົ້າໜຸ່ມ ນັດຕິດໃສ່, ເຮັດໃຫ້ຄ້ວ່ຳໜຸ່ມຢືນຢູ່. ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ຈອກເອົ້າຜ້າປູບ່ອນ ມາ ແຕ່ງໃຫ້ເປັນຮູບຫົວຄົນ.

ໜາແມ່ແນມເບິ່ງຄົນທີ່ເຮັດດ້ວຍເຟືອງຜູ້ນ້ັ້ດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ ແລ້ວ ກໍ່ນິ່ງຮູ້ບໄປ ເຖິ່ງວ່າຈະຫົວຈົນເກືອບໃຈຂາດກໍ່ຕາມ. ຈາກນັ້ນ ແມ່ເຖ້ຳກໍ່ ໄປຊ້ໃສ່ອ່ວ່ຳປູຮານຂາຍຊຸ້ນໜຸ່ມາຫນຶ່ງຕ່ອນ ເມື່ອກັບຄືນມາ ລາວກໍ່ຈັດແຈ່ງ ດັ່ງໄຟໃສ່ເດ່ືນບານ ໃກ້ງບ່ອນລ່ານໜ່ າ ແລະ ປັ້ງໃສ່ອ່ວ່ຳຕ່ອນນັ້ນ. ເຊນີຢັງ ປ່ວງອ່ລະວ່ຳດນ້ຳລ້ວຍໄຫລ ຕາທັງຄູ່ຈ້ັ້ງໄປຫ່ ງບ່ອນປັ້ງໃສ່ອ່ວ່ຳ ເຊ່ັ້ງ ກ່ືນ ຫອມລອຍເຂ້ົ້າຮອດຫ່ ງຂອງມັນ.

ບ່ ດແລ້ວ ລາວກໍ່ເອົ້າຕ່ອນຊຸ້ນຫອມຫ່ ມຕ່ ມນ້ີ ໄປນ້ັ້ດເປັນຜ່ ກຮ່ ວ່ັ້ດ-ໃສ່ໜຸ່ມເຟືອງ ເອົ້າເຊືອກນ້ັ້ດຕິດຄ້ ຫ່ ຍຮອບແຫ້ນໆ ພໍປ່ ນວ່ ຍ່ ກໃຫ້ຕ່ອນ ໃສ່ອ່ວ່ຳຫລຸບເຂ້ົ້າໃນ ເມື່ອຮຽບຮ່ອຍ ລາວກໍ່ແກ່ໂສໜ່ ອອກ.

ໜ່ ແມ່ໂດດພ້ວດບ່ ດຽວກໍ່ຄ່ ບຄ້ ຫ່ ຍໜຸ່ນໂລດ, ຕີນຂອງມັນຢຽບ ຢັ້ນ ບ້ ໄຫລ ແລ້ວກ້ັ້ດແຫ້ນທ້ັ້ນທີ ມ້ັ້ນຕົກລົ່ງໂດຍນິເຫ ຍ້ ຕ່ອນໜ່ ງຕິດປ່ ກມ່ ນ້ ຳ, ຈາກນ້ັ້ນກໍ່ໂດດຂຶ້ນໃສ່ອີກ, ແຂ້ວແຫລມໆປ້ັ້ກມ້ັ້ນລົ່ງໃສ່ເຊືອກ ແລ້ວຖ້ົ ກ ຕ່ອນ

ອາຫານອອກມາໄດ້ລັກນ້ອຍ, ມັນຕົກລົງດິ້ນຄົນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ແລ້ວໂດດ ຂຶ້ນ ໃໝ່ ດ້ວຍຄວາມອາຄາດຮ້າຍແຮງ ມັນໃຊ້ແຂ້ວກັດສ່ວນທີ່ເປັນໜາໜຸ່ມ ແລະ ຄໍເສື້ອທັງໜົດຈົນຂາດມຸ້ນເປັນເສດຜ້າ.

ແມ່ເຖົ້າ ຢືນເບິ່ງພາບດັ່ງກ່າວ ຢ່າງບໍ່ປາກບໍ່ຕິງ, ແສງຕາເຫລື້ອມມາບ ມາບ ຈາກນັ້ນ ລາວກໍ່ລ່ວງໜ້າໄວ້ຄົນ, ປ່ອຍໃຫ້ມັນອົດເຂົ້າອີກສອງມື້ ແລ້ວ ກໍ່ລົງມືເຝິກແອບແບບແປກປະຫລາດອັນນ້ອຍໃໝ່.

ຕະຫຼອດເວລາສາມເດືອນ ລາວແອບໃຫ້ມັນລົ້ງເຄີຍກັບການຕໍ່ສູ້ແບບນີ້ກັບ ການຍາດແຍ່ງເອົາອາຫານດ້ວຍແຂ້ວຄົນ, ບັດນີ້ ລາວບໍ່ລ່ວງມັນອີກແລ້ວ ແຕ່ ຫາກອຸບມັນໃສ່ຫຸ້ມດ້ວຍການຊ້ອນກັນ.

ລາວແອບໃຫ້ມັນກັດແທນໂຕຫຸ້ມຈົນມຸ້ນ ໂດຍທີ່ວ່າບໍ່ມີອາຫານໃດໆ ເຊື່ອງ ຊ້ອນຢູ່ເລີຍ, ຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງໃຫ້ລາງວັນມັນຄືໄສ້ອົ່ວປັ້ງຕ້ອນໜຶ່ງ.

ພໍແຕ່ແມ້ນເຫັນຄົນ ເຊນີຢ້ງ ກໍ່ຄາງຮ້ອງຂຶ້ນ ແລ້ວງວາກມາເບິ່ງຜູ້ ເປັນ ນາຍ ເຊິ່ງຮອງບອກວ່າ:

" ເອົາເລີຍ ! ດ້ວຍສຽງຟູ່ຟີ ທັງຍົກນ້ອມຂຶ້ນ "

× ×

×

ເມື່ອລາວພິຈາລະນາເຫັນວ່າ ເຖິງເວລາແລ້ວ, ແມ່ເຖົ້າ ຈຸ້ເວຣີນ ກໍ່ ອອກໄປສາລະພາບບາບ ແລະ ຮັບສິນໃຫຍ່ໃນວັນອາທິດຕອນເຊົ້າດ້ວຍຄວາມ ເຊື່ອສັດທາ ເກີນກວ່າທຳມະດາ. ບາດແລ້ວ ເມື່ອນຸ່ງເຄື່ອງເປັນຜູ້ຊາຍເບິ່ງ ຄາຍຄົນຂໍທານແກ່ຂະລາແລ້ວ ລາວກໍ່ຍ່າງໄປກັບຄົນຫາປາຊາວຊາກແດນ ຜູ ໜຶ່ງ ທີ່ພາມາງໄປພ້ອມກັບໜາແມ, ມຸ່ງໜ້າໄປຍັງອີກຟາກໜຶ່ງຂອງ ຊອງ ແຄບ.

ໃນຖົງຜ້າ ລາວມີໄສ້ອົ່ວເລືອດຕ້ອນໃຫຍ່ ເຊນີຢ້ງ ອົດເຂົ້ານາໄດ້ສອງມື້ ແລ້ວ ຕະຫຼອດເວລາ ຍິງຈະລາປ່ອຍໃຫ້ມັນໄດ້ກິ່ນຫອມຂອງອາຫານ ເຮັດໃຫ

ມັນຮ້ອນຣົນຈຸ່ນອາຍໃຈ.

ທັງສອງເຂົ້າໄປໃນບ້ານ ລົງໂກຈາກໂດ. ຍິງຈະລາຜູ້ເປັນຈາວກ້ອກເຊີ ຍ່າງຊາຫານ, ລາວເຂົ້າໄປໃນຮານຂາຍເຂົ້າຈີ່ບ່ອນໜຶ່ງແລວຖາມຫາເຮືອນ ຂອງ ນິໂກລາ ຣາໂວລາຕີ ເຊິ່ງກັບນາປະກອບອາຊີບເກົ່າຂອງເຂົາຄື ເປັນ ຊາງໄມ. ເຂົາຣັດວຽກຜູດຽວຢູ່ຫລັງຮານ.

ຍິງຈະລາ ຄັນຝາປະຕູ ແລະ ເວົ້ນໃສ່ເຂົາວ່າ:

" ເອ... ນິໂກລາ ! "

ເຂົາງວາກມາ, ຂະນະນັ້ນລາວກໍ່ປ່ອຍໜາ ແລະ ຮ້ອງວ່າ:

" ໄປ ! ຈັດການນັ້ນເລີຍ ! ເອົານັ້ນເລີຍ !

ໜາໃຈວ້ຶນໂດດໃສ່ຄໍຫອຍໂລດ. ຊາຍຄົນນັ້ນຍົກແຂນຂຶ້ນ ດຶງໜາອອກ ແລະ ລົ້ມກົ້ງລົງດິນ. ບໍ່ພໍເທົ່າໃດວິນາທີເຂົາກໍ່ໂຕຈັ້ງ ເອົາຕີນຝາດດິນຕັບ ໆ ຈາກນັ້ນກໍ່ນິ່ງອົ້ນສົ້ນໄປ ໃນຂະນະທີ່ ເຊມີຢົ ກັດແໜນລຳຄໍ ໂດຍດຶງຫົ້ນຊາດ ອອກເປັນຕ່ອນໆ ຄົນເຮືອນໃກ້ສອງຄົນ ທີ່ນັ່ງຢູ່ປາກປະຕູເຮືອນຈ້ໄດ້ຍົກ ວ່າ ເຫັນຊາຍຊະລາຂ້ຫຸກຄົນໜ່ຽງຍາງອອກມາພ້ອມກັບໜ່ຽງຄຳຈ່ອຍທີ່ຫຍ້ ອັນໃດ ອັນໜຶ່ງສີແດງຈ້ຢູ່ໃນປາກ ເຊິ່ງນາຍຂອງນັ້ນເດ ໃຫ.

ຍິງຈະລາກັບນາຮອດເຮືອນໃນຕອນແລງ ຄົນນັ້ນ ນາງນອນຫລັບດີ.

ขามจำหน่าย

ແມ່ງໄມ້ເຂົ້າຫູ

ແປໂດຍ:
ດວງດ້ອງ

ລົດນ້ຳສາຍເມືອງ ຮາເຊີ ພວມອອກຈາກ ກຣີເກີໂຕ.ຜູ້ໂດຍສານທຸກຄົນ ລໍຖ້າໃຫ້ເພິ່ນເອົ້ນຊື່ ຢູ່ກາງເດີ່ນ ຕໍ່ໜ້າໂຮງແຮມ "ກາມຄ້າ" ເຊິ່ງແມ່ນລູກ ຊາຍຂອງຄອບຄົວນາລັນແຕ້ງ ເປັນຜູ້ຊຸມຄອງ.

ລົດຄັນນີ້ສີເຫລືອງ ຕ້ຽງຢູ່ເທິງລໍ້ສີ່ລໍ້ເຊິ່ງແຕ່ກ່ອນກໍ່ເຄີຍມີສີເຫລືອງຄືກັນ ແຕ່ດຽວນີ້ເປັນສີດຳໝົ່ນ ຍ້ອນມີຂີ້ຕົມຕິດຫຼາຍ. ກົງລໍ້ທາງໜ້ານ້ອຍໆສອງລໍ້ທາງຫລັງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນຢີ່ງໂຢະ, ຄັນລົດເປັນຮູບຮ່າງຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ເປັນເອົ້າເປ້າຄືທ້ອງສັດ. ນາຍຂ່າວຈ່ອຍສາມໂຕເປັນທີ່ສະດຸດຕາທັນທີ ຍ້ອນຫົວໃຫຍ່ຫົກກັບຫົວເຂົ້າໃຫຍ່ຫ້ານ ຖືກຈັດເຂົ້າຫຽມລົດແບບຕໍ່ທ້າງກັນ ເພື່ອແກ່ລົດຄັນນີ້, ເຊິ່ງເບິ່ງແລ້ວຄ້າຍໆສັດປະຫລາດໜ້ານ່ານ. ນາມັ້ນ ເບິ່ງຄືວ່າເຫງົ້າ ຫລັບໄປແລ້ວ ເມື່ອນາຢູ່ຂ້າງໆຍານພາຫະນະປະຫລາດຄັນນີ້.ຄົນຂັບລົດນາຊື່ ເຊ ແຊ ອ້ອກລາວິນ, ເປັນຄົນຮ່າງນ້ອຍ ຫ້ອງໂຊ່ນ ແຕ່ວ່ອງໄວ້ຍ້ອນຄວາມ ລ້ຽງເຄ້ຍ ໃນການປີນຂຶ້ນປີນລົງກົງລໍ້ ແລະ ຫລັງຄາລົດຄັນນີ້ເປັນປະຈຳ, ໃບໜ້າຂອງລາວແດງອົ່ງຕົ່ງ ຍ້ອນອາກາດຂອງຫ້ອງທົ່ງນາ, ນ້ຳຝົນ, ລົມຫົວກຸດ ແລະ ເຫົ້າຢາຈອກນ້ອຍໆຫຼາຍຈອກ, ສ່ວນຕາມືນຮິບຮີ້ຍ້ອນແຮງລົມ ພັດ ແລະ ມືໜາກເຫັບຕົກ ລາວໂປ້ໂລ້ອອກຈາກປະຕູໂຮງແຮມ ທັ່ງຍົກຫລັງມື - ເຊັດປາກ. ຍາງໄກ່ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສັດຮ້ອງຕົກໃຈ ວ່າງຢ່າຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກແມ່ຍິງຊາວນາ ທີ່ຢືນຢູ່ຢ່າງບໍ່ເໜັ້ງບໍ່ຕ້ຽງ. ເຊແຊ ອ້ອກລາວິນ ຈັບມັ້ນຂຶ້ນ ໄປວ່າງໃສ່ເທິງຫລັງຄາລົດເທື່ອລະອັນ ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍໆວ່າງກະຕ່າໃສ່ໄຂ່ລົງເບົ້າ

ເບົາກວ່າເກົ່າ, ຈາກນັ້ນຈຶ່ງໂຍນຖົ່ວນ້ອຍໆໃສ່ເນັ້ຍເປ, ຫໍ່ເຂົ້ອງກິນຢູ່ໃນຜ້າ ແພນີນ, ຜ້າເນື້ອຫຍາບ ຫຼື ເຈ້ຽຍັດໃສ່ທ້ອງລຸ່ມ ຈາກນັ້ນ ເຂົ້າໄຂປະຕູຕາມ ຫລັງ ແລ້ວດຶງບັນຊີໜຶ່ງອອກຈາກຖົງ, ເຂົ້າອ່ານໄປຫົ້ງເອ້ີນຊື່:

" ທ່ານເຈົ້າອາວາດແຫ່ງກອກເກີ່ນ "

ລຸນພໍ້ກ້າວອອກມາ. ເພິ້ນເປັນບຸລຸດຮ່າງໃຫຍ່ ແຂງແຮງ ບ່າໄຫລ່ ກ້ວ້າງ ຕ້ຽພີ ໜ້ານ້ານ ໜ້ານ ທ່າທ່ວງໃຈດີ. ເພິ້ນຮ້ເສ້ຍ່ານ້ັ້ນເພ້ືອຖ້ກຕ້ົນ ຄ້ືພວກ ແມ່ຍິ້ງຮ້ກະໂປ່ງແລ້ວປ້ົນເຂ້ົ້າໄປໃນລ້ົດ.

" ນາຍຄູປະຈຳຢູ່ ໂຮງຮ້ຽນ ນ້ິສ-ຊ-ກ້ິບ ຢູ່ບ້ ? " ບຸລຸດຜູ້ນ້ີ້ຝ່ານ ອອກ ນາ, ເຂົ້າເປັນຄົນສຸ່ງວ່ຽບອ້ົນ ນຸ່ງເສ້ືອປ້ົກຮ້ອງຂ້ົ້າ ແລ້ວເຂ້ົ້ານ້ັ້ນເຂ້ົ້າໄປໃນ ປະຕູລ້ົດທ້ີ່ໄຂແບ້ຢູ່.

" ທ່ານ ປ້ົວຣ ສ່ອງບ່ອນນ້ັ້ງ "

ຜູ້ຊ້ີ ປ້ົວຣ ກ່ານເຂ້ົ້ານ້ັ້ນ, ຮ່າງສູ່ງແລະບ້ຽວ ຫລ້ັງກ້ັ້ງ ບ້ຽນ ຈ້ັບຄ້ັນ ໄຖ, ຈ່ອຍຜ່ອມເຫ້ັນດ້ຽຍ່ອມຮ່ານ້ອາຫ່ານກ່ານກ້ິນ, ຜ້ິວໜ້ັງແຫ້ງບ້ຽນ ລ້ືນ ອ່ານບ້ໍ່ເລ້ືອຍໆ. ເນ້ຽຮ້ອງລ່ານ້ອ່ານ້ານ້ານ້ຕ້ິດໆ , ນ່ານ ຈ່ອຍນ່ອຍ ຄ້ືແບ ແມ່ລູກ່ອ່ອນ, ນ້ືທ້ັ້ງສ່ອງຈ້ັບຄ່ານ້ຄ້ັນຮ້ົ່ມໃຫຍ່ສ້ີຂ້ຽວ.

" ທ່ານ ຮ່ານ້ໂບດ, ສ່ອງບ່ອນນ້ັ້ງ "

ຮ່ານ້ໂບດ ລ້ັ້ງໆຄູ້ເລໆ ຕ່ານນ້ິໄສປະຈຳຕ້ົວ, ເຂ້ົ້າຖ່ານ້ວ່ານ:

" ແມ່ນ້ຍ້ອຍແທ້ທ້ວະ ທ້ີ່ເຈ້ົ້ານ້ັ້ນນ້ັ້ນນ່ານ ? "

ຄ້ົນຂ້ັບລ້ົດນ່ານ້ເຊ້ົ່ງໃຜໆກ່ໍ່ຂະຫ່ານ້ນ່ານ້ວ່ານ " ຄ້ົນພ່ານ້ໂລ " ພ້ວມ້ວ່ານ້ຈະ ຕ້ອບອ້ົນໃດອ້ົນໜ້ຶ່ງແມ້ວເປ້ັນຕ່ານ້ຫ້ົ້ວອອກໄປ ແຕ່ ຮ່ານ້ໂບດ ຟ່ານ້ວເຂ້ົ້ານ ຫ້ົ້ວສ້ະ ຫລຸບເຂ້ົ້ານ້ປະຕູລ້ົດ ຍ້ອນຖ້ກເນ້ຽຢູ້ຫລ້ັງ, ເນ້ຽຮ້ອງເຂ້ົ້ານ້ເປ້ັນຄ້ົນສູ້່ງ ທ້ອງປຸ້່ງ ໃຫຍ່ພໍ້ປ່ານ້ກ້ະຖຸ້່ງເຫ້ົ້ານ, ຝ່ານ້ນ້ິກ່ວ່ານ້ຄ້ິໄມ້ແປ້ນໜຸ້່ບຜ່ານ.

ແລ້ວ ຮ່ານ້ໂບດ ກ່ໍ່ຫລຸບເຂ້ົ້ານ້ໃນລ້ົດ ແບ້ບດ້ຽວ້ກ້ັ້ບໜູ້່ຫລຸບເຂ້ົ້ານ້ຮ.

" ທ່ານ ກ່ານ້ນ້ິໂວ "

ຊາຍຊາວນາຮ່າງຫົກໃຫຍ່ ໜັກກວ່າ3ຶ0ກິໂລເປັນໂຕ ກ້າວຂຶ້ນລົດ ເຮັດ ໃຫ້ເຫລັກໄສ້ເສືອທຸກຕອນຫຍໍ້ລົງ ແລ້ວກໍ່ຫາຍຈັບເຂົ້າໄປໃນຕົວລົດສີເຫລືອງ.

" ທ່ານ ແບນລອມ "

ແບນລອມ ບຸລຸດຮ່າງຈ່ອຍສູງ ຫຍັບເຂົ້ານາໃກ້ໆ ເຮັດຄໍທ່ຽງ ສີໜ້າ ໜົ່ນໜມອງ, ນິ້ຈັບແໜບນຸ່ນໃສ່ຫູ ຄືກັບວ່າ ເຈັບແຂວແຮງ.

ໜຸ່ມທຸກຄົນນຸ່ງເສື້ອຍ່ານສີຟ້າ ຄຸມທັບເສື້ອນອກສີດຳ ຫຼື ຂຽວອັນ ເປັນ ເຄື່ອງນຸ່ງໃນພິທີ ຊຶ່ງພວກເຂົາເຫັນຄົນນຸ່ງກັນຢູ່ຕາມຖະໜົນທີ່ເມືອງ ຮາວເຊີ ເທົ່ານັ້ນ, ສ່ວນທີ່ຫ້ວນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າໃສ່ໝວກສຸບ ທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າໄໝ ຈີງກະ ບ້ຽ ສູງຊຸ ລຸ ດປ່ານຫາດ, ມັນເປັນອາພອນຍອດສະທ້ານ ສຳລັບຊາວນາເຂດ ນອກນັ້ງ.

ເຊຸ ແຊ ອ້ອກລາວິນ ອັດປະຕູລົດ ກ້າວຂຶ້ນນັ່ງປະຈຳບ່ອນຄົນຂັບ ແລະ ຝາດແສສຽງດັງຕັບ. ນ້າທ້ຽງສາມຟົ້ນຕົ້ນຈາກອາການເຫງົ້າງວງ, ເຫນັ້ງຄໍ ຍົກຍັກເພື່ອເຮັດໃຫ້ກະດ່ຶງຫ້ອຍຄໍດັງພໍ່ໄດ້ຍິນ.

ຄົນຂັບລົດນາຮອງ " ຮ້ຍ ! " ຈົນສຸດສຽງ ຝາດນ້ານ້ຳຕ່ລະໂຕ ບາດ ແຮງໆ. ນ້າທ້ຽງສ້ານເຫນັ້ງເພື່ອບ ອອກແຮງກະຕຸກບາດໜົ່ງ ແລະ ອອກ ແລ່ນຊ້ຳດ້ວຍບ້າດກ້າວຊ້ຳໆ ຫ້ຽບ່ແນ່ນອນ. ທ້ຽງເບື້ອງຫລັງຂອງນາຕູ້ລົດສັ່ນ ໄກວ, ແຜ່ນແກວ ແລະ ສ່ວນທີ່ເປັນເຫລັກໄສ້ເສືອສຽດສີກັນດັງກ້ອງແກ້ງ - ໜວກຫູຄ້ືສຽງຢູ່ຮ້ານເຄື່ອງເຫລັກ ແລະ ຮ້ານເຄື່ອງແກວ, ຂະນະທີ່ ທຸກໆ ສ່ວນໃນຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ໂດຍສານແຕ່ລະຄົນຂະຍອກໄປມ້າ ຕາມແຮງ ກະ ເທືອນ ທຸກໆຄ້ັງທ້ີລົດຕົກຂຸມ.

ຫ້ຳອ້ຶດ ໃຜໆກ໋ໍ່ປາກ ເພາະປ້ຳກ້ຽງຄຸນພໍ່. ເພ້ືນເອ້ງກ໋ໍ່ຫ້ົນຫວຍ ນ້ຳກ້ານ ບ້ຽດແຫ້ຍ ຈ້ຶ່ງອອກປາກເວ້ົ້າເປັນຜູ້ຫ້ຳອ້ຶດ ເພາະເພ້ືນມ້ືນ້ືດໄສ່ເປ້ີດເຜ້ີຍແລະ ເປັນກັນເອ້ງກັບຜູ້ຄົນທ້ົ່ວໄປ.

" ເປັນແນວໃດ ກ້ານ້ິໂວ ? ພ໋ໍ່ໄປພ້ົ້ນ້ານຸ້່ຕ່ວ້ າ ? " ເພ້ືນເວ້ົ້າຂຶ້ນ.

ຊາຍຊາວຊົນນະບົດຜູ້ທຶກໃຫຍ່ ຮູ້ສຶກຖືກຊາຕາກັບຄຸນພໍ່ ເພາະວ່າ ທາງ ຝ່າຍນີ້ກໍ່ຕຸ້ຍໃຫຍ່ ຫ່ຳໆກັນ, ລາວຕອບທັງຍັ້ນວ່າ:

" ກໍ່ຈັ່ງຊັ້ນແຫລະ ຄຸນພໍ່, ແລ້ວ ຍາທ່ານເດ ? "

" ໂອ້ຍ ສຳລັບຂ້ອຍ ສະບາຍເລີຍໆ ເອີ, ແລ້ວເຈົ້າເດ ປົວເຮ ?ຄຸນ ພໍ່ຖາມຜູ້ໃຫມ່ຕໍ່.

" ໂອ້ຍ ຂ້ານ້ອຍ ພໍ່ຢູ່ໄປຊັ້ນແລ້ວ, ແຕ່ປີ້ນີ້ຜັກກາດຂີວ (Colzas) ຊິ ບ່ໍ່ງາມປານໃດ ກາງຕໍ່ມັນຫັ້ນແລ້ວ ວ່າຊິ່ຫລຸບບ່ໍ່ຈົ່ມແດ່."

" ເຮັດແນວໃດໄດ້ເນາະ ຊີວິດມັນຫຍຸ້ງຍາກແທ້ໆໃດ້ເຈ້ອນ້ີ. "

" ຈັ່ງແມ່ນຖືກ ຂ້ານ້ອຍ ຍາກແທ້ຍາກວ່າ"ສຽງເມ້ຍຂອງ ຣາໂບດ ຢືນ ຢັນນ້ຳສຽງຄ້ຳຍຄ້ຳຕໍ່ຫລວດຄັ້ງສຸ້ດ.

ຍອມວ່າ ນາງເປັນຄົນຢູ່ອີກບ້ານຫນ້ຶງທີ່ໃກ້ກັນ ຄຸນພໍ່ຈຶ່ງຮູ້ຈັກແຕ່ນາມ ສະ ກຸນຂອງນາງ.

" ແມ່ນເຈົ້າບ໋ ຊື່ວ່າ ສາວ ບລ້ວງແດນ ?" ພໍ່ນຖາມ.

" ໂດຍ, ແມ່ນຂ້ານ້ອຍນ້ີແລ້ວ ເອົ້າກັບຣາໂບດ."

ຣາໂບຜູ້ຈ້ອຍບ້ວ ຂ້ອຍ ມີຄວາມພໍ່ອົກພໍ່ໃຈຈຶ່ງຄ້ຳນັບຄຸນພໍ່ ຫັ້ງຍັ້ນລາວ ກົ້ມຫົວດ້ອມມາທາງຫນ້າຕ່ຳໆ ຄືກັບຢາກບອກວ່າ: " ແມ່ນຂ້ານ້ອຍນ້ີແລ້ວຣາ ໂບດທີ່ແຕ່ງດອງກັບສາວ ບລ້ວງແດນ. "

ໃນທັນໃດນັ້ນ, ແບນລອມ ເຊ້ືຶ່ງຍັ້ງມູບແພນ້ີນໃສ່ຫູ່ ກໍ່ຄ່ອງຊຸ່ມໆຂ້ຶ້ນເປັນ ຕາດູຕົ້ນ. ລາວເຮັດສຽງ " ໂອ້ຍ ໂຢ... ໂອ້ຍໂຢ " ຫັ້ງຫ້ືບຕົ້ນ ພ້ອມ ເພ້ືອສະແດງຄວາມເຈັບປວດທໍ່ລະບານ ອັນສາຫັດ.

" ເຈົ້າເຈັບແຂ້ວຫລາຍແມ່ນບ໋ໍ່ຫັ້ນ ?" ຄຸນພໍ່ຖາມ. ຊາຍຊາວນາຢຸດຮ້ອງ - ຄ່ອງລາວຫນ້ຶ່ງ ເພ້ືອຕອບ:

" ບ໋ໍ່, ບ໋ໍ່ ແມ່ນຈັກດ໋ໍ່. ຄຸນພໍ່...

ບ໋ໍ່ແມ່ນແຂ້ວ... ແມ່ນຫູ... ໃນໂກນຫູ.

" ແມ່ນຫູເຈົ້າເປັນຫຍັງ ? ມີແມວລາຢູ່ໃນບໍ ?"

" ຂະນ້ອຍບໍ່ຮູ ວ່າແມ້ນຫຍັງຄາ. ຂະນ້ອຍຮູ້ຄັກວ່າ ມີແມງອັນຫນຶ່ງໃຫຍ່ ເຕີບພຸ້ນລະ ເພາະວ່າຂະນ້ອຍໄປນອນຢູ່ກອງເຟືອງໃນລ້ຳ."

" ແມງໄມ້ຫວະ ! ເຈົ້າແນ່ໃຈບໍ ? "

" ແມ່ລະບໍ ຂະນ້ອຍແນ່ໃຈ ຄືເລື່ອງນີ້ສະຫວັນຫັ້ນແຫ່ລະ ລຸນພໍ່, ມັນ - ຄວັດຂຽ້ຢູ່ໃນໆບໍ່ເຊົ່າ ມັນຫນ້ັນ... ຂົ້ນຫົວ, ແຫ້ໃດ ມັນຊິກິນຫົວຂະນ້ອຍ. ໂອ້ຍ ໂຢ... ໂອ້ຍໂຢ." ແລວລາວກໍ່ຫີບຕີນຕໍ່ອີກ.

ຫມົດທຸກຄົນ ຫັນມາສົນໃຈ ຢ່າງຕັ້ງຫນ້ານຳອາການຂອງລາວ ແຕ່ລະຄົນ ໃຫ້ຄວາມເຫັນ. ປ້ອເຮ ຢືນຢັນວ່າ ແມ່ນແມງມຸມ, ນາຍຄູວ່າແມ່ນປ້ັ້ງ, ລາວ ເຄີຍເຫັນແບບນີ້ນາເຫື່ອຫນຶ່ງແລ້ວ ຢູ່ກຳປ່ຳເຮ ໃນເຂດ ອ້ອກເມ ບ່ອນທີ່ ລາວໄປໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຮອດ ຫົກປີ. ລາວເວ້ົ້າຮອດວ່າ ໂຕນ້ັ້ງເຂ້ົ້າໄປໃນຫົວແລ້ວ ຮອດອອກຮູ ດັ້ງ. ແຕ່ຄົນຜູ້ນ້ັ້ນກໍ່ຫູຫນວກໄປເລີຍເນ້ັ້ອງຫນຶ່ງ ເພາະວ່າ ເຈ້ັ້ຽ ຫູຂາດ.

" ຄືຊິແມ່ນຫນອນຫຼາຍກວ່າ " ລຸນພໍ່ອອກຄວາມເຫັນ.

ແບນລອນ ຫວ່ຽງຫົວໄປຫາງຂ້າງ ອ້ີງໃສ່ຂອບປະຕູ ເພາະວ່າ ລາວຂ້ົ້ນ ລົດເປັນຜູ້ສູດຫາຍ ແລະ ຄາງອ່ອຍໆຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ.

" ໂອ້ຍ ໂຢ, ໂອ້ຍ ໂຢ... ໂອ້ຍໆ ຂ້ອຍວ່າ... ມັນ... ຊິ ແມ່ນ ນົດ... ນົດໂຕນ້ັກໃຫຍ່ນາ... ມັນກັດອ້ົາແຫ້ເອ້ົາວ່າ... ຟ້ັງເນ້ົ້ງ ແມ່ະ ລຸນພໍ່ ມັນແລ່ນໄປແລ້ວ... ແລ່ນໄປ... ໂອ້ຍ ໂຢ... ໂອ້ຍ ໂຢ ຈ້ັ່ງ ແມ່ນເຈ້ັບ... ເວນເອ້ັ້ຍ ຍ ຍ !"

" ເຈ້ົ້າບໍ່ໄປຫາຫມໍເລີຍຫວະ ?" ກາມີໂອ ຖາມຂ້ົ້ນ.

" ກະບໍ່ ລະເວີ້ຍ ! "

" ເປັນຫຍັງລະ ? "

ຄວາມປ່ານໜ ປະກົດວ່າເຮັດໃຫ້ແບນລອນສ່ວ່າງເຊ້ົ່າໄປ.

ເຂົ້າຍັດເອົາຂັ້ນ ແຕ່ຍັງບໍ່ວ່າງແພມົນຢູ່ນີ.

" ແລ້ວເປັນຫຍັງວ່າຕີ ? ເຈົ້າຫັ້ນນີເງິນ ນີຄຳ ຈ່າຍໃຫ້ພວກເຂົ້າຫຼາຍຕໍ, ພວກຂີ້ຄ້ານແອອຍ່າວຫມູ່ນັ້ນ ? ມັນຊິມາເທື່ອຫນຶ່ງ ສອງເທື່ອ ສາມເທື່ອ ສີ່ເທື່ອ ຫ້າເທື່ອ ໄລ່ເປັນເງິນຮອດ ສອງຫລ່ຽນຄຳພູນ ສອງຫລ່ຽນຄຳຄັກ ໆ ຕ່ວ ! ແລ້ວເຂົ້າຊິໄດ້ເຮັດຫຍັງລະ ? ບອກນາ ? ຄືນຂີ້ຄ້ານຈັ່ງຊັ້ນ ? ໂຕຮູບໍ່ວ່າ ມັນຊິເຮັດຫຍັງ ?"

ການີໂອ ຫົວຂັ້ນ.

" ບໍ່, ນ້ອຍກະບໍ່ຮູ ແຕ່ວ່າເຈົ້າຊິໄປໃສຊັ້ນນີ ? "

" ໄປເມືອງ ຣາວເວີ ໄປຫາ ຈ່ານເປີລັງ "

" ຈ່ານເປີລັງ ໃດ ? "

" ຫມໍເຢົ້າ ທີ່ປົວ ພໍ່ຂ້ອຍເຈົ້າຫັນນ່າ "

" ປົວພໍ່ໂຕຊັ້ນຫວະ ? "

" ເອີ ພໍ່ຂ້ອຍ ແຕ່ກີເລົ້າເຈັບດ້ ... "

" ແລ້ວ ເລົ້າເຈັບໃສລະ ພໍ່ໂຕຫັ້ນ ? "

" ເລົ້າປວດຫລັງ ຄືນີລົມແລນ ແລ້ວກະເຫນັງແຄ່ງເຫນັງຂາບໍ່ໄດ້ "

" ແລ້ວເຖົ້າຈ່ານເປີລັງ ເຮັດແນວໃດໃຫ້ເລົ້າ ? "

" ໂຢ້ວ ເລົ້າຄົນຫລັງ ຫຸບເຂົ້າປ່ານເຮັດແປ້ງເຂົ້າປຸ້ນພຸ້ນລະ, ຫ້ງສອງນີພຸ້ນໃດ ໄດ້ຈັກສອງຍົກນ້ໍລະ ເຊົ້າປ່ານປົດຖ້ົ ! "

ແບນລອນ ຄິດປາກເວ້ົາຢູ່ວ່າ ເຖົ້າຈ່ານເປີລັງ ນັ້ນໄດ້ຈົ່ມນົນຄາຖາເປົ່າພ້ອນ ແຕ່ເຂົ້າບໍ່ກ້າເວ້ົາອອກນາຕໍ່ຫນ້າຊຸນພໍ່.

ການີໂອເວ້ົາຕໍ່ທ້ງຫົວ:

" ແລ້ວອັນຢູ່ໃນຫູໂຕຫັ້ນ ບໍ່ແນ່ນກະຕ່າຍເປັນໂຕພູ້ນຫວະ ? ມັນ ຄິດວ່າ ແມ່ນຮູເຂົ້າຮ້ງ ເພາະນັ້ນຣົກເອົ້າລະ ຖ້າຈັກຫນ້ອຍ ຂ້ອຍຊິເອົ້ານັ້ນອອກນາ. ແລ້ວ ການີໂອ ກ໋ຍົກນ້ໍ້ຂັ້ນ ປ້ອງປາກ ເລ້ີມເຮັດສຽງເຫ່ົ ຄືຫມາໂຫ່ເນ້ົ .

ເຂົ້າຮອງ ຫອມ ເຫົ່າ ເຣັດສາລະພັດສຽງ, ຈັ່ງຊັ້ນ ໝົດທຸກຄົນຢູ່ໃນລົດ ກໍ່ເລີຍຫົວຂັ້ນ ແມ່ນແຕ່ນາຍຄູ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຫົວຈັກເທື່ອ. ແຕ່ເບິ່ງ ແບ່ນລອມ ຄືວ່າສິເຄືອງໆຂັ້ນທີ່ເຫັນວ່າ ໝູເຍາະເຍີ້ຍໂຕ. ຈັ່ງຊັ້ນ ລຸນພໍ່ກໍ່ເລີຍປ່ຽນ ຫົວຂໍ້ສົນທະນາ ໂດຍເວົ້ນໃສ່ແມ່ຍິງຮ່າງຫົກໃຫຍ່ ທີ່ເປັນເມຽຂອງ ຣາບິດ.

" ບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າມີລູກຫຼາຍຄົນຫວະ ? "

" ໂອ້ຍ, ແມ່ນແຫຼ່ວານອຍ ລຸນພໍ່... ຈັ່ງແມ່ນຍາກ." ຣາບິດ ງຶກຫົວ - ເຫັນດີນຳ ຄືຢາກເວົ້າວ່າ: " ແມ່ນແທ ຫຍຸ້ງຍາກແທ້ໆ "

" ຈັກຄົນເນາະ ? "

ນາງປະກາດດ້ວຍທ່າທາງເດັດດ່ຽວ ນ້ຳສຽງດັງຫວ່ ແລະ ຫນັກແຫ້ນວ່າ: " ໑໒ ຄົນ ຫ້າງຫນີດລຸນພໍ່, ໑໔ ກັບຜູ້ນີ້ "

ແລ້ວ ຣາບິດ ກໍ່ຍົ້ມຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ຫ້າງຶກຫົວຄຳນັບ, ເຂົ້າສ້າງລຸກໄວ້ຕັ້ງ ໑໔ ຄົນ ! ເຂົ້າຜູ້ດຽວ ຄື ຣາບິດ ! ເມຽຂອງເຂົ້າ ສາລະພາບອອກ ມາເອງ. ຈັ່ງຊັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜສົງໄສ. ຈັ່ງແມ່ນຊາດເຂົ້າພາກພູມໃຈ ຟ້າເອີ ! ແລ້ວຜູ້ທີ ໑໒ ນັ້ນເດ ແມ່ນຂອງໃຜ ? ນາງບໍ່ເວົ້າອອກມາ. ຄືຊິແມ່ນຜູ ທຳອິດຢ່າງແນ່ນອນ. ຜູ້ໃດຜູ້ໃດກໍ່ອາດຮູ້ເລື່ອງນີ້ຫມົດແລ້ວ, ຈັ່ງຊັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜ ແປກໃຈຈັກຫນ້ອຍ ແມ່ນແຕ ກາມີໂວ ເອງຍັງເຣັດເສີຍໆ.

ແຕ ແບ່ນລອມ ຮ້ອງຄ້ານຂັ້ນອີກ.

" ໂອ້ຍ ໂຍ... ໂອ້ຍ ໂຍ... ໂອ້ຍ... ມັນກັດອ້ອຍຢູ່ລິກໆພຸ້ນ . ໃນໂກນຫູ... ໂອ້ຍ ຈັ່ງແມ່ນທໍລະມານ."

ລົດນາໄປຈອດຕໍ່ຫນ້າຮ້ານ ກາເຟໂປລົດ. ລຸນພໍ່ບອກວ່າ: " ພວກເຮົາ ເອົານ້ຳຢອດໃສ່ຫູຂອງລາວຈັກຫນ້ອຍ ບາງທີ ຊິເຮັດໃຫ້ສັດໂຕນັ້ນອອກມາ ບໍ່ຈັກ, ລອງເບິ່ງບໍ່ ? "

" ລອງກະໄດ້ ຂ້ອຍຍິນດີ ! "

ແລ້ວຫມົດທຸກຄົນກໍ່ລົງຈາກລົດ ມາຫຸ້ມເບິ່ງການເອົານ້ຳໃສ່ຫູ.

ລຸນພໍ່ຂໍແອ່ງຜ້າເຊັດມື ແລະ ນ້ຳຈອກຫນຶ່ງນາຍອກໃຫ້ນາຍຄູ ຈັບຫົວ ຄົນ ເຈັບຫວ່ຽງໄວ້ ແລະ ພໍ່ແຕ່ຖອກນ້ຳໃຫລເຂົ້າຮູຫູ ກໍ່ໃຫຂວ້ຳລົງຄົນໂລດ.

ແຕ ກາມິໂອ ເຊິ່ງສອງເບິ່ງໃນຫູຂອງ ແບນລອມ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ຊິເຫັນ ໂຕອີ່ຫຍັງໂດຍຕາເປົ່າບໍ່ນັ້ນ ຮອງເຫຼືອນວ່າ: ຕາຍແລ້ວ ! ຕາຍແລ້ວ!ແມນ ອີ່ຫຍັງອັດຕັນຫມົດ ຕອງເຊັດອອກກອນ, ເປັນແນວນີ້ກະຕາຍຊິອອກຈາກຂີ້ຕົ ເຫ ມັ້ໄດ້ແນວໃດ ຂາມັນຕິດຕົງຫມົດທັງສີ່ ເຫນັງກະບໍ່ໄດ້ແຫລ້ວ !

ລຸນພໍ່ກັ້ນສອງເບິ່ງ ແລະ ເຫັນວ່າ ຮູຫູແຄບແຈບໂພດ ທັງຄົດລ້ຽວ ເກີນ ກວ່າຈະໃຫ້ໂຕສັດອອກມາໄດ. ຈັ່ງຊັ້ນ ເລີຍແນນນາຍຄູ ເປັນຜູ້ຮັດ ອະນາ ໄມທາງດິນສັ້ນນີ້ ດ້ວຍຫົວໄມ້ຂີດກັບເສດຜ້າ. ຈາກນັ້ນ ທາມກາງ ຄວາມ ຫວ່ຽໄຍຂອງທຸກຜູ້ທຸກຄົນ, ລຸນພໍ່ຈຶ່ງຖອກນ້ຳລົ້ງຮູສະອາດປ່ອງນີ້, ນ້ຳປະນານ ເຄິ່ງຈອກໃຫລລົ້ງຮວາດຫນາຮຸວາດຜົມ ແລະ ປຸ້ງກຮອດຄໍແບນລອມ. ພໍ່ແລ້ວ ປຸບ ນາຍຄູກໍ່ພົກຫົວເຂົ້າລົ້ງໃສ່ແອ່ງໄວ້ໆ ຄືກັບວ່າ ຊິບິດຫົວອອກຈາກຄໍພຸ້ນລະ ນ້ຳໃຫລອອກຄົນໃສ່ແອ່ງຂາວປະນານ ๔-๔ ຢອດ. ຫມົດທຸກຄົນຫຸ້ມເບິ່ງ:ບໍ່ ມີສັດຈັກໂຕອອກມາເລີຍ !

ເຖິງປານນັ້ນ ແບນລອມ ກໍ່ຍັງປະກາດວ່າ: " ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີຫຍັງອີກ ແລ້ວ ! " ລຸນພໍ່ຍັ້ມຢ່າງຜູ້ມີໄຊຫັ້ນຮອງຂຶ້ນ: ແນ່ນອນມັນຕາຍດຶກນ້ຳແລ້ວ ! ຫມົດທຸກຄົນດີໃຈ ພາກັນກັບຂຶ້ນລົດມາ.

ແຕ່ບອຍວ່າ ລົດເລື່ອນເລື່ອນຍ້າຍ ແບນລອມກໍ່ຮ້ອງຕາຍວ່າຍໆ ເປັນຕາ ຢ້ານ: ສັດຕົ້ນພັ້ນຊິບ ແລະ ມັນກໍ່ໂກດແລ້ນເປັນຟືນເປັນໄຟກວ່າເກົ່າ. ບັດນີ້ ເຂົ້າຢືນຢັນວ່າ ມັນເຂົ້າໄປໃນຫົວແລ້ວ ແລະ ພວນແຫບກິນສະຫມອງຢູ່.ເຂົ້າ ຮ້ອງລ່ວງທັງດົ້ນດັ້ນປັ້ນປ່ວນຫຼາຍຈົນວ່າເມຍ ປົວເຮ ເຊື່ອວ່າແນ່ນພີມາຮັດ, ນາງໄຫ້ສະອຶກສະອົ້ນ ທັງຍົ້ນນິບຈົ້ກ ຕ່ໍ່ນາລາວຫນຶ່ງປະກົດວ່າຄວາມເຈັບ ຫຸ ເລົ້າເບົ້າບ່ວງລົ້ງ, ຜູ້ເຈັບເລົ້າເປັນຖ້ອຍເປັນຄວາມວ່າ ສັດນັ້ນພວມໄຕ່ອນ ຫູ, ລາວເອົ້ານ້ວມຄົ້ບສະແດ່ງອາການເລື່ອນເຫນັງຂອງສັດ, ປ່ານວ່າ ເຫັນ

ໂຕມັນ ແລະ ແນມເບິ່ງມັນບໍ່ລະແສງຕາ: " ນີ້ດ໋ ມັນ... ຂົ້ນໄປອີກແລ້ວ ໂອ້ຍ ໂຍ້ ໂອ້ຍໂຍ້... ຈັ່ງແມ່ນເຈັບ ! "

ກາມີໂອ ອົດບໍ່ໄດ້ຈົ່ງຮອງວ່າ: " ແມ່ນນ້ຳຫັ້ນລະ ເຮັດໃຫ້ມັນໃຈ ຮ້າຍ ... ແມ່ງອັນນີ້ ! ມັນອາດຊິມັກເຫຼົ້າແວ້ງຫຼາຍກວ່າ ! "

ຫມົດທຸກຄົນຫົວໂຄບຂົ້ນ, ເຂົາເວົ້າຕໍ່: " ຄັນພວກເຮົາໄປຮຸອດຮ້ານກາ ເຟ ບອກເບີ ແລ້ວ ເອົາຢາງເດັດໆໃຫ້ມັນຈັກໂຈກແດ ຮັບຮອງວ່າບໍ່ເຫນັງບໍ່ຕີງເລີຍລະ ! "

ແຕ ແບນລອນ ທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດບໍ່ໄຫວ, ເຂົາຮ້ອງກ້າກໆຂົ້ນພໍ່ປາມ ມືໃຜມາຖືກດຶງອຶນຍານອອກຈາກຮ່າງ. ລຸນພໍ່ຈຳໄດ້ໂຈນຫົວເຂົາໄວ ແລະ ເພີ່ນກໍ່ຂໍ່ຮ້ອງໃຫ ເຊຸແຊ ອ້ອກລາວ໋ນ (ເຈົ້າຂອງລົດນ໋າ) ຢຸດທັນທີທີ່ພໍ່ເຮ໋ອນ ຄົນຫລັງທຳອິດ.

ພໍ່ມີຖ້ຽວມາຫລັ້ງຫນຶ່ງ ຕັ້ງຢູ່ແຄມທາງ. ເຂົາເຈົ້າພາກັນຫາມເອົາແບນ ລອນ ເຂົ້າໄປ ແລວເຂົາລາວນອນລົງເທິງໂຕະຄ໋ວກົນ ເພ໋ືອດຳເນີນການປົ່ນ ປົ່ວອີກເທ໋ືອໃຫນ. ກາມີໂອ ຍັງແນະນຳໃຫ້ປົ່ນເຫຼົ້າປຸກໆໃສ່ກັບນ້ຳຄ໋ືເກົ່າເພ໋ືອ ໃຫ້ສັດເມົ້າ ແລະ ເຊ໋ືອບຫລັບໄປ, ຫ໋ຼ ບາງທີອາດເຮັດໃຫ້ມັນຕາຍຍອນກ່ໍໄດ ແຕ່ຄຸນພໍ່ນັ້ນ ຢາກໃຫ້ໃຊ້ນ້ຳສົ້ມຫຼາຍກວ່າ. ເທ໋ືອນ໋ີ້ເຂົາເຈົ້າຈັດແຈງຍອດນ້ຳ ທ໋ີ່ປະສົມແລ້ວລົງໄປເທ໋ືອລະຢອດ, ເພ໋ືອໃຫ້ນ້ຳຊ໋ືມເຂ້ົາໄປໃນລ໋ຶກໆ ຈາກນັ້ນ ກ໋ໍ່ປ່ອຍໃຫ້ນ້ຳຢູ່ໃນອະໄວຍະວະທ໋ີ່ມີສັດອາໄສຢູ່ນ໋ັ້ນລາວຫນຶ່ງກ່ອນ.

ຄົນຫນຶ່ງຈັດການເອົາແອ່ງມາອີກໃຫນ, ແລ້ວແບນລອນກ໋ໍ່ຖືກລຸນພໍ່ ກັບກາ ມີໂອສອງຍ໋ືກໃຫຍ່ຈັບຫົວຂ້ໍ່ພິກປຸບປັບຢ່າງແຮງໆ ຂະນະທ໋ີ່ນາຍຄູໃຊ້ມ໋ືມ໋ືດ ຫູເບ໋ືອງຍ໋ືງດ໋ີ ເພ໋ືອເຈາະໃຫ້ນ້ຳອອກຈາກອ໋ີກເບ໋ືອງຫນຶ່ງໃຫ້ຫມົດ.

ກະໂຕ ເຊຸແຊ ເອງກ໋ໍ່ເຂ້ົາມາເບ໋ືງນຳ ມ໋ືຖ໋ືແສ້ບ໋ໍ່ວາງ.

ໃນທັນໃດນັ້ນ ຫມົດທຸກຄົນກ໋ໍ່ແນມເຫັນຈຸດນ້ອຍໆສ໋ີດຳຈຸດຫນຶ່ງຢູ່ກ້ົນແອ່ງ , ບ໋ໍ່ໃຫຍ່ກວ່າເມັດງາຊ້ຳ ! ແຕ່ມັນເຫນັງໄດ ! ແນ່ນເຫ໋ືານັ້ນເອງ ! ມ໋ືສຽງ

ຮ້ອງອຸທານແຕກຕື່ນ ສຽງຫົວລະເບີດຂຶ້ນພ້ອມໆ ! ເຫົ້າ ! ໂອ້ຍກະຈັ່ງແມ່ນ ນັ້ນຄັກນໍ້ ເຫົ້າໂຕນ້ ! ການິໂອ ຕົບກົ້ນຕົນເອງເປະໆ, ເຊແຊ ອ້ອກລາວິນ ເອົາແສ່ແກວ່ງວິດວັດ, ລຸນພໍ່ຫົວແຮະໆ ຄົ້ນາລໍແຫມ, ນາຍຄູຫົວຄົ້ຄົນສັ່ງຂຶ້ນຸກ ແລະ ແມ່ຍິງທັ້ງສອງກໍ່ຮ້ອງກ້ົດໆສຽງແຈ່ນໃສ ຄືສຽງໄກ່ແມ່ກະຕາກ.

ແບນລອນ ລຸກຂຶ້ນນັ່ງເທິງໂຕະ ເຂົ້າຈັບແອ່ງມາວາງໄວ້ເທິງຫົວເຂົ່າທ່າ ທີ່ຄ່ັ້ງຂຶ້ນທັ້ງສົນໃຈແຫມໂນໂຫ ແລະ ທັ້ງພໍໃຈ.ເຂົ້າຈົ້ງເບ່ິ້ງສັດໂຕນ້ອຍໆ ຜູ ປະລາໄຊ ເຊ່ິ້ງບັດນ້ ້ປ່ິ້ນອ້ອມໄປມ່ ່ານ ່ຢູ່ໃນຢອດນ ້ ່ າ.

ເຂົ້າຈ່ິ້ມພຸ່ມໆວ່ ່ າ: " ນ ້ ່ ງເນາະ ! ໂຕເວ ່ ນ " ແລ ້ ວ ່ ກ ່ ໍ ່ ຖ ່ ິ ້ ມນ ້ ່ ໍ ້ ລ ່ ານ ລ ່ ິ ້ ງ ໃສ ່ ມ ່ ັ ້ ນ.

ຄົນຂັບລົດມ ່ ້ າດ ່ ີ ໃ ່ ຈ ແ ່ ຮ ່ ງ ເວ ່ ້ ່ ້ ່ ້

ການີໂວ ລົງຈາກລົດ:

" ກ່ອນອື່ນໝົດ ນ້ຽງຕ້ອງເອົາໃຫ້ ລຸນພໍ່ ๔๐ ອັດ, ໄດ້ຍິນບໍ່ ? ແລ້ວກໍ່ ລຽງເຫຼົ້າພວກເຮົາໝົດທຸກຄົນ ຜູລະຈອກ ລວມເປັນຫ້າສິບຫ້າ ແລ້ວກໍ່ເອົາ ໃຫ ເຊແຊ ຊາວອັດ. ພໍໃຈບໍ່ເຖົ້າ."

ຄົນຂັບລົດມ້າພໍໃຈ ທີ່ໄດ້ເຫັນ ແບນລອມ ຈົກຖົງຈ່າຍເງິນໝົດໄປ ສາມ ຫລ່ຽນກັບ ๓๔ ອັດ ຈຶ່ງຕອບວ່າ: " ເອີ້ກລົງ ! "

" ເອົາລະ ຈ່າຍມາ "

" ຂ້ອຍບໍ່ຈ່າຍເວ້ີຍ, ລຸນພໍ່ ບໍ່ໄດ້ເປັນໜີ້ຈັກໜ້ອຍ. "

" ຖ້ານ້ຽງບໍ່ຈ່າຍ ກູຊິຈັບນ້ຽງຍັດໃສ່ລົດ ໃຫ ເຊແຊເອົານ້ຽງໄປຮອດ ຣາວ ເວ້ີ. "

ແລ້ວຊາຍຮ່າງໃຫຍ່ກໍ່ຄວ້າຈັບແອວ ແບນລອມ ຍົກຂຶ້ນປາມຍົກເດັກນ້ອຍ. ທາງຝ່າຍນັ້ກໍ່ເຫັນແລ້ວວ່າ ຕ້ອງໄດ້ຍິນຍອມ, ເຂົາຈຶ່ງຈົກເງິນອອກ ມາ ຈ່າຍ.

ຈາກນັ້ນ ລົດມ້າຈຶ່ງອອກແລ່ນ ມຸ່ງໜ້າໄປຍັງເມືອງ ຣາວເວ້ີ.ສ່ວນແບນ ລອມກັບຄົນເມືອກຣິເກີໂຕ. ບັດນ້ີ ຜູໂດຍສານທັງໜົດພາກັນມຶດປາກປາກຫຶກ ສາຍຕາແນມເບິ່ງເສ້ືອຍ່ານສີຟ້າຂອງຊາຍຊາວນາທີ່ເກາະແຄ້ງເກາະຂາເຂົ້າ ໄປ ຍິນຖະໜົນສີຂາວເສ້ັນນັ້ນ.

PLACE

ເຊົ່າບໍ?

ແປໂດຍ: ພົມໂພ

ເພື່ອນທີ່ຮັກແພງ ໂຕບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງຫຍັງບໍ່ ? ຣົາເອງໄດ້ຕັ້ງ ມະໂນ ພາບຕໍ່ເລື່ອງນັ້ນແລ້ວ. ໂຕເຊື່ອວ່າຣົາເປັນບ້າບໍ່ ? ຣົາອາດຈະເປັນ ຫນ້ອຍຫນຶ່ງບ້າງທີ ແຕ່ບໍ່ແນ່ນເປັນຍ້ອນເຫດຜົນຕ່າງໆທີ່ໂຕສົມມຸດນັ້ນດ້ອກ.

ແນ່ນແລ້ວ ຣົາເອົາເມຍ ຫໍ່ນັ້ນແຫຼະ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ແນວນຶກຄິດ ແລະ ຄວາມຫມັ້ນໃຈຕ່າງໆຂອງຣົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ ປ່ຽນແປງເລີຍ. ຣົາສັງເກດເຫັນວ່າ ການເປັນຄູ່ຜົວຕົວເມຍທີ່ຖືກກົດຫມາຍ ນັ້ນເຫມືອນດັ່ງຄວາມໂງ່ຈ້າ. ຣົາເຊື່ອແນ່ວ່າຜົວແປດຄົນໃດໃນສິບຄົນ ແນ່ນ ເລີຍເປັນຄົນຫຼັ້ນກິນມາແລ້ວ, ແລະ ຢ່າງນ້ອຍພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ແນ່ນວ່າຈະ ບໍ່ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມໂງ່ງ່າວທີ່ຕ້ອງລ່ານໂສ້ຊີວິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ປັດຕິເສດ ຄວາມຮັກທີ່ມີເສລີພາບຊຶ່ງແນ່ນສົ່ງດຽວທີ່ນວນຊຸ່ນລົ້ນເລີ່ງ ແລະ ດີຢູ່ໃນໂລກ. ແລະ ກໍ່ຕັດປີກຕັດຫາງຂອງຄວາມອຳເພີໃຈ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນພວກຣົາທີ່ມ່ໍ່ພວກ ແນ່ຍ່າແນ່ຍິງທີ່ວໄປ ແລະ ອື່ນໆ... ຣົາຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ສາມາດຮັກກັບຍິງສາວຜູ ໃດຜູ້ຫນຶ່ງໄດ, ເພາະວ່າຣົາໄດ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຍິງສາວອື່ນໆນັ້ນມາ ຫຼາຍໂພດ ແລ້ວ. ຣົາຢາກມີແຂນພັນແຂນມີຣິມສິບພັນຣິມ ແລະ ມີມືໄສ້ໃຈຄໍ່ພັນ ຢ່າງ ເພື່ອຈະສາມາດກັບນອດກອງທັບຂອງມະນຸດທີ່ຫມ່ໍ່ຮັກ ແລະ ບໍ່ສ່ຳຄັນນັ້ນ ລ້ຽ ໃຫ້ໄດ້ໃນບາດຫນຶ່ງຍາມດຽວ. ໃນຂະນະນັ້ນ ຣົາກໍ່ເອົາເມຍ.

ຣົາຂໍເວົ້າເພີ່ມອີກວ່າຣົາຍັງບໍ່ທັນຮູ້ວ່າເມຍຂອງຣົາໃນມ້ຫນ້ານັ້ນແນ່ນ

ໃຜ. ເຮົາໄດ້ຕັ້ນເຂົ້າສີ້ຫາເທື່ອເທົ່ານັ້ນ, ເຮົາຮູ້ວ່ານາງບໍ່ໄດ້ກຽດ ເຮົາ ເລີຍ, ຫໍ້ນັ້ນກໍ່ພໍ່ສຳລັບເຮົາ ເພາະວ່າເຮົາຢ່າກໃຫ້ນັ້ນເປັນແມ່ນັ້ນ. ນາງ ນັ້ນເປັນຄົນນ້ອຍ ຜິວສີດຳ ແລະ ອ້ວນພີ. ມ້ຮ່ມາ, ເຮົາພັດຕ້ອງການແມ່ຍິງ ໃຫຍ່ ສີດ້ຳ ແລະ ບາງອ້ອນແອ້ນ. ນາງບໍ່ຮ້ຽ, ນາງເປັນຄົນໃນ ຄອບຄົວ ຜ່ານກາງ ແມ່ນຫນຸ່ມສາວທີ່ໄດ້ຕັ້ນນາເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ເຫມາະທີ່ຈະເອົາເປັນ ເມຍ ຊ້ວນາງເອງບໍ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ຄວາມຍົກຜ່ອງລັກສະນະພາຍ ນອກ ຕ່າງໆຂອງຊົ່ນຊູ້ນຊຸມນາງເລີຍ. ມີຄົນເວ້ົາໃສ່ນາງວ່າ: " ນາງສາວ ລາ ໂຊນ ເປັນຄົນອ່ອນຫວ່ານ ". ມ້ອື່ນນາມີຄົນອາດຈະຕື່ມຄວາມວ່າ " ຍາ ນາງ ເຮມ໊ິງ ຈ່ຶງແມ່ນອ່ອນຫວ່ານ ". ຫ້ວຍສຸດນາງຖືກຈັດເວ້ົາໃນຈຳນວນ-ອັນນ້ອຍຂອງພວກຜູ້ສາວທີ່ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ, " ຊ້ວກໍ່ມີຄວາມຍິ້ມດີ ທີ່ ຈະ ເອົານາເປັນເມຍຂອງຕົນ ". ຈົນຖ້ວມ້ທີ່ຕົນພິບວ່າຕົນພໍ່ໃຈນຳແມ່ຍິງຜູ້ອື່ນໆ ຫ້ວງຫ້ວຍ, ຫ້ວຍກວ່າຍິງສາວຜູ້ທີ່ຕົນເລືອກ. ໂຕຈະເວ້ົາວ່າ ຊ້ນເປັນຫຍັງໂຕ ຈ່ຶງເອົາເມຍວ່າຕິ ? ເຮົາກ້ວ່າສາລະພາບເຫດຜົນອັນແປກປະຫ້ວາດ ແລະຢ່າງ ບໍ່ຫນ້ານ້ອ້ທ່ານ້ວ່ານ້ວ່ານ້ວ

ວ່າ... ກໍເພາະວ່າ " ເຮົາບໍ່ກ້າສາລະພາບຄວາມຂີ້ອາຍຄັ້ງກ່າວ..." ເພາະວ່າເຮົາຢ້ານ - ຢູ່ຜູດຽວ. ໂທ ! ໂຕຍັງບໍ່ມັນເຂົ້າໃຈເຮົາເທື່ອນໍ ! ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢ້ານອັນຕະລາຍໃດຫນຶ່ງເລີຍຖ້າມີຄົນຫນຶ່ງເຂົ້າມາ ເຮົາຈະຂ້າມັນຢ່າງບໍ່ສັ່ນບໍ່ຊັກຫຍັງເລີຍ. ເຮົາບໍ່ຢ້ານຄວາມພວກຜີ ເຮົາບໍ່ເຊື່ອ ຕໍ່ສິ່ງເຫນືອທຳມະຊາດ ເຮົາບໍ່ຢ້ານພວກຄົນຕາຍ ແຕ່ເຮົາເຊື່ອຕໍ່ຄວາມສາບສູນ - ຢ່າງສິ້ນເຊີງຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນທີ່ໄດ້ສູນຫາຍໄປແລ້ວນັ້ນ. ສະນັ້ນ ເອີ , ອ້າວກໍແມ່ນເຮົາຢ້ານເຮົາເອງລະບໍ ! ເຮົາຢ້ານຄວາມຢ້ານ ຢ້ານຄວາມຫິດ ຫູຂອງແມ່ຄິດເຮົາເອງທີ່ປ່ວງບາ, ຢ້ານຄວາມຮູ້ສຶກອັນຫນ້າຂີ້ດຽດ ແຫ່ງ ຄວາມຫວາດຫວັ່ນທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ນັ້ນເອງ. ຫົວແມ່ ! ຖ້າໂຕຢ້ານກົວ - ຂວັນເຮົາ ມັນແມ່ນເລື່ອງທີ່ເປັນຕາຫນ້າຍບໍ່ສາມາດປ່ຽນປ່ອໄດ. ເຮົາຢ້ານຝາ ເຮືອນ ຢ້ານຕູ ຢ້ານຕັ່ງ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆທີ່ຄຸ້ນເຄີຍມາແລ້ວນັ້ນທີ່ຟື້ນຈຸ້ຍ ຄືນ ເຫມືອນສິ່ງມີຊີວິດຂອງສັດສາວາສິ່ງ. ເຮົາຢ້ານເປັນຕົ້ນແມ່ນຄວາມ ຫວຸ້ນ ວ່ຍທີ່ຫນ້າຫວັ່ນກົວຂອງແນວຄິດຂອງເຮົາເອງ, ຂອງຫດຜົນຂອງເຮົາທີ່ມັນ ປ່ຽນໄປຢ່າງຫຍຸ້ງເຫຍີງ ແລະ ຟັ້ງຊ້ານໄປດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍ ທີ ລັ ລັບ ແລະ ມ້ວງບໍ່ເຫັນ. ກ່ອນອື່ນເຮົາຮູ້ສຶກນິຄວາມຫ້ວງໄຍອັນກ້ວາງ - ຂວາງທີ່ນ້ຳຜ່ານເຂົ້າໃນຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ ແລະ ຮັດໃຫ້ໜ້ງ ຂອງເຮົາ ຂະເຫນັ່ນໄປທົ່ວໂຕ. ເຮົາເບ້ງ້ອນຮອບເຮົາ ບໍ່ມີຫຍັງ ! ແລ້ວເຮົາກໍ່ຕ້ອງ ການສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ ! ແມ່ນຫຍັງ ? ແມ່ນສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ສາມາດ ເຂົ້າໃຈ ໄດ້ ດ້ວຍຫດວ່າເຮົາຢ້ານອັນດຽວເພາະວ່າເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຢ້ານ ຂອງ ເຮົາ.

ເຮົາປາກຂົ້ນ ! ເຮົາກໍຢ້ານສຽງຂອງເຮົາເອງ. ເຮົ່ຍ່ງ ເຮົາກໍ່ຢ້ານ ນິໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຢຸ່ເບ້ອງຫລັງຂອງປະຕູ ຢຸ່ເບ້ອງຫລັງຜ້ານ້ັ້ງ ຢຸ່ໃນຕູ ແລະ ຢຸ່ກ້ອງ ຕຽງນອນ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ເຮົາກໍ່ຮູ້ວ່າບໍ່ມີຫຍັງຢຸ່ໃສເລີຍ. ເຮ່ົາຫັນຫລັງ ກັບ ໃນຫັນທີ່ເພາະວ່າເຮົາຢ້ານສິ່ງທີ່ຢຸ່ທ້າງຫລັງເຮົາ ຖ້ເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ມີຫຍັງ ຢຸ່

ທາງຫລັງເຮົາກໍຕາມ. ໂຕເອງເຮົາເຊັ່ນ. ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າຄວາມຕົກໜົກຕົກໃຈຂອງເຮົາຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ ເຮົາກໍອັດປະຕູຂັງເຮົາຢູ່ໃນຫ້ອງເຮົາ ເອງ ແລ້ວກໍຫລົບເຂົ້າໃນຕຽງນອນພ້ອມທັງເອົາໂຕລົ້ຢູ່ໃຕ້ຜ້າປູ ແລະ ໝອບຟຸບລົງກັ້ງພົ້ນເຂົ້າມົ້ນອຸ່ນຫລຸ່ມ, ເຮົາຫລັບຕາທັ້ງຄູ່ຢ່າງສົ້ນຫວັງ ແລະ ກໍ່ຢູ່ແບບ ນັ້ນ ເປັນເວລາອັນຍາວນານຢ່າງບໍ່ສົ້ນສຸດໃນຖານະການຄວາມຄິດຄ້ຳງກາວ ຈົນກະທັ້ງວ່າຫຽນໄຂ້ທີ່ໄຕ້ຢູ່ເທິງໂຕະຂ້າງຕຽງທີ່ຈຳຕ້ອງມອດມ້ວນແຕ່ກໍຍັງບໍ່ກ້າ.

ໜ້າໜ່າຍບໍ່ເປັນແນວນີ້ ?

ຕັ້ງແຕ່ກ້ຳແຕ່ກ່ອນ ເຮົາບໍ່ເຄີຍປະສົບພົບພ້ຳຈັກເທື່ອເປັນແບບນີ້ ເຮົາກັບຄືນເຮືອນຢ່າງໃຈເຢັນ ເຮົາຍ່າງໄປຍ່າງມາຢູ່ເຮືອນເຮົາໂດຍບໍ່ນິ່ງຫຍັງ ລົບກວນຄວາມສະຫງົບງຽບຂອງຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຮົາ. ຖ້ານ້ຶ່ງນຶ່ງມືຄົນມາເວ້ົ້າ ວ່າ ແມ່ນພະຍາດຢ່ານອັນໃດທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອ ທີ່ໂງ່ຈ້ຳ ແລະ ຮ້າຍຂ້າດ ມາປົກ ຄຸມເຮົາ, ເຮົາກໍຈະຫົວຂຶ້ນໂລດ. ເຮົາກໍຈະໄຂປະຕູອອກໃນຄວາມນຶດດວຍ - ຄວາມຮັບປະກັນຄືວ່າ: ເຮົາຈະນອນລົງຢ່າງຊ້ຳໆໂດຍບໍ່ໃສ່ໃຈປະຕູແລະກໍຈະ ບໍ່ລຸກຂຶ້ນຈັກເທື່ອໃນຖານກາງນຶ່ງຄືນເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ເຮົາວ່າທຸກໆທາງອອກ ຂອງຫ້ອງນອນເຮົາໄດ້ອັດປະຕູຢ່າງແໜ້ນໜາໜຶດແລ້ວ. ເລື່ອງແນວນັ້ນໄດ ເລີ່ມນຶ່ງຂຶ້ນຢ່າງແປກປະຫລາດໃນປີກາຍນີ້. ແມ່ນໃນລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນຂອງແລ້ວ ນຶ່ງໜ່ວຍທີ່ປ່ຽກຊຸ່ມ ເວລາຄືນໃຈຂອງເຮົາໜີໄປແລ້ວ ພາຍຫລັງອາຫານ ແລ້ວ ເຮົາກໍຖາມຕົນເອງວ່າ ຈະເຮັດຫຍັງ ເຮົາໄດ້ຍ່າງຢູ່ໃນຫ້ອງນອນເຮົາໄລຍະ ໜຶ່ງ ເຮົາເອງຮູ້ສຶກອ່ອນເພຍ ໜຶດກຳລັງໃຈຢ່າງບໍ່ນ້ຶເຫດຜົນ, ບໍ່ສາ ມາດ ເຮັດວຽກຫ້ຳງານໄດ, ຂ້າດກຳລັງວັງຊ້ຳແມ່ນແຕ່ເພື່ອອ່ານໜັງສື. ຝົນຝອຍ ໄດ້ກະທຳແກ່ປະຕູ ເຮົາເອງກໍ່ເຫງົ້າໜ້ວມ ທັ້ງໜຶດແມ່ນເກີດມ້ຳຈ້ຳກ້ຳລະ ນຶ່ໃນໜ່ວຍຂອງຄວາມໂສກເສ້ົ້າທີ່ໄຮ້ເຫດຜົນຄ້ຳງກາວ ທີ່ມ້ຳເຮັດໃຫ້ເຮົາ ເອງ ຢ່ຳກ່ອງໄຫ້ຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາຍ້ຳກ່ປ້ຳກ່ຍ້ຳກ່ລົ້ນນ້ຳໃຜ່ຕ່ໃຜ ເພື່ອຂະ ເຫຍ້ຳຄວາມໜັກໜ່ວງຂອງແນວຄິດຂອງພວກເຮົາ.

ເຮົາຮູ້ສຶກປ່ຽວພອຍ ເຮືອນຂອງເຮົາປະກົດວ່າເປົ່າແປນອ້າງຫວ້າງເຊິ່ງ ບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ. ຄວາມເປົ່າປ່ຽວວ້າເວທີ່ບໍ່ຮູ້ສິ້ນສຸດ ແລະ ໜັກ ຈຸ້ກໃຈ ກໍ່ມາຈູນລອມອອມຕົວເຮົາ. ເຮັດແນວໃດຍາມນີ້ ເຮົານັ່ງລົງ ບາດແລ້ວ ຄວາມຮ້ອນຮົນໃນເສັ້ນປະສາດກໍ່ແລ່ນໄປຕາມແຂ້ງຂາຂອງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ລຸກ ຂຶ້ນແລ້ວກໍ່ເດີນຍ່າງຄືນເບິ່ງ. ບ່າງທີເຮົາມີອາການໄຂ້ຢູ່ເລັກນ້ອຍເພາະມືທັ້ງ ສອງຂອງເຮົາທີ່ຈັບກັນຢູ່ເບື້ອງຫລັງດັ່ງທີ່ຄົນເຄີຍເຮັດເລື້ອຍໆໃນເວລາຍ່າງ ຊ້າໆນັ້ນຮ້ອນປານໄຟ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ສັງເກດອອກໄດ້ຢູ່ເຫດນັ້ນໃນທັນໃດ ອາ ການສັ່ນຫນາວກໍ່ແລ່ນຂຶ້ນຕາມສັນຫລັງຂອງເຮົາ, ເຮົາຄິດວ່າຄວາມປ່ຽກຊຸ່ມຢູ່ ຂ້າງນອກເຮືອນໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນເຮົາ ແລະ ແນວຄິດຢາກຄັ້ງໄຟກໍ່ເກີດມີ ຂຶ້ນໃນຕົວເຮົາ. ເຮົາໄດ້ຄັ້ງໄຟຂຶ້ນ ອັນນີ້ແນ່ນອນທີ່ຫວ່ານ້ອຍຂອງປີນີ້, ແລ້ວ ເຮົາກໍ່ນານັ່ງລົງເບິ່ງແປວໄຟນັ້ນຢູ່. ແຕ່ໃນບໍ່ຊ້າຄວາມບໍ່ອາດສາມາດ ຢູ່ດ້ວຍ ຄວາມປົກກະຕິກໍ່ມາຮັດໃຫ້ເຮົາລຸກຂຶ້ນອີກ ແລະ ກໍ່ຮູ້ສຶກວ່າມືຄົນມາສໍ້າເຮົາ ເພື່ອອອກໄປພົບເພື່ອນຜູ້ຫນຶ່ງຢູ່ນອກເຮືອນ. ເຮົາອອກຈາກເຮືອນໄປ ເຮົາ ໄດ້ໄປເຮືອນຂອງເພື່ອນສະຫາຍສາມຄົນຊຶ່ງເຮົາບໍ່ພົບ, ແລ້ວເຮົາກໍ່ກັບ ມາ ຕາມທາງໃຫຍ່ ແລະ ຕັດສິນໃຈເພື່ອໃຫ້ໄດ້ພົບພໍ້ກັບຄົນຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ເຄີຍຮູ້ກັນ ມາແລ້ວ.

ທົ່ວອານາບໍລິເວນນັ້ນປະກົດວ່າສ້ຳໂສກງຽບເຫງົາ. ທາງຂ້າງຖະຫນົນ ປ່ຽກຊຸ່ມມີແສງເຫຼື້ອມຢູ່ທົ່ວໄປ ມີອາຍອຸ່ນຂອງນ້ຳ ຫນຶ່ງໃນອາຍອຸ່ນດັ່ງກ່າວ - ເຫຼົ່ານັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຈັບຫນາວ ແລະ ມີອາການສັ່ນຂຶ້ນໃນທັນໃດ, ອາຍອຸ່ນ ອັນ ຫນຶ່ງອີກຂອງນ້ຳຝົນທີ່ຈັບບາຍບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖະຫນົນຫົນທາງຍາກ ລຳ ຄານ ແລະ ປະກົດວ່າເຮັດໃຫ້ເມື່ອຍອ່ອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແປວອາຍນ້ຳຢູ່ຕາມ ທາງນັ້ນມືດມົວເຂົ້າ.

ເຮົາຍ່າງດ້ວຍບາດກ້າວທີ່ລ້ອຍອ່ອນ ແລະ ເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ: " ບໍ່ ໄດ້ພົບໃຜ ເພື່ອໂອ້ລົມນຳ "

ເຮົາກວດກາເບິ່ງຕາມຮ້ານກາເຟຫຼາຍເທື່ອ, ຕັ້ງແຕ່ຄ່ຳ ມາດຶແລ້ວຈົນ ເຖິງເຂດອ້ອມແອ້ມ ປວດຊີ້ອ້ອມແມ່ເຮືອ ເຫັນຜູ້ຄົນຫ້ວມເຫ້ວ່ຳພາກັນນັ່ງ ຕໍ່ ໜ້າໂຕະ ປະກົດວ່າໃຜກໍ່ບໍ່ມີເທື່ອແຮ້ງທີ່ຈະຮັບປະທານອາຫານໃຫ້ໝົດໄດ . ເຮົາໄປເລາະຢູ່ແນວນັ້ດົນສົມຄວນຈົນຮອດຕອນທ່ຽງຄືນ ເຮົາຈຶ່ງກັບຄືນ ມາ ເຮືອນເຮົາ. ເຮົາຫຸ້ນທ່ຽງທີ່ສຸດ ແຕ່ກໍ່ເມື້ອຍຫຼາຍ. ຄືນເຝົ້າບ້ານຂອງເຮົ້າທີ່ ເຄີຍນອນກອນສົບເອັດໂມງໄດ້ມາໄຂ່ໃຫ້ເຮົາຊຶ່ງກົງກັນຂ້ານກັບຄວາມ ຊຶ່ມ ເຄີຍຂອງລາວ. ເຮົາຄິດຂັ້ນໄດ້ວ່າ: " ອາວ ! ພວກເຈົ້າເຮືອນຜູ້ນ້ອຍໆ ກໍ່ ຕ້ອງມາ ເພື່ອຂັ້ນເນື້ອຫ້ວງເຂົ້າຄືກັນ !".

ເວລາເຮົາອອກເຮືອນເຮົາໄປ ເຮົາໃສ່ໄລກ້ອນປະຕູຂອງເຮົາສອງສາມ ຮອບສະເໝີ ເຮົາຈັບເອົາຫ້ວມໄຂ ເພື່ອໄຕ້ໄຟທີ່ຕົ້ວໄຟ ໃນຂະນະທີ່ ເຮົາ ອ້ວຍແສງຕາໄປຕໍ່ໜ້າເຮົາ ເວລານັ້ນເຮົາໄດ້ສັງເກດເຫັນໃຜຜູ້ໜຶ່ງ ນັ່ງຢູ່ ໃນຕົ້ວນວນຂອງເຮົ້າພ້ອມທັ້ງເອົາຕີນຂ້າງໄຟ ແລະ ປີ້ນຫລັງມາຫາເຮົ້າເຮົ້າ ບໍ່ໄດ້ຢ້ານ. ໂອ ບໍ່, ບໍ່ ມີຫຍັງໃນໂລກ. ຄວາມສົມມຸດອັນໜຶ່ງທີ່ຄ້ວຍຄິດເຫັນ ຜ່ານມານັ້ນ ໄດ້ແລ່ນມາຜ່ານແນວຄິດເຮົ້າ, ອັນນັ້ນແມ່ນເພື່ອນເຮົ້າຜູ້ໃດ ຜູ ໜຶ່ງທີ່ມ້ວຢ້ານເຮົ້າ. ເຮົ້າໄດ້ບອກຕ້ອນຄືນເຝົ້າບ້ານກ່ອນເວລາເຮົ້າ ຈະ ອອກໄປວ່າ ເຮົ້າຈະກັບມາ, ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງເອົ້າລູກກະແຈໃຫ້ຢືມ. ທຸກສະ ພາບການຂອງການກັບມາຂອງເຮົ້າໃນວິນາທີດ່ຽວນັ້ນ ໄດ້ກ່ຽວ້ວ ມາຫາ ແນວຄິດຂອງເຮົ້າຄື: ສາຍເຊືອກຖືກດຶງໃນທັນທີ ແລະ ປະຕູຂອງເຮົ້າກໍ່ຖືກ ຍູ້ອອກລ້ວ.

ເພື່ອນເຮົ້າ ທີ່ເຮົ້າເຫັນພ່ຽງແຕ່ຜົມນັ້ນ ໄດ້ຫລັບນອນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕົ້ວໄຟຂອງ ເຮົ້າແລະລໍ້ຄອຍຖ້າເຮົ້າ ແລ້ວເຮົ້າເອ້ງກ້ຍ້ວ້ງກ້ວ້ວເຂ້ົ້າໄປ ເພື່ອຈະ ປຸກໃຫ ເຂົ້າຕື່ນນອນ. ເຮົ້າເຫັ່ນເຂົ້າຄ້ັກແມ່ ແຂ້ນເບ້ືອງໜຶ່ງຂອງເຂົ້າຍ່ອນໄປທ້ວ ຂວ້ ຕີນສອງເບ້ືອງໄຂວ່ກັນ ຕີນໜຶ່ງຢູ່ລຸ່ມຕີນໜຶ່ງຢູ່ເທິ້ງ ຫົວຂອງເຂົ້ົ - ທ້ວຍ້ວໜ້ອຍໜຶ່ງໄປທ້ວ້ວຍ້ວຂອງຕົ້ວນວນ ສະແດ້ງໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົ້ົ ພ້ວມ

ນອນຫລັບ. ເຮົາຖາມຕົນເອງວ່າ: " ແມ່ນໃຜຫັ້ນ ? " ອີກປະການ ໜຶ່ງ ກໍບໍ່ເຫັນໃຜມາໃນຫ້ອງນີ້. ເຮົາໄດ້ດີ້ນໄປເພື່ອຈັບຜ້າເຂົ້າ !... ເຮົາ ຈັບຖືກແຕ່ໄມ້ຂອງຕັ່ງຫັ້ນລ້ວນໆ ບໍ່ເຫັນມີໃຜຈັກຄົນ, ຕັ່ງນອນກໍ່ເປົ່າແປນ! ຈັ່ງ ແມ່ນເປັນຕາຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ເປັນຫນ້າຢ້ານກົວ ເຮົາຖອຍຫລັງເໜື່ອມ ດັ່ງ ວ່າມີອັນຕະລາຍທີ່ຮ້າຍຂາດ ປະກົດມີຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮົາ. ຈາກນັ້ນເຮົາກໍ່ຍ່າງ ກັບຄືນ ຮູ້ສຶກວ່າມີໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງເຮົາ ໃນທັນທີ່ນັ້ນ ຄວາມປະສົງ ອັນແຮງກ້າທີ່ຢາກເບິ່ງຕັ່ງນອນນັ້ນກໍຫມູນກັບມາຫາເຮົາອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ເຮົາ ໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນ ຄິດຫອບຄວຍຄວາມຕົກອົກຕົກໃຈ ສຸດແສນກຸມໃຈຈົນວ່າເຮົາບໍ່ມີ ແມ່ນຄິດຈິດໃຈຫຍັງອີກແລ້ວນີ້ແຕ່ກຽມພ້ອມລົ້ມລົງຫໍ່ນັ້ນ. ແຕ່ເຮົາແມ່ນຄົ້ນ ໃຈ ເຢັນ ແລະ ໃນທັນໃດສະປະຊັນຍະຂອງເຮົາກໍ່ຮ້າຍຄືນມາ. ເຮົາຄິດວ່າ:"ກູ ເອງຫາກໍ່ຈິຫລົງເພ້ໄປ ຫໍ່ນັ້ນກໍຫມິດເລື່ອງ. " ແລ້ວເຮົາກໍ່ມາຄິດຄຳນຶງ ໃນ ທັນໃດເຖິງປະກົດການດັ່ງກ່າວ ໃນຂະນະນັ້ນ, ຄວາມຄິດໄດ້ໄປໄວ ເຮົາໄດ ມີການຫລົງເພ້ ອັນນັ້ນແມ່ນພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ມີທາງຖືກຖ່ຽງໄດ, ຫຄວ່າ ແມ່ນຄິດ ຂອງເຮົາຢູ່ໃນສະພາບແຈ່ມໃສໃນທຸກຂະນະ, ເຄື່ອນໄຫວຄວາມປົກກະຕິແລະ ກໍ່ຍ່າງມີຕົກກະສາດຢູ່ສະເຫມີ. ມັນບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຂຸ່ນເຄືອງອັນໃດຫນຶ່ງເລີຍໃນ ພາກສ່ວນຂອງມັນສະຫມອງເຮົາ. ແມ່ນແກ່ນຕາທັງຄູ່ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຫລົງໃຫລ-ແລະ ໄດ້ຕິວະຕົ້ນແມ່ນມີກຄິດຂອງເຮົາ. ຕາທັງສອງມີສາຍຕາອັນຫນຶ່ງ ອັນ ດຽວ ແຕ່ຫນຶ່ງໃນສາຍຕາທີ່ເຮົາເຫັນນັ້ນຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຮຸ້ເຮື່ອງ ນັ້ນ ເຊື່ອຕໍ່ສິ່ງທີ່ຫມາຍຄວາມ. ອັນນັ້ນແມ່ນອຸບັດຕິເຫດດ້ານເສັ້ນປະສາດ ຂອງ ເຄື່ອງຈັກກ່ຽວກັບສາຍຕາ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງອີກ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄວາມອາດສາມາດ ຂອງເສັ້ນເລືອດໃນສະຫມອງແຕກຫມ້ອຍຫນຶ່ງ.

ເຮົາໄຕ່ໄຟຫຽນໄຂຂຶ້ນ ເຮົານອງເຫັນເຮົາເອງເວລາກົ່ງເລົ່າຄົ້ງລົ້ງໃກ້ ໄຟ ເຮົາສັ່ນແລ້ວກໍ່ເງີຍຕົວຂຶ້ນດ້ວຍອາການສະດຸ້ງຂຶ້ນເໜື່ອມດັ່ງມີຄົນມາຈຸກ ຈຸມທາງຫລັງເຮົາ.

ແນ່ນອນແລ້ວ, ເຮົາກໍ່ບໍ່ທຸ່ນທ່ຽງ. ເຮົາຍ່າງໄປສອງສາມບາດກ້າວເຮົາ
ເວົ້າແຮງໆຂຶ້ນ ແລະ ກໍ່ໄດ້ຍອງເພັ່ງລຸກຄຸດຈອຍນ້ຳສຽງເບົາໆ ບາດແລ້ວກໍ່ອັດ
ປະຕູຫ້ອງນອນຂອງເຮົາໂດຍໝຸນກອນປະຕູສອງຮອບແລະເຮົາກໍ່ຮູ້ສຶກ ຮັບປະ
ກັນແດ່ລັກນ້ອຍ, ຢ່າງຫນ້ອຍກໍ່ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າມາໄດ. ເຮົານັ່ງຢູ່ ແລະ ຄິດຄົ້ນ
ຕົບຫາອະນາຄົດຂອງຕົນເອງ ແລ້ວຈຶ່ງລົ້ມນອນລົງ, ເປົ້າຫຽນໃຫ້ນອດ ຫຼາຍ
ນາທີຕໍ່ມາ ທຸກຢ່າງກໍ່ຜ່ານໄປດ້ວຍດີ ເຮົານອນຫງາຍຢ່າງສະງົບງຽບສົມຄວນ
ແຕ່ຄວາມຍາກເບິ່ງໄປໃນຫ້ອງນອນຂອງຕົນເອງຊ້ຳພັດເກີດມີຂຶ້ນ ແລະ ເຮົາ
ເອງກໍ່ຢູ່ໃນຫ້ານອນສະເຫງ. ໄຟໃນຕ້ຳຂອງເຮົາກໍ່ເຫຼືອພຽງສອງສາມໜ້ດ
ແດງນຽງໆພໍ່ແຕ່ສະຫວ່າງຮອດຕົ້ນຕ່ຳນອນແລ້ວເຮົາເອງກໍ່ເຊື່ອວ່າຈະຕ້ົນຄືນ
ນັ່ງຢູ່ເທິງຕ່ຳຫນ້ອຍນັ້ນຄືນໃຫ້ນ. ເຮົາໄດ້ຕ້ອຍໄມ້ຂີດໄຟໃນຈ້ຳວະອັນໄວ .
ເຮົາໄດ້ຕ້ອຈະເຮົາເອງ ແລະ ເຮົາກໍ່ບໍ່ເຫັນຫຍ້ງໜ້ດ. ໃນຂະນະນັ້ນ, ເຮົາ
ໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລ້ວຍ່າງໄປເຊື່ອງຕ່ຳນອນໄວ້ຫລ້ງຕ່ຽງນອນເຮົາ, ບາດແລ້ວເຮົາ
ກໍ່ນອດໄຟໃຫ້ນ້ດຄືນ ແລະ ກໍ່ພະຍາຍາມນອນໃຫ້ຫລັບ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສຍຄວາມ
ຮູ້ສຶກຕ້ົ້ງແຕ່ຫານາທີ່ຜ່ານມາ. ຫລ້ງຈາກນັ້ນເຮົາຫວນເຫັນໃນຄວາມຄິດເປັ້ນ
ຂອງເຮົາເຊື່ຈະແຈ້ງເໝ້ອນດ້ັ່ງຄວາມເປັ້ນຈ້ິງໃນທຸກບ້ດທຸກສາກ ຂອງຕອນ
ຄ່ຳຄືນນັ້ນ. ເຮົາຮູ້ເມ້ືອຂຶ້ນ ແລະ ຕື່ນຕ້ົກໃຈແລ້ວຈຶ່ງນາໄຕໄຟແຈ້ງຂຶ້ນ ໃນ
ເຮ້ອນເຮົາ, ເຮົານ້ັ່ງຢູ່ເທິງຕ່ຽງໂດຍບໍ່ກ້າຈະພະຍາຍາມນອນໃຫ້ຫລັບອ້ກ .
ໃນບໍ່ພໍ່ເທ່ົາໃດນ້າທ ຄວາມຫ້ວນອນກໍ່ນ້າຮ້າວ້ິເຮົາອ້ກແລ້ວ. ເຮົາເຊ້ື່ອວ່າ -
ເຮົາກາຍເປັ້ນບ້າ. ເມ້ືອມ້ໃຫ້ນສະຫວ່າງນ້າ, ເຮົາເອງກໍ່ປະກ້ດວ່າຖ້ ຄ້ນ
ແລ້ະ ນອນ້ຫລ້ບຢ່າງ້ສະຫງ້ບຈ້ນຮ້ອ້ດຕອນ້ທ່ຽງ. ໜ້ດແລ້ວ ສ້ິ້ນສຸ້ດແລ້ວເຮົາ
ໄດ້ເປັ້ນໄຂ້ນອນຝັ້ນຮ້າຍ ນ້ັ້ນແ້ນ້ນ້ອຍ ຮູ້ຫ້ຍ້ງ້ບ ? ໃນ້ທ້ສຸ້ດເຮົາກໍ່ລ້ົ້ມເຈ້ັບ,
ຢ່າງໃດກໍ່ດ້ເຮົາເຫ້ັ້ນວ່າເຮົາ້ໂ້ງ້ຫ້ຼາຍ.

ມ້ັ້ນ, ເຮົາ້ນ້ອ້ນ້ຈ້ືນ້ແ້ທ້ໆ ເຮົາ້ກ້ິນ້ເຂ້ົ້ານ້ແ້ລ້ວ ທ້ີ່ຮ້ານ້ອ້າ້ຫ້ານ ໄ້ດ້ໄ້ປ້ຈ້ືນ
ນ້ະ້ໂ້ຫ້ລ້ະ້ສ້ົ້ບ ແ້ລ້ວເຮົາ້ກ້ໍ່ກ້ັ້ບ້ຄ້ືນ້ເ້ຮ້ອ້ນ ແ້ຕ່ເ້ມ້ືອ້ພ້ໍ່ນ້າ້ໃ້ກ້ໆ້ເ້ຮ້ອ້ນ້ເ້ຮ້ົ້ານ້ແ້ລ້ວ ,

ຄວາມກັງວົນທີ່ແປກປະຫຼາດອັນຫນຶ່ງກໍ່ມາຄອບງຳເຮົາ ເຮົາໄດ້ເກີດມີ ຄວາມ
ຢ້ານກົວທີ່ຈະເຫັນເຂົາຄືນ. ບໍ່ແມ່ນຢ້ານເຂົາ ບໍ່ແມ່ນຢ້ານການນິທນາ ຂອງ
ເຂົາຊຶ່ງໃນນັ້ນເຮົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອເລີຍ, ແຕ່ເຮົາຢ້ານຄວາມອຸນອາຍເຫື່ອ ໃຫມ
ຂອງແກ້ມຕາເຮົາ, ຢ້ານຄວາມຫລົງລະເມີດພັ້ນ ຢ້ານຄວາມຫວັ່ນວິຕົກທີ່ຈະ
ມາຄອບງຳເຮົາ.

ເຮົາຍ່າງເຊຍ້ຍເຊຍ້ຍເຊຍ້ຍອ້ອມຕາມທາງຍ່າງຍ້ອງຍ້ວງຖະຫນົນ ນານກວ່າຫນຶ່ງຊົ່ວ
ໂມງ ແລະ ເຮົາກໍ່ເຫັນວ່າເຮົານັ້ງໄຈຈ້ຳໂພດ ໃນທີ່ສຸດເຮົາກໍ່ກັບເມື່ອເຮືອນ.
ເຮົາມີຄວາມກະຫືດກະຫອບສຸດຂະຫນາດ, ຈົນວ່າເຮົາບໍ່ສາມາດ ຂັ້ນຂັ້ນໄດ
ເຮືອນເຮົາໄດ້ຈ້ຳ, ເຮົາຍັງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຮືອນເຮົາຕາມພື້ນດິນຫັ້ນ ນານກວ່າສິບ
ນາທີ ໃນທັນໃດ ເຮົາກໍ່ໄດ້ມີກຳລັງແຫ່ງຄວາມກ້າຫານ ແລະ ມີຄວາມແຂງ
ແກ້ມທາງອຸດົມການ. ເຮົາໄດ້ແຍ້ງກະແຈໄຂປະຕູ ແລ້ວກໍ່ຍ້ອງເຂົ້າໄປ ຖືກ
ທ່ຽນໄຂໃນມື ເຮົາເອົາຕີນເບ້ຍໜຶ່ງຂຸກປະຕູຫ້ອງນອນຂອງເຮົາທີ່ໄຂລັບແລ
ຢູ່ນັ້ນອອກ ແລ້ວເຮົາກໍ່ສາດສາຍຕາທີ່ຫວາດກົວໄປທາງຕົ້ນໄຟຝັ່ງ ແຕ່ເຮົາ-
ກໍ່ບໍ່ເຫັນຫຍັງຫມົດ " ອ້າ ! "

ຈັ່ງແມ່ນມີຄວາມທຸກລຳເບົ້າໃຈ ຈັ່ງແມ່ນຊຶມໃຈ ຈັ່ງແມ່ນການລອດພົ້ນອັນ
ຫນຶ່ງແທ້ໆ ! ເຮົາຍ່າງໄປຍ່າງມາໃນອາລົມທີ່ລຳລຶງອົ່ງອາດ. ແຕ່ເຮົາ ກໍ
ຍັງຮູ້ສຶກບໍ່ຮັບປະກັນ ເຮົາຫັນຫລັງກັບໂດຍມີຄວາມສະດຸ້ງຕົກ ເງົ້າມືດຢູ່ ຕາມ
ແຈຕ່າງໆເຮັດໃຫ້ເຮົາລະແວງ ແລະ ກັງວົນໃຈ.

ເຮົານອນບໍ່ຫລັບ, ຕື່ນຂຶ້ນຢູ່ບໍ່ຂາດໄລຍະຍ້ອນມີສຽງຈິ້ນຕະນາພາບຕ່າງໆ
ລົບກວນແຕ່ເຮົາກໍ່ບໍ່ເຫັນມັນ ແລ້ວກໍ່ຫມົດໄປ !

ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນມາ ເຮົາຢ່ານຢູ່ຜູດຽວໃນຕອນກາງຄືນ. ຫັດສະນະພາບ-
ຕ່າງໆ ປະກົດຢູ່ໃກ້ເຮົາ ແລະ ອອມຮອບຕົວເຮົາ ແຕ່ມັນກໍ່ບໍ່ປະກົດຕົວຂຶ້ນອີກ
ໃຫມ່ໃຫ້ເຮົາເຫັນ ໂອ ! ແມ່ນຫຍັງກໍ່ຢ່າເຫາະ ! ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມເຮົາ ບໍ່
ເຊື່ອມັນດ້ອກ ເພາະວ່າເຮົາຮູ້ວ່າມັນບໍ່ມີຫຍັງ ! ແຕ່ມັນກໍ່ຂັດຂວາງ ລົບກວນ

ເຮົາເພາະວ່າເຮົາຄິດຫາມັນຢ່າງບໍ່ເຊົາ ຄືວ່າ... ນຶຫນຶ່ງຢ່ອນລົງທາງຂວາ ຫົວຂອງເຂົາໄດ້ງ່ຽງໄປທາງຊ້າຍຄືດຽວກັບຜູ້ຫນຶ່ງນອນຫລັບຢູ່. ໂອຍ ! ພໍ ແລ້ວ ຟ້າເອີຍ ! ເຮົາບໍ່ຢາກຄິດເຖິງມັນອີກແລ້ວ ! ແນວໃດກໍດີ ຄວາມຄິດ ຫຼອກຫຼອນອັນນັ້ນ ມັນແມ່ນຫຍັງ ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຊຸຊີ້ຢູ່ຄືແນວນັ້ນ ? ຄືຕົນສອງ ເບື້ອງຂອງເຂົາກໍຢູ່ແປະກັບເຕົາໄຟອີ່ຫຼີ. ມັນນາຫຼອກເຮົາ ຜິບາ ເປັນ ຫຍັງ ຈຶ່ງຊີ້ແນ່ນໃຜມັນ ? ເຮົາຮູ້ວ່າມັນ ບໍ່ມີຫຍັງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຫຍັງຫມົດ ມັນແມ່ນ ປະກົດມີຢູ່ແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມວິຕົກກັງວົນຂອງເຮົາ, ຢູ່ໃນຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ກໍ ຢູ່ໃນຄວາມກະວົນກະວາຍຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນດ້ອກ, ໄດ້ແລ້ວ ພໍ່ແລ້ວ!

ແມ່ນແລ້ວ ເຮົາມີເຫດຜົນຂອງເຮົາແທ້ ມີໃຈແຂງແທ ແຕ່ເຮົາພັດບໍ່ ສາ ມາດຢູ່ເຮືອນຜູດຽວອີກໄດ້ ເພາະວ່າມັນຢູ່ຫັ້ນ ເຮົາຈະບໍ່ເຫັນເຂົາອີກ ເຮົາຮູ້ ແລ້ວ, ມັນກໍ່ຈະບໍ່ສະແດງຕົນອອກມາອີກ, ອັນນັ້ນສິ້ນສຸດໄປແລ້ວ ແຕ່ວ່າ ທຸກ ຢ່າງກໍ່ຍັງຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຮົາຢູ່ ມັນຢູ່ຫັ້ນຢ່າງບໍ່ເຫັນຕົວໄດ້ ນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ - ຕາມວ່າບໍ່ໃຫ້ມັນຢູ່. ເຂົາຢູ່ທາງຫລັງຂອງປະຕູ ຢູ່ໃນຫ້ອງນຸ່ງທີ່ອັດຢູ່ຫັ້ນ ຢູ່ ກອງຕຽງນອນ, ຢູ່ຕາມທຸກຈອກທຸກແຈທີ່ມືດດຳ ແລະ ໃນຮົ່ມເງົາຕ່າງໆຫັ້ນ. ຖ້າເຮົາປິ່ນປະຕູ ຖ້າເຮົາໄຂຫ້ອງນຸ່ງ ຖ້າເຮົາເຍື້ອງແສງໄຟເຂົ້າໄປ ໃນ ກອງຕຽງນອນ, ຖ້າເຮົາສາດແສງໄຟໃສ່ແຈມຸມ ແລະ ເງົາມືດຕ່າງໆ ແລ້ວ ພັດບໍ່ມີຫຍັງ, ແຕ່ບາດແລ້ວເຮົາຊ້ຳພັດຮູ້ສຶກວ່າມັນມາຢູ່ເບື້ອງຫລັງເຮົາ.ເຮົາ ຫັນຫລັງກັບ ແນ່ນອນວ່າເວລານັ້ນເຮົາຈະບໍ່ເຫັນມັນເລີຍ ແລະ ຈະບໍ່ເຫັນອັນ ນັ້ນອີກ ມັນຈະບໍ່ມີຫຍັງຈັກຫນ້ອຍຢູ່ເບື້ອງຫລັງເຮົາອີກ.

ແນ່ນອນໂວ້ວ່າແຕ່ກໍ່ໂຫດຫຼາຍອີ່ຫຼີ ນ້ຳຕ້ອງການຫຍັງ ? ເຮົາບໍ່ ສາ ມາດຮູ້ດຫຍັງໄດ.

ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາສອງຄົນຢູ່ເຮືອນເຮົາ. ແນ່ນອນເຮົາກໍ່ຮູ້ສຶກ ແລະ ກໍ່ຮູ້ ສຶກຮັບປະກັນຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຈະບໍ່ມີຫຍັງອີກ ! ເພາະວ່າມັນຢູ່ຫັ້ນ ເນື່ອງ ຈາກວ່າເຮົາຢູ່ຜູດຽວ ເພາະວ່າມີແຕ່ເຮົາຜູດຽວລ້ອນຈ້ອນ.

ม่ม

ແປໂຍ : ຫມູພັນ

ລາວມີເຮືອນຢູ່ ບາຕີໂຍນ ແຄມເມືອງ ປາຣີ ລາວເປັນພະນັກງານຈ່ອຍ ວຽກຢູ່ກະຊວງສຶກສາ. ເພື່ອໄປເຮັດການ ແຕ່ລະມື້, ລາວຕ້ອງຂຶ້ນລົດເມແຕ່ ເຊ້ົາ. ແຕ່ລະເຊ້ົາ ລາວຫຽວໄປໃຈກາງຕົວເມືອງປາຣີ ໂດຍນັ່ງລົດເມຫມາ ເຊ່ືງຫມ້າກັບນາງສາວນ້ອຍຄົນຫນ່ຶງ ຊ່ຶງລາວເກີດມີຄວາມຮັກກັບນາງ.

ນາງຫຽວໄປຮ້ານຄ້າປະຈ່ຳຂອງນາງທຸກໆມ້ື ຕາມໂນງເວລາທ່ີນາງເຄີຍ ໄປ. ນາງມີຜິວສີເຂ້ືອງ, ຕາດ່ຳຄ້າຍກັບຢອດນ້ຳໝ້ຶກ, ຕິນຕົວສີໄຂ່ຄ່ຳ ຈາວ ລາວເຫັນນາງອອກມາຈາກແຈທາງບ່ອນເກ່ົາເລ້ືອຍໆ, ແລະນາງແລ່ນ ເພ່ືອ ທັນຂ້ຶນລົດເມໃຫຍ່ ແລະ ຫນັກ, ນາງແລ່ນດ້ວຍຫ້າທາງຝ່າວຝ່ັງ, ອ່ອນໂຍນ ແລ້ະ ຫນ້າຮັກ. ນ້ຳບ່ໍທັນຢຸດແລ່ນຮ້ຽບຮ້ອຍ, ນາງກ່ໍແລ່ນຂ້ຶນຕິນປະຕູລົດກ່ອນ ແລ້ວ. ຕ່ຳຈາກນ້ັນ ນາງກ່ໍເຂ້ົາໄປໃນລົດໂດຍທັນໃຈໃຫຍ່ແດ່ຈັກຫນ້ອຍ ແລະ ນ່ັງລົງ, ແລ້ວນາງກ່ໍເຈ້ືອດແສງຕາໄປນາ່ອ່ມຮ້ອບຕ້ົວນາງ.

ຝ່ັງຊ້ົວ ແຕ່ດ້ຊ້ເ ເຫັນນາງເຫ້ືອຫ່ຳອ້ຶດກ່ໍຕ້ິດໃຈຢ່າງໃຫຍ່ໂລດ ນາດດ້ຽວ ນ້ັນແມ່ນຍິງປະເພດທ້ີວ່າ ຊ່ວຍໃດ້ໄດ້ເຫັນຫນ້າ ແມ່ນຄ້ິດຢາກກ່ອດ້ຮັດແຫ່ນ ໃນທັນໃດ້ໂລດ, ໂດຍບ່ໍທັນຮູ້ຈ້ັກກັນກ່ໍຕາມ. ນາງສາ່ວນ້ອຍຜູ້ນ້ັ້ຖ້ືກຫູ້ຖ້ືກຕາ - ຕາມຄວາມປາຖະຫນາອັນແຮງກ້າຂອງເຂ້ົາ, ສ່ອດຄ່ອງກັບຄວາມຄ່ອງ ຄ່ອຍ ອັນປ້ິດລັບຂອງເຂ້ົາ, ເຫມາະກັບຄວາມຮັກອັນຍ່ອດປາຖະຫນາ ຊ່ຶງຝ່ັງຢ່ ໃນ ໃຈຂອງເຂ້ົາໂດຍບ່ໍຮ້ສ້ຶກຕ້ົວ.

ລາວເບິ່ງນາງເອົາແທ້ເອົາວ່າ, ນາງຮູ້ສຶກຫມຸດຫມົດຍ້ອນລາວແຍງນາງ ອັນເຮັດໃຫນາງຫນາແດງຂຶ້ນ. ເມື່ອສັງເກດເຫັນແນວນັ້ນ ລາວກໍຮີບຫຼຽວໄປ ທາງອື່ນ. ແຕເຖິງຈະພະຍາຍາມເຈືອດໄປທາງອື່ນກໍຕາມ, ແສງຕາ ຂອງ ລາວກໍຍັງກຽວຢູ່ກັບຕົວຂອງນາງຢູ່.

ໃນບໍ່ເທົ່າໃດນ້ ພວກເຂົາກໍຮູ້ຈັກກັນ, ໂດຍບໍ່ທັນໄດ້ປາກນໍາກັນ. ຄວລາ ໃດນິຄົນຫຼາຍ ລາວກໍປະບ່ອນນັ່ງໃຫນາງ ແລະ ລາວເອງຂຶ້ນໄປຢູ່ເທິງຫຼັງລົດ ເຖິງວ່າ ຈະຂືນໃຈລາວແດ່ກໍຕາມ. ບັດນ້ ນາງຄໍານັບລາວດວຍການ ຍິ້ມຫົວ ໃສ່ລາວແລວ, ແລະເຖິງວ່າ ນາງຍັງບໍ່ກ້າສູ້ແສງຕາຂອງລາວ, ຍ້ອນ ນາງ ເຫັນວ່າ ແສງຕາຂອງລາວແຫຼມຄົມເກີນໄປ ກໍຕາມ, ແຕປະກົດວ່າ ນາງ ບໍ່ ຄຽດຕ່ການທີ່ລາວແຍງນາງອີກແລວ.

ສຸດທ້າຍ ພວກເຂົາເຈ້ົ ກໍປາກລົມນໍາກັນ. ຄວາມສະຫນິດສະຫນົມແບບ ໃດແບບຫນຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ, ຄວາມສະຫນິດສະຫນົມຊ່ວໄລຍະເຄ່ືງ ຊ່ວໂມງໃນແຕ່ລະມ້. ແລະ ອັນນັ້ນກໍແນນ, ແນ່ນອນແລ້ວ, ເຄ່ືງຊ່ວໂມງ ທ່ີ ສະຫນຸກສະຫນານທ່ີສຸດໃນຊ່ວິດຂອງລາວ. ໃນເວລານອກເຫນ່ືອຈາກນັ້ນລາວ ຄິດຫານາງຕະຫຼອດເວລາ, ລາວຄິດເຫັນຫນ້າຂອງນາງບ່ໍຂາດຢູ່ຕະຫຼອດ ຊ່ວ ໂມງອັນຍ່ືດຍາວຢູ່ໃນຫ້ອງເຮັດວຽກຂອງລາວ, ຖ່ືກຫຽມ, ຖ່ືກນຸກ, ຖ່ືກຄວບ ຄຸມໂດຍຮູບພາບອັນເລ່ືອນລອຍ ແລະ ຫນ້ັນຫນ້ຽວຂອງໃບຫນ້າຂອງຜູ້ຍິງ ທ່ີ ເຮົາຮັກ ໄດ້ປະໄວ້ກັບເຮົານ້ັນ. ສໍາລັບລາວແລວຄາຍກັບວ່າຖ້າຫາກ ໄດ້ຍິງ ສາວນອຍຄົນນ້ັນມາເປັນຂອງລາວເອງ ທ້ັງຫມົດເນ້ືອຫມົດຕົວນ້ັນຈະເປັນຄວາມ ສຸກແບບປ່ວງບ່ໍາ. ເຫນ່ືອຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດ.

ທຸກໆເຊ້ົ ນາງຈັບມ່ືກັບລາວ, ແລະ ລາວຮັກສາທ່ີລະນ່ຶກແຫ່ງ ການສໍາ ພັດເນ້ືອຫນັງອັນນ້ັນໄວ້ກັບຈ່ິດໃຈຂອງລາວ ຈົນຮອດມ້ື່ແລ່ງ, ຮັກສາທ່ີ ລະນ່ຶກ ກ່ຽວກັບຮອຍມ່ືອນ້ອຍອັນອ່ອນໆເບ່ົາໆຂອງນາງໄວ້ໃນຊ່ົມຂອງລາວ, ຄາຍ ກັບວ່າ ນາງໄດ້ປະຮອຍມ່ືຂອງນາງໄວ້ກັບຫນັງມ່ືຂອງລາວເລ່ືຍ.

ລາວລໍຖ້າການພົບປະອັນສັ້ນໆ ຢູ່ໃນລິດເມນັ້ນຕື່ມອີກຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ມີວັນອາທິດຖືວ່າ ເປັນມື້ທີ່ລາວຫງ່ວມເຫງົາທີ່ສຸດ.

ນາງກໍຮັກລາວ, ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ເພາະວ່າ ວັນເສົາລະດູບານໃຫມ່ມື້ ຫນຶ່ງ ນາງໄດ້ຮັບໄປກິນເຂົ້າສວາຍຢູ່ ແມ່ຊົ່ງ-ລາຟິດ ກັບລາວໃນມື້ຕໍ່ມາ.

× × ×

ນາງມາຮອດກ່ອນ ແລະ ລໍຖ້າລາວຢູ່ສະຖານີລິດໄຟ. ລາວຕື່ນ ແຕ່ນາງ ເວົ້າກັບລາວ:

" ກ່ອນຈະມາ, ຂ້ອຍນຶກວ່າມເວົ້າກັບເຈົ້າ. ພວກເຮົາມີເວລາ ພຽງ ຊາວນາທີເທົ່ານັ້ນກໍຫຼາຍໂພດແລ້ວ.

ນາງສັ່ນເຊັ່ນ, ຕາຫຼຽວລົງດິນ, ແກ້ມມ້ານ, ນາງເວົ້າຕໍ່:

- ເຈົ້າບໍ່ຄວນເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບຂ້ອຍ. ຂ້ອຍເປັນຍິງຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ສັດຊື່ແລະ ຂ້ອຍຈະໄປນຳເຈົ້າກໍຕໍ່ເມື່ອເຈົ້າໃຫ້ຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບຂ້ອຍ, ເຈົ້າຕ້ອງ ສາ ບານວ່າ ຈະບໍ່... ຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງ... ທີ... ທີ່ບໍ່... ບໍ່ເຫມາະສົມ ຕໍ່ ຂ້ອຍ.

ບັດຫນຶ່ງ ນາງມີຫນ້າແດງ, ແດງກວ່າຫອມໄກ່. ນາງນຶກ ລາວບໍ່ ຮູ້ຈະ ຕອບແນວໃດ ລາວດີໃຈ, ທັງປາກບໍ່ອອກພ້ອມກັນ. ໃນສ່ວນລຶກຂອງຫົວໃຈ ລາວ, ລາວກໍມັກຢາກໃຫ້ເວົ້າແນວນັ້ນ ແລະ ແລະຕົວຈິງ... ຕົວຈິງ ລາວ ຄິດ, ລາວຄາດ ລາວຝັນຢູ່ໃນໃຈຫນຶ່ງ. ຖ້າລາວເຫັນນາງນິ່ງລະຍາດ ຜິວເຜີນ, ລາວອາດຈະບໍ່ນັກນາງແຮງປານນີ້. ແຕ່ຍ້ອນນິ່ງລະຍາດ ທ່າທີ ແບບນີ້ ນາງຈຶ່ງເປັນທີ່ຊອບໃຈແກ່ລາວ, ເຮັດໃຫ້ລາວຕິດໃຈຢ່າງຈູບຈ້າວ - ເປັນຢ່າງຍິ່ງ ! ແລະ ທຸກໆການຄິດໄລ່ ອັນເຫັນແກ່ຕົວຂອງຜູ້ຊາຍ ກ່ຽວກັບ ເລື່ອງຄວາມຮັກ ແມ່ນກຳລັງສົ່ນລະວົ່ນຢູ່ໃນຫົວຂອງລາວ.

ລາວບໍ່ປາກ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ ດ້ວຍສຽງສັ່ນ ສະທ້ານແດ່ ຈັກ

ໜ່ອຍ, ນ້ຳຕາຍິ່ງປ້ອຍກນາ.

" ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາ ຈະເຄົ້າລົບນັບຖືຂ້ອຍຢ່າງສົມບູນຂ້ອຍຈະກັບເມືອເຮືອນ.

ລາວກອດເອົາແຂນນາງແບບອ່ອນໆ ແລະ ຕອບນາງ.

" ອ້າຍຂໍໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາແກ່ນອງ, ອ້າຍຈະຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ນ້ອງມັກເທົ່ານັ້ນ.

ນາງຮູ້ສຶກຫວາງໃຈ ແລະ ຖາມຄືນ ພ້ອມທັງຍິ້ມຫົວ.

" ແນ່ແນ່ນອນນັ້ນແທ້ບໍ່ "

ລາວເບິ່ງໃນຕາຂອງນາງ.

" ອ້າຍຂໍສາບານຕໍ່ນ້ອງ "

" ເອົາປີ້ລົດໄຟສາ, ນາງເວົ້າ "

ໄປຕາມທາງເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົມກັນອີກ, ເພາະຕ່ຳລົດໄຟມີຄົນເຕັມຢ່າງຂະໜາດ.

ໄປຮອດ ແມ່ຍິງ-ລາຟິດ, ເຂົາເຈົ້າພາກັນມຸ່ງໜ້າໄປຫາມ້ຳແຊ່ນ.

ອາກາດອົບອຸ່ນ ເຮັດໃຫ້ເມືອຍກ່ານຊົ່ນ ແລະ ວິນຍານ. ແສງຕາ ເວັ້ນພຸ່ງໃສ່ແມ່ນ້ຳ, ໃບໄມ້ ແລະ ຫຍ້າ ຢ່າງເຕັມຂະໜາດຂອງມັນ, ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຊຶ່ນເກີດຂຶ້ນ ໃນຄືງ ແລະ ຈິດໃຈຂອງຄົນ. ເຂົາເຈົ້າ ຈັບມືກັນຍ່າງເລາະລຽບຕາມແຄມນ້ຳ, ເບິ່ງປາມ້ອຍ ເປັນໝູ່ເປັນຝູງລອຍຫຼິ້ນຢູ່ໃນນ້ຳ , ເຂົາເຈົ້າຍ່າງຫຼິ້ນຢ່າງມີຄວາມສຸກຫຼາຍ, ຄາຍກັບວ່າ ໄດ້ອອກຈາກໜ້າ ດິນ ກິນເວີ້ນຢູ່ເທິງຫ້ອງຟ້າເມືອງສະຫວັນ.

ນາງເວົ້າຂຶ້ນ.

" ອ້າຍຄິດຈະເຫັ້ນນ້ອງເປັນບ້ານໍ ! "

ລາວຖາມຄືນ.

" ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າແນວນັ້ນ ! "

ນາງເວົ້າວ່າ:

" ບໍ່ແມ່ນບໍ ວ່ານອງຜູ້ຊອນນາງຈ້ອຍ ? "

" ບໍ່ດອກ ! ມັນກໍເປັນຂອງທຳມະດາລະບໍ່ "

" ບໍ່ ! ບໍ່ ! ບໍ່ແມ່ນຂອງທຳມະດາໃດ ສຳລັບນອງ ນັ້ນແມ່ນຄວາມຜິດພາດໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງ. ແຕ່ວ່າອາຍຮູ້ບໍ່ ? ນອງຫວນເຫງົາຫຼາຍ, ທຸກໆມື້ແຕ່ຄິດເກົ່າ, ທຸກໆມື້ຕະຫຼອດເດືອນ. ທຸກໆເດືອນຕະຫຼອດປີ, ນິແຕ່ຢູ່ຄົນດຽວ ກັບແມ. ແມເອງຍອມລາວມີຄວາມໂສກເສົ້າລາວຈຶ່ງບໍ່ເບີກບານ. ນອງເອງ , ນອງກໍເຮັດສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ. ນອງພະຍາຍາມຫົວ, ແຕ່ກໍບໍ່ແມ່ນຈະຫົວໄດ້ເລີຍເລີຍ. ອັນໃດກໍ່ບໍ່ເປັນ, ນາມກໍບໍ່ດີ. ອາຍຄົງຈະບໍ່ຄິດຫຍັງຕໍ່ນອງດີ.

ເພື່ອເປັນການຕອບ, ລາວກອດຮັດນາງໜົດແຮງ ແລະ ຈູບດົມໜ້ານາງ. ແຕ່ວ່າ ນາງຟົດຕົວອອກຈາກລາວຢ່າງກະທັນຫັນ. ນາງຄຽດ ແລະ ເວົ້າ :

" ໂອ ! ທ່ານ ຝ້ຽຈົວ ! ພາຍຫລັງທີ່ເຈົ້າສາບານຕໍ່ຂ້ອຍແລ້ວ, ເຈົ້າເຮັດແນວນັ້ນກັບຂ້ອຍຫວາ ?

ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນຍ່າງກັບຄືນໄປ ແມ່ຊົ-ລາຟິດ.

ເຂົາເຈົ້າກິນເຂົ້າສວາຍຢູ່ ເປີ-ຣາວ, ຊຶ່ງເປັນເຮືອນຕ່ຳ, ຢູ່ກອງຣົ່ມກົກໄຄ້ໃຫຍ່ ສີ່ກົກ, ຢູ່ແຄມນ້ຳ.

ອາກາດປອດໂປ່ງ,ຄວາມອົບເອົ້າ, ເຫລົ້າແວງຂາວແກ້ວນ້ອຍ ແລະ ຄວາມສັບສົນ ຊຶ່ງເກີດມາຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ ຊຶ່ງໄດ້ຢູ່ຄຽງຂ້າງກັນໄດ້ເຮັດໃຫ-ເຂົາທັງສອງມີໜ້າແດງ, ຄັ່ງຕົງ ແລະ ນິ່ງງຽບ.

ແຕ່ວ່າ ພາຍຫລັງກິນກາເຟແລ້ວ ພວກເຂົາ ເກີດມີຄວາມເບີກບານ ໃຈຂຶ້ນ. ພວກເຂົາພາກັນຂ້າມນ້ຳແຊນ, ກັບຄືນຍ່າງລຽບຕາມແຄມນ້ຳແລ້ວ ມຸ່ງໜ້າໄປຫາບ້ານ ລາແຟລດ.

ບໍ່ດໜຶ່ງລາວຖາມນາງ.

" ນອງຊົ່ວແນວໃດ ? "

" ລຸຍຊ. "

ລາວເວົ້າຄືນ ລຸຍຊ ແລະລາວບໍ່ເວົ້າຫຍັງອີກ.

ນ້ຳຊຸ່ຍອນນັ້ນ ເປັນຮູບເສັ້ນກົ່ງຍາວ, ຢູ່ໄກໆຕັນໄປດ້ວຍຮ້ອມ ສີ ຂາວລຽບຕາມແຄມສົ່ງເງົ່າລົ່ງໃນນ້ຳ, ປົ່ນແປ່ລົ່ງລຸ່ມ ນາງສາວກັ້ຍ ດອກ ດາວຮ້ອງຢູ່ຕາມທາງມັດເປັນພໍ້ ບັກໃຫຍ ສ່ວນລາວຮ່ອງເຜ ຕັນ ປາກ ຕັນຄ່ ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບນາມ່ອຍປ່ອຍໃສ່ຫຍ່ານ່ອນ.

ຢູ່ທາງເບ້ື້ອງຊ້າຍຂອງຂະເຈົ້າ ແມ່ນໂນນພູສ່ວນຫນາກອະວຸ່ນເລາະລຽບ ຕາມແຄມນ້ຳບ້ືດໜ້ຶ່ງຝັ່ງຈ໊ືອຢູ່ດ່ຍາງ.

" ໂອ ! ເບ້ິ່ງແມ ! "

ກົກຫນາກອະວຸ່ນຫຽວແຫ້ງຫມ້ຶດແລ້ວ, ແຄມນ້ຳຊຸ່ຍຕັນໄປດ້ວຍດອກລ້ີລາ ກ່ຳລັ່ງບານ, ເປັນປ່າສີແສດ, ຄ້າຍກັບຜ້າພົ້ມພົ້ມບັກໃຫຍ ນ້ັ່ງຢຽດຕາມ - ໜ້ານ້ິ່ນ, ນ້ັ່ງໄປຮ່ອດບ້ານຢູ່ໄກໆ.

ນາງຕ້ິດໃຈ ໃຈຄ່ານ ນາງເວ້ົ້າຄ່ອຍໆ.

" ໂອ ! ຈ້ັ່ງແມ່ນ ງ່ານແຫ່ດ ! "

ພວກເຂ້ົາພ່າກັນຍ່າງແລ່ວແລ່ນຂ່ານຫ້ົ່ງ, ເບ້ັດໜ້ານ້ຳໄປຫ່າໂນນສູ່ງ ແ້ງ ໜ້ົ່ງ ຊ້ົ່ງໜ້ານ້ປກປ່ະຫ້ຳດ, ໂນນສູ່ງແຫ້ງນ້ີ ແຕ່ລະປ້ີ່ລ້ົ່ງດອກລ້ີລາ ໃຫ້ບ້ັນ ດ່ານ້ິ່ນ ຢ່ຽ ເ ອ ນ ທ ເ ລ ະ ຂ ່ ຍ ດ ອ ກ ໄ ມ ຕ ່ ນ ຖ ະ ຫ ນ ິ ນ ໃ ນ ເ ມ ື ອ ງ ປ ່ ຣ ິ .

ຫ່ານ່ອຍເສ້ັນໜ້ົ່ງເນ້ັ່ງໄປຫ່າ ປ່າໄມ້ນ່ອຍ ຊ້ົ່ງເປັນພຸ່ມ. ເຂ້ົ່າທ້ັ່ງສ່ອງ ພ່າກັນຍ່າງໄປຕ່ານຫ່ານ່ອຍເສ້ັນນ້ັ້ນ, ແລະໄປຮ່ອດໂຄກນ່ອຍແ້ງໜ້ົ່ງເຂ້ົ່າ ກ່ໍພ່າກັນນ້ັ່ງລ້ົ່ງ.

ຝ່ັ່ງແມ່ງວ້ັນ ແມ່ງໜ້ີ ບ້ິນອ້ອມຕ້ົ່ວຂ່ອງເຂ້ົ່າ, ເຮ້ັດໃຫ້ອ່ານ່ກ ເຕ້ັນໄປ ດ້ວຍສ່ຽງຝ້ີດນ້ັນອ້ັນອ່ອນນ່ວນ ແລະ ບ່ໍ່ຂ່ານ່ສ່ານ. ແລະ ດ່ວງຕ່າເວ້ັນ, ຕ່າ ເວ້ັນໜ້ົ່ດໜ່ອຍຂ່ອງນ້ັນໃນຕ່ອນກ່າງເວ້ັນ ຊ້ົ່ງບ່ໍ່ມ້ີລ້ົ່ມພ້ັດ ສ້ົ່ງແສ່ງແດ ຂ່ອງ ຕ້ົ່ນໃສ່ໂນນພູ່ນ່ອຍ, ເຮ້ັດໃຫ້ຫ່ຳນ້ະຊ່ານ່ແ້ງນ້ັ້ນສ້ີຊ້ົ່ຈ້ົ່ມບ່ານ່ອ່ກ, ປ່ານ່ອ່ກ

ໄມ້ສົ່ງກິ່ນຫອມອັນແຮງກ້າຂອງຕົນອອກມາ, ລົມແຫ່ງນ້ຳຫອມ, ເຫື່ອໄຄຂອງ ດອກໄມ້ກະຈາຍກິ່ນຂອງຕົນອອກມາ.

ສຽງລະຄັ້ງວັດລຸມພໍ່ດັງມາແຕ່ໄກ.

ແລ້ວພວກເຂົາ... ສອງຄົນພວກເຂົາ ກໍ່ຄ່ອຍໆກອດຈຸ໊ມກັນ, ກອດ ຮັດ ກັນແໜ້ນໆ ນອນຟັ້ນກັນຢູ່ຕາມປ່າຫຍ້າ, ບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງອີກ ນອກຈາກ ການເສກສົມຂອງເຂົາ. ນາງຫຼັບຕາ ແລະ ກອດເອົາລາວຢູ່ໃນໜ້າອົກຂອງ ນາງ, ກອດຮັດເອົາລາວຢ່າງລົ້ນຄີ, ໂດຍບໍ່ຄິດຫຍັງ, ຫລົ້ງລົ້ນເຫດຜົນທັ້ງ ໝົດ, ມືນມົວຫມົດຕົນຕົວ ແຕ່ຫົວຮອດຕີນ ລ້ຳລ້ານ້ຳທີ່ແຫ່ງຄວາມສຸກອັນ ແສນ ອ່ອນຈ້ອນ. ນາງມອບຫມົດຕົນຕົວຂອງນາງ ໂດຍບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄີ, ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວວ່າ ນາງເຮັດຫຍັງ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ນາງໄດ້ມອບຕົນຕົວຂອງນາງໃຫ້ເຂົາຊໍ້າ.

ສົມໃຈພໍ່ແຮງແລ້ວ, ຄາວໜຶ່ງ ນາງສະດຸ້ງຕື່ນ ເກີດມີຄວາມທຸກໃຈຢ່າງ ປ່ວງບ້າ ແລະ ກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ, ຄາງເຈັບ, ເອົາມືນົບໜ້າໄວ້.

ລາວພະຍາຍາມອົ້ມອ້ອຍນາງ. ແຕ່ວ່າ ນາງຢາກໜີໄປ, ກັບຄືນ ກັບ ບ້ານຢ່າງທັນທີທັນໃດໂລດ. ນາງຈົ່ມ ແລະ ຈົ່ມອີກບໍ່ເຊົ້າຫົ້ງຍາງບາດຫ່າງໆ

" ເທວະດາເອີ ! ເທວະດາເອີ !

ລາວເວົ້າກັບນາງ.

" ລູຍຊ ! ລູຍຊ ! ຢ່ຳກ່ອນແມ້, ອ້າຍຂໍຫານຸນ້ຳນ້ອງແດ່.

ບັດນີ້ ນາງມີແກ້ມແດງ ແລະ ຕາໂກນ. ພໍ່ຫາໄປຮອດສະຖານີ ລົດໄຟ ເມືອງ ປາຣີ. ນາງກໍ່ໜີຈາກລາວໄປໂລດ, ໂດຍບໍ່ສົ່ງລາ.

ເວລາລາວພົບນາງ, ຢູ່ໃນລົດເມນ້ຳ, ນາງປະກົດມີການປ່ຽນແປງ, ຈ່ອຍລົງ ບາງ ເວົ້າກັບລາວ.

" ຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າ, ສະເໜີ່ວ່າ ພວກເຮົາລົງລົດຢູ່ທາງໃຫ້ ນ້ຳເຫາະ. ເວລາເຂົ້າຍ່າງສອງຕໍ່ສອງຢູ່ແຄມທາງ ນາງເວົ້າວ່າ:

" ພວກເຮົາຕ້ອງສົ່ງລາກັນ ແບບຖາວອນນັບແຕ່ບັດນີ້ໄປ. ຂ້ອຍ ບໍ່ອາດ

ເບິ່ງໜ້າເຈົ້າອີກແລ້ວ, ຫລັງຈາກສິ່ງທີ່ເປັນໄປນັ້ນນ່າ. "

ລາວເວົ້າຢູ່ໃນຣິມສີບ:

" ແຕ່ວ່າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າແນວນັ້ນ ? "

" ເພາະວ່າ ຂ້ອຍບໍ່ອາດສາມາດຮັກໄດ້. ຂ້ອຍໄດ້ຜິດແລ້ວ, ຂ້ອຍຈະບໍ່ຮັກຜິດອີກ. "

ລາວສະແດງຄວາມເສຍດາຍ, ອ້ອນວອນນາງ. ລາວມີຈິດໃຈເຕັມ ໄປດ້ວຍຄວາມມັກຮັກ, ລາວເປັນບ້າ ຍ້ອນຢາກໄດ້ນາງເປັນຂອງລາວຫັ້ງໝົດ, ຝັນຫາແຕ່ຄ່ຳຄືນແຫ່ງຄວາມຮັກກັບນາງ ໂດຍຫລົງລືມອັນອື່ນຫັ້ງໝົດ.

ນາງເວົ້າຄືນຢ່າງເດັດຂາດ.

" ບໍ່, ຂ້ອຍຮັກບໍ່ໄດ້. ບໍ່, ຂ້ອຍຮັກບໍ່ໄດ້."

ແຕ່ລາວກໍຍັງໃຫ້ກຳລັງໃຈອີກຢູ່, ລາວປຸກລະດົມ ລາວໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາວ່າ ຈະເອົານາງ. ນາງຍັງເວົ້າອີກຄວາມເກົ່າ.

" ບໍ່, "

ແລະນາງກໍ່ຈາກລາວໄປ.

ໃນໄລຍະແປດມື້, ລາວບໍ່ເຫັນນາງ. ລາວບໍ່ອາດສາມາດພົບໜ້ານາງໄດ້. ຍ້ອນວ່າ ລາວບໍ່ຮູ້ບ່ານຂອງນາງ, ລາວຄິດວ່າ ລາວເສຍນາງໄປແລ້ວຢ່າງບໍ່ມີວັນ.

ມື້ທີ ຜ, ຍາມແລງ, ມີຄົນບີບໝາກກະດິ່ງເຮືອນລາວ. ລາວເປີດປະຕູເຮືອນ. ແມ່ນນາງ. ນາງໂດດໃສ່ວົງແຂນຂອງລາວ ແລະ ບໍ່ຄັດຄ້ານ ຫຍັງອີກ.

ໃນໄລຍະເວລາ ສາມເດືອນ ນາງໄດ້ກາຍເປັນຄູ່ຮັກຂອງລາວ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ລາວຮູ້ວ່ານາງມີທ້ອງ ແລະ ລາວກໍ່ເລີ່ມເບື່ອໜ່າຍນາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວມີຄວາມຄິດອັນດຽວຢູ່ໃນຫົວ ຕ້ອງຕັດຂາດຢ່າງແນ່ນອນ.

ຍ້ອນບໍ່ສາມາດຮັກໄດ້, ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຮັກແນວໃດ, ບໍ່ຮູ້ຈະເວົ້າແນວໃດ,

ຮ້ອນຮົນໃຈຢ່າງປ່ວງບ້າ, ຢ້ານເດັກນ້ອຍທີ່ກຳລັງໃຫຍ່ຂຶ້ນຢູ່ໃນທ້ອງຂອງນາງ ລາວກໍເລີຍຕົກລົງໃຊ້ວິທີອັນສູງສຸດ. ໃນຄ່ຳຄືນນຶ່ງ ລາວຍ້າຍໜີຈາກ - ເຮືອນ ແລະ ກໍຫາຍຕົວໄປ.

ນາງໄດ້ຮັບບາດຄ້ອນອັນເຈັບແສບທີ່ສຸດ ແລະ ນາງກໍບໍ່ຊອກຫາຜູ້ທີ່ຖິ້ມປະ ນາງນັ້ນເລີຍ. ນາງກົ້ມຫົວໃສ່ຫົວເຂົ່າຂອງແມ່ຂອງນາງ, ລາຍງານ ຄວາມ ທຸກຍ້ອນຂອງນາງຕໍ່ແມ່, ແລະ ຫຼາຍເດືອນຕໍ່ມາ, ນາງກໍໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍ.

ຫຼາຍປີຜ່ານໄປ, ຝັ່ງຊ້ວ ແຕ້ດຊ໊ເອ ກໍເຖົ້າແກ່ໄປ ໂດຍບໍ່ມີສິ່ງໃດ ປ່ຽນ ແປງຢູ່ໃນຊີວິດຂອງລາວ. ລາວດຳລົງຊີວິດແບບງ່ຽບສະຫງົບ ແລະ ເສົ້າ ໝອງຂອງຂ້າລັດຖະການ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງລໍ້ລ່ອຍໃດໆ . ແຕ່ລະມື້ລາວລຸກຈາກນອນຕາມໂມງເວລາທີ່ລາວເຄີຍລຸກ, ເດີນຕາມທາງ - ເສັ້ນເກົ່າ, ຜ່ານປະຕູດຽວອັນເກົ່າ, ຊົມພິນຍານຜູ້ເກົ່າ, ເຂົ້າໃນ ຫ້ອງ ເຮັດວຽກອັນເກົ່າ ນັ່ງເທິງຕັ່ງໜວຍເກົ່າ ແລະ ເຮັດວຽກອັນເກົ່າ. ລາວຢູ່ ຜູ້ດຽວໃນໂລກ, ຜູ້ດຽວ ໃນຍາມກາງເວັນ ກັບບັນດາໝູ່ ທີ່ຫ່ຳຫ່າງເສີຍ - ເມີຍຕໍ່ລາວ, ຢູ່ຜູ້ດຽວໃນຍາມກາງຄືນ ໃນຫ້ອງນອນຂອງຊາຍໜຸ່ມ. ລາວ ຫວນວິນຮອຍຝັ່ງຕໍ່ເດືອນ ສຳລັບເວລາລາວເຖົ້າແກ່.

ທຸກໆ ວັນອາທິດ ລາວທ່ຽວອ້ອມ ຊ້ວ-ເອລິເຊ ໜຶ່ງຮອບ ເພື່ອເບິ່ງຝູງ ຄົນເຈົ້າຊູ ເປັນໜຸ່ມເປັນຄະນະ ແລະ ຝູງໜຸ່ມຍິງສວຍງາມຍ່າງຜ່ານໄປມາ.

ມື້ຕໍ່ມາ, ລາວເວົ້າກັບເພື່ອນຮ່ວມທຸກຂອງລາວ.

" ພວກເຂົາກັບມາແຕ່ປ່າໄມ້ ມື້ວານນີ້ ສຸດທ້າຍນຸ້ງ.

ບັດນີ້ ວັນອາທິດໜຶ່ງ ໂດຍບັງເອີນ ລາວຍ່າງທ່ຽວໄປຫຼິ້ນຕາມທາງ - ເສັ້ນໃໝ່, ແລະກໍເຂົ້າໄປໃນສວນ ນ້ຳໂຊ ແມ່ນເຊ້ົາມື້ໜຶ່ງ ໃນລະດູຮ້ອນ, ຟ້ຳທ້ອງຟ້າໄສສະຫວ່າງດີ.

ຝູງນາງສາວໃຊ້ ແລະ ຜູ້ເປັນແມ່ ນັ່ງຫຼິ້ນຕາມແຄມທາງຍ່າງ, ເບິ່ງ ເດັກນ້ອຍແລ່ນຫຼິ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາເຈົ້າ.

ແຕ່ ບິດໜຶ່ງ ຝັ່ງຊ໊ວ ຕັດຊ໊ເອ ສັ່ນຂັ້ນ. ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງຍ່າງຜ່ານໄປ ມີ ລາວງາມແຂນເດັກນ້ອຍ ๔ ຄົນ. ຜູ້ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ອາຍຸປະມານ ๑๐ ປີ, ແລະ ຜູ້ຍິງຜູ້ໜຶ່ງ ອາຍຸປະມານ ๔ ປີ. ແມ່ນນາງນັ້ນແລ.

ລາວຍາງອີກປະມານ ๒ອຍ ບາດຍາງ ແລ້ວກໍນັ່ງຟຸບລົງໃສ່ຕົ່ງ ໜ່ວຍ ໜຶ່ງ, ເຕັ້ນໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່ານໃຈ. ນາງບໍ່ຈ່ໍລາວ ລາວຍາງກັບຄືນເພື່ອ ຈ໊ອກເບິ່ງນາງອີກ. ບັດນີ້ ນາງນັ່ງຢູ່ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ ນັ່ງຄ້ຳຊຸ່ຢູ່ຂ້າງນາງ. ສ່ວນເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງຫັ້ນເຮ໊ອນນ້ອຍ, ປັ້ນດິນເປັນເຂົ້າປາດ. ແມ່ນນາງແຫ . ແມ່ນນາງແຫ້ງ. ນາງມີຫ້າຫ້າງ ສຸ່ຂຸ່ນ ເໝ໊ືອນດັ່ງແມ່ຍິງທ໊ີ່ນ້ີ່ຜ໊ວແລ້ວ,ນາງ ແຕ້ງຕ໊ວແບບງ່າຍດ່າຍ, ບາດຍາງ ລະມັດລະວັງ ແລະ ສົມສັກສ໊ີ.

ລາວເບິ່ງນາງແຕ່ ໄກ, ບໍ່ກ້າເຂ້ົ້າໃກ້ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍເງ໊ຍທ໊ວ້ັ້ນ ຝັ່ງ ຊ໊ວ ແຕ້ັດຊ໊ເອ ຮູ້ສ໊ກສັ່ນສ່າຍ. ແມ່ນລູກຂອງລາວ, ບໍ່ມ໊ີຫຍັງສົງໄສ. ລາວ ສັ່ນນະສຸດເບ໊ົ້ງມັ່ນ, ແລະ ລາວສົ່ງເກດເຫັນວ່ານ້ັ່ນຄ່ຍກັບຕ໊ວລາວເອ່ງຢູ່ໃນ ຮູບແຕ່ປ່າງກ່ອນ.

ລາວຢືນບ້ົ່ງຢູ່ຫລ້ັ່ງກ໊ກໄມ້ກ໊ກໜຶ່ງ, ລ້ຳ ນາງຍ່າງອອກ ເພ໊ືອຈະຕ໊ດ - ຕ່ານນາງໄປ.

ຄືນຕ່ໍ່ນາ ລາວບໍ່ນອນໜ໊ົ້ດຄືນ ແມ່ນຄ໊ດກ່ຽວກ້ັບເດັກນ້ອຍຜູ້ນ້ັ້ນ ບຸກຕ໊ຈ໊ດ-ໃຈຂອງລາວ. ລູກຂອງລາວ ! ໂອ ! ຖ້ານ້ວ່ານ ລາວຮູ້ໄດ້, ຢ່ານ ແມ່ນອນ ໃຈ ? ແຕ່ວ່ານ ລາວຈະເຮ້ັດແມ່ນ້ວ່ໃດ ?

ລາວເຕ້ັນເຮ໊ອນຂອງນາງແລ້ວ, ລາວສ໊ບຖ່ານເອ່ງ. ລາວໄດ້ຮ້ວ່ານ ຄືນ ຢູ່ໃກ້ຄ່ຽງຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເອ໊ານາງ. ແມ່ນຄືນສ໊ດຊ໊ ນ້ັບຖ໊ິ້ດຄ່ອງຢ່າງຄ້ັ່ງຄ້ັດ ຜູ້ ໜຶ່ງ ຊ໊ົ່ງເຕ້ັນອ໊ກເຕ້ັນໃຈດ້ວຍຄວາມອ່ານ້ັ້ນອ້ັ້ນຈ໊ນຂອງນາງ. ຊ່ານຜູ້ນ້ັ້ນໂດຍ ຮູ້ດ໊ກ່ຽວກ້ັບຄວາມຜ໊ດຂອງນາງ ແລະ ອ້ະໄພ້ໃຫ້ນາງ, ຍ້ັ່ງຮ້ັບເອ໊າເດັກນ້ອຍ ຜູ້ນ້ັ້ນ ຊ໊ົ່ງເປັນລູກຂອງ ຝັ່ງຊ໊ວ ແຕ້ັດຊ໊ເອ ເປັນລູກຂອງຕ໊ນອ໊ກ.

ລາວກ້ັບຄືນໄປສ່ອນ ນ໊ງໂຊ ທຸກໆວ້ັນອາທ໊ດ. ວ້ັນອາທ໊ດໃດລາວກ໊ ເຫ້ັນ

ນາງ ແລະ ເຫັນເທື່ອໃດລາວກໍເກີດມີຈິດໃຈອັນແຮງກ້າ ແບບປ່ອງບ້າ ຢາກ ກອດລູກຂອງລາວຢູ່ໃນວົງແຂນຂອງຕົນ, ຈູບມັນຢ່າງສົນໃຈ, ຈັບເອົາມັນໄປ ລັກເອົາມັນເລີຍ.

ລາວທຸກໃຈຫຼາຍ ຍ້ອນເປັນຊາຍເຖົ້າ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກ, ຢູ່ໂດດດ່ຽວແລະ ອາພັບອັບຈົນ. ລາວຖືກຫໍ່ລະນານ ຍອມຄວາມເຈັບຊ້ຳອັນໂຫດຫຽມ, ອົກ - ແຕກຍອມຄວາມຮັກຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ຕໍ່ລູກຂອງຕົນ ຊຶ່ງເກີດມາຈາກຄວາມກົມ - ແໜງ, ຄວາມຢາກໄດ, ຄວາມອຶດສາ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຮັກເດັກນ້ອຍ ຊຶ່ງທຳມະຊາດໄດ້ຜະລິດອອກໃນທ້ອງຂອງມະນຸດ.

ລາວຄິດຢາກຮັດທົດລອງແບບຫມິດຫວັງ ແລະ ມັ່ນໜຶ້ງ ລາວຫຍັບ ເຂົ້າ ໄປໃກ້ນາງ ໃນເວລານາງກຳລັງຍ່າງເຂົ້າໃນສວນ. ລາວຢືນແຂງກະດ້າງຢູ່ ກາງທາງ, ຣິມສີບສັ່ນ, ລາວເວົ້າກັບນາງວ່າ:

" ເຈົ້າບໍ່ສະບາຍບໍ ? "

ນາງເຈື່ອຕາຂຶ້ນ ເບິ່ງລາວ ຮອງສຽງຕົກສະທ້ານ ສຽງໜ້າຢ້ານແລະ ຈັບແຂນເດັກນ້ອຍ ຫັ້ງສອງ ແລ້ວນາງກໍແກເຂົ້າປົບໜີ.

ລາວກັບຄືນໄປໄຫ້ຢຸ່ບ້ານ.

ຫຼາຍເດືອນຜ່ານໄປ ລາວບໍ່ເຫັນນາງອີກ. ແຕ່ລາວທຸກໃຈຫຼາຍ ຕະຫຼອດ ວັນ ແລະ ຄືນ, ຍ້ອນບໍ່ແລ້ວບໍ່ລືມກັບຄວາມຮັກຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ ທີ່ລາວຄິດຕໍ່ລູກ-ຫຼ້ານຂອງລາວ.

ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ກອດ ໄດ້ຈູມລູກຊາຍນ້ອຍຂອງລາວ, ລາວອາດສ່ຽງຕໍ່ຄວາມ ຕາຍ, ລາວອາດຂ້າຄົນ ລາວອາດປະຕິບັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ຜ່ານຜ່າທຸກໆ ໄພ ອັນຕະລາຍ, ສ່ຽງຕໍ່ທຸກໆຄວາມພະຍາຍາມ.

ລາວຂຽນຫານາງ ນາງບໍ່ຕອບ ຫລັງຈາກຂຽນໄປຈາວ້ານແລ້ວ, ລາວ ກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ລາວບໍ່ມີຫວັງຈະເຮັດໃຫ້ນາງອ່ອນໂມລົງໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ລາວ ຕົກລົງເຮັດແບບຫມິດຫວັງ, ກຽມພ້ອມຮັບລູກກະສຸນເຂົ້າໃນຫນ້າເຫົ້ວໃຈຂອງ

ລາວ ຖ້າຫາກວ່າ ສິ່ງນັ້ນ ຈະຕ້ອງເປັນໄປ ລາວຂຽນຈົດໝາຍນ້ອຍຫາ ພີ່ ຂອງນາງ ໂດຍນິຄຳເວົ້າສັ້ນໆ:

" ຮຽນທ່ານ, "

" ຊີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ອາດເປັນຫົວເລື່ອງທີ່ເປັນຕາຢ້ານສຳລັບທ່ານ.ແຕ່ ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າອາພັບອັບຈົນຫຼາຍ, ໂສກເສົ້າເຫຼືອທີ່ສຸດ ຈົນວ່າ ຍັງນິຄວາມ ຫວັງຕໍ່ແຕ່ກັບທ່ານຜູ້ດຽວ.

" ຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກຂໍນາໂອ້ລົມກັບທ່ານພຽງ ສິບນາທີ, "

" ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍຖືເປັນກຽດ ແລະ ຕໍ່ໆໄປ "

ລາວໄດ້ຄຳຕອບໃນມື້ຕໍ່ມາ:

" ຮຽນທ່ານ, "

" ຂ້າພະເຈົ້າ ລໍຖ້າ ພົບທ່ານ ວັນອັງຄານເວລາ ຫ້າໂມງ. "

.....

ເວລາປີນຂັ້ນໄດຂັ້ນເຮືອນ ຝ່ຽງຊ້ອ ແຕ້ດຊ໊ເອ ຕ້ອງໄດ້ຢຸດພັກເປັນແຕ່ລະ ຂັ້ນ, ຍອນຫມາກຫົວໃຈຂອງລາວຕີແຮງ, ສຽງຫມາກຫົວໃຈຕີຢູ່ໃນຫນ້າ ອົກ ຂອງລາວ ຄ້າຍຄືກັບສຽງສັດແລ່ນຫອບ, ສຽງຫນວກຫູ ແລະ ຮຸນແຮງ.ເພື່ອ ຕັ້ນໃຈໄດ ລາວຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍ, ລາວຕ້ອງໄດ້ຈັບຣາວຂັ້ນໄດ ໃຫ້ແກ່ນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕົກ.

ຂັ້ນຮອດຊັ້ນສາມ, ລາວ ບິບຫມາກກະດິ່ງ ນາງຄົນໃຊ້ຜູ້ຫນຶ່ງເປີດປະຕູ. ລາວຖາມ:

" ທ່ານ ຟລາແມນ : "

" ແມ່ນນີ້ແລ້ວ, ທ່ານເອີຍ, ເຊີນເຂົ້າໄດ້. "

ແລະລາວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຮັບແຂກ ບ່ອນຫນຶ່ງ ຊ໊ງນີລັກສະນະຂຸນນາງ . ລາວຢືນຢູ່ຄົນດຽວ. ລາວລໍຖ້າແບບປ່ຽວພ່ອຍ, ຄ້າຍກັບຢູ່ໃນບ່ອນເກີດ ເຫດ ຮ້າຍແຫ່ງຫນຶ່ງ. ນິປະຕູ ຫນຶ່ງໄຂອອກ ສຸພາບບຸລຸດທ່ານຫນຶ່ງຍາງອອກມາ .

ລາວເປັນຄົນໃຫຍ່, ຂຶ້ນ, ຢາກຕຽຍແດ່ຈັກໜ້ອຍ, ໃສ່ຊຸດສີດຳ, ລາວເດີ່ນຂັ້ ໃສ່ຕົ່ວໜ່ວຍໜຶ່ງ ເມື່ອເຊີນແຂກນັ່ງ.

ຝັ່ງຈົ່ວ ແຕັດຈິເອ ນັ່ງລົງ, ແລວເວົ້າຂັ້ນດ້ວຍສຽງຫຍາບໆ.

" ທ່ານ... ທ່ານ... ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ທ່ານຮູ້ຂ້າພະເຈົ້າຫຼືບໍ່... ທ່ານຮູ້... ທ່ານ ຟລາແມນ ເວົ້າຕັດ:

" ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຫຍັງດອກ, ທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ. ເມຍຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເວົ້າເລື່ອງທ່ານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງ.

ລາວມີສຳນຽງຂອງສຸພາບບຸລຸດທີ່ດີຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ຄວາມເຂັ້ນງວດ ແລະ ທ່າ ທາງສະຫງ່າຜ່າເຜີຍແບບຂຸນນາງ ສົມເປັນຄົນສັດຊື່ຜູ້ໜຶ່ງ. ຝັ່ງຈົ່ວ ແຕັດຈິ ເອ ເວົ້າຄືນ:

" ດີແລ້ວ, ທ່ານຈົ່ງເບິ່ງແມ້ ! ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕາຍຍ້ອນຄວາມ ເສົ້າໂສກ, ກົນແໜນ ແລະ ໜ້າອາຍ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກຂໍ່ເຫ ໜ້ວໜ້ອຄຽວ, ຂໍກອດ...ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້...ທ່ານຟລາແມນລຸກຂຶ້ນ ຫຍັບໄປໃກ ເຕົາໄຟ, ບິບໜາກກະດົ່ງ ມ້ວງຄົນໃຊ້ແລ່ນມາ. ລາວເວົ້າ:

" ໄປຊອກບັກ ລຸຍ ມາໃຫ້ໄປ. "

ນ້ວງອອກໄປ ພວກເຂົ້ານັ່ງເຊີ່ງໜ້າກັນ, ບໍ່ປາກ ບໍ່ນິ້ຫຍັງຈະເວົ້າ ນຳ ກັນ ລໍຖ້າ ແລະບິດໜ້ວ ເດັກນ້ອຍ ຜູ້ຊາຍ ຄົນໜຶ່ງເຂ້ົ້ามาໃນຫ້ອງຮັບແຂກ ແລ່ນໄປຫາຜູ້ທີ່ມັນເຊື່ອວ່າ ເປັນພໍ່ຂອງມັນ. ແຕ່ມັນຢຸດ, ສັບສົນໃນໃຈ ຍ້ອນ ເຫັນຄົນແປກໜ້າ.

ທ່ານ ຟລາແມນ ຈຸບໜ້າຜາກຂອງບັກນ້ອຍ, ແລ້ວເວົ້າກັບມັນ

" ບັດນີ້ໄປກອດທ່ານຜູ້ນັ້ນໄປ, ກ້ອນຄຳ. "

ແລະເດັກນ້ອຍກ້ວ່າງຕົວເປັນຄົນຄຳຮ້ ຍ່າງໄປຫາ ແລະ ເບິ່ງ ຄົນແປກ ໜ້າຜູ້ນັ້ນ.

ຝັ່ງຈົ່ວ ແຕັດຈິເອ ລຸກຂຶ້ນ. ລາວປົດໜວກລາວ ຖົ້ມຈະໄປ, ກຽມ ຈະ

ລົ້ນລົ້ງ ແລະ ລາວຕົ້ງຕໍ່ແຍງລູກຊາຍຂອງລຸາວ.

ເພື່ອນາລະຍາດ ທ່ານ ຟລາແມນ ອວ່ຍໜ້າໜາ. ລາວຫຼຽວອອກປ່ອງ ຢ້ຽມ, ເບິ່ງທົ່ນທ່ວງ.

ເດັກນ້ອຍ ລໍ້ຖ້າ ຕື່ນຕົກໃຈ ນັ່ນເກັບເອົາໜວກ ແລະ ຍົ້ມໃຫ້ຄົ້ນ ແປກ ໜ້າຜູ້ນັ້ນ. ບັດນີ້ຝ້ົ່ງຊ໊ວ ຈັບເອົາແຂນນ້ັກນ້ອຍ ແລ້ວກໍ່ກອດຈູບນັ່ນແບບ ປ່ວ່ງ ບ້ າ ຕ່ານ້ ໜ້ າ, ຕ ່ າ, ແກ້ ມ, ສ ົ ບ, ຜ ົ ມ.

ນ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ໜ ຸ ດ ໜ ິ ດ ຕ ໍ ່ ກ ່ ານ ້ ກ ອ ດ ຈ ູ ບ ຊ ໍ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ິ ດ ໍ ່ າ ຜ ົ ນ ນ ັ ້ ນ . ນ ັ ່ ນ ພ ະ ຍ ່ າ ຍ ່ າ ມ ເ ອ ົ ່ າ ຕ ົ ວ ຫ ລ ິ ບ ຫ ລ ິ ກ , ອ ວ ່ ຍ ໜ ້ ່ າ ໜ ່ ່ ,ໃ ຊ ມ ື ອ ັ ນ ນ ້ ອ ຍ ໆ ແ ລ ະ ອ ່ ອ ນ ຂ ອ ງ ນ ັ ່ ນ ຈ ຸ ກ ຣ ິ ມ ສ ົ ບ ອ ັ ນ ນ ັ ກ ກ ິ ນ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ຜ ູ ້ ນ ັ ້ ນ ອ ອ ກ .

ຝ ້ ົ ່ ງ ຊ ໊ ວ ແ ຕ ັ ດ ຊ ິ ເ ອ ປ ົ ່ ງ ນ ັ ນ ລ ົ ້ ງ ພ ັ ນ ຣ ໊ ອ ມ ຢ ່ ່ ່ ງ ກ ະ ທ ັ ນ ທ ັ ນ ລ ່ ່ ວ ຮ ້ ອ ງ ຂ ົ ້ ນ :

" ລ ່ ່ ກ ່ ອ ນ ! ລ ່ ່ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ເ ນ ີ ! "

ແ ລ ະ ລ ່ ວ ກ ໍ ່ ປ ັ ບ ໜ ີ ໄ ປ ເ ໜ ົ ່ ອ ນ ດ ັ ່ ງ ຄ ົ ນ ຊ ໍ ່ ລ ັ ກ .

ປ໋ເຕົ້ານົ້ງ

ແປໂດຍ: ດວງດ໋ອນ

ໄດ້ເດືອນໜຶ່ງນາແລ້ວ ທີ່ດວງຕາເວັນໜ່ວຍໃຫຍ່ ສາດແສງແຜດເຜົາ ລົງອາບທົ່ວທົ່ງນາ, ຊີວິດເບີກບານສົດຊື່ນຂຶ້ນຢູ່ກອງແປວເຮົ່ວຮ້ອນອັນນີ້, ຜືນ ແຜ່ນດິນຂຽວອຸມຫຸ້ມ ຈົນສຸດສາຍຕາໄປຈຸ່ຍອບຟ້າພຸ້ນ ແລວລາມຈອດໃສ່ ຫ້ອງ ຟ້າສີ່ຄາມ. ຖຽງນາຊາວນອກນັ້ງປຸກຢາຍໄປຕາມທົ່ງຮາບ ແນນໄກໆຄ້າຍປ່າ ໄມ້ຍ້ອມໆ ຫ້ອມລ້ອມດ້ວຍຕົ້ນໄມ້ຮຽວສູງ. ເມື່ອຫຍັບເຂົ້າໃກ້ ແລະ ພໍ້ແຕ ດົງໄມ້ຂວາງຜູ້ໂດກອອກເຫ່ົ່ານັ້ນ ເພິ່ນກໍ່ຮ້ອດຢາກຄິດວ່າ ພວມຢືນຢູ່ຕໍ່ ໜ້ານ ສວນຂະໜາດນ້ອຍຫ້ານາແຫ່ງໜຶ່ງ ເພາະວ່າ ຕົ້ນໜາກໂປ່ນແກ່ງ ແຂວກະ - ແດ່ງປານກະດູກ ຄ້າຍຮ່າງຄົງຊາວນາ ພວມອອກດອກບານຕັ້ນຕ້ົ້ນ. ລຳຕົ້ນ ແກ້ວ ຍືນລຽນແຖວກັນຕາມເດ່ົ້ນ ນັ້ນຊູ່ພວງດອກສີຂາວແກມບົວ ພາຍໃຕ ຫ້ອງຟ້າ. ກິ່ນຫອມອ່ອນໆກະຈາຍຈາກດອກໄມ້ບານປົນເຂົ້າ ກັບກິ່ນສາບສາບ ຈາກດອກສັດ ແລະ ອາຍຝຸ່ນດອກທີ່ພວນເນົ້າເປ່ົ້ອຍ ໂດຍນ້ີໄກ້ແມ່ພວນ ເຂ່ຍ ຈະປູ່.

ນັ້ນເປັນຍາມຫ່ຽງ ສະນາຈຸ້ກໃນຄອບຄົວພວມກິນເຂົ້າສ່ວາຍຢູ່ກ້ອງຕົ່ນຕ້ົ້ນ ໜາກຈ້ອງ ທ້ີ່ຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູບ້ານ. ສະນາຈຸ້ກມ້ີ ພ່ໍ, ແມ, ລຸກສ້ີ່ຄົນ ສາວ ໃຊ້ສອງຄົນ ກັບບ່າວນາອ້ີກ ສ້ີ ຄົນ. ບ່ໍ້ມ້ີໃຜໂອ້ລົມກັນຕອນນ້ັ້ນ ພວມຫຸບນ້ໍ ເກ່ງກັນ, ຕ່ໍ້ນາຈ່ົ້ງກິນອາຫານຕ້ົ້ນຕ່ໍ້ທ້ີ່ເຮັດດ້ວຍມັນຝະລັ່ງກັບຕອນນ້ໍ້ມັນຄັ້ນ.

ບາງເທື່ອ ສາວໃຈກຸ້ກເອົາຄົນໂຫ ນ້ັຫວານໄປຮ່ວຍຕົ້ມຢູ່ໃນຫ້ອງນ້ັຽມ ເຄື່ອງກິນ.

ຜູ້ເປັນຄົນຮ່ວງໃຫຍ່ ອາຍຸລະຫວ່ວງ ๔๐ ປີ ຈ້ົງຕູ້ເບິ່ງຕົ້ນອະວຸ່ນ ຕົ້ນໝົ້ວທ້ີ່ຂົ້ນຕ໊ິດງູ້ເຮ໊ືອນ, ເຄ໊ືອທ້ີ່ບ່ໍມ໊ີໃບຕ໊ິດນ້ັນເລ໊ືອກຽວໄປລ໊ືອໂຕ ຂ້ົ້ນ ຕາມ ຝາ ກ໋ອງປ໋ອງຢ້ຽມ ແລ້ວເລ໊ືອໄປຕາມຝາ.

ໃນທ້ີ່ສຸດ ລາວຈ໋ຶ່ງເວ້ົ້າຂ້ົ້ນວ່ວ: " ປ໊ີນ້ີ ຕົ້ນອະວຸ່ນ ພ່ໍ້ອກຝ໊ິດດ໊ິແຕ ຫ໋ໍ້ວປ໊ີ ໃດເມ້ົ້າະ... ບ່ວງທ໊ີ່ຊ໊ີ້ໄດ້ໝ່ວກຫ້ຼ່ວຍບ່ໍ້ຈ້ັກ. "

ຜູ້ເປັນເມ້ຽວວ່ວກມ່ວ ແນ່ນເບ໋ິ່ງຄ໊ືກັນ ໂດຍບ່ໍ້ເວ້ົ້າຫ້ຍ້ັງ.

ອະວຸ່ນກ໋ໍ້ນ້ີ້ປຸກໃສ່ກະໂຕບ່ອນພ່ໍ້ຖ໊ືກ໋ິ່ງຕ່ວຍພ່ໍ້ດ໊ິ.

ຕ໋ອນນ້ັ້ນ ແນ່ນໄລຍະສ໋ິ່ງຄ້ວນ ປ໊ີ ๑๙๗๐ ພວກປຸ້ດເຊ ຍ໊ິດຄ໋ອງທ໊ໍ່ວປ່ະ ເທດ. ນ່ວຍພ໋ົ້ນ ຝ່ວຍແດກ ພ໋ອມກ້ັບກ໋ອງທ້ັບພ່ວກເຫ໋ົ້ອ ເປ້ັນຫ໋ົ້ວໜ່ວໜ້ັ້ນຊ່ວ ກ໋ອງເສນ່ວທ໊ິ່ວນ່ວຂ໋ອງພ້ວກ ປຸ້ດເຊ ມ່ວຕ໋ັ້ງໃສ່ກະໂຕຖ້ຽວມ່ວຫ້ຼ່ວມ້ີ. ພ່ໍ້ ເຖ໊ົ້ຳ ປ໊ີແ໑ ນ໋ິ່ວ, ຊ່ວວນ່ວຜູ້້ຊ້ະລ່ວເປ້ັນເຈ໊ົ້ຳຂ໋ອງຖ້ຽວ, ລ່ວວຕ໋ອນຮ້ັບເບ໋ິ່ງ ແຍງ, ຈ້ັດແຕ່ງບ່ອນພ້ັກເຊ໋ົ້ຳໃຫ້ພ່ວກເຂ໊ົ້ຳສຸ້ດຄ່ວນສ່ວມ່ວດ໋ອງລ່ວວ.

ໄດ້ເດ໋ືອນໜ້ົ່ວມ່ວແລ້ວ ທ໊ີ່ກ໋ອງລ້ະວ໊ັ້ງໜ່ວ໋ອງຢ້ຽລ້ະນ້ັນນ່ວເຝ໊ົ້ຳ ຕ໊ິດ ຕ່ວມ່ວນ ເຄ໊ືອນໄຫ໋ວຢູ້່ພ່ວຍໃນຄຸ້ມບ່ວນ. ພ່ວກຝ້ະລ້ັ່ງຢູ້່ໄກ໋ອກໄປປ້ະນ່ວນ ສ໋ິບ ກ໋ວ່ວຫ້ລ້ກ, ບ່ໍ້ເຫ໋ັ້ນບ່ໍ້ຕ໋ິ່ງ ບ່ໍ້ເຄ໊ືອນໄຫ໋ວຫ້ຍ້ັງ ແຕ່ໃນ໋ະນ໋ະດ້ຽວກ້ັນ ທຸ້ກ໋ົ່ງຄ໋ືນ ມ໋ິ່ວ໋ະຕ່ວນ່ວເຢ້ຽລ້ະນ້ັນຕ່ວຍໂຕໄປ.

ໜ໋ະຕ່ວນ ສ໋ິບ໋ວ່ວທ໊ີ່ອ໋ອກໄປລ່ວດ໋ະເວ ນ໋ອນບ່ອນຕ່ວງໄກ໋ເທ໊ືອລ້ະສ໋ອງ ຫ້ືສ່ວມ ຄ໋ືນນ້ັ້ນ ບ່ໍ້ນ້ັກກ້ັບຄ໋ືນມ່ວຈ້ັກເທ໊ືອ.

ມ໋ິ່ວນ່ວພ໋ົ້ບ໋ວ່ວກ ສ໋ິບ໋ອງພ້ວກເຂ໊ົ້ຳໃນຕ໋ອນເຊ໋ົ້ຳ ຕ່ວມທ໋ິ່ງມ່ວແຄມບ່ວນ ຫ້ືໃນ ຮ໋ອງເຫ໋ວລ້ຶກ ແນ່ນແຕ່ມ່ວ ກ໋ອງກ໋ໍ້ຖ້ືກປ່ວດ ລ໋ັ້ນຕ່ວຍຢູ້່ຕ່ວມ ຖ໋ະໜ໋ົ້ນ.

ກ່ວນ ລ່ວ ຕ໋ະ ກ ຳ ເ ຫ ຼ ົ ່ າ ນ ້ ີ ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ ່ າ ແ ນ ່ ນ ຝ ົ ມ ິ ຄ ົ ນ ພ ວ ກ ດ ຽ ວ ເ ຊ ິ ່ ງ ເ ພ ົ ້ ນ ບ ໍ ່ ສ ່ ວ ມ ່ ວ ດ ຈ ້ ັ ບ ໂ ຕ ໄ ດ ້ .

ໝົດບ້ານຕົກຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບງຽບ ຊາວນາຫຼາຍຄົນຖືກຍິງເປົ້າຖົ້ມ ຢ່າງງ່າຍດາຍ ພຽງແຕ່ມີການຟ້ອງຮ້ອງທາງປາກເປົ່າ, ພວກແມ່ຍິງ ຖືກກັກ ຂັງ. ມີການນາບຊູໃຫ້ເດັກນ້ອຍຢ່ານກົວ ເພື່ອຊອກຮູ້ຕົວການ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຜົນຫຍັງ

ແຕ່ແລ້ວ ເຊົ້າມື້ໜຶ່ງ ກໍ່ມີຜູ້ພົບສົບ ນິລົງ ນອນອາກລາກຢູ່ໃນຄອກນາ ໃບໜ້າຖືກດາບປາດເປັນຮອຍຂວາງ.

ທະຫານມາເຢຽລະມັນສອງຄົນຖືກແທງທ້ອງນອນຕາຍຢູ່ທາງຈາກຖຽງນາ ປະມານສາມຫລັກ. ຜູ້ໜຶ່ງຍັງກຳດາບຄົມເປື້ອນເລືອດຄາມືຢູ່, ເຂົ້າຕໍ່ສູ້ ປ້ອງກັນໂຕ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ຖືກຂ້າ.

ນິການຕົ້ງສະພາສົງຄາມຂຶ້ນຢູ່ກາງແຈ້ງຕໍ່ໜ້າຖຽງນານັ້ນເອງ ແລະຊາຍ ຊະລາຖືກນຳມາສະເໜີໂຕ.

ລາວອາຍຸ ສິຊຸ ປີ, ຮ່າງນ້ອຍຈ້ອຍແຫ້ງ ຫຼັງກ້ອມໜ້ອຍໜຶ່ງ ຝ່າມື ຫົ່ງ ສອງໃຫຍ່ຫົກປານການຫຸ. ຜົມບາງໆຂຶ້ນພໍ່ມະຍ້ອມມະແຍ່ມ ອ່ອນໆຄ້າຍຂົນຍົ້ວ ເປັດນ້ອຍບໍ່ທຸ້ມໜ້ງຫົວ. ຕາມຜິວໜ້ງສີແດງແຫ້ມແດດ ແລະ ແຫ້ວມີຮອຍຍຶດ ຕາມໃບໜ້າ ແລະ ລຳຄໍນັ້ນ ມີເສັ້ນເລືອດໂປ່ໃຫຍ່ ເຕັ້ນຍຶກໆ ຫລຸບລົງກ້ອງ ຄາງກະໄຕ ແລ້ວໄປພົ້ນອອກໃກ້ໆຂະໜັບ. ຢູ່ໃນຂົງເຂດນີ້ ລາວມີຊື່ສຽງວ່າ ເປັນຄົນຂີ້ຖີ ແລະ ເຂົ້າໜຸຍາກ.

ເພິ່ນເອົາລາວມາຢືນຢູ່ກາງທະຫານຍາມສີ່ຄົນ ຕໍ່ໜ້າໂຕະປະຈຳເຮືອນ ຄົວ ເຊິ່ງລາກອອກມາໃຊ້ຢູ່ທາງນອກ. ນາຍທະຫານຫ້າຄົນກັບນາຍພັນໂທນັ່ງ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ.

ນາຍພັນໂທເວົ້າເປັນພາສາຝະລັ່ງຢ່າງລ້ຽນໄຫລວ່າ:

" ພໍ່ເຖົ້າ ນິລົງ, ນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຮົາມາຢູ່ໜີ້, ພວກເຮົາໄດ້ ເຜິ່ງພາ ອາໄສເຈົ້າ, ຕະຫຼອດເວລາ ເຈົ້າເອື້ອອາລີຕໍ່ພວກເຮົາ ເອົາໃຈໃສ່ຫ່ວງໃຍ ທຸກຢ່າງ ແຕ່ວ່ານີ້ ເຈົ້າຖືກກ່າວຫາດ້ວຍໂທດຮ້າຍແຮງ. ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າ

ກັນໃຫ້ຈະແຈ້ງ. ບອກຄວາມຈິງມາດູວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມີບາດຢູ່ຫນ້າ ?"

ຈາຍຈຸລາ ບໍ່ຕອບ.

ນາຍພັນໂທເວົ້າຕໍ່:

" ຄວາມນິ່ງງຽບຂອງເຈົ້າເປັນໄພຕໍ່ໂຕເຈົ້າເອງດີ ພໍ່ຖ້າ ມີລີ ແຕ່ ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈົ້າຕອບຄຳຖາມຂ້ອຍ, ໄດ້ຍິນບໍ່ ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ແມ່ນໃຜ ສັ່ງ ຫານຄົນຂອງພວກເຮົາສອງຄົນ ຂຶ້ງຈາກສົບພົບຢູ່ໃກ້ໆກັບ ການແວເຣ ນີ້ເຈົ້າ ນີ ? "

" ແມ່ນ ຂ້ອຍເອງ "

ນາຍພັນໂທສະດຸ້ງ, ນິ່ດຈ້ຽງວ້ຽງໄປຄາວຫນຶ່ງ ຈ້ຽງຕາເບິ່ງນັກໂທດ.ພໍ່ຖ້າ ມີລີ ບໍ່ສະດຸ້ງສະເທືອນ ຫາຫາງເວົ້ຽະແບບຊາວນາ ແສງຕາຕົກຕ່ຳຄືກັບວ່າ ລາວພວມເວົ້າກັບຄຸນພໍ່. ສັ່ງຫນຶ່ງສັ່ງດຽວ ທີ່ຫມາຍບອກຄວາມຈຸນວາຍ ພາຍ ໃນກໍ່ຄື ການອຶນນ້ຳລາຍເອ້ືອກໆເປັນບາດດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມສຸມຄວມ, ຄືກັບວ່າຄໍຫອຍຂອງລາວຕິບຕັນເຂ້ົາຫມົດ.

ສະນາຈຸກຄອບຄົວຂອງພໍ່ເຖ້ົາຄື ຈ້ຽ ລຸກຊາຍ ລຸກໄພ ແລະ ຫຼານ ອິກ ສອງຄົນ ຢືນຢູ່ທາງຫຼັງປະມານສິບກ້າວ ຫ້ຽງໜົດໂຕແຂ້ງ ຕາຄ້ຽ ບໍ່ປາກ ບໍ່ ຕິ້ງ.

ນາຍພັນໂທເວົ້າຕໍ່:

" ເຈົ້າຮູ້ຄືກັນບໍ່ວ່າ ແມ່ນໃຜຂ້າທະຫານສິບຂ່າວຂອງກອງທັບພວກເຮົາ, ເຊ້ືງພົ້ນກັບຊາກສົບໄດ້ທຸກໆເຊ້ົາຢູ່ຕາມທົ່ງນາ ນັບໄດ້ເດ້ືອນໜຶ່ງນາແລ້ວ"

ຈາຍຈຸລາ ຕອບດ້ວຍຫ້ຽທີ່ເສ້ັຍເນ້ັຍ ແບບຄົນໃຈຫ້ຽນວ່າ:

" ແມ່ນ ຂ້ອຍ ! "

" ແມ່ນເຈົ້າເອງຫລະທີ່ຂ້າພວກເຂົ້າຫ້ຽງໜົດ ? "

" ເອ... ໜົດທຸກຄົນ ແມ່ນຂ້ອຍ "

" ເຈົ້າຜູ້ດຽວຫລະ ? "

" ເອ ຂ້ອຍຜັດຮອ "

" ເວົ້າມາເບິ່ງ ເຈົ້າເຮັດແນວໃດ ? "

ເທື່ອນີ້ ປະກົດວ່າຊາຍຊະລາຕົກຂະນ່ໍາໄປ ຄວາມຈໍ່ເປັນ ທີ່ຕ້ອງ ປາກ ເວົ້າດົນໆ ເຮັດໃຫລາວຫົມຫວຍຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດ ລາວເວົ້າອ້ອກໆອັກໆວ່າ:

" ຂອຍ ຊິຮູ້ຫວະ ? ກະເຮັດໄປຄືຈັ່ງເຫັນຫັ້ນແຫຼະ "

ນາຍພັນໂທ ເວົ້າຕື່ມ:

" ຂໍເຕືອນໄວ້ກ່ອນເດ ເຈົ້າຕ້ອງບອກຂ້ອຍໝົດທຸກຢ່າງ ເອົ້າລະຕັດສິນໃຈດຽວນີ້ໂລດ. ເຈົ້າລົງມືແນວໃດ ?"

ຊາຍຊະລາເສືອດແສງຕາທີ່ຫວ່ງໃຍໄປຫາສະມາຊິກຄອບຄົວທີ່ຄອງ ຄອຍ ຢ່າງໃຈຈົດຈໍ່ຢູ່ທາງຫຼັງ ລັ່ງເລຢູ່ຄາວໜຶ່ງກ່ອນ ແລະ ໃນທັນໃດ ລາວ ກໍ່ຕັດ ສິນໃຈ.

ຄືນໜຶ່ງ ຂ້ອຍກັບມາບ້ານ ເກືອບສິບໂມງ ແລ້ວຕິເບາະ... ມື້ຖັດ ມາ ທີ່ພວກເຈົ້າມາຢູ່ໜີ. ເຈົ້າ ແລະ ພວກທະຫານຂອງເຈົ້າຫັ້ນ ເຈ້ຈ...ເອົ້າ ເຟືອງແຫ້ງ ແລະ ງົ້ວແມ່ກັບແກະສອງໂຕຂອງຂ້ອຍ ແຕ່ເອົ້າເງິນໃຫ້ພຽງຫ້າ ສິບອັດ. ຂ້ອຍຄິດໄວ້ວ່າ: " ໃຫ້ພວກມັນເອົ້າໄປໂລດ ເອົ້າຫຼາຍທໍ່ໃດ ກູຊິ ຄິດບັນຊີຄືນ ". ແລ້ວ... ນອກຈາກນີ້ໃນໃຈຂ້ອຍພ້ໍ ມັນຍັງມີແນວອື່ນອີກ.. ຂ້ອຍຊິບອກເຈົ້າຫມົດ. ພ້ໍດີຕອນນັ້ນ ຂ້ອຍແນມເຫັນທະຫານມາພວກເຈົ້າ ຄົນ ໜຶ່ງ ມັນນັ່ງດຶດກ້ອກສະບາຍຢູ່ເທິງເຈົ້າຂ້ອຍ, ຈັ່ງຊັ້ນຂ້ອຍກໍ່ເລີຍໄປຈັບເອົ້າ ກ້ອງດາມຍາວ ຄອຍໆຈອບໄປທາງຫຼັງມັນ... ມັນບໍ່ໄດ້ຍິນຫຍັງເລີຍ ຊັ້ນ ຂ້ອຍກໍ່ເລີຍຕັດຫົວມັນ ບາດດຽວທໍ່ນັ້ນ ພ້ໍປາມຕົ້ນຮ້ອງເຂ້ົ້າ, ມັນທັນ ໄດ້ຮ້ອງ ຄວາມດຽວວ່າ " ໂອ້ຍ ! " ເຈົ້າໄປຊອກງົ້ມຫາສົບມັນໂລດ ຢູ່ພົ້ມ ຫນອງ ຫັ້ນລະ, ເຈົ້າຊິພົບມັນຢູ່ໃນໄຖ່ຖ້ານຫີນ ໂດຍມີກ້ອນຫີນຖ່ວງໄວ້.

" ຂ້ອຍມືຫົວຄິດຂັ້ນເອງ ຂ້ອຍເກັບເອົ້າເຄື່ອງຂອງທັ້ງຫມົດຂອງມັນ ນັ້ນ

ແຕ່ເກີບໂບກໄປຮອດໜອງກວ່ອມ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ເອົາໄປເຊື່ອງໄວ້ໃນ ເຕົາດິນ ເຜົາຖ່ານ ຫຼັງດິ່ນບ້ານພຸ້ນ. "

ຈາຍຈະລາມິດໄປ ພວກນາຍທະຫານ ຕົກຂະມ່າງົ່ງງັນ ແລະ ແນນເບິ່ງ ໜ້າກັນ. ການສົນສວນດຳເນີນຕໍ່ໄປ, ແລະຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນ ໄດ້ຟັງ:

ເມື່ອການຄາຕະກຳເທື່ອນັ້ນສຳເລັດລຸລ່ວງໄປ ຈາຍຈະລາກໍ່ຄຶດຮ່ຳຢູ່ ແຕ່ ຢ່າງດຽວຄື: " ຂ້າພວກປຸ້ນເຈຍ ". ລາວກຽດຊັງພວກເຂົາ ດ້ວຍ ຄວາມ ອາຄາດທີ່ຟັງເລິກ ແລະ ຮຸນແຮງ ຕາມປະສາຊາວນາຂີ້ຕົກມັກໄດ້ ແຕ່ກໍ່ມີນ້ຳ ໃຈຮັກຊາດ. ລາວເກີດມີຄວາມຄິດອັນນີ້ ຄິດ່ງໄດ້ບອກນັ້ນແລ້ວ ລາວ ລໍຖ້າ ບໍ່ເທົ່າໃດມື້.

ເພິ່ນປ່ອຍໃຫ້ລາວຫຽວອອກ ຫຽວເຂົ້າໄດ້ຢ່າງເສລີຕາມໃຈມັກ ຕາບໃດ ທີ່ລາວຍັງສະແດງຕົວນອບນ້ອມ, ເອື່ອຍອາລີ ແລະ ເຊື່ອຟັງຜູ້ພິຊິດ. ແຕ່ທຸກ ທຸກແລ້ວ ລາວກໍ່ເຫັນພວກທະຫານສົ່ງຂ່າວອອກປະຕິບັດໜ້າທີ່. ແລ້ວມາຮອດ ຄືນໜຶ່ງ ລາວກໍ່ອອກໄປ ຫຼັງຈາກໄດ້ຍິນຊື່ບ້ານທີ່ພວກທະຫານມາຈຸ່ໄປ ແລະ ພາຍຫຼັງທີ່ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ພາສາເຢຽລະມັນບາງຄຳທີ່ຈຳເປັນໃຊ້ໃນການພົວພັນ ຮັບໃຊ ພວກທະຫານແລ້ວ.

ລາວອອກຈາກດິ່ນບ້ານ, ລອດເຂົ້າໃນປ່າ ໄປຫາເຕົາເຜົາຖ່ານ ໜ້ໝ ເຂົ້າໄປຕາມອຸໂມງດິ່ນຮອດກົ້ນເຕົາ ຫຼັງຈາກຄົ້ນເອົາເຄື່ອງນຸ່ງເກົ່າຂອງ ຄົນ ຕາຍມາໄດ້ ກໍ່ສຸບໃສ່ຕົວເອງ.

ຈາກນັ້ນ ລາວຈຶ່ງອອກມາເລາະລຽບຍ່າງດ້ອມໆຢູ່ແຄມທົ່ງນາ, ໝູບ ເລືອໄປຕາມຄູຄັນນາ ຫັ່ງຫວຽງຫູຟັງສຽງທຸກຢ່າງດ້ວຍຄວາມລະແວດລະວັງ, ພ້ປາມພ້ວມຜົກຈ້ອບຍິງສັດ.

ເມື່ອເຖິງເວລາອັນສົມຄວນ ລາວຈຶ່ງຫຍັບເຂົ້າມາມ່ຳຖະໜົນ, ລ້ຽ້ອມຕົວ ຢູ່ໃນພຸ້ມໄມ້, ລໍຖ້າອີກຕໍ່ໄປ. ໃນທີ່ສຸດ ປະມານທ່ຽງຄືນ ສຽງຕີນມ້າ ແລ່ນ

ຫອບກໍ່ດັ້ງມາຕາມໜ້າດິນແນ່ນຂອງຖະໜົນ, ຊາຍຊະລາແນບຫູລົງກັບພື້ນດິນ ເພື່ອຟັງໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ມີຄົນຂີ່ມ້າພຽງຄົນດຽວ ແລະ ລາວກຽມຕົວລົ້ມມືທັນທີ.

ທະຫານຢຽລະມັນເລັ່ງມ້າຫອບມາພ້ອມດ້ວຍຄຳສັ່ງດ່ວນໃນຖົງ, ເຂົາ ນຸ່ງໄປໜ້າ ແສງຕາວ່ອງໄວ ແລະ ຫູລະແວດລະວັງສຽງທຸກຢ່າງ, ຍັງອີກ ປະມານສິບກ້າວ ເຂົາກໍ່ຈະມາຮອດບ່ອນພໍ່ຖ້ຳລັ້ຢູ່. ພໍ່ຖ້ຳ ນິລົ ອີລາກ ອີ ເລືອອອກມາສູ່ຖະໜົນ ທັ້ງຮ້ອງຄາງວ່າ: " ຣິນຝ ! ຣິນຝ ! ຊ່ວຍແດ ຊ່ວຍແດ ! " ບຸລຸດຂີ່ມ້າດຶງມ້າຢຸດ ເຂົາແນມເຫັນຄົນຢຽລະມັນ ທ່າທາງ ກະ ຕືດກະຕອບ, ເຊື່ອແຈບໃຈວ່າຜູ້ກຽວໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ເຂົາຈຶ່ງລົງຈາກຫຼັງມ້າ ແລ່ວຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ໂດຍບໍ່ສົງໄສຫຍັງ ແລະ ເມື່ອເຂົາກົ້ມຫົວລົງເບິ່ງ - ຊາຍແປກໜ້ານັ້ນ ເຂົາກໍ່ຮູ້ສຶກວ່າມີສິ່ງແຫຼ້ມຄົມແທງສຽບເຂົ້າກາງທ້ອງ.ເຂົາ ລົ້ມຟຸບລົງໂດຍບໍ່ມີອາການຫໍ່ລະນາມ ມືແຕະຈັກດົ້ນບັດໆຂັ້ນສຸດທ້າຍແຮງໆ ເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ຖ້ຳຊາວນອກນັ້ງກໍ່ລຸກຂຶ້ນ, ຍົ້ມແຍ້ມດ້ວຍຄວາມພໍ່ໃຈ ຢູ່ລຶກໆຕາມແບບຊາວນາ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ໝຳໃຈຍິ່ງຂຶ້ນ ລາວຈຶ່ງປາດຄໍ່ຊາກ ສົບ ແລ່ວລາກແກ່ໄປເຖິງຮ້ອງແລ່ວໂຍນລົງໄປ.

ມ້າຢືນລໍ່ຖ້າຜູ້ເປັນເຈ້ົ້າຂອງນັ້ນຢູ່ນິ່ງໆ, ພໍ່ຖ້ຳ ນິລົ ໂດດຂຶ້ນອ້ານແລ່ວ ຕີ້ມ້າອອກແລ່ນຜ່າທົ່ງນາໄປທັນທີ.

ຊົ່ວໂມງໜຶ່ງຕໍ່ມາ ລາວເຫັນທະຫານມ້າຢຽລະມັນອີກສອງຄົນຍ່າງຮຽງ ກັນມາ ນຸ່ງໜ້າສູ່ຄາຍ, ລາວດຶ່ງໄປຫາພວກເຂົາ ແລະ ຮ້ອງວ່າ: " ຣິນ ຝ ! " ຊາວປຸ່ງດເຊຍຫ້ັງສອງປ່ອຍໃຫ້ລາວຫຍັບເຂົ້ານ່ໃກ້ໆ, ເຫັນ - ເຄື່ອງແບບຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສົງໄສໃດໆ.ຊາຍຊະລາໜຸບໄປໃສ່ພວກເຂົາ ພ້ປານ ລຸກປືນໃຫຍ່ ຝາດຟັນຜູ້ໜຶ່ງລົ້ມລົງດ້ວຍດາບ ແລະ ຍິງອີກຜູ້ໜຶ່ງດ້ວຍປືນສັ້ນ.

ຈາກນັ້ນ ລາວກໍ່ປາດຄໍ່ນາ, ນາຂອງພວກຢຽລະມັນນັ້ນແຫຼ ! ແລ່ວ ລາວກໍ່ກັບນາຍັງເຕົ້າດິນຢ່າງນິ່ງຽບ ເອົ້ານ້ໍາໄປເຊື່ອງໄວ້ແຈຊຸໂມງບ່ອນມືດ

ມືດ. ລາວແກ້ເຄື່ອງແບບທະຫານອອກມ້ຽນ ເອົາເສື້ອຜ້າເກົ່າຂາດຈຸດ ເດີນ ມາໃສ່ ແລ້ວກັບມານອນຫລັບໂກນຢູ່ເທິງຕຽງນອນ ຈົນຮຸ່ງເຊົ້າ.

ຕະຫຼອດເວລາສີ່ມື້ ລາວບໍ່ອອກຈາກເຮືອນເລີຍ ລໍຖ້າໃຫ້ການສືບ ສວນ ຜ່ານພົ້ນໄປ. ພໍຮອດມື້ທີ່ຫ້າ ລາວກໍ່ອອກໄປຂາຫະຫານສອງຄົນດ້ວຍກົນລະຍຸດ ອັນດຽວກັນ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ຊາຍຊະລາກໍ່ບໍ່ຄິດລະເມີດຈາກເລື່ອງນີ້ໄດ. ທຸກໆ ຄືນ ລາວອອກເລາະລຽບ ຫຽວຜະຈົນໄພ ລາວຫມັ່ນສັງຫານພວກປະຊຸດເຊຍຢູ່ ບ່ອນຫນຶ່ງ ລາວຫມັ່ນຊໍ້ລັດການພວກເຂົ້າຢູ່ບ່ອນໃຫມ, ລາວຂົ້ນາຜ່າທົ່ງນາທີ່ ເປ່ົາແປນ ພາຍໃຕ້ແສງເດືອນ ເສາະສະແຫວງຫາຫະຫານເຢຍລະມັນທີ່ຫຼົງ ໜ. ລາວກາຍເປັນນັກລ່ານະມຸດໄປແລ້ວ. ເມື່ອເຮັດວຽກສໍ່າເລັດ ຊາຍຊະ ລາຈົ່ງກັບຄືນໄປຫາເຕົ່າດິນເຜົ່າຖ່ານ ຂຸດເຊື່ອງມາ ແລະ ເຄື່ອງແບບ ທະ ຫານໄວ້.

ໃກ້ໆຫ່ຽງ ດ້ວຍທ່າທີສະຫງົບສະຫງ່ຽມ ລາວຫອບເຟ້ືອງ ແລະ ຫ້ວມ້ໍ ໄປໃຫ້ມາທີ່ເຊື່ອງໄວ້ຢູ່ໃນອຸໂມງເຕົ່າດິນ, ເກືອມັນໃຫ້ມື່ນສົມໃຈ ຫັງນີ້ ເພື່ອ ຊົມໃຊ້ຊຸ່ງງ່ານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນ.

ແຕ່ກ່ອນມື້ອັນຫນຶ່ງ ຊາຍຄົນຫນຶ່ງໃນຈໍ່ພວກທີ່ຖືກລາວຫຼອນໂຈມຕີຄອຍຕິດ ຕາມຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ໃຊ້ດາບຟັນຫນ້າລາວຫນຶ່ງບາດເປັນແຜ ເລືອດ ໄຫລ. ເຖິງປານນັ້ນ ເຖ້ົາຊາວນາກໍ່ຍັງຂ້າພວກມັນໄດ້ສອງຄົນ ! ລາວ ກັບ ຄືນມາ, ເອົ້ານ້ໍາໄປເຊ່ືອງ ແລະ ນ່ຽງເຄື່ອງຈຸດເກົ່າຄືນ, ແຕ່ວ່ລາ ເດີນ ທາງກັບນັ້ນ ລາວຮູ້ສຶກອ່ອນເພ້ຍຫຼາຍ, ຈັ່ງຊັ້ນຈົ່ງນ້ັງໄປຮອດແຕ່ຄອກມ້ໍ ບໍ່ ສາມາດເລື່ອໄປຮອດເຮືອນໄດ.

ນ້ີຜູ້ໄປພົ້ລາວນອນຈົມກອງເລືອດຢູ່ໃນກອງເຟ້ືອງ...

× × ×

ເມື່ອເລົ່າສຸດ ລາວເງີຍຫົວຂັ້ນທັນທີ ແນມເບິ່ງພວກນາຍທະຫານຢ່ຽລະ
ນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມທະນົງໃຈ.

ນາຍພັນໂທດຶງໜວດໄປມາແລ້ວຖາມຂັ້ນວ່າ:

" ບໍ່ມີຫຍັງເວົ້າຕົ້ມເບາະ ? "

" ບໍ່, ບໍ່ມີຫຍັງຕົ້ມ, ບັນຊີກົກຕ້ອງແລ້ວ ຂ້ອຍຂ້າໄປ ๑๒, ບໍ່ຫລຸດບໍ່ລົ້ມ
ນັ້ນ. "

" ບັດນີ້ ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຊິຕ້ອງຕາຍ ? "

" ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂໍຄວາມເມດຕາປານີນຳເຈົ້າ "

" ເຈົ້າເຄີຍເປັນທະຫານບໍ່ ? "

" ເອີ ເຄີຍໄປຕີເສິກດົນມາແລ້ວ ແລ້ວກໍແມ່ນພວກເຈົ້ານີ້ແລ້ວຂ້າພໍ່ຂອງ
ຂ້ອຍ ທີ່ເປັນທະຫານຂອງອົງຈັກກະພັດທີ່ໜຶ່ງ ຍັງບໍ່ນັບນັກ ຟຣັ່ງຊິ ລູກຊາຍ
ຫລ້າຂ້ອຍ ເຊິ່ງພວກເຈົ້າຂ້າຫ່າງເດືອນແລ້ວນີ້ ຢູ່ໃກ້ໆ ເອເວີຫັ້ນອີກ. ຂ້ອ
ເປັນຫມີ່ເຈົ້າຢູ່ ແຕ່ບັດນີ້ຊຳລະສະສາງກັນແລ້ວ, ຫມົດຫມີ່ຫມົດສິ້ນກັນ."

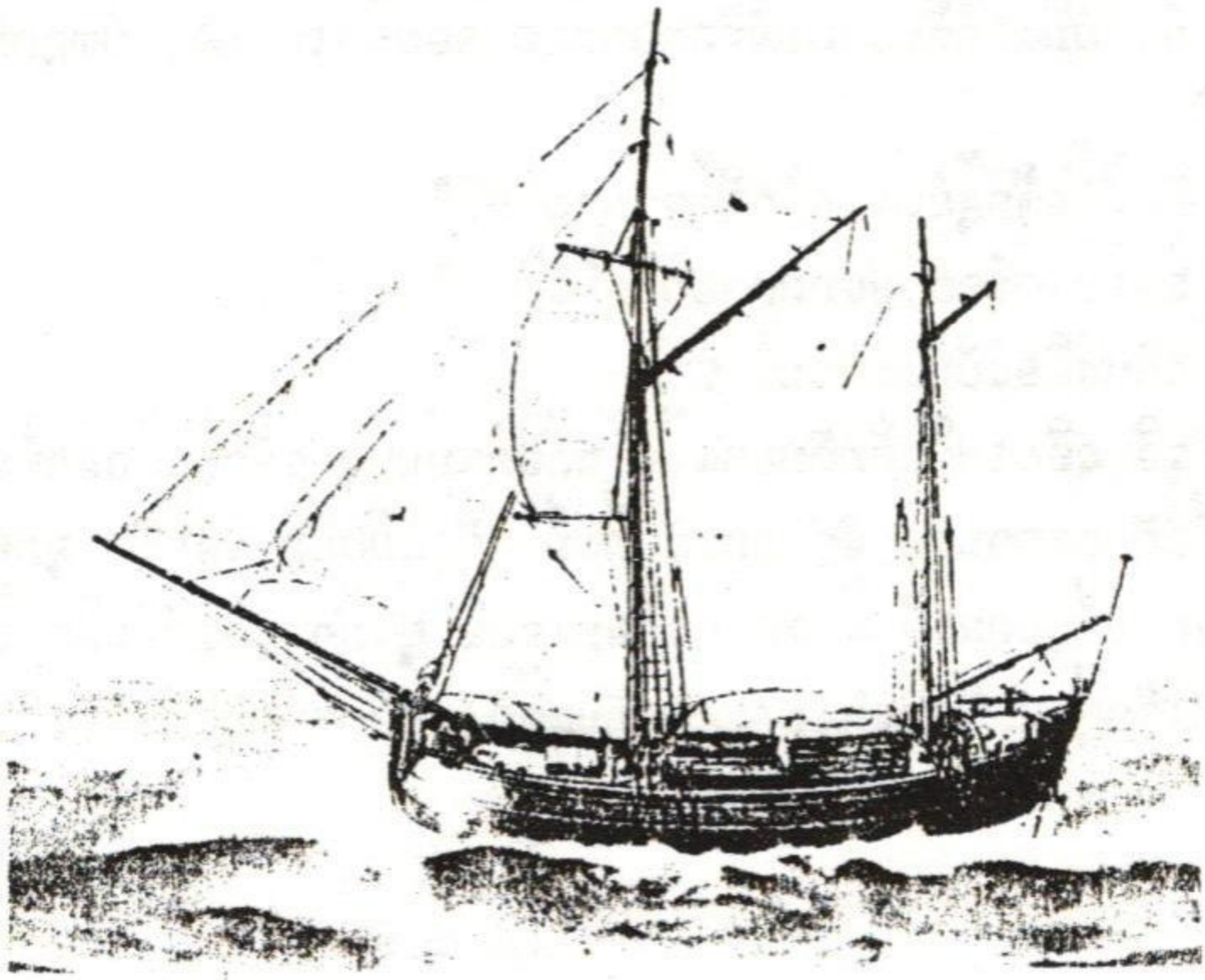

ສອງສະຫາຍເກົ່າ

ແປໂດຍ: ຫຸມພັນ

ນະຄອນ ປາຣີ ຖືກປິດລ້ອມ ປະສົບຄວາມອຶດຫິວ ແລະ ຄວາມຫາຍະນະ ທົ່ວປວງ. ຫາມີກາຈອກຈະຈັບແປເຮືອນກໍ່ບໍ່ມີ ສັດເລັກສັດນ້ອຍຕາມຫໍ່ ລະບາຍ ຕ່າງໆກໍ່ຄ່ອຍສາບສູນໄປ. ຜູ້ຄົນກິນທຸກອັນທີ່ພໍກິນໄດ້.

ຮຸ່ງອະລຸນແສງສະຫວ່າງຂອງມື້ໜຶ່ງຂອງເດືອນມັງກອນ ຂະນະ ທີ່ທ່ານ ມໍຣິດໂຊ ເອົາມືຈົກຖົ່ວໂສ້ງເຄື່ອງແບບທະຫານຂອງທ່ານ ຍ່າງທ່ຽວຫຼິ້ນ ຕາມ ທາງຫຼວງສາຍໜຶ່ງ ມອ່ກເມືອງ ທ່ານກໍ່ເລີຍມາພົບເພື່ອນເກົ່າຂອງທ່ານທີ່ທ່ານ ຍັງຈຳໄດ້ດີ ອັນຮັກໃຫທ່ານຕ່ອງຢຸດຢືນທັນທີ. ແມ່ນທ່ານໂຊວາດ ເຊີ ເຄີຍຮູ້ຈັກມັກຄຸ້ນກັນທີ່ແຄມນ້ຳມາກ່ອນແລ້ວ.

ສະໄໝກ່ອນສົງຄາມ ແຕ່ລະວັນອາທິດ ທ່ານ ມໍຣິດໂຊ ເຄີຍລູກແຕ່ເຊົ້າ ມືໜຶ່ງຈັບເອົາຄັນເບັດໄມ້ປ່ອງຂອງທ່ານ ແລະ ອີກມືໜຶ່ງຈັບເອົາເປັບເຫຼັກ ເຄື່ອບຂົ້ນໃສ່ຫລັງ ແລ້ວກໍ່ຂົ້ນລົດໄຟໄປສາຍ ອ່າກຊ້ຽງຕີ ລົງທີ່ ໂກລົມແລ້ວ ກໍ່ຍ່າງໄປຫາດ່ວນ ນາຮົ່ງ. ເມື່ອໄປເຖິງແຫ່ງໃນຝັນຂອງທ່ານນັ້ນແລ້ວ ທ່ານ ກໍ່ເລີ່ມຕົກເບັດດ້ວຍຄວາມດູດດື່ມ ແລະ ຄວາມເປັນສຸກໃຈ ຈົນຮອດ ຍາມຕາ ເວັນຄ່ຳມືດຈຶ່ງຕາ.

ແລະ ທຸກໆອາທິດທີ່ທ່ານມາຫັ້ນ ທ່ານກໍ່ພົບຄົນຜູ້ໜຶ່ງນ້ອຍຕ່ຳສີໜ້າ ມັນ ເປັດ ແລະ ສົດຊື່ນສະເໜີ ເພື່ນຜູ້ນັ້ນຄືທ່ານ ໂຊວາດ ພໍ່ຄ້າເຄື່ອງຍ່ອຍ ຢູ່ ຖະໜົນ ໂນເຕີຣດາມດີ ໂລແຮັດ ເຊິ່ງກໍ່ເປັນພານເບັດ ຜູ້ດູດດື່ມບໍ່ຕ່ຳແຕ່ມ

ແກ່ທ່ານເລີຍຄືກັນ ທ່ານສອງຄົນພາກັນນັ່ງຮຽງຂ້າງກັນ ແຕ່ລະເທື່ອກິນເວລາ ເປັນເດືອນ ມີເບື້ອງໜຶ່ງຖືເບັດ ກິນຢ່ອນລົງໄກວນ້ຳໄປໆມາໆ. ດັ່ງນີ້ເອງທີ່ ທ່ານທັງສອງໄດ້ເລີ່ມແຮກໝາຍເອົາກັນເປັນເພື່ອນສະໜິດສະໜົມ ຮັກ ແພງກັນ.

ມື້ລາງມື້ເຊົ້າເຈົ້າບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າຫຍັງນຳກັນເລີຍ ແຕ່ກໍ ລາງມື້ພັດ ລົມກັນ ເອົາແທ້ເອົາວ່າ ແຕ່ເຊົ້າເຈົ້າກໍ່ເຂົ້າຈິດເຂົ້າໃຈກັນເປັນຢ່າງດີ ໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງ ເວົ້າຫຍັງອອກມາກໍ່ໄດ້. ພ້ອມທັງມີລົດມາ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຄ້າຍຄືກັນ

ຕົກລະດູບານໃໝ່ມາຂອງມື້ໜຶ່ງ ປະມານສິບໂມງເຊົ້າ, ເມື່ອແສງແດດ ອຸ່ນອ່ອນສອງແສງເປັນປະກາຍ ມາໃສ່ກາງຫລັງຂອງສອງເຖົ້າທີ່ນັ່ງ ຮຽງກັນ ແນມເບິ່ງທ່ອຍເບັດທີ່ຮ່ອຍໆເຄື່ອນໄປຕາມກະແສນ້ຳ ທ່ານ ມໍ່ຣິດໂຊ ກໍ່ເວົ້າ ອອກມາບາງຄັ້ງບາງຄາວວ່າ:

" ໃຢ ! ຈັ່ງແມ່ນອິບອຸ່ນວິເສດອີຫຼີເນາະ "

ແລ້ວທ່ານ ໂຊວາດ ກໍ່ຍົ້ມອອກມາໂດຍທີ່ບໍ່ພົ້ກແສງຕາອອກຈາກທ່ອຍເບັດ ເຊັ່ນກັນວ່າ:

" ບໍ່ມີອັນໃດປຽບປານໄດ້ເລີຍ "

ເທົ່ານີ້ກໍ່ພໍ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງສອງເຂົ້າໃຈກັນ ແລະ ມັບຖືເຊື່ອງກັນແລະກັນ.

ຮອດລະດູໃບໄມ້ຮ່ວງໂຮຍມາ, ເມື່ອອັດສະດົງລົງຄອຍ ທ້ອງຟ້າແສດສົ້ວ ແດງເຮື່ອເໝືອນດັ່ງແປວໄຟ ສະທ້ອນໃສ່ກະແສນ້ຳ ເຮັດໃຫ້ເກີດມີສີສັນ - ເຮືອງເຮື່ອ ສະໂທຍກົ້ງໄປມາ ມາຕາມຄື້ນຟອງຂອງນ້ຳ ແລະ ເມື່ອໃບໄມ້ ກາຍເປັນສີເຫຼືອງ ແລະ ສັ່ນຍົກໆແກ່ວງຕົ້ວໄປມາ ເໝືອນດັ່ງມັນກຽມ ເຂົ້າ ລະດູໜາວເຢັນທີ່ກຳລັງຍັບເຂົ້າມາຊັກໄຊ ທ່ານ ໂຊວາດ ກໍ່ເວົ້າກັບ ທ່ານ ມໍ່ຣິດໂຊ ວ່າ:

" ຈັ່ງແມ່ນອາດໜາວອາດຕາອີຫຼີເນາະ ? "

ແລ້ວທ່ານ ມໍ່ຣິດໂຊ ກໍ່ຕອບດ້ວຍຄວາມຊື່ນປິຕິຫົວໃຈວ່າ:

" ດີກວ່າຢູ່ຖະຫນົນຫຼວງຂອງຕົວເມືອງລະບໍ, ແມ່ນຕ໋ວ ? "

ເມື່ອທັງສອງຄົນມາພົ້ນ ເຊິ່ງຕາງກໍ່ຕົກຢູ່ໃນສະພາບແຕກຕາງກັນພໍໃຜພໍມັນ ເຂົາເຈົ້າກໍ່ຫລຸບເຂົ້າໃສ່ຈັບມືຖືແຂນກັນແຫນນ ແລະ ເຕົ້ງ. ທານ ໂຊວາດ ເວົ້າອອກມາວ່າ:

" ນ້ັແຫຼະ ເຫດການ "

ທ່ານ ນ໋ຣິດໂຊ ຫນ້າຕາແຫ້ງແຫ່ວ ຄາງອອກມາວ່າ:

" ລືກຫຍັງນ໋ນ ຈັ່ງແມ່ນນ໋ງາມຍາມດີທ໋ຳອິດຂອງປີ໋ຫຼ "

ທ້ອງຟ້າປອດໂປ່ງ, ສີຄາມ ເຕັມໄປດ້ວຍສີ່ແສງ. ທັງສອງພາກັນ ຍ່າງ ຮຸ່ງຂາງກັນໄປ ຕາງຄົນກໍ່ຕາງໃຊ້ຄວາມຄິດ ແລະ ເສ້ົາໃຈ. ຄາວ ໜ໋ຶ່ງ ທານ ນ໋ຣິດໂຊ ກໍ່ເວ້ົາຂ໋ນວ່າ:

" ແລ້ວການ໋ກເບ໋ດເຮ໋ົາ ຈັ່ງໃດລະ ? ຈັ່ງແມ່ນຄິດຮອດມັນ "

ທ່ານ ໂຊວາດຖາມວ່າ:

" ຍາມໃດເຮ໋ົາຈ໋ໄດ້ໄປອ໋ກ ? "

ທັງສອງພາກັນຍ່າງເຂ້ົາຮ້ານກາເຟ ແລະ ດ໋ມຄົນລະຈອກ ແລ້ວກໍ່ພາກັນ ຍ່າງຕໍ່ ຄາວໜ໋ຶ່ງທ່ານ ນ໋ຣິດໂຊ ກໍ່ຊຸທ່ານຂ໋ນວ່າ:

" ຮວາຍ ! ເອ໋ົາຜ້ົາກັນຈັກເປ໋ກເບາະ ? "

" ຕາມໃຈ "

ແລ້ວທັງສອງກໍ່ພາກັນເຂ້ົາຮ້ານເຫ້ົາແວ້ງ.

ກວ່ົາຈະອອກຈ໋ກຮ້ານເຫ້ົານ້ັ້ນ ທັງສອງກໍ່ມ໋ອາການ໋ນເມ໋ົາຈັກໜ່ອຍ - ເພາະທ້ອງເຕ໋ມແຕ່ເຫ້ົາ. ອາກາດດ໋ຫຼາຍ ສາຍລ໋ມອ່ອນພັດມາ ເຮ໋ັດໃຫ ທັງ ສອງມ໋ແຮງ. ທັນໃດ ທ່ານໂຊວາດ ເລ໋ຍຢຸດ ແລ້ວກໍ່ເວ້ົາຂ໋ນວ່າ:

" ບາ ! ໄປກັນດ໋ເບາະ ? "

" ໄປໃສ ? "

" ໄປ໋ກເບ໋ດ "

" ທາງໃດ ? "

" ກໍ່ໄປທີ່ດອນເກົ່າຂອງພວກເຮົາລະຕິ ປ້ອນແນວຫນ້າຂອງຝະລັ່ງ ຕັ້ງຢູ່ ແຖວໆ ໂກລົມ ຫັ້ນແຫຼະ. ເຮົາຮູ້ຈັກພັ້ນເອກ ດຸຍມູແລ້ວ ດີ ແນນອນ ລາວ ຕ້ອງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາຜ່ານໄປໄດ. "

ທ່ານ ນິຣິດໂຊ ສັ່ນຂົ້ນຫົວ ດ້ວຍຄວາມຢ້ານໄປ.

" ຕົກລົງ ຂ້ອຍຈະກັບມາດຽວນີ້ "

ທັ້ງສອງແຍກກັນໄປເອົາຄົນເບັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທຸກຢ່າງ. ອີກ ຊົ່ວ ໂມງຕໍ່ມາ ເຂົ້າເຈົ້າຄ່ອຍໆ ຄ່ອຍຍ່າງ ຄ່ຽງຂ້າງກັນໄປຕາມທາງຫຼວງສາຍໃຫຍ່ ອີກ ເທື່ອຫນຶ່ງ ຕາງຄົນຕາງກໍ່ຍ້ົມອອກມາດ້ວຍຄວາມສົດຊື່ນ ເພາະມີຫນ້ົງສື ອະນຸ ຍາດໄປໄດ້ຄົບຖ້ວນ. ພໍ່ຮອດເວລາສິບເອັດໂມງ ເຂົ້າເຈົ້າກໍ່ ກາຍປ້ອນແນວ ຫນ້າ ມາຮອດ ໂກລົມ ທີ່ເປ້ົາປ່ຽວ ແລະ ຖ້ົມປະລະໄລ ຂ້ານ ໂກລົມ ນັ້ນ ມາ ທັ້ງສອງກໍ່ມາຮອດສວນອະຫຼຸນນ້ອຍໆແຫ່ງຫນຶ່ງທີ່ເນ້ົາຢູ່ຮົດໄປຈຸແຄມ ນ້ຳ ແຊມ. ເຊ້ົາໆຫນ້າຂອງເຂົ້າເຈົ້າກໍ່ມີບ້ານ ອາກຊ້ົວຕີ ເຊ້ົາປະກົດວ່າ ໄຮ່ ວ້ົນຍາມ. ໂນນສູງ ອ້ໍເກ້ົາ ແລະ ຊ້ານມ້ົວ ເປັນຈຸດສູງຄວບຄຸມແຫ່ງ ດ້ັງ ກ່າວນັ້ນໄວ້ທັ້ງຫມົດ. ທ້ົ່ງກ້ວ້າງທີ່ເນ້ົ່ງຢູ່ຮົດຈົນໄປ ເຖ້ົ່ງ ນ້ົ່ງແຕ ນັ້ນ ເປ້ົ່າ ຫວ່າງ ບ້ໍ່ມີຫຍ້ົ່ງນອກຈ້ົ່ງກແຕ່ຕ້ົ່ນຫມ່ົ່ງກ່ັນທີ່ຍ້ົ່ງແຕ່ຮ່ົ່ງ ແລະ ດ້ົ່ນສີໂຫມ່ົ່ງໆທ້ໍ່ ນັ້ນ.

ທ່ານ ໂຊວາດ ເອ້ົ່ງມ້ົ່ຊ້ົ່ນເມ້ົ່ອທ້ໍ່ເນ້ົ່ນສູງ ແລ້ວເວ້ົ່າວ່າ:

" ພວກເຍຍລະມັນ ຢູ່ຫັ້ນແຫຼະ "

ແລ້ວທັ້ງສອງກໍ່ຮູ້ສ້ົກກະວ້ົນກະວາຍຫົວໃຈ ເນ້ົ່ອງຈ້ົ່ກຄວາມເປ້ົ່າປ່ຽວ - ຂອງທ້ອງທ້ົ່ນັ້ນ.

ພວກເຍຍລະມັນວ່າຕ ພວກເຂ້ົ່າເຈ້ົ່າບ້ໍ່ເຄ້ົ່ຍໄດ້ເຫັນຫນ້ົ່າພວກມັນຈ້ົ່ກເທ້ົ່ອ ດ້ົ່ກ ແຕ່ກໍ່ຮູ້ສ້ົ່ກວ່າ ພວກມັນໄດ້ມ້ົ່ອ້ອນຕ້ົ່ອນ ປ້ົ່ກ ມ້ົ່ໄດ້ເຄ້ົ່ອນ ຫນ້ົ່ງ ແລ້ວ, ພວກມັນໄດ້ກໍ່ກ່ຳທ່ຳເຂ້ົ່ນ ສ້ົ່ງຄວາມຍ້ອຍຍ້ັບແກ່ປະເທດຊ້ົ່ກ ຝະລັ່ງ

ປຸ້ນສະດົມ ເຂັ້ນຂ້າຜູ້ຄົນ ອະນະເລິດ ແລະ ຈົ່ງອິດທິລິດ. ແລ້ວຄວາມ ຢ້ານ ກົວແບບການເຊື່ອຖືປະປົນກັບຄວາມຄຽດແຄ້ນກຽດຊັງ ກໍ່ມີແກ່ຈາດທີ່ບໍ່ເຄີຍ ຮູ້ ຈັກ ແລະ ທີ່ໄຊດັ່ງກ່າວນັ້ນທັນທີ.

ທ່ານ ນໍຣິດໂຊ ພຶມພໍາອອກມາວ່າ :

" ຮວາຍ ! ຖ້າພວກເຮົາພົບພວກມັນຈະວ່າຈັ່ງໃດ ? "

ທ່ານ ໂຊວາດ ກໍ່ຕອບແບບທີ່ຫາຄວາມຕອບແບບວາດຂອງຄົນປ່າຣີ ວ່າ:

" ເຍີ ! ເອົາຈົມປ່າໃຫ້ພວກມັນກິນທໍ່ນັ້ນແລ້ວ "

ແນວໃດກໍ່ດີ ເຂົ້າເຈົ້າກໍ່ຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກປ່ຽວໃຈ ສີ່ຢ້ານໆວ່າດໃດ ວ່າດ ໜຶ່ງ ຈາກຄວາມປ່ຽວພ່ອຍ ແລະ ງຽບນິ່ດຂອງແຖບນັ້ນ.

ໃນທີ່ສຸດ ທ່ານ ໂຊວາດ ກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນໂລດວ່າ:

" ໄປ ! ແຕ່ລ່ຽລະວັງເອົາ "

ເຂົ້າເຈົ້າພາກັນ ຫມອບໆຄ່ານໆ ລັບໆລ້ຽ ໄປຕາມພຸ່ມເຄືອອະຫງ່ຳດ້ວຍ ຄວາມລະມັດລະວັງ - ຈັກຫມອຍ ເຂົ້າເຈົ້າກໍ່ເລີ່ຍໄປເຖິງຕອນດິ່ນ ຫວ່າງ ປ່າສະຈາກຕົ້ນໄມ້ໃດໆ ທັ້ງສອງພາກັນ ຜູດຜ່າດແລ່ນໃຫ້ຫວ໋ດ ແລ້ວກໍ່ ຕົກໃສ ປ່າອ້ໍແລ່ນນ້ຳ. ທ່ານ ນໍຣິດໂຊ ເອົາຫູແປະໃສ່ດິ່ນ ເພື່ອຟັງເບິ່ງວ່າ ມີ ສຽງ ບາດຕິນນາທາງນີ້ບໍ ? ບໍ່ມີສຽງຫຍັງເລີ່ຍ ຈົ່ງພາກັນເລີ່ນລົ່ງມືຕົກຜັດ ດ້ວຍ ຄວາມດຸດັ່ນ.

ຕໍ່ຫນ້າຂອງເຂົ້າເຈົ້ານັ້ນ ກໍ່ມີຄອນ ນາຮອງ ທີ່ຖືກຖົ່ມປະລະໄລ ແລະກົ້ງ ບັ່ງເຂົ້າເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເຫັນຝ່າກໃນ. ມີຮ່ອມນ້ອຍໆຫລັງໜຶ່ງເຄີຍເປັນຮ້ານ ອາ ຫານ ແຕ່ດຽວນີ້ຖືກປົດປະຕູ ເຫມ້ອນດັ່ງວ່າຖືກຖົ່ມມາໄດ້ໜຶ່ງປີ້ຈ້ອນແລ້ວ.

ທ່ານ ໂຊວາດ ໄດ້ປ່າ ຄຸຈົ່ງ ໂຕໜຶ່ງກ່ອນ ຕໍ່ມາຈັກຫມອຍ ທ່ານ ນໍຣິດ ໂຊ ກໍ່ໄດ້ໂຕທີ່ສອງ ແລ້ວສຸດົ່ນກໍ່ສຸຣິດເບັດຂຶ້ນ ໄດ້ປ່າເລີ່ຍໆ ປະກົດວ່າຫມານ ເອົາແທ້ເອົາວ່າ.

ທັ້ງສອງເອົາປ່າເຂົ້າຂອງຕາຫນ່າງ ຈຸ່ມລົ່ງປ່ຽນຕົນຂອງເຂົ້າເຈົ້າ.

ຄວາມສຸກສົດຊື່ນ ປະກົດວ່າເກີດຂຶ້ນຢ່າງຖ້ວນລົ້ນຫົວໃຈແກ່ເຜົ່ອທັງສອງ ອັນ ແມ່ນຄວາມສຸກທີ່ເກີດມາຈາກຄວາມມັກເກົ່າແກ່ທີ່ຖືກສັ່ຍໄປ ແລ້ວໄດ ມັນກັບ ຄືນມາ.

ແສງພະອາທິດ ທີ່ໃຫ້ຄວາມອຸ່ນ ສ່ອງສ່ອງມາຕໍ່ໃສ່ບ່າໄຫຼ່ຂອງເຂົ້າເຈົ້າ. ເຮັດໃຫ້ທັງສອງມີຄວາມນ່ວມ ແລະ ຄວາມສຸກເຫຼືອຄະນານັບ. ເຂົ້າເຈົ້າ ບໍ່ ໄດ້ຍິນສຽງຫຍັງ ບໍ່ຟັງຫຍັງ ບໍ່ລ່ຳໄລນຳໂລກອີ່ຫຍັງເລີຍ ເຂົ້າເຈົ້າເມົ້າ ມຳ ລັນເບັດເຂົ້າເຈົ້າເຍ້ືອງດຽວ.

ຈັກໜ້ອຍ ສຽງດັງແບບໜູດັບຕັບໄໝ້ ເໜືອນດັ່ງວ່າມັນພຸມາແຕ່ພື້ນດິນ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ສະເນືອນໄປທົ່ວບໍ່ລິເວນ. ມັນແມ່ນສຽງປືນໃຫຍ່.

ທ່ານ ນໍຣິດໂຊ ງວາກໜ້າມາແນມໄປທາງຮົ່ມຝັ່ງທາງດ້ານຊ້າຍມື ເຫັນ ໂນນພູ ວານເລຮຽງ ພໍ່ເປັນເງົາດຳຄ້ຶກມືກ ມີໜ້ວຍາວຕິດນົກອິນຊີ ປັກເຈ່ົ່ນ ເຫ້ົ່ນຢູ່ ມີຄວັນໄຟກຸ່ນຫ້ົ່ນ ອັນສະແດງວ່າ ສັ່ງຫາພົ່ນອາຍມັດຈຸລາມຂອງ ມັນ ອອກມາ. ອີກບໍ່ພໍ່ຄາວ ມັນກໍ່ຄ່ອຍອອກມາອີກລູກໜຶ່ງເປັນລູກທີ່ສອງ ແລະ ຕໍ່ ມາກໍ່ເປັນລູກທີ່ສາມ ທີ່ສ່ ຈົ່ນເຮັດໃຫ້ທັງໜ້ວຍພູ ປົກຄຸມດ້ວຍເຟ້ືອສີຂາວ.

ທ່ານ ໂຊວາດ ຍົກໄຫຼ່ຂຶ້ນບາດໜຶ່ງ ພ້ອມທັງເວ້ົ້າວ່າ:

" ເບິ່ງແມ ພວກມັນເລ່ີມອີກ "

ທ່ານ ນໍຣິດໂຊ ທີ່ເມົ້າແຕ່ແນມໜ້ອຍເບ້ົ ຂອງທ່ານ ເຊ່ົ່ງກຳລັ່ງປ່ໍລ້ຫລຸບປ ລ້ຫລຸບຢູ່ ເລ້ຍເກີດຄວາມໂມໂຫຂຶ້ນໃສ່ພວກທີ່ເປັນຄູ່ສົ່ງຄາມນຳກັນວ່າ:

" ຈະຕ້ອງໂງ່ງ່າວຈົ່ນເຖ່ົ່ງຂັ້ນຂ້ານ້ັນຮົ່ນແທງກັນຈັ່ງຊ້ັ້ວ ? "

ແລ້ວທ່ານ ໂຊວາດ ກໍ່ເສີມຕໍ່ວ່າ:

" ຮ້ายກວ່າເດຍລະສານອ້ຳ "

ທ່ານ ນໍຣິດໂຊ ທີ່ສົ່ງຫາກໍ່ຊ້ົ່ດໄດ້ປ່າເກ້ົ່ດນ້ົ່ນໂຕໜຶ່ງ ເລ້ຍເວ້ົ້າອອກວ່າ:

" ເອ ມັນກໍ່ຈະມ້ີເສ້ົ່ກຢູ່ເລ້ອຍໆຈັ່ງຊ້ັ້ແຫ້ະ ຕາບໃດຍັ່ງມ້ີລັດຖະບານຢູ່ "

ທ່ານ ໂຊວາດ ຕ້ານຂ້ົ້ນວ່າ:

" ສາທາລະນະລັດ ບໍ່ໄດ້ປະກາດສົງຄາມເລີຍ... "

ທ່ານ ໂນຣິດໂຊ ຕັດບົດວ່າ:

" ເວລາມີເຈົ້າຊີວິດ ພວກເຮົາມີເສີກຢູ່ພາຍນອກ ບາດມີລາຊະອານາ-ຈັກແລ້ວພວກເຮົາມີເສີກຢູ່ພາຍໃນ "

ທັງສອງຄຸຍກັນ ປະປົນໄປເຖິງເລື່ອງໃຫຍ່ການເມືອງ ດ້ວຍເຫດຜົນຂອງຄົນທີ່ຂາວສະອາດ ອ່ອນຫວານ ແລະ ຂາດລະດັບ ແຕ່ກໍ່ເປັນເອກະພາບ ກັນໃນຈຸດທີ່ວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ມີວິດສະຫຼະຈັກເທື່ອເລີຍ. ທີ່ເນີນພູ ວານເລຮຽງ ປືນໃຫຍ່ກໍ່ລັ່ນສຽງສະເທືອນຟ້າສະເທືອນດິນຢູ່ບໍ່ຂາດ ສິ່ງລູກຫມາກປືຂອງມັນ ໄປທຳລາຍເຮືອນຂອງພວກຝະລັ່ງ ບົດຈົກຊີວິດຄົນ ຊີວິດສັດ ສະກັດກັ້ນຄວາມໄຝ່ຝັນ ຄວາມຊື່ນບານທີ່ລອງລອຍຢູ່ ຄວາມສຸກທີ່ຜູ້ຄົນຫວັງ ຈົກນາງໃນຫມາກຫົວໃຈຂອງຜູ້ເປັນຍິງ ຂອງຜູ້ເປັນສາວ ຂອງຜູ້ເປັນແມ ຢູ່ເບື້ອງພຸ້ນ ໃນປະເທດອິນພຸ້ນ ດ້ວຍຄວາມລະຫົນຂົ້ນຂົ້ນ ທີ່ບໍ່ມີສຽງສຸດ.

" ມັນແມ່ນຊີວິດ " ທ່ານ ໂຊວາດ ວ່າຂຶ້ນ.

" ວ່າແມ່ນຄວາມຕາຍຈະຖືກຕ້ອງກວ່າ " ທ່ານ ນໍຣິດໂຊ. ທັງວ່າທັງຫົວ.

ແຕ່ທັງສອງຕ້ອງຕົ້ນຕະຫນົກຕົກໃຈແຮງ ເມື່ອຮູ້ສຶກວ່າມີຄົນຍ່າງມາ ທາງເບື້ອງຫລັງ. ເຂົາເຈົ້າຫຼຽວຫນ້າໄປເບິ່ງ, ກໍ່ເຫັນມີຄົນສີ່ຄົນໃຫຍ່ທີ່ກຳລັງ ນຳຫມວດເຄົ້າສູ່ຄົນ ນຸ່ງເຄື່ອງປານຂອຍໃຊ້ລັກຫນີ ແລະ ຖືຫມວກແກັບພຽງເອົາປີ້ນຈົ່ມາໃສ່ແບບເຜົ້າຂົນ.

ຄົນເບັດທັງສອງ ຫລຸດຈາກມ້ ຄ່ອຍໆຈົ່ມລົງໄປໃນນ້ຳ, ໃນອຶດບໍ່ທໍ່ໃດ ວິນາທີ່ຕໍ່ມາ, ເຂົາເຈົ້າກໍ່ຖືກຈັບ ມັດ ຈຸກຫລັງໄປຂ້ຳໃນເຮືອ ແລ້ວກໍ່ນຳເອົາໄປຍັງດອນ. ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງເຮືອນດັ່ງກ່າວທີ່ເຂົາເຈົ້າຄິດວ່າຖືກປະໃຫ - ເປັນຮ້າງນັ້ນ. ມີຫະຫານເຍຍລະມັນ ປະມານຊາວຄົນ. ຫະຫານບັກຫນຶ່ງ - ຮ້າງໃຫຍ່ ມີອົມສຸກສຸຍ-ສຸບກອກໃຫຍ່ເຮັດດ້ວຍດິນຂາວ ນັ່ງຂາລາບຕັ່ງ ອີ່ຢູ່

ຖາມສອງເຖ້າເປັນພາສາຝະລັ່ງດີເລີດວ່າ:

" ລັ່ງໃດທ່ານທັ້ງສອງ ຕົກເບັດໄດ້ດີຢູ່ບໍ ? "

ເວລານັ້ນ ທະຫານບັກຫນຶ່ງອົດສາຫົວເອົາຂອງປາມາປົ້ງໄວ້ນໍ ປາຍຕົ້ນ ຂອງມັນ. ບັກເຍຍລະມັນຫົວອອກມາພ້ອມທັ້ງເວົ້າວ່າ:

" ເຍີ... ເຍີ... ເຍີ.... ເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ຮ້າຍຫນໍ ແຕ່ມັນກ່ຽວ ກັບເລື່ອງອື່ນ. ຟັງຂ້ອຍໃຫ້ດີ ແລະ ຢ່າຊຸກອັ່ງຫຍັງຫຼາຍ ສຳລັບຂ້ອຍແລ້ວ - ພວກເຈົ້າເປັນສອດແນມ ທີ່ຖືກສົ່ງມາ ຕິດຕາມພວກຂ້ອຍ. ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຈັບ ພວກເຈົ້າ ແລະ ຍິງພວກເຈົ້າຖິ້ມ. ພວກເຈົ້າຮັດຕາງຕົວ ມາຕົກເບັດ - ເພື່ອປົກປິດແຜນການຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍ່ເລີຍຕົກມາຢູ່ໃນ ກຳມືຂອງຂ້ອຍ. ກໍ່ຊ່າງຫົວພວກເຈົ້າ ເພາະມັນແມ່ນຍາມສົງຄາມ... ແຕ່ວ່າໃນ ເມື່ອພວກເຈົ້າ ອອກມາຈາກປ່ອມແນວຫນ້າສຸດ ແມ່ນອນພວກເຈົ້າຕ້ອງມີ ສັນ ຍານລັບສັນຍານຜ່ານ... ບອກສັນຍານດັ່ງກ່າວນັ້ນມາໃຫ້ຂ້ອຍ ແລ້ວຂ້ອຍຈະ ໄຜ່ພວກເຈົ້າ.

ສອງສ່ຽວ ຢືນຫນ້າຮາດຢູ່ຄຽງຂ້າງກັນພ້ອມທັ້ງສັ່ນຍົກໆໄປທັ້ງຕົວ. ນາຍ ທະຫານເຍຍລະມັນເວົ້າຂົ້ນຕໍ່ວ່າ:

" ຈະບໍ່ມີໃຜຮູ້ຫຍັງເລີຍ ຄວາມລັບຈະລົບຫາຍໄປນຳພວກເຈົ້າ. ແຕ່ຄົ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດ ກໍ່ໄປເຖິງຄວາມຕາຍ ແລະ ດຽວນີ້ໂລດ. ເລືອກ ເອົາ ! "

ເຂົາເຈົ້າທັ້ງສອງຍັງຢືນກະດ້າງຢູ່ກັບທີ່ ໂດຍທີ່ບໍ່ເວົ້າບໍ່ຈາຫຍັງອອກມາ.

ນາຍທະຫານເຍຍລະມັນ ທີ່ຢູ່ໃນທ່າທີສະຫງົບປົກກະຕິ ເອົາມືດໍ່ໄປ ໃສ ແມ່ນ້ຳ ແລ້ວກໍ່ເວົ້າວ່າ: " ຄິດເບິ່ງວ່າອີກສາມາທິ ພວກເຈົ້າຈະຈົ່ມຢູ່ໃນພົ້ນ ນ້ຳນີ້. ໃນສາມາທິທີ່ນັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍ່ພົ້ນແມ່ ມີລຸກມີເມຍນຳເພົ້ນຕ່ວ "

ໂນນຟ ວ່ານເລຮຽນ ຍັງລະດົ້ນຍົ້ງບໍ່ຂາດ.

ພ່ານເບັດ ທັ້ງສອງຍັງຢືນກະດ້າງ ບໍ່ປາກບໍ່ຕົ້ງຄິເກົ່ຳ. ເຍຍລະມັນ ໃຫ້

ຄຳສັ່ງເປັນພາສາເຂົ້າເອງ. ແລ້ວມັນກໍ່ປ່ຽນບ່ອນນັ່ງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຢູ່ໃກ້ກັບ ນັກໂທດປ່ານໃດ. ແລ້ວທະຫານຫນຶ່ງໂຫຼ ກໍ່ພາກັນເຂົ້າມາລຽນແຖວ ປືນຄົບມືໃນທ່າພັກ.

ນັກເຍຍລະມັນ ເວົ້າຕໍ່:

" ຂອຍໃຫ້ເຈົ້າອີກຫນຶ່ງນາທີ ລຶ່ມສອງວິນາທີບໍ່ໄດ້ "

ຈັກຫນ່ອຍມັນກໍ່ຮີບລຸກຂຶ້ນມາເກາະເຂົ້າແຂນຂອງທ່ານ ມໍຣິດໂຊ ອອກໄປຫ່າງຈາກຫົ້ນຈັກຫນ່ອຍ ແລ້ວກໍ່ເວົ້ານຳທ່ານດ້ວຍສຽງຄ່ອຍໆວ່າ:

" ເວົ້ານາໄວ ສັນຍານຜ່ານ. ເພື່ອນຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຫຍັງນຳດອກແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ສຶກສົງສານພວກເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ "

ທ່ານ ມໍຣິດໂຊ ບໍ່ຕອບບໍ່ວ່າຫຍັງ.

ນັກເຍຍລະມັນ ກັບມາເອົາທ່ານ ໂຊວາດ ແລ້ວກໍ່ເວົ້ານຳ ທ່ານທຳນອງດຽວກັນນັ້ນ:

ທ່ານ ໂຊວາດ ກໍ່ບໍ່ຕອບບໍ່ເວົ້າຫຍັງເຊັ່ນກັນ.

ແລ້ວມັນກໍ່ໃຫ້ຄຳສັ່ງທັນທີ, ທະຫານໂຫຼຫນຶ່ງຂອງມັນ ຍົກປືນຈ້ຳບ່າ.

ແສງຕາຂອງທ່ານ ມໍຣິດໂຊ ເຫຼືອດແນມໄປເຫັນຂອງຕາຫນາງ ຢູ່ຫ່າງ-ຈາກທ່ານເອງບໍ່ພໍ່ທໍ່ໃດກາວ ເຊິ່ງໃນນັ້ນປາຍາງໂຕຍັງຕົ້ນດ້ອງແດ່ງຫາຍໃຈ ງາບໆຢູ່ ແລ້ວຄວາມຄ່ອຍໃຈກໍ່ເຂົ້າມາຄອບງຳເຖິງວ່າທ່ານຈະພະຍາ ຍາມ ແຂງໃຈໄວ້ປານໃດກໍ່ຕາມ ແຕ່ນ້ຳຕາຂອງທ່ານກໍ່ຍັງຍຶ່ງອອກມາຈາກເບ້ຳຕາ. ແລ້ວທ່ານກໍ່ພຶມພຳອອກມາວ່າ:

" ລາກ່ອນ ທ່ານ ໂຊວາດ "

ແລ້ວທ່ານ ໂຊວາດ ກໍ່ເວົ້າຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ:

". ລາກ່ອນ ທ່ານ ມໍຣິດໂຊ "

ທັງສອງຈັບມືກັນ ດ້ວຍຕົ້ນຕໍ້ສັ່ນສາຍຢ່າງທ້ານໆບໍ່ລົມທົ່ນບໍ່ໄດ້.

ນັກນາຍຮ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ: " ຍິງ " ແລ້ວປືນທັງສິບສອງກະບອກ ກໍ່ລັ່ນ

ພາບກັນເປັນສຽງດຽວ. ທ່ານໂຊວາດ ລົ້ມຂວ້ຳໜ້າລົງບາດດຽວ. ສ່ວນ ທ່ານ ນິຣິດໂຊ ທີ່ອ້ວນເນື້ອກາຍໃຫຍ່ແດ ກໍ່ບິດພຸ້ນ ໂຫງຍໜ້ກວ່າຈະ ລົ້ມຟຸບ ໃສ່ເພື່ອນຂອງທ່ານເອງ. ທ່ານຫງາຍໜ້າຂຶ້ນເມື່ອຟ້າ ສ່ວນເລືອດຂອງ ບຸກ ຄົນທັ້ງສອງກໍ່ເລີ່ນຟົດອອກມາຈາກເສື້ອຄໍປົດເຊິ່ງຖືກເຈາະຍ່ອຍເປັນຮູຈົກວ່ວ ວິກດ້ວຍລູກປືນທີ່ຕັບເອົ້ກ.

ບັກເຍຍລະມັນໃຫ້ຄຳສັ່ງອີກ ແລ້ວຄົນຂອງມັນກໍ່ແຕກແຖວກັບໄປ ພ້ອມທັ້ງ ກັບມາດ້ວຍສາຍເຊືອກ ແລະ ໜ່ວກຫີນ ເຊິ່ງພວກເຂົ້າເອົ້ານັດໃສ່ຕີນຜູ້ຕາຍ ແລ້ວກໍ່ຫ່ວນໄປແຄມນ້ຳ.

ໂນນພູ ວາມເລຮຽນ ຍັງບໍ່ຢຸດການຍິງ ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ວ່ທັ້ງໂນນພູ ມີ ຄວັນຟຸ້ມໜ່ວກໜ້ຍ ທະຫ່ານສອງຄົນນ່ຍ່ເອົ້າທ່ານ ນິຣິດໂຊ ຫ່ວງຕີ ແລະ ຫ່ວງຫົວ ແລ້ວກໍ່ແກວ່ງຕ່ວນແຮງລົງໄປນ້ຳ ເຮັດໃຫ້ມີສຽງດັ່ງ " ຕ່ວມ " ບ່ວດໜຶ່ງ. ແລະ ອີກສອງຄົນ ກໍ່ເຮັດຄືກັນກັບທ່ານ ໂຊວາດ ອັນເຮັດໃຫ້ດັ່ງ " ຕ່ວມ " ບ່ວດໜຶ່ງ ນ້ຳຟົ້ງຂຶ້ນເປັນປົກ ແລ້ວກໍ່ຈົມລົງໄປພ້ົນນ້ຳ ຕ່ວມ ຄວ່ວມຈ່ວງດ້ວງຂອງກ່ອນຫີນ ທີ່ມັດໃສ່ຕີນ. ນິເລືອດສີແດງຟຸ້ຂຶ້ນມາເລັກນ່ອຍ, ແລ້ວກໍ່ລ່ວຫ່ວຍໄປ.

ບັກນ່ວຍຮ່ອຍເຍຍລະມັນ ທີ່ນ່ທ່ທີ່ສະຫງ່ວບເຫນ່ືອນເດ່ືມ ເວ້ົ້າອອກ ມ່ວ ສຽງຄ່ອຍວ່ວ:

" ບ່ວດນ່ີ້ແມ່ນທ່ີ່ຂອງປ່ວ ບ່ວດນ່ັ້ນ່ວ "

ພ່ວຍຫລ່ວງມັນກັບເຂ້ົ້ານ່ວໃນເຮ່ືອນ ກໍ່ເລ່ີຍພ່ບເຫັນປ່ວດ່ັ້ນຢູ່ໃນຂ້ົ້ອງ ມັນ ຈ່ວຍ່ັ້ນມ່ວເບ່ົ້ງແລ້ວກ່ັ້ຍ່ັ້ນອອກມ່ວ.

" ວ່ິນແຮມ ! "

ທະຫ່ານບັກໜ່ົ້ງ ແລ່ນມ່ວຫ່ວ ມັນຖ່ັ້ນຂ້ົ້ອງປ່ວໃຫ້ທະຫ່ານບັກນ່ັ້ນ ພ້ອມທັ້ງ ເວ້ົ້າວ່ວ:

" ບ່ັດນ່ີ້ຈ່ັ້ນປ່ວໃນເວລ່ວທ່ີ່ນ່ັ້ນຍ່ັ້ງເປ່ັ້ນໆນ່ີ້ໃຫ້ກູ ຄ່ິຈະນ່ັ້ນແຂ້ວກູດ່ິ "

ແລ້ວນ່ັ້ນກໍ່ກ່ັ້ນໄປດູດກ່ວກຂອງນ່ັ້ນຢູ່ຄ່ິເກ່ົ້ວ.

ນາງສາວ ພິພິ

ແປໂດຍ: ດວງດ໊ອນ

ນາຍພັນຕີ ຜູ້ບັນຊາການຊາວ ປ່ຽດເຊຍ ຄື ທ່ານ ກົງດີ ຝາກສະແບກ ນັ່ງອ່ານຈົດໝາຍຢູ່ ໂດຍເອນຫລັງໃສ່ພະນັກຕັ່ງອັ້ນອວນໃຫຍ່ໜຸ້ມຜ້າພົມ, ສ່ວນ ຕີນສຸບເກີບໂບກ ຜາດໃສ່ແທ່ນ ຫີນອ່ອນໜ້າເຕົາຟົງ ບ່ອນຊຶ່ງເຫລັກດ໊ອຍ ເກີບຂອງເຂົາຊຸດເຈາະເປັນຮູເລິກໆສອງຮູ ແລະ ພວມໂກນເລິກເຂົ້າຕື່ນນຳ ໜຸ່ມນ້ຳ ນັບຕັ້ງແຕເຂົາເຂົ້ານາຄອບຄອງຫໍພາສາດ ອຸວິນ ໄດ້ສາມເດ໊ອນນານີ້.

ກາເຟອ່ອກອາຍຮ້ອນໆຈອກໜຶ່ງວາງຢູ່ເທິງໂຕະໄມ້ນ້ອຍຂາດຽວ, ໜ້າ ໂຕະເປ໊ອນດາງດາວຍ່ອນນ້ຳເຫລ້ຳ ມີຮ້ອຍໄໝແທບຈາກກ່ອກຢາ ຮ້ອຍປາດ ຊຸດຈາກປາຍມີດແຫລມຂອງນາຍທະຫານຜູ້ພິຊິດ ເຊິ່ງບາງເວລານາຢຸດແຫລມ ສ່ຳຢູ່ໜ້ານ ແລ້ວຂີດຮ້ອນຕົວເລກຫລືຮູບອັນໃດອັນໜຶ່ງໃສ່ໂຕະອັນງົດງາມ ວິ ຈິດ ຕາມຄວາມນັກຄວາມຝັນລ້ອຍໆຂອງເຂົາ.

ເມື່ອອ່ານຈົດໝາຍ ແລະ ໜັງສືພົມ ເປ່ຍລະມັນ ເຊິ່ງຄົນໄປສະນີ ປະ ຈຳກອງນຳມາໃຫ້ໜົດແລ້ວ ເຂົາກໍລຸກຂຶ້ນ ໂຍນຫ່ອນຟືນດິບໆສາມສີ່ຕ໊ອນ ໃສ່ ເຕົາໄຟ (ເພາະພວກອາຄຍາເຫລົ່ານີ້ຕັດຕ໊ອນໄມ້ເຫ໊ອເລັກເຫ໊ອໜ້ອຍ ຈາກຊຸ ທີຍາມ ນາຄ້ຽງໄຟຝົ່ງກັນແລ້ວ), ແລ້ວຈຶ່ງຫຍັບເຂົ້າໄປຢືນໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ.

ຟ້ານຕົກຫ່າໃຫຍ, ຕ້ຽວ່ານ່ານຟ້ານຂອງເຂດນ້ອກນ້ຽງ, ເບິ່ງພໍ່ປ່ານວ່າ ນິນີ ຢ້ຽໂທຖ້ອກເຫລ້ຽວມາ ເມ໊ດຝົນຫນ່າຕົບພໍ່ປ່ານຜ່ານ່ານ ຕ່ຽຍໆຝ່າທີ ປະກ໊ອບ ດ໊ອຍລ່ຽມເສ້ນ້ວຍ້ວງ. ມ້ນຕົກບໍ່ຂາດສ່ຽ, ຝົ້ງຈະຊ່ຽ ຖ໊ອນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ

ແມ່ນຝົນສະເພາະຂົງເຂດເມືອງຊຸອັງ ເຊິ່ງແຜ່ນດິນອ້ຳລົງເປັນຄ້ອງ ແຫ່ງ ຫນຶ່ງຂອງປະເທດຝະລັ່ງ.

ນາຍທະຫານແນມເບິ່ງດົນຫຍ້າທົ່ນ້ຳຖ້ວນເຫົ່ງຕົບ, ໄກອອກໄປ ຜູ້ນ ນ້ຳຫ້ວຍອ້ງແດນ ຍົ່ງຂຶ້ນ ແລະ ລົ້ນຕາຝັ່ງ, ຂະນະທີ່ເຂົ້າເຄາະ ແຜ່ນຫນາ ປ່ອງຢ້ຽມເປັນຈັງຫວະເພງວອນເຊີ ແຫ່ງເຂດລ່ອງແມ່ນ້ຳແຮ້ງ (Rhin) ຢູ່ນັ້ນ, ສຽງດັງບາດຫນຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າງວາກຄົນນາ, ແນນຜູ້ຮອງ ຂອງເຂົ້າ ນັ້ນເອງ: ຄິຫນຸ່ມຊຸມນາງແຫ່ງແຫນແວ້ງສະແຕ້ງ ຜູ້ນີ້ຊົ້ນຫຽບເຫົ່ງ ຮ່ອຍ ເອກ.

ນາຍພັນຕີເປັນບຸລຸດຮ່າງໃຫຍ່ ບ່າກ້ວ້າງ ຫນວດເຄົ້າຍາວ ຜົ້ງອອກປານ ໃບວີ ແຜ່ປົກຫນ້າເອິກ, ເຫັນຕົນຕົວໃຫຍ່ຂອງເຂົ້າຊ່ວ ເຮັດໃຫ້ຄິດເຫັນນົກ ຍຸງທະຫານ, ຍົກຍຸງທີ່ເຂົ້າຫ້ວງນາກ້ວງໃສ່ກ່ອງຄ້ວງຂອງເຂົ້ານັ້ນເອງ.ດວງ ຕາຂອງເຂົ້າເປັນສີຟ້າ ຈົ່ງເຢືອກເຢັນ ແລະ ນິ່ງວ່ອງຫວ່ານ, ແກ້ມ ເບ້ອງ ຫນຶ່ງມີຮ່ອຍດາບຈາກສົງຄາມ ໂອຕຣິດ, ເປັນທີ່ເລົ່າລືກັນວ່າ ເຂົ້າເປັນ ຄົນ ໃຈກ້ວ້າງຂວ້າງເຫົ່ງກັບເປັນນາຍທະຫານໃຈກ້າຫານ.

ຮ່ອຍເອກເປັນຄົນຮ້າງນ່ອຍ, ຫນ້າແດງອິ່ງຕິ່ງ, ຫ້ອງໂຮ່ນ ຮັດ ດ້ວຍ ເຊືອກຫນັງແຫນນໆ, ເຂົ້າມີຫນວດແຂວກີ້ ຕັດຫຽນຈ້ຳຫນັງ, ຖ້າວ່າ ຖືກ ແສງສະທ້ອນຈາກຈຸດໃດຈຸດຫນຶ່ງ ອາດຄິດວ່າແນນເສັ້ນລວດໄຟຟຸ້ນແລ່ວ, ໃບ ຫນ້າຂອງເຂົ້າພ່ຳປານວ່າຖືກຮຸກດ້ວຍຫາດຟົດສະຟໍ, ການທີ່ເສຍແຂວ ສອງ ເຫລັ້ນ ໃນຄືນນ່ອນຊຶ່ມຄຶກຄົ້ນຄືນຫນຶ່ງ ຈົ່ງກະໂຕເຂົ້າເອງບ່ຈ່ວ່າ ມັນເປັນໄປ ແນ່ໃດນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າປ້ຳຄ່ຳເວ້ົ້າຄ້ວງຟູ່ຟ້ອອກນາ ເຊິ່ງຜູ້ຟັງບ່ອາດ ເຂ້ົ້າ ໃຈໄດ້ສະເຫນີໄປ, ຫ້ວຂອງເຂົ້າລ້ານກຽງຢູ່ກະໂຕຈ່ອນຂ້ວັນຄ້ຫ້ວ ນັກບ້ວດ, ຂ່ອບຜົ້ນຫຍ່ອງເປັນ້ຍ່ອນແຍ້ມສີເຫລ້ືອງຄ່ຳເຫລ້ືອນໆ ຂັ້ນ້ອນ ຫນ້ົງຫ້ວລ້ານ ບ່ອນນ້ີ້ຂອງເຂົ້າໄວ້.

ຜູ້ບັນຊາການຈ້ບມືກັບເຂົ້າ ແລ້ວດົ້ນກ້າວຟ້ົ້ນຈ່ອກບາດດຽວ (ນ້ັນເປັນ

ຈອກທີ່ຫົກນັບແຕ່ເຊົ້ານາ) ຫົວຮັບຟັງລາຍງານຈາກຜູ້ຮອງກ່ຽວກັບອຸປັດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໃນລະຫວ່າງເຂົ້າຮັບຫນ້າທີ່, ຈາກນັ້ນ ຄົນຫົວສອງກໍຫຍັບເຂົ້າໃກ້ໆ ປ່ອງຢ້ຽມ ຫົວລົງຄວາມເຫັນ ພ້ອມກັນວ່າ ບໍ່ແນ່ນເລື່ອງນ່ວນ. ຜູ້ບັນຊາການ ເປັນຄົນງຸ່ຍສະຫງົ່ບ, ນິ້ວກະເບຍຖ້າຢູ່ບ່ານ, ປັບຕົວເອງເຂົ້າກັບ ສະພາບ ການທຸກຢ່າງ ແຕ່ຫານ້ອຍເອກ ເຊິ່ງເປັນຄົນນັກນ່ວນ, ຈອນເຈົ້າຊູ້, ນັກ ຫລິ້ນແສ່ພານ້ສາວນ້ອຍລ້ຳຄານຫົນຫວ່ານແຮງທີ່ນ່າອັດຕຸ້ຍົ້ງຕົ້ນເອງຢູ່ຕ້ຶ້ງ ສາມ ເດືອນ, ໃຈຊື່ວິດຮັກສາພົນມະຈົນຢ່າງຈ່ຳໃຈຢູ່ໃນປ່ອນທີ່ຫ່າງໄກ ສອກຫລີກ ແນວນ້ີ.

ເນ້ືອນ້ີຜູ້ນາເຄາະປະຕູ, ຜູ້ບັນຊາການຮ້ອງບອກໄຂເຂ້ົານາ, ຈາຍຄົນ ຫນ້ຶ ເຊ່ິງເປັນລູກນ້ອງພົນທະຫານຂອງເພ້ືນນ້ັນເອງປະກົດຕ້ົວຕ້ົ່ປ່າກ ປະຕູ ຫົວລາຍງານວ່າ ການທ້ົ່ເຂ້ົາສະເຫນ້ີຕ້ົວນ້ີ ກ່ໍພຽງເພ້ືອແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຄາບ ເຂ້ົາສ່ວາຍໄດ້ກະກຽມຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງກິນເຂ້ົາ, ຫົວສອງພົບຫນ້າພ້ໍຕານາຍທະຫານຈ້ົນຮ້ອງລ້ົ້ງນ້ານ້ອກ ສ່ານຄົນຄ: ຮ້ອຍໂທ ອ້ົດໂຕ ເດ ໂກດສະລ້ົ້ງ, ຮ້ອຍຕ້ົສອງຄົນ ຄ ຟ້ົ້ຈ້ົ ໂນບ້ວກ ກ້ົບນ້ານກ້ົ (Marguis) ອ້ົນເຮ້ົ້ມເປ້ຍອ້ົກ, ບຸ້ນຸ້ນ ນ້ອຍ ພ້ົ້ມສ້ົ້ຄ ນ້ົ້ໂສທະນ້ົ້ງຕ້ົ້ວ ໂນໂທຣ້ົ້ຍແລະຂ້ົ້ຽວ.

ນັບແຕ່ເຂ້ົ້ານ້ານ້ຢູ່ປະເທດຝ້ະລ້ົ້ງນ້ົ້ ພ້ວກຫມູ່ນ້ົ້ແຕ່ເຮ້ົ້ນເຂ້ົ້ານ້ວ່ານ ສ້ານ້ປ້ີ ເທ້ົ່ານ້ັ້ນ. ຊ້ົ້ຣ້ົ ຮ້ົ ຮ້ົ ເກ້ົດຂ້ົ້ນ້ຍ້ອນ້ຮູ້ບ້ຮ້ານ້ວ້ອນ້ແ້ອ້ນ ຄ້ົ້ວ້ານ້ໆ ອ້ານ້ດ້ວ້ໍ ວ້ານ້ ໃສ່ເສ້ືອ້ຈ້ອ້ນ້ຮ້ົ ໄ້ວ້ທ້ານ້ໃ້ນ, ໃ້ບ້ທ້ານ້ານ້ ນ້ົ້ທ້ນ້ວ້ດ້ຍ້ອ້ນ້ແ້ຍ້ມ້ພ້ໍ້ແ້ນ້ມ ເ້ຕ້ົ້ນ ແ້ລ້ະ ໂ້ດ້ຍ້ສ້ະ້ເ້ພ້ໍ້ະ້ກ້ໍ້ແ້ນ້ມ້ຄ້ວ້ານ້ຈ້ົ້ນ້ເ້ດ້ຍ້ໃ້ນ້ກ້ານ້ສ້ະ້ແ້ດ້ງ້ຄ້ວ້ານ້ຫ້ນ້ົ້ນ ປ້ະ ຫ້ນ້ານ້ດ້ຢ້ຽ້ດ້ຫ້ຍ້ານ້ສ້ົ້ບ້ພ້ະ້ສ້ົ້ດ ແ້ລ້ະ ສ້ົ້ບ້ພ້ະ້ສ້ົ້ງ້ອ້ອ້ກ້ນ້ານ້ໃ້ນ້ທຸ້ກ້ໆ ອ້ະ້ນ້ະ ໂ້ດ້ຍ້ໃ້ຊ້ ສ້ຳ້ນ້ວ້ນ້ພ້ານ້ສ້ານ້ຝ້ະ້ລ້ົ້ງ້ວ້ານ້: ປ້ີ,ປ້ີ, ບ້ະ (fi,fi,donc) ເ້ຊ້ົ່ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ ພ້ົ້ນ້ສ້ຽ້ງ້ອ້ອ້ກ້ນ້ານ້ດ້ົ້ວ້ຟຸ້້ດ້ອ້ຍ້ໆ.

ຫ້ອ້ງ້ກ້ິນ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ໃ້ນ້ພ້ານ້ສ້ານ້ດຸ້້ຈ້ິນ ເ້ປ້ັນ້ຫ້ອ້ງ້ຍ້ານ້ວ້ໂ້ອ້ໂ້ຖ້ງ້ສ້ະ້ຫ້ວ້ານ້ດ້ານ້ ຈ້ົ່ງ

ຝາແອ່ນແກ້ວໃສແບບບູຮານຖືກລຸກປົ້ນແຕກຮ່ານເປັນຮູບດາວກະຈາຍ ແລະຜ້າ ພົ້ນຂອງຊາວຝະລັ່ງເຖົ້າທີ່ຖືກດາບຟັນຂາດສ່ວຍ ຈົນບາງບ່ອນຢ່ອນຍານລົງມາ, ຫົ້ງໜົດນີ້ແມ່ນສັນຍານສະແດງອອກເຖິງການຮັດວຽກຂອງສາວ ຟີຟີ ໃນເວ ລາເຂົ້າຫ່ວາງຈາກການງານ.

ຢູ່ຕາມຝາ ມີຮູບສະມາຊິກຄອບຄົວຢູ່ສາມຮູບ, ຄົນໜຶ່ງເປັນນັກຮົບ ໃສ່ ເຄື່ອງເກາະເຫລັກ, ເຈົ້າລາຊາຄະນະ ແລະປະຫານ ຖືກໜົດດາບກອກຍາວ ຮັດດ້ວຍດິນກະເບື້ອງ, ສ່ວນອີກຮູບໜຶ່ງຢູ່ໃນຂອບຄຳຕິກສີ ເປັນຮູບ ແມ່ຍິງ ໜ້າອົກແຄບຄົນໜຶ່ງຖືກແຕ່ນໜວດສອງແງ່ມດ້ວຍຖ່ານໄມ້, ຫ້ວາງອວດອົ່ງ ຫະນົງຕົວ.

ການກິນເຂົ້າສວາຍຂອງພວກນາຍທະຫານ ດຳເນີນໄປຢ່າງງຽບໆ ພາຍ ໃນຫ້ອງທີ່ມີຮອຍບ້ວງເຜ ມີດົ້ນຍອນຝົນຫ້ວາໃຫຍ່ ແລະ ເສົ້າໝອງ ຍອນລັກ ສະນະຜູປະລາໄຊຂອງມັນ, ຂະໜາດວ່າ ພໍ້ະປູ່ກ້ຳແກ້ທີ່ຮັດດ້ວຍ ໄມ້ແຊມ ນັ້ນ (ເປີເປ໊ອນ) ປ່ານພົ້ນດິນໃນຮ້ານເຫລົ້າ.

ຫລັງຈາກກິນເຂົ້າແລ້ວ ກໍແມ່ນການດູດຢາພັກຜ່ອນ, ພວກເຂົາເລີ້ມ ດື່ມ ເຫລົ້າກັນ ແລະ ຄຶກັນກັບທຸກໆມື້ນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາເວົ້າຮອດຄວາມ ລຳຄານ ຫົນຫວຍ. ແກ້ວເຫລົ້າໂກຍັກ ແລະ ເຫລົ້າຫວານແນວອື່ນໆ ຜ່ານຈາກມືໜຶ່ງ ສູ່ມືໜຶ່ງ, ຫົ້ງໝົດພວກເຂົານັ່ງເຫົ້ງຢູ່ຕົ້ງເຫົ້ຍຈ້ຳແລ້ວຈ້ຳອີກ, ໃຈແຈປາກ ຄາບຫ້ດກົ້ງໆຕ່ຳຈາກຕ້ຳດິນເຜົ້າຫ້ານສີສົ້ງພ້ະລວດກະລາດ ຄືວ່າຢາກ ລ້ ລວງຊາວ ອົດຕົ້ງໃຕ.

ພໍແຕ່ຈອກເປົ່າ ພວກເຂົາກໍພ້ານກັນຖອກເຫລົ້າໃສ່ໃຫ້ເຕັມດ້ວຍ ຫ້ານ້ານ ເມື້ອຍລ້ານ້ອນແຮງ. ແຕ່ສາວ ຟີຟີ ນັ້ນຮັດຈອກໃນມືຕົນເອງແຕກຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລ້ວຫະຫານດົນໜຶ່ງເອົາກໍ່ຍົນໜ່ວຍໃໝ່ໃຫ້ນັ້ນທີ.

ໝອກຄວັນຢ່ານໜຶ່ງຂ້ວງລອຍກຸ້ມປົກຄຸມຫົວພວກເຂົາ ເບິ່ງຄ້າຍໆກັບວ່າ ພວກເຂົາພວມຈົ້ມດົ້ງຢູ່ໃນຄວາມມ້ານ້ອຫລັບໄຫລ ແລະ ເສົ້າໝອງ ຢ່າງ

ຫນຶ່ງ ພາຍໃນໂຮງໃຫລ້ານິດອິນຄິນຂອງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ນິຫຍັງເຮັດແຫ່ງນີ້.

ແຕ່ທັນໃດນັ້ນ ທ່ານບາຮ໊ງ ກໍລຸກຄາດລາດຂຶ້ນ, ຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຕ່ານເຮັດ ໃຫ້ເຂົ້າໂມໂທຈົນສັ່ນ. ເຂົ້າປະຕິຍານວ່າ: "ໃນນາມພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ເປັນ ແນວນີ້ຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ, ຕ້ອງເຮັດແນວໃດແນວຫນຶ່ງ ~~ໃນທີ່ສຸດ~~!"

ຮອຍໂທ ອິດໂຕ ແລະ ຮອຍຕິ ຟຣິຊ ຈາວເຢຍລະນັນແຫ ພ້ອມກັນຕອບ ວ່າ: "ແມ່ນຫຍັງ ທ່ານກັບແຕ່ນ?"

ເຂົ້າຄິດຊົ່ງຢູ່ຄາວຫນຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່ວ່າ: "ແມ່ນຫຍັງຕ່ໍ? ໂຢ້ວ! ເຮົາ ວ່າຄວນຈັດບຸນຈັກເທື່ອ ຖ້າຜູ້ພັນເພິ່ນຕັ້ນດີນໍ."

ພັນຕີດ໊ງກອກອອກຈາກປາກ: "ບຸນຫຍັງ ກັບແຕ່ນ?"

ທ່ານບາຮ໊ງ ຫຍັບເຂົ້າໄປຫາ: "ຜູ້ພັນ, ເຮົາຊິຮັບພາລະເລ້ືອງຫ້ວງຫນ້ົ ເອງ, ເຮົາຊິສົ່ງ "ລີເດີ້ວ" ໄປຊຸອັ້ງ (Rouen) ເອົ້າຜູ້ສາວນາ, ເຮົາຊຸຈັກປ່ອນໄປເອົ້າ, ຢູ່ຫ້ວງພ້ີພວກເຮົາກໍກຽມພ້ານ້ໍາແລ້ວຖ້ວ, ພວກ ເຮົາມ້ີທຸກຢ່ວງແລ້ວ, ເຮັດແນວນ້ີ ຢ່ວງຫນ້ອຍຄ່ໍານ້ີພວກເຮົາກະຊ້ືນວນ ກັນ ຕ້ືນ."

ທ່ານກ໊ງດີ ຟ້ວກສະແບກ ຍ້ົກບ່ໍາໄຫລ່ຫ້ວງຍ້ັນ: "ເຈ້ົາປ່ຽວແລ້ວຫວ່ະ!"

ແຕ່ນ້ວຍທະຫ້ານຫນ້ົດທຸກຄົນລຸກຂ້ຶນ ຫຸ້ມນ້ໍາໃສ່ຫ້ວຫນ້ໍາຫ້ວງອຸ້ນວ່ອນວ່ໍ : "ໃຫ້ກັບແຕ່ນຈັດການເຫ້ວະນ້ໍາຜູ້ພັນ, ເຫ ົ້ໍາຊ້ືຕ້ວຍແລ້ວເດ ຢູ່ຫນ້ົ."

ໃນທ້ີສຸດ ຜູ້ບັນຊ້ໍາການກ໊ຍ້ົນຍ່ອນ: "ເອ້ີ ເຮັດໂລດ" ເຂົ້າບ່ອກແລ້ວໃນ ທັນທ້ີທັນໃດນ້ັ້ນ ທ່ານບາຮ໊ງ ກ໊ສ່ົ ງ "ລີເດ້ີວ" ມ້ໍາ. ເຂົ້າຜູ້ນ້ີເປັນນ້ວຍ ທະຫ້ານຊ້ືນຜູ້ນ້ອຍ ເຊ ົ່ໍ ບ່ໍເຄ້ີຍນ້ີໃຜເຫ ັ້ນຮ່ອຍຍ ັ້ນ ຂ່ອງເຂົ້າ ແຕ່ເປັນຜູ້ປະຕ ິ ັ ດ ຄ ໍ ່ າສ ົ ່ ງ ຂ ່ ອງ ພ ວ ກ ນ ວ ຍ ສ ໍ ່ າ ເ ລ ັ ດ ໄ ປ ຢ ່ ວ ງ ໂ ສ ຕ ວ ຍ ບ ່ ໍ ວ ່ ໍ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ ຄ ໍ ່ າ ສ ົ ່ ງ ແ ນ ວ ໃ ດ .

ເຂົ້າຢ້ືນຖ ໍ ່ ານ ັ ຮ ັ ບ ຄ ໍ ່ າ ສ ົ ່ ງ ຈ າ ກ ທ ່ ານ ບ າ ຮ ົ ້ ງ ດ ວ ຍ ສ ີ ທ ນ ້ ໍ ່ ານ ເ ສ ຍ ເ ນ ີ ຍ ຈ ່ ໍ ານ ້ ັ ນ ກ ໍ ອ ອ ກ ໄ ປ . ປ ະ ນ ່ ານ ທ ່ ານ ນ ່ ໍ ານ ້ ໍ ່ ານ ທ ້ ີ ຕ ່ ໍ ນ ໍ ່ ານ ້ ໍ ່ ານ ~~ ~~ ~~

ໂຕແກ່ແລ່ນຫອບໄປ.

ປະກົດວ່າ ບໍ່ພໍຄາວ ອາລົມສົດຊື່ນຕົ້ນຕາຢ່າງຫນຶ່ງບັງເກີດຂຶ້ນໃນຫົວ ຄິດ ຈິດໃຈຂອງຫມົດທຸກຄົນ, ການພັກຜ່ອນແບບອ່ອນເປຍເພຍແຮງກັບຟື້ນຕົ້ນຂຶ້ນ, ໃບຫນ້າຕ່າງກໍມີຊີວິດຊີວາ ແລ້ວການສົນທະນາໂອ້ລົມກໍດໍາເນີນຕໍ່.

ເຖິງແນນວ່າ ຝົນຍັງຕົກນໍາແຮງຢູ່ຄືເກົ່າກໍຕາມ ແຕ່ຜູ້ບັນຊາການກໍຍັງຢືນຢັນວ່າ ບັນຍາກາດບໍ່ມືດຄຶ້ມຄືເກົ່າ, ແລະ ຮ້ອຍໂທ ອົດໂຕ ປະກາດ ຢ່າງຫນັກແຫນນວ່າ ຫອງຟ້າຈະປອດໂປ່ງ, ກະໂຕສາວຟູຟີ່ອ່ອງຢືນຢຸ່ບ່ອນເກົ່າບິດ ລຸກຂຶ້ນ ບິດນັ່ງລົງ ແກ້ມຕາໃສປ່ຽງປະກາຍແຂ່ງກະດ່າງ ສ່ອດສ່ອງຫາແນວທີ່ ຈະຫຸບແຕກ. ໃນທັນໃດ ເຂົາກໍຈົ່ງເບິ່ງຮູບຍາແນນິຫນວດຢູ່ທີ່ງຝາ, ບ່າວ ຜົນເຫລືອງຈົກປົ້ນສົ້ນອອກມາ:"ນ່ຽຊິບໍ່ເຫັນດອກ ອັນນັ້ນນະ!" ແລະ ໂດຍບໍ່ ລຸກອອກຈາກບ່ອນນັ່ງ ເຂົ້ານ່ຽກປົ້ນຂຶ້ນເລັ່ງກະສຸນສອງນັດແລ່ນໄລ່ກັນໄປເຈາະ ແກ້ມຕາຮູບແຕນ, ແລ້ວກໍຮ້ອງການກ່ວ່າ: "ຫລົ້ນລະເບີດຖະຫລົ່ນເວ້ີຍ."ໃນ ທັນໃດນັ້ນ ການສົນທະນາກໍຢຸດສະງັກຄືກັບວ່າຫມົດທຸກຄົນຕົກຢູ່ໃນອໍານາດເຂັ້ມ ແຂ້ງຂອງຄວາມສົນໃຈໃຫມ່ຢ່າງຫນຶ່ງ.

"ລະເບີດຖະຫລົ່ນ" ແມ່ນການລະຫລົ້ນທີ່ເປັນຜົນຈາກຫົວຄິດປະດິດ ສ້າງ ຂອງເຂົາ, ນັ້ນແມ່ນວິທີການນ້ໍາເຜທໍາລາຍ, ແມ່ນການຫລົ້ນຍອດນິຍົມຂອງ ເຂົາ.

ເມື່ອເຈົ້າຂອງຜ້າສາດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດຫມາຍຄືທ່ານ ກົ່ງແຝກນ້ົງດ່ານອຍ ແຫ່ງອຸ່ມ ຫນີຈາກຫໍ່ຜ້າສາດໄປນັ້ນ ທ່ານບໍ່ມີເວລາເອົາຫຍັງໄປນໍາ ບໍ່ ຫັນຊຸກເຊື້ອງອັນໃດເລີຍ ນອກຈາກເຄື່ອງເງິນ ເຊິ່ງເພິ່ນຊຸກເຊື່ອງໄວ້ໃນຫົ້ວ ຝາ. ແຕ່ຍອມວ່າ ຫ່ອງຮັບແຂກໃຫ່ຍຂອງເພິ່ນນັ້ນຊຸດົນຮົ່ວມີ ແລະ ງົ່ດງາມ ຫລາຍ ຫົ້ວມີປະຕູໄຂລ່ວງຕໍ່ໃສ່ຫ່ອງກິນເຂົ້ົ, ກ່ອນການຫລົ່ບຫນີ່ຢ່າງຝ່າວຟົ້ງ ຂອງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ນັ້ນຈົ່ງມີລັກສະນະເປັນຫ່ອງໂລ່ງແບບຢູ່ໃນຫໍ່ພິພິທະ ພັນ ຢ່າງຫນຶ່ງ.

ຕາມຝາດັ້ນຕ່າງໆ ມີຮູບແຕ້ມສີນ້ຳມັນ ສີນ້ຳລາຄາແພງຫ້ອຍຢູ່, ສ່ວນ
ຕາມຫນ້າໂຕະຖ້ານວາງເຄື່ອງ ແລະ ຕູ້ແກ້ວສູງສະຫງ່າງາມນັ້ນ ກໍມີຮູບ ປັ້ນ
ຄົນນ້ອຍຈາກຂອດຈາກເຊີ, ຈາກຈີນ, ງາຊ້າງເກົ້າແກ ແລະ ເຄື່ອງ ແກ້ວ
ຈາກເມືອງ ເວນິຊ ວາງປ່ຽນເດຍລະດາດ ຫັ້ງມີຄຸນຄ່າມາກມາຍ ແລະແປກ
ປະຫລາດຈຳນວນນັບເປັນພັນໆລວມຢູ່ໃນຫ້ອງກວ້າງແຫ່ງນີ້.

ບັດນີ້ ບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອຄ້າງພໍເຫົ່າໃດແລ້ວ, ບໍ່ແນ່ນອນວ່າ ມີຜູ້ນຳປຸ້ນສະ
ດົມດອກ, ຜູ້ບັນຊາການຕີຫານຝ່າກສະແບັກ ຄົງບໍ່ຍອມໃຫ້ຮັດແນວນັ້ນ ເປັນ
ແນ່, ແຕ່ສາວຟີຟີ້ກໍຫລົ້ນ "ລະເບີດຖະຫລົ່ນ" ຢູ່ເລື້ອຍໆ. ແລະ ໃນນ້ີ ນັ້ນ
ພວກນາຍທະຫານຫ້ັງຫມົດກໍພ້ຳກັນຫລົ້ນນວນສົນໃຈຢູ່ຕ້ັງຫ້ານ້ຳຫຸ້ນ.

ທ່ານນາກຄົ້ນອອກໄປຊອກຫາສິ່ງຂອງທ້ີ່ຕ້ອງການຢູ່ໃນຫ້ອງ ຮັບແຂກ.
ເອ້ົາກັບນ້ຳພ້ອມດ້ວຍ ເຕ້ົ້ານ້ຳຊ້ຳຈີນງາມຫນ້ຳຮັກສີ່ບ້ວ ເຊ້ິ່ງເອ້ົ້ານ້ັດໝ້ັ ປັ້ນ
ໃຫ່ຍໃສ່ເຕັມແລ້ວເອ້ົ້ານ້ຳ້ໄມ້ສະໂນເອ້ົ້ານ້ຳ້ງ່ວງ, ຕ່ໍ້ໄຟໃສ່ແລ້ວຮ້ີບ ເອ້ົ້ານ
ໝ້ັນ້ະອ້ົກຫນ້ອຍນ້ີເອ້ົ້ານ້ຳ້ໄປວ່ານ້ຳ້ໄວ້ໃນຫ້ອງຕ້ິດກັນ.

ເອ້ົ້ານ້ຳ້ກັບອອກມ່ານ້ຳ້ງ່ວງໄວ້ວ່ານ້ຳ້ ຫ້ັງອ້ັດປະຕູພ້ອມ. ພວກເຢຍລະນ້ັນ້ັ້ງຫ້ົມ
ຢືນລ້ຳ້ຖ້ານ້ຳ້ ໃບຫນ້ານ້ຳ້ຍ້ິ້ມແຍ້ມດ້ວຍຄວ້ານ້ຳ້ສົນໃຈຢ່ານ້ຳ້ກຮູຢ່ານ້ຳ້ກເຫ້ັນ້ແບບໄຮ້ດ່ຽງສ່ານ
ແລະ ພໍ້ແຕ່ສ່ຽງລະເບີດດ້ັງສະນ້ັ້ນ ແລະ ສ້ັ້ນສະເທ້ືອນໄປທ້ົ່ວຫ້ໍ້ພ້ານ້ຳ້ສ່ານ ພວກ
ເອ້ົ້ານ້ຳ້ກໍ້ປຸ້ນເອ້ົ້ານ້ຳ້ໄປພ້ອນ້ຳ້ງ່ວງກັນ.

ສ່ານ້ຳ້ວຟີຟ້ີ ເອ້ົ້ານ້ຳ້ໄປກ້ອນຫ້ນ ຕ້ິບ້ິແປະ້ໆ ດ້ວຍຄວ້ານ້ຳ້ຂ້ັ້ນ້ອ້ົກຂ້ັ້ນ້ໃຈ ເມ້ືອ
ໄປຢືນຢຸ່້ຕ້ໍ່ຫນ້ານ້ຳ້ ຮູບປ້ັ້ນ້ດ້ິນ້ເຜ້ົ້ານ້ຳ້ເຫ້ບ້ທ້ິດ່ານ້ຳ້ວ້ິນ້ັ້ສ ເຊ້ິ່ງ້ຫ້ົ້ວ່ານ້ຳ້ດ້ຂ້ານ້ຳ້ຝ້ັ້ງ້ອອກ້ແລ້ວ. ແຕ
ລະ້ດ້ິນ້ກ້ັ້ນ້ລ້ົ້ງ້ເກ້ັ້ບ້ເສ້ດ້ິນ້ກ້ະ້ເບ້ືອ້ງ້ຂ້ັ້ນ້ມ່ານ້ຳ້ເບ້ົ້ງ ຫ້ັ້ງ້ຕ້ົ້ນ້ຕ້ົ້ນ້ທ້ີ່ເຫ້ັ້ນ້ເຝ້ືອ້ງ້ແຕ
ເປັນ້ຮູບ້ແປກ້ປະ້ຫລ່ານ້ຳ້ດ, ພ້ິ່ານ້ຳ້ລະ້ນ່ານ້ຳ້ເບ້ົ້ງ້ຄ່ານ້ຳ້ມ
ຖ້ກ
ຖ
ຽ
ງ
ກ
ັ
ນ
ວ
່
ານ
ຳ
ຄ
ວ
ານ
ຳ
ມ
ເ
ສ
ຍ
ຫ
ານ
ຳ
ບ
ານ
ຳ
ງ
ານ
ຳ
ນ
ັ
ນ
ແ
ນ
ມ
ຫ
ມ
ານ
ຳ
ຜ
ິ
ນ
ຂ
ອ
ງ
ກ
ານ
ລ
ະ
ເ
ບ
ິ
ດ
ເ
ຫ
ືອ
ກ
ອ
ນ
ຝ
ູ
ນ
. ແ
ລ
ວ
ຜ
ູ
ບ
ັ
ນ
ຊ
ານ
ຳ
ກ
ານ
ຳ
ເ
ຊ
ິ
ງ
ວ
ານ
ຳ
ງ
ຫ
ານ
ຳ
ທ
ານ
ຳ
ງ
ແ
ບ
ບ
ເ
ປ
ັ
ນ
ພ
ໍ
ກ
ວ
ານ
ຳ
ດ
ແ
ສ
ງ
ຕ
ານ
ຳ
ໄ
ປ
ທ
ົ
ວ
ຫ
ອ
ງ
ຮ
ັ
ບ
ແ
ຂ
ກ
ອ
ັ
ນ
ກ
ວ
ານ
ຳ
ງ
ຂ
ວ
ານ
ຳ
ງ
ເ
ພ
ັ
ງ
ຍ
ອ
ນ
ລ
ິ
ດ
ລ
ະ
ເ
ບ
ິ
ດ
ໝ
ັ
ເ
ນ
ີ
ງ

(Néron) ແລະ ຣົກຮ້ອໄປດ້ວຍເສດສະຫລັກຫັກພັງຂອງສິລະປະວັດ ຖຸ. ເຂົາອອກມາກ່ອນໝູ ຫັງກາວແບບອາລົນດີວ່າ: "ເທື່ອນີ້ ຄືວ່າເຮັດສຳ ເລັດຜົນດີເນາະ"

ແຕ່ນິດວັ່ນປຸ່ນຫນຶ່ງລອຍເຂົ້າໄປຮອດຫ້ອງກິນເຂົ້າ, ປົນເປກັບຄວັນຢາດູດ ຈົນຫາຍໃຈບໍ່ສະດວກ. ຜູ້ພັນຈຶ່ງໄຂປ່ອງຢ້ຽມອອກ ແລວພວກນາຍທະຫານຫັງ ໝົດ ເຊິ່ງກັບເຂົ້ານາດົນເຫລົ້າໂກຍົກຈອກສຸດທ້າຍ ກໍພາກັນໜີບເຂົ້າ ໃກ ປ່ອງຢ້ຽມຕັ້ນ.

ອາກາດອຸ່ນ ຫັ່ງເຂົ້ານາໃນຫ້ອງ ຫອບເອົາລະອອງນ້ຳພົ່ນໃສ່ໜວດເຄົາ ຈົນຂາວເພືອກ ແລະ ນຳເອົາກິ່ນອາຍຂອງອຸຫິກກະໄພນາ. ພວກເຂົາ ແນນ ເບິ່ງຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ທີ່ຖືກກະຫນຳຈາກແຮງຂອງຫາຝົນ, ເບິ່ງຮອມພຸ້ກວ່າງທີ່ ນິດ ກ້ວ ຍອນໂງ່ນເຝືອໜາລອຍຕຳປົກຄຸມ, ໄກອອກໄປພຸ້ນ ແນນຫໍລະຄັງ ຂອງ ວິຫານສູງເດ່ັ ເບິ່ງຄ້າຍກັບຫລາວແຫລມສີດຳໜ່ິນ ຢູ່ຫ່ານກາງຫາຝົນ.

ນັບຕ້ັງແຕ່ພວກເຂົ້ານາຮອດ, ເພ່ືນບໍ່ຕິລະຄັ້ງຫນ່ວຍນ້ີຈັກເທ່ືອ, ການຕໍ ຕ່ານຢ່າງດຽວ ທ່ີຜູ້ຮຸກຮານປະເຊ່ີນໜ້ານ່ຢ່ໃນຂ່ົງເຂດນ້ີ ກໍແນ່ນການ ຕໍ່ຕ່ານ ຂອງລະຄັ້ງນ້ັນເອ່ງ. ຄຸນພໍ່ເຈ້ົ້າອາວາດ ບໍ່ປະຕິເສດທ່ີຈະຕ່ອນຮັບ ລ່ຽງເກ່ືອ ພວກທະຫານເປ່ຍລະນ້ັນ. ນິທລາຍເທ່ືອ ເພ່ືນຮອດກິນເຫລ້ົາເບ່ຍໜົດ ເປ່ັນ ແກ້ວ ຫລ່ືເຫລ້ົາແວ້ງແດ່ງກ່ັບຜູ້ບ່ັນຊາການຂ່ອງສ່ັດຕ່ ເຊ່ິ່ງໜ່ນໃຈ່ເພ່ືນລ່ັ້ຍ ລ່ັ້ຍໃນຖ່ານະນ່ັກຕ່ິດຕ່ໍຜູ້ເອ່ັ້ອອາລ່, ແຕ່ຢ່ານ່ໄປຂ່ໍ່ໃຫ່ເພ່ືນຕ່ິລະຄ້ັ ແນ່ນ ແຕ ບ່ານ່ໜ່ົ້ງບ່ານ່ດ່ຽວເລ່ີຍ ເພ່ືນຍອມຖ່ືກຍ່ິງເປ້ົ້າດ່ກ່ວ່. ນ່ັນແນ່ນວ່ິທ່ີການຂ່ອງ ເພ່ືນເພ່ືອຄ່ັດຄ້ານການຮຸກຮ່ານ, ນ່ັນເປ່ັນການປະທ່ວ້ງແບບສ່ັນ່ຕ, ນ່ິ້ງ່ຽບ ແລະ ເປ່ັນວ່ິທ່ີການດ່ຽວທ່ີ່ເໝ່ານ້ະສ່ົມກ່ັບນ່ັກຍ່ວດ ບຸ່ຄ່ຄ່ຜູ້ສ່ັນໂດດ ອ່ອນຫ່ານ ໃຈບຸ່ນ ບໍ່ແນ່ນຄົນເລ່ືອດຮ່ອນ, ຈ່ັ່ງ່ັ້ນ ໜ່ົ້ດທຸ່ກຄົນທ່ີ່ຢູ່ອ່ມໆບໍ່ລ່ິ້ວນ້ັ້ນ ປະ ນ່ານ່ສ່ິບຫລ່ັກ ຈ່ົ້ງ່ຈ່ານ ເລ່ືອງຄ່ານ່ດ່ັດດ່ຽວໜ້ັ້ນໜ່ຽວ ວ່ິລະກ່ຳ່ຂ່ອງ່ຄຸນພໍ່ ຈ່ົ້ງຕ່ານ່ອ່ນ ທ່ີ່ບ່ົ້ງ່ານ່ປະກ່ານ່ໄວ້ທຸ່ກທ່ີ່ອ່ປ່ອ້ງ່ຈ່ົ້ນ, ປະກ່ານ່ນ້ັນ່ອ່ກນ່ານ ດ່ວ່ຍ

ອາການນິດໆຮູບຢ່າງດີ້ດ້ານຂອງວິຫານເອງ.

ຄົນໜຸ່ມບ້ານອັ້ນອີກອັ້ນໃຈນຳການຕ່ຳຕ້ານແນວນັ້ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະສະໜັບ ສະໜູນຄຸນພໍ່ຂອງພວກເຂົ້າຈົນສຸດກົກສຸດປາຍ, ພ້ອມທີ່ຈະບຸກຟາດຟັນໂດຍ ຖື ວ່າການປະທ້ວງແບບລັບໆຢ່າງນີ້ ເປັນວິທີກອບກູ້ ກຽດຂອງຊາດຢ່າງໜຶ່ງ , ສຳລັບຊາວນາ ພວກເຂົ້າເຈົ້າຮູ້ສຶກ ຕົນເອງສົມຄວນໄດ້ຮັບຄຳຊົມເຊີຍ ຈາກ ປະເທດຊາດ ເທົ່າໆກັບຊາວເມືອງ ແບນຟອກ ແລະ ຊາວເມືອງ ສະຕຣາ-ຊະບວກ; ມັນຄືກັບວ່າ ພວກເຂົ້າເຈົ້າກໍເປັນແບບຢ່າງອັນໜຶ່ງເທົ່າທຽມ ກັບ ພວກນັ້ນ ແລະ ຊື່ຂອງຄຸນບ້ານກໍຄວນຄົງຢູ່ຢ່າງອະມະຕະ, ແຕ່ວ່າ ບັດ ເວ້ັ ເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ແລ້ວ ພວກເຂົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດອັນໃດກັບພວກ ປຸ້ດເຊຍ ຜູ້ພິ ຊິດ.

ຜູ້ພັນກັບລຸກນ້ອງຫ້ອຍວັນເຍາະເຍີ້ຍຄວາມກ້າຫານໄຮ້ພິດສິ້ງອັ່ນນັ້, ແລະ ອອນນອນຕ່ຳພວກເຂົ້າຢູ່ແລ້ວ ພວກເຂົ້າກໍເລີ່ຍຜ່ອນຜັນອະນຸໂລມແກ່ລັດທີ ຮັກ ຊາດແບບປ່າກກົກຂອງຊາວເມືອງນັ້ໂດຍເຈດຕະນາ.

ນິແຕ່ຫານມາກກີ່ວິນເຮ ຜຸ້ດຽວ ຢາກໃຫ້ຕໍ່ລະຄົ້ງ. ເຂົ້າບໍ່ພໍໃຈ ນະໂຍ ບາຍໂຍະຍານຂອງຜູ້ເປັນນາຍຕ່ຳຄຸນພໍ່ ແລະ ແຕ່ລະນັ ເຂົ້າອອນວອນ ຜູ້ພັນ ຂໍ້ໄປຟາດໃຫ້ນັ້ນຄົ້ງ "ແກ່ງ ກົ່ງກອງ" ຈັກເທື່ອກໍ່ພໍ, ເທື່ອດຽວກໍ່ໄດ ພໍ່ໄດ ຫ້ວກັນ. ເຂົ້າຮ້ອງຂໍ້ດ້ວຍຫ້າທີ່ອ້ອນນວນ ປານລີລາມາງແນວ, ຄ່ຳເວ້ົ້າອອດ ອ້ອຍຄ້ອຍຄ່ຳອ້ເຊາະຂອງແມ່ຍິ ຄ້ອຍສ່ຳນຽງອ້ອດແອວຂອງສາວຜູ້ຫລົ້ງໄຫລ ໃນໄຟຕັນຫາລາຄະ. ແຕ່ຜູ້ພັນກໍ່ບໍ່ໃຈອ່ອນຈັກໜ້ອຍ. ຈັ່ງຊັ້ນ ເພື່ອເປັນການ ອ້ອຍໃຈຕົນເອງ ສາວຟີຟີ ຈຶ່ງປະດິດເກມຫລິ້ນ "ລະບິດຖະຫລິ່ນ" ນັ ຂຶ້ນ ພາຍໃນຜ່າສາດ ອຸ້ບແຫມ.

ບຸລຸດຫ້ວງຫ້ານ້ຽງຈຸມກັນຢູ່ຫລ້ານນ້າທີ ຫ້ວງສົນຄົນເຂົ້າອ້ານ້ຳຈຸ່ມໆ. ໃນທີ ສຸດ ຣ້ອຍໂທ ຟຣິຊ ຈຶ່ງເວ້ົ້າຫ້ວງຫ້ວ ສຽງຫ້າວໆວ່າ: "ພວກຜູ້ສາວໜຸ່ມ ຄືຊ ໂຊກບໍ່ດີປ່ານໃດແລ້ວ ທ້ອ້ອກນ້າທ່ຽວຫລິ້ນນີ."

ສຸດປະໂຫຍກນີ້, ທຸກຄົນກໍແຍກຍ້າຍກັນໄປ. ແຕ່ລະຄົນໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕົນ, ສະເພາະຫາວຮ້ອຍເອກນັ້ນຍິ່ງມີແນວຮັດຫລາຍ ເພື່ອກະກຽມພາຂ້ຳແລງ.

ເມື່ອກັບເຂົ້ານາພົບກັນໃໝ່ ໃນຕອນຫົວຄ່ຳ, ຫມົດທຸກຄົນກໍຫົວຍິ້ມໃສ່ກັນ ເພາະເຫັນວ່າ ແຕ່ລະຄົນເຈົ້າຊູ ສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ພໍປານແມ່ນມື້ສວມ ສະຫນາມ, ເບິ່ງໃຜກໍຫານ້ຳມັນໃສ່ມ້ອບນ້ຳຫອມສົດຊື່ນ, ຜົມຂອງຜູ້ພັນເອງ ກໍຄືວ່າດຳປີ້ກວ່າຕອນເຊົ້ຳ. ຫາວຮ້ອຍເອກແຖຄາຍອອກ ຈົ່ງໄວແຕ່ຫນວດ ຮຽວບາງ, ເບິ່ງພໍປານວ່າມີແປວໄຟຢູ່ຫົວຮູດັ່ງ.

ເຖິງວ່າຝົນຍັງຕົກຢູ່, ແຕ່ປ່ອງຢ້ຽມກໍໄຂໄວ້, ດົນໆຈຶ່ງມີຜູ້ຫນຶ່ງ ຫລີ້ສອງອອກໄປຟັງສຽງ. ເວລາຫົກໂມງກັບສິບນາທີ, ຫານບາຣົງ ກໍບອກວ່າ ໄດ້ຍິນສຽງດັ່ງມ້ວແລ້ວແຕ່ໄກໆ. ຫມົດທຸກຄົນໜຸ້ມເຂົ້ານາ, ແລະ ແລ້ວບໍ່ດົນ ລໍ້ລົນໃຫຍ ແກ່ວຍນ້ຳສີ່ໂຕທີ່ແລ່ນຈຳກໍປະກົດຕົວ, ຫລັງນ້ຳເປື້ອນຕົມ ຄ້ວງອອກອາຍກຸ່ນໆ ຫົ້ວຫົ້ນໃຈຕິດຫອບ.

ແມ່ຍິງຫາຄົນກ້າວລ້ວນໆ, ວຸ່ນຫມົດຫົ້ວຫ້ຳ ເພາະຖືກເລືອກເຟັ້ນ ເອົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງ ໂດຍໜ້ອງຫານຮ້ອຍເອກ ເຊິ່ງ "ເລີດດີວ" ເອົ້າຈົດຫມາຍນ້ອຍຂອງຜູ້ເປັນນາຍໄປສົ່ງໃຫ.

ພວກຜູ້ສາວບໍ່ລິລໍໃຫ້ເຊື້ອເຊີນຍາກດອກ, ແມ່ໃຈພໍແຮງແລ້ວອ່ານ ໄດ້ ຄ່ຳຈ້ຳຢ່ຳງງາມ ເພາະຮູ້ຈັກໃກ້ຊິດພວກ ປຸ້ນດເຊຍ ນາມ້ຮ້ວມ ສາມເດືອນ ແລ້ວ ຫົ້ວຄິດເຂົ້າຂ້ຳງຕົນເອງວ່າ ຜູ້ຊາຍກໍຄືວັດຖຸ. "ອາຊີບນັ້ນຫາກ ພາໃຫ ຮັກແນ່ນີ້ດ໋" ພວກນາງບອກໂຕເອງຕອນເດີນຫາງນາ ເພື່ອຕອບຕ່ ອາການເຄືອງຄັນໃນໃຈລັບໆທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນນະໂນທ່ຳ.

ຈາກນັ້ນ ພວກເຂົ້ານ້ຳກໍເຂົ້ານ້ຳໄປໃນຫ້ອງຫັ້ນທີ. ແສງໄຟສະຫ່ວ່າງ ສະໄຫວ ແຕ່ວ່ານ້ັນຍາກາດຄົ້ນໆງໆຮ້ບເຫງົ້ານ້ຳ ເພາະສະພາບນ້ເຄື່ອງແຕກຊະຊາຍ ຫມ້ານ້ວດຫະນາ ແລະ ຫມ້ານ້ໂຕະຕົ້ນໄປດ້ວຍຈ້ານ້ຍິ້ມ ຖ້ວຍຊ້ານ ຈ້ບ

ງາມ ກັບເຄື່ອງເງີນທີ່ພົບຢູ່ຕາມແຈຝາ ບ່ອນເຈົ້າຂອງເດີມເອົາໄປຊຸກເຊື່ອງ ໄວ້, ອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ສະຖານທີ່ນັ້ນສະພາບຄືກັນກັບຮ້ານເຫລົ້າຂອງໂຈນ ທີ່ພວມ ກິນເຂົ້າແລງ ຫລັງຈາກການປຸ້ນສະດົມສຳເລັດໄປ. ນາຍຮ້ອຍເອກຫນາ ໃສ ເບີກບານ ຈັບກອດຜູ້ສາວພໍປານວ່າ ແມ່ນວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ລ້ຳຄ່ານັ້ນ, ເຂົ້າລູບ ຄຳ ເຊີຍຊົມ ຍ້ອງຍໍ ກອດດົມພວກນາງ, ຕີລາຄາເປັນແມ່ຍິງທີ່ເປັນສິ່ງບຳເລີຫຼ້ ນະດາ ແລະ ໃນເມື່ອພວກອ້າຍບ້າວສາບຄົນນັ້ນ ແຕ່ລະລາຍຕ່າງກໍຢາກໄດ້ຜູ ສາວຫນຶ່ງຄົນ, ຫ້າວຮ້ອຍເອກຈຳໃຈອຳນາດຂັດຂວາງ ໂດຍອ້າງເຫດ ອ້າງ ຜົນວ່າ ຕ້ອງແບ່ງປັນຢ່າງຍຸດຕິທຳ ຄືເອົາຕາມຍົດຈັ້ນ ຫ້ານີ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ກະທົບ ກະເທືອນເຖິງລຳດັບຊັ້ນໃນການບັງຄັບບັນຊາ.

ຈັ່ງຊັ້ນ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນການຖົກຖຽງ ການໂຕ້ແຍ່ງ ຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານຫຼຸກແນວ, ຫລີກເວັ້ນຄວາມລະແວງສົງໄສຢາກເຂົ້າຂ້າງອອກຂ້າ, ເຂົ້າຈຶ່ງຈັດໃຫ້ ພວກ ນ້ຳງຢືນຮຽງກັນ ຕາມຂະຫນາດຮ່າງຄ້ຳ, ແລ້ວຮ້ອງໃສ່ຜູ້ສູງໃຫຍ່ກວ່າ ໝູ ດ້ວຍນ້ຳສຽງບັງຄັບແບບທະຫານວ່າ: "ຊື່ຫຍັງ?"

ຜູ້ສາວຕອບຫ້ວນດັດແປງສຽງໃຫຍ່ໆຂັ້ນນຳວ່າ: "ປາເມລາ" ແລ້ວເຂົ້າ ຈຶ່ງປະກາດ: "ຫມາຍເລກຫນຶ່ງ ສາວປາເມລາ, ຍົກໃຫ້ຜູ້ພັນ"

ຕໍ່ນາ ເມື່ອກອດຈູບດົມແກ້ມສາວບລ້ວດົນ ຜູ້ໝາຍເລກສອງ ເພື່ອ ສະ ແດງວ່າ ຈັບຈອງແລ້ວ ເຂົ້າກໍຍົກສາວຕຸ້ຍ "ອາມັນດາ" ໃຫ້ຮ້ອຍໂທອົດໂຕ, ຍົກສາວ ເອວ່າ ຫນ້າຫນາກເລັ່ນໃຫ້ຮ້ອຍຕີ ຟຣີຊ ແລະ ຣາຊຸນ ສາວຮ່າງ ນ້ອຍພົນສິນ້ຳອ້ອຍ ຫ້ວຫນຸ່ນແຫນ້ນ ແກ້ມຕາດຳປານປອດນ້ຳເມິກ ເຊື້ອຊາດ ຢິວ ເຊິ່ງປາຍດັ້ງແຫ້ວ ແລະ ກົ່ງຄືສິບນິ້ວຈີນກາຍເປັນ ກົດສິບເຊື້ອ ຢ່າງ ຫນຶ່ງນັ້ນ ເຂົ້າຍົກສາວນ້ີ້ໃຫ້ນາຍທະຫານຜູ້ຫນຸ່ນນ້ອຍຈ້ອຍບ້ວງກວ່າໝູ ນັ້ນກໍຄື ນາກຸ ວິນຣຸມ ເອຍຣິກ ນັ້ນເອງ.

ຜູ້ສາວຫ້ວງໝົດງ່ວນ ຕ້ວງຕັ້ນຄືກັນ, ບ່ນີ້ຮູບໂສມແກ້ມຕ່າງກັນຫລາຍ ຖືກ ສ້ວງມາໃຫ້ຄືກັນ ບ່ວ່າກິລິຍາ ນາລະຍາດ ແລະ ເມື່ອຫນ້ວ ໂດຍຜ່ານ ກາ

ນະກິດປະຈຳວັນ ແລະ ຮ່ວມຊີວິດຢູ່ໃນໂຮງແມ້ຈາງນາມຳກັນ.

ພວກອ້າຍບ່າວສາມຄົນຫາທາງພາສາວເຂົ້າໜ່ວງທັນທີ ໂດຍອ້າງວ່າ ຈະເອົາແປງ ແລະ ສະບູໃຫ້ພວກນາງອາບນ້ຳລ້າງກາຍ ແຕ່ຮ້ອຍເອກຄັດຄ້ານຢ່າງມີໄຫວພິບ ແລະ ຢືນຢັນວ່າ ພວກນາງສະອາດພຽງພໍທີ່ຈະ ເຂົ້ານັ່ງກິນເຂົ້າໃນໂຕະອາຫານໄດ້ເລີຍ. ເຂົ້າບອກວ່າ ພວກທີ່ຈະຂັ້ນເມືອເພື່ອປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງແລ້ວລົງມານັ້ນ ຈະລົບກວນຄົນອື່ນໆ. ນິດຮຽນຂອງເຂົ້າເປັນຝ່າຍຈະນະ ສະນັ້ນຈຶ່ງມີແຕ່ຜູກອດຈູບກັນຢ່າງອຶກກະຫຶກເຫ່ານັ້ນ, ກອດຄົນຈົນກັນຊ່ວນຊ່ຳພາເຂົ້າ.

ດາວໜຶ່ງ ສາວຮ່າແຊ່ນສະນັກ, ນາງໄອຈົນນ້ຳຕາພັ່ງຍ່າວ ແລະ ຫັ່ງຄວັນອອກທາງດັ່ງ ເພາະວ່າ ທ່ານນ່ຳກຸ ເຮັດທ່ຳທ່າວ່າຊິຈູບນາງ ແຕ່ບາດແລ້ວຊ້ຳພຸ່ຄວັນຢ່າດູດເຂົ້າປາກນາງ. ຮ່າແຊ່ນບໍ່ຄ່ຽດບໍ່ຍົ້ນຫຍັງ, ບໍ່ເວົ້າຫຍັງ ພໍຄວາມ ມີແຕ່ຍົ້ງຕາໃສ່ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາງ ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫເລິກລ້ຳ ຢູ່ພາຍໃນແກ້ນຕາດ່ຳປ້ຳຂອງນາງ.

ທຸກຄົນເຂົ້ານັ່ງປະຈຳບ່ອນ, ຜູ້ພັນເອງຄິວ່າພໍອົກພໍໃຈ, ເຂົ້າໃຫ້ນາງປ່ານເລ່ານັ່ງກ້ຳຂວ່າ, ບລົງດິນ ຢຸກ້ຳຊ້າຍ, ເມືອພໍ້ຜ້າເຊັດມືອອກເຂົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຄິດລັກແຫ ກັບແຕ່ນ"

ຮ້ອຍໂທອົກໂຕ ກັບຮ້ອຍໂທຟ້ອ ວາງທ່າທີສຸພາບ ຄືພວນຢູ່ຕ່ຳໜ້າຍ່າແມ່ຍານາງ, ເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ສາວຢູ່ຂ້າງໆຫັ້ນຈົ່ງຈຽມໄປຫມ້ອຍໜຶ່ງ, ແຕ່ ທ່ານບາຣົ່ງ ແກ້ນແວ້ງສະແດ່ງ ນັ້ນປ່ອຍສັ້ນດ່ານຈົ່ວອອກມາເຕັ້ນຍິດ, ເຂົ້າເບີກບ້ານ ຫົ່ວຍັ້ນ ຫ້ວງປາກພົ້ນຄວາມຫຍາບເພ້ຍອອກມາ, ຜົ້ນສີແດ່ງເປັນ ວົ່ງນົ້ນ ອ່ອນຈ່ອມຫົ່ວໂລ້ນ ເຮັດໃຫ້ລ່ວແດ່ງອົ່ງຕົ່ງ ພ້ຳນ້ານຖືກໄຟຮົ່ນ, ລ່ວເວົ້າພາສາຝະລັ່ງສ່ຳນ່ຽງທ້ອງຖິ່ນລ່ວງແມ່ນ້ຳແຮ່ງ, ຄ່ຳເວົ້າຍ້ວງຍ່ວງຍໍ້ສໍລະເສີນແບບຄົນເມົ້າດ້ວງຟູ່ຟ້ອອກຈ່ານ້ຳໜ່ວງແຂ່ວຫັກບົ່ນສ່ອງເຫ້ລັ້ນ ພ້ອມດ່ວຍຝ່ອດນ້ຳລ່ວຍຟ້ວງມ່ານ່ອດພ່ວກແມ່ຍົ່ງ.

ພວກຜູ້ສາວບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງດອກ; ຄວາມສະຫລຽວສະຫລາດຂອງ ພວກ ນາງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນກໍ່ຕໍ່ເມື່ອໄດ້ຍິນເຂົາຫົ່ງຄໍ່າເວົ້າຂັດຮູດລາມົກ, ສໍ່າ ມວນໜ້າບຊາ ແຕ່ຫາກບຶດເບືອນໄປຍ້ອນສໍ່ານຽງເວົ້າບໍ່ຂອດ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກ ຜູ້ສາວຈຶ່ງຫົວໂຄບງໍ້ນ ພ້ອມກັນປາມບ່າ, ຫົວງັກຫົວແງນໃສ່ກັນ ຫົ່ງເວົ້າຄໍ່າ ຄໍ່າສັບທີ່ຫ່ານບ່າຮົ່ງຕົ້ວແກ່ງບຶດເບືອນຢ່າງນ່ວນຊຶ່ນ ເພື່ອໃຫ້ພວກແມ່ຍິງ ເວົ້າ ຫົວໄປນໍ່. ພວກຜູ້ສາວພົ່ນຄໍ່າເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນອອກມາຢ່າງພໍ້ອົກພໍ້ໃຈ ລື່ນເນົ້າ ກັນຕົ້ວແຕ່ໜົດເຫລົ້າແວ້ງແກ່ວຫໍ່ອົດ. ຈາກນັ້ນນິໄສດ້ົ້ງດຶ່ນຈຶ່ງຫວນມາ ໄຂ ປະຕູຫົວໃຈອອກກ່ວາງໆ, ພວກນາງຈຸບລຸບຄົ່ນໜວດໂຄງຜູ່ຢູ່ເບ້ືອງຊ້າຍແລວ ປົ່ນຫາໜວດຜູ່ຢູ່ເບ້ືອງຂວາ, ຢົກປອກລຸບຄໍ່າ ຫົ່ງຮອງກົ້ດໆ, ຄວ້າຈັບ ຈອກ ເຫລົ້ານ້ໍ່ຄົ່ນບໍ່ເລືອກ, ລ້ວງຄົ່ນຮອງລໍ່ຫໍ່ຜ້ຽງຝະລັ່ງບ້ວງວັກບ້ວງຕອນແລະ ຮອງຜ້ຽງເຢຍລະນັ້ນບ້ວງວັກສັ້ນໆ ຕ່ານທ້ໍ່ຮໍ່ຮ່ຽນນ້ໍ່ໄກ່ຈາກຄວາມສໍ່ານັ້ນປະ ຈໍ່ວັນຂອງພວກນາງກັບຜູ້ເປັນສັດຕູ.

ບໍ່ດົນ ພວກຜູ້ຊາຍກໍ່ເນົ້າຫລົ່ງໄຫລນໍ່ເນ້ືອໜັ້ງຂອງແມ່ຍິງທ້ໍ່ເຜ້ຍແຜ່ ຢູ່ຕໍ່ ໜ້ານ້ໍ່ຕ່ໍ່ານ, ຢູ່ພ້ຽງຍ່ານຍ້ົ້ນເຖ້ົ່ງ. ພ້ວກເຂົ້ານຸ້່ສ້ົ້ກຄ້ົ້ກລະນຸ້່ອງຈ້ົ້ນຮ້ອງ ກ່ານໆ ຫຸ້່ບຖ້ວຍ ຫຸ້່ບຊ່ານແຕ່ກ້ອ້ົ້ກກ້ະທ້ົ້ກ. ສ້ວນຢູ່ເບ້ືອງຫລັ່ງແມ່ນພ້ົ້ນທ້ະຫ່ານວ່ານ້ົ້ວ ເສ້ຍເນ້ຍ ປ້ົ້ນຄ້ວຍບໍ່ລ້ົ້ກ່ານພ້ວກເຂົ້ານ. ນ້ົ້ຜູ້້ພ້ົ້ນຄ້ົ້ນດ້ຽວຮ້ັກສ່ານ້ົ້ກລ້ຍ່ານ້ໄວ້ໄດ. ສ່ານ້ປ້ົ້ຟ້ົ້ຊຸ້້ນ ຮ່ານ້ຊຸ້້ນຂ້ົ້ນນ້ັ່ງ ເຫ້ົ່ງຕ້ົ້ກ ດ້ວຍຄ້ວ່ານ້ຫ້ົ້ກເໜ້ົ້ນດ້ົ້ກໃນ, ບ່ານ້ຕ້ົ້ງເຂົ້ານ້ສຸ້້ນຄ້ົ້ນປ້ວຍພ້ົ້ນຄໍ່ານ້ຕ່ານ້ລໍ່ຄໍ ຂ້ອງ ນ່ານ້ຢ່ານ້ເນ້ົ້ານ້ົ້ວ, ດຸ້້ດ້ົ້ນ້ອ່ານ້ຊຸ້້ນ້ອຸ້້ນ້ຫ້ວ່ານ້ຈ່ານ້ກ້ຮ່ານ້ງ້ຄ້ົ້ງ ແລະ ກ້ົ້ນ້ອ່ານ້ ທຸ້້ກຢ່ານ້ງ້ທ້ົ້ລ້ະເຫ້ຍ້ອຸ້້ກຈ່ານ້ກ້ເນ້ົ້ອ້ໜ້ັ່ງ້ບ້ອ້ນ້ບ້ົ້ນ້ກ້ະໄປ້ງ້ບ່ານ້ງ້ປ້ົ້ດ້ບ້ັ່ງ. ບ່ານ້ງ້ເຫ້ົ້ອ ເຂົ້ານ້ສຸ້້ນ້ດ້ົ້ນ້ຫ້ົ້ງ້ເສ້ົ້ອ້ຜ່ານ້ເ້ອ້ງ້ພ້ອ້ນ ຫ້ົ້ງ້ຢ້ົ້ກ້ຫຸ້້ນ້ນ່ານ້ງ້ຢ່ານ້ງ້ຮຸ້້ນ້ແ້ຮ້ວ, ເ້ຮ້ັ້ດ ໃ້ຫ ນ່ານ້ງ້ຫ້ລ້ົ້ວ້ຮ້ອ້ງ້ກ້ົ້ດ້ໆ ໄ້ປ້ຍ້ອ້ນ້ອ່ານ້ລ້ົ້ນ້ປ່ານ້ເ້ຖ້ົ້ອ້ນ ອ້ັ້ນ້ເ້ກ້ົ້ດ້ຈ່ານ້ກ້ແ້ຮ້ງ້ປ່ານ້ຖ້ະ້ຫ້ນ່ານ້ຫ້ຳ ລ່ານ້ຍ້ນ່ານ້ງ້ເ້ຜ້ຢຸ້່ໃ້ນ້ຈ້ົ້ດ້ໃ້ຈ້ຂ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ. ຫ້ລ້ານ້ຍ້ໆ້ເ້ຫ້ົ້ອ ເ້ຂ້ົ້ານ້ອ້ດ້ຮ້ັ້ດ້ນ່ານ້ງ້ແ້ຫ້ໝຸ້້ນ້ໆ ແ້ນ້ບ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ກ້ັ້ບ້ຕ້ົ້ວ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ ພ້ປ່ານ້ອ່ານ້ຢ່ານ້ກ້ໃ້ຫ້ເ້ນ້ົ້ອ້ໜ້ັ່ງ້ຂ້ອ້ງ້ນ່ານ້ງ້ຫ້ລຸ້້ບ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ໃ້ນ້ຮ່ານ້ງ້

ຄ້ວຍຂອງເຂົ້ານຳ, ຣົມສີບຂອງເຂົ້າເນັ້ນໃສ່ຣົມສີບເປັນຊຶ້ນຂອງສາວປ໊ວ ເທື່ອ ລະຄົນໆ ຈົນນາງເກືອບໃຈຂາດ, ແຕ່ໃນທັນໃດ ເຂົ້າຈຸ໊ກັດຣົມສີບຂອງນາງ ຈົນເລືອດຍ້ອຍໄຫລອາບປ່າຍຄາງປ້ອດໃສ່ເສື້ອ.

ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ນາງແນມເບິ່ງໜ້າເຂົ້າກົ້ວໆ ແລະ ຂະນະເຊັດເລືອດ ກໍ ເວົ້າພໍຈຸນໆວ່າ: "ເຮັດແນວນີ້ ມັນຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍດີ." ເຂົ້າເປັນຝ່າຍ ຫົວ ກ່ານໆ, ນ້ຳສຽງກະດ່າງເມື່ອຕອບວ່າ: "ອ່າຍຊິຈ່າຍດອກ."

ເມື່ອກິນຂອງຫວ່ານແລ້ວ ກໍມີການດົ່ນຕີລ້ຳຈຳປ່າຍ. ຜູ້ພົ້ນລຸກຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍນ້ຳສຽງແບບດຸ໊ອກັບເວລາກ່າວອວຍໄຊໃຫ້ພອນແກ່ພະນາງຈັກກະພັດໂອ ກຸສະຕ່າ, ທ່ານເປ້ົ່ງສຽງຫ້ວນເບິ່ງຈອກຂຶ້ນວ່າ:

"ສ້ຳລັບແມ່ຍິງຂອງພວກເຮົ່າ! ແລ້ວຜູ້ຊົ່ນກໍລຸກຂຶ້ນຕ່ຳຈອກກັນ ອວຍພອນ ກັນຕ່ານແບບສະບັບການໃຫ້ກຽດແມ່ຍິງຈ່ากຄົນຂີ້ເຫລ້ົ່າ ອີເລເກ໊ນ ປະສົມ ຄ້ຳເວົ້າຢອກໄຍຫຍ່ານຄາຍ ຮຸນແຮງ ຂັ້ດຽດຍິ່ງຂຶ້ນຍອມຄວາມບໍ່ເຂົ້ຳໃຈ ພ່ າ ສ່ານອັນດີງ່ານ.

ພວກເຂົ້າລຸກຂຶ້ນ ປຽມກັນເວົ້ົ່າ, ບ໊ົດໜຶ່ງຜູ້ໜຶ່ງໃຊ້ບັນຍ່ານກ່ານຫ່ ແນວ ນ່ານເວົ້ົ່າໃຫ້ຫົວ, ສ່ວນພວກແມ່ຍິງກໍເມົ້ົ່າຈົນຈ້ົ່ງໂຕບໍ່ຢູ່, ແສງຕ່ານເລື່ອນລອຍ, ຣົມສີບເມືອກເປັນມັນ ແຕ່ກໍ່ຕິບມີແປະໆທຸກເທື່ອຢ່ານ່ວນຊຶ່ນ. ຕ່ານກ່ານປີແຕ້ມ ຄິດຢ່ານໃຫ້ກ່ານຊຸມແຊ່ອ້ົ່ງນີ້ແນ່ວ່ານ ຈ່ົ່ງເບິ່ງຈອກຂຶ້ນອີກແລ້ວ ປະກ່ານວ່ານ:

"ສ້ຳລັບໄຊຊະນະຕ່ານ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົ່ານ!"

ນ່ານຖ່ົ່ງຕອບນັ້ນ ຮ່ອຍໂທອ໊ົ່ດໂຕ ຜູ້ຫ່ກໃຫ່ຍ່ານໝ່ໃນເຂດປ່ານ້ຳກ໊ົ່ດ ລ່ານລຸກຂຶ້ນ ຮ່ອນ໊ີ່ປ່ານໄຟ່ຍ່ອນພິດເຫລ້ົ່ານ, ເຂົ້ານ່ົ່ກັນຕ່ານ ຮ່ອນ ນ່ານ ເມົ້ົ່ານ້ຳສ່ົ່ງໃນຈິດໃຈທັນທ່ີທັນໃດ ຈ່ົ່ງປະກ່ານສຽງກ່ອງວ່ານ: "ສ້ຳລັບໄຊຊະ ນະຂອງພວກເຮົ່ານ ເໜ່ືອປະເທດຝະລັ່ງ!"

ຖ່ົ່ງວ່ານ ເມົ້ົ່ານ ສຸດ ຊ໊ົ່ດ ກໍ ຕ່ານ ແຕ່ພວກແມ່ຍິງກໍ ພ່ ກັນ ນ໊ົ່ງ ຮ່ອ ລ໊ົ່ງ. ສ່ານ

ธาตุขุน ๆอากไปหาผู้เฒ้า ทั๋งสั่นเจ๊นขะมะที่เฒ้าอ่า: "เจ้าธู้บ่ ฮอย ธูจักพอกฝะลั่งเจ๋๊ดต่หมาพอกมี้ เจ้าอิเฒ้าจั่งจี้บ่ได้."

แต่หานมากมีนอย ที่กอดนาๆไว้เต๋งตักมั๊น ห๊อกาดขั๊นป่าๆ เบิกบานสำลานใจยอนลึกเหล้าแอๆ: "ธะ ธะ ธะ! จั๊นหอะ ดีบ่ เดีย เต๊นจักเต๋อเอ๊ย!"

ฝ่ายผู้สาวอึดบ่ได้ จึ๋งเฒ้าทั่งใส่หมา:

"ฮี๊ต๊อะ! ดีนอับปี!"

ปะมานหมึ๋งอึนาที เอ๊าจ้องสายตาใสๆเบิ๋งมาๆ ถั่งดธูกับที่จ้องเบิ๋งธูบแต๊มที่เอ๊ายิงปืนเจาะแกบตาของแมยิงในธูบมั๊น, แล้วก่ห๊อขั๊นอีก: "ธะ ธะ ธะ! จั๊นหวา? เฒ้ามาเบิ๋งติ ดีนๆาม! ถันพอกมันกาหานแต พอกฮอยจิได้มาอู่หมี้บ่?". แล้วเอ๊าก่เฒ้าถั๋งๆอ่า: "พอก - ฮอยเป๋นมายพอกมัน! ปะเหดฝะลั่งแมนของพอกฮอยเอ๊ย!"

มาๆดิ๊นหลุดออกจากตัก แล้วติกใส่ตั๋งตินเอง. เอ๊าลุกขั๊น, จับจอกเต่ไปกาๆโตะ เฒ้าจุ่ดินอีกอ่า: "ปะเหดฝะลั่ง, ดีนฝะลั่ง ทั๋งหยา ป่าไม้ เธ๊อนจานบานของๆ ทั๋งหมิดอู่ฝะลั่งเป๋นของๆพอกเธ๊า!".

ผู้อื่นๆเจิ๋งเมินายสุดอิดอู่แล้ว ก่ถิกภะถุกสั้นใต๋ฝิดฟั๊นแบบ ทะหานขึ๊นในทันใด, มันแมนถานฝิดฟั๊นใจขั๊นของดีนโหด, พอก เอ๊าถาจับจอกแกว แล้วอาปากเป๋งสยงอ่า:

"ปธุดเจย หมั๊นยืน!" จากมั๊นก่ดิ๊นเหล้าหมิดลอดดธู.

พอกแมยิงบ่ต่อาต่ขานหยัง, ทุกดีนอัดปากมิ๊ด ทั๋งธูสึกย่าม. มาๆธาตุขุนเองก่มิดไป, มาๆหมิดพะลั๋งที่จะตอบโตแล้ว.

เต๊นแนวมั๊น ท่านมากมีนอย จึ๋งจับจอกจ่าปายที่ห๊ามใหม่ๆ ไปวางยองห๊อสาวยิว ทั๋งธองอ่า: "แมยิงฝะลั่งทั๋งหมิดก่เป๋นของๆ พอกเธ๊าดีกัน!"

ນາງລຸກຂຶ້ນໄວໆ ຈົນຈອກແກ້ວຂວ້ຳ, ແລະ ຄິດ້ຳບຸນສະຫລອງພິທີ ຫາງ ສາສະຫນາ ນ້ຳເຫລ້ຳສີເຫລືອງໄຫລຮອດພົ້ນຄຳຂອງນາງ, ສ່ວນ ຈອກແກ້ວ ຕົກລົງແຕກ. ດ້ວຍຮົ້ນສົບສັ່ນຍົກໆ ນາງຈ້ອງຕາຢ່ຳງບໍ່ພັບເບິ່ງໜ້ານາຍທະຫານ ທີ່ຍັງຫ້ອງກ້ຳກໆຢູ່ ແລະ ເວ້ຳສຽງແຄນໆດ້ວຍຄວາມໂມໂຫວ່ຳ:

"ຈ່ຳງ...ຈ່ຳງກະບໍ່ແມ່ນ! ພວກສູຊິບໍ່ໄດ້ແມ່ຍິງຝະລັ່ງດອກ."

ນາຍທະຫານໜຸ່ມນັ້ນນັ່ງລົງເພື່ອຫ້ວໃຫ້ຄ້ຳໆ ຫ້ງພະຍາຍາມໃຊ້ ສຳນຽງ ເວ້ຳແບບຄົນປ່ຳຣິວ່ຳ: "ນາງຄຳຮູ້ຜູ້ດີ ດີຫລາຍໆ, ແລ້ວໂຕເສືອກນ່ຳ ເຮັດ ຫຍັງບ່ອນນີ້ ອີນອຍ?"

ທຳອິດ ນາງຕົກຂະນ່ຳ ປ່ຳກບໍ່ອອກ ຫ້ງບໍ່ເຂ້ຳໃຈຄຳເວ້ຳຄ້ຳ, ແຕ່ພໍ້ຈັບ ຄວາມໝ່ຳຍຂອງຄຳເວ້ຳໄດ້ ຈ່ຶງຕອບໂຕ້ຄືນຢ່ຳງລຮົນໄຫລ ແລະ ແຄ້ນ ເຄືອງວ່ຳ:

"ກູຫວະ! ກູນີ້ບໍ່ແມ່ນແມ່ຍິງເດ້, ກູແມ່ນແມ່ຈ່ຳງເວ້ຍ, ສຳລ້ຳສູ ພວກ ປຮຸດເຊຍຕັ້ນກະສົນແຕ່ຫໍ້ແລ້ວ!"

ນາງເວ້ຳບໍ່ທັນສຸດຄວາມ ເຂ້ຳກໍ້ຕົບໜ້ານາງໜ້ຶດແຮງ. ແຕ່ເມື່ອ ເຫັນ ໜ້ານັ້ນເວ້ຍນີ້ຮົ້ນອີກ, ນາງເກີດໂມໂຫຈົນຄຸມສະຕິໄວ້ບໍ່ຢູ່ ຈ່ຶງຄວ້ຳຈັບເອ້ຳນ້ຶດ ປອກໝາກໄມ້ຄາມເງິນທ້ວ່ຳງຢູ່ເທ້ງໂຕະ ແລະ ຢ່ຳງວ່ອງໄວກ່ອນທ້ີ່ຄົນ ອື່ນ ຈະທັນເຫັນວ່ຳ ຫຍັງເປັນຫຍັງ, ນາງກໍແຫ້ງຄ້ຳໜ້ານາຍທະຫານ ເຂ້ຳທ້ີ່ກະໂຕ ຄ້ຳຫອຍ ເຫນ້ືອໜ້ານ້ຳອົກພ້ຳດີ.

ຄຳເວ້ຳທ້ີ່ເຂ້ຳພວມເປ່ັງສຽງອອກມ່ຳຖ້ືກຕັດຢູ່ໃນຮູຄ້ຳ, ເຂ້ຳອ້ຳປ່ຳຫ້ລ້ຳງ ຕ່ຳເຫລ້ືອກໜ້ຳສະຫ້ຍ້ດສະຫຍ່ອງ.

ໜ້ຶດທຸກຄົນເປ່ັງສຽງອຸທ່ຳນຮົ້ນດ້ັງໆ, ລຸກຮົ້ນພ້ຍພ້ຍ ແລະ ຕ່ຳກ້ັນ ເປັນ ນະນ່ຶງນະນ້ຶດ. ແຕ່ສ່ຳວຢ້ືອຸກຕ່ັ້ວອ້ີລົ້ນລົງຫ້ຍ້ຂ່ຳຮ່ອຍໄຫອ້ຶດໂຕ ເຊ່ຶ້ງລ້ົ້ມອ່ຳຍ ຟ່ຳບຢູ່ພ້ົ້ນ ແລ້ວກໍແລ່ນໄປຫ່ຳປ່ອງຢ້ຽມ, ໄຂ່ອອກແລ້ວໂດດແລ່ນໜ້ືໄປ ຫ່ຳມ ກ່ຳງຄວ່ຳມ້ຶດ ແລະ ສ່ຳຍຝ້ົນທ້ີ່ຕົກຢູ່ບໍ່ເຊ່ົ້ຳ.

ພາຍໃນສອງນາທີ ສາວຟີຟີຂາດໃຈຕາຍ. ເຫັນແນວນັ້ນ ຟຣີຊກັບອົດໂຕ ຈຶ່ງຊັກດາບອອກມາຢາກຈະສັ່ງຫານພວກແມ່ຍິງທີ່ລຸກເຂົ້າຢູ່. ຜູ້ບັນຊາການທັນ ອອກປາກຫາມ ການເຂັ້ນຂາປະຫັດປະຫານຄັ້ງນີ້ໄວ້ໄດ້ຢ່າງບໍ່ງ່າຍ ປານໃດ ແລະ ຈັດການໃຫ້ເອົາຜູ້ສາວອີກສີ່ຄົນທີ່ຈົດໃຈບໍ່ຢູ່ເມື່ອຢູ່ຄຶງໄປຂັງໄວ້ ໃນຫ້ອງ ໜຶ່ງ, ແຕ່ງຄົນຍາມໄວ້ສອງຄົນ ແລະ ເມື່ອກຽມທະຫານພໍປານຈະອອກ ປະ ຈັນບຸານແລ້ວ ເຂົາກໍ່ວາງແຜນອອກຕິດຕາມສາວຜູ້ໂຕນໜີ ດ້ວຍຄວາມ ໝັ້ນ ໃຈວ່າຈະຈັບນາງໄດ້.

ກຳລັງທະຫານຫ້າສິບຄົນ ໃຈຮ້ອນວິ່ງການຫ້າຫ່ວຍ ຖືກສົ່ງໄປກວດຄົ້ນ ທີ່ ສວນອຸທິຍານ, ອີກສອງຮ້ອຍຄົນໄປຊອກຄົ້ນຕາມປ່າ ແລະ ຕາມບ້ານ ເຮືອນ ທຸກຫລັງທີ່ຢູ່ຕາມຮອມພູ.

ໂຕະອາຫານຖືກມຽນຢ່າງໄວວ່າ, ບັດນີ້ນັ້ນກາຍເປັນບ່ອນດອຍຂອນຜີ , ນາຍທະຫານສີ່ຄົນ ໂຕແຂງກ້ຳ ສວ່າງເມົ້າ, ສີໜ້າບົ່ງຕົ່ງແບບຄົນ ປະຈຳ ການໃນພາວະສົງຄາມ ຍືນຢູ່ໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ ແນມພ່າລາຕີອອກໄປ.

ຝົນຍັງຕົກລົມຈັກໆຕໍ່ໄປ, ສຽງນ້ຳຝົນຕຳຕ້ອງຢູ່ເມື່ອງນິດ ດັງຖ້ວມ ເອົາ ຄວາມນຶດນິດຫ້ວງນວນ, ມີສຽງດັ່ງອ້ອງຂອງກະແສນ້ຳຕົກ, ນ້ຳໄຫລ, ນ້ຳ ຢາດຍ້ອຍ ແລະ ນ້ຳຝົ້ງ.

ຄາວໜຶ່ງ ມີສຽງປືນນັດໜຶ່ງດັງຂຶ້ນ, ຕໍ່ມາກໍດັງອີກນັດໜຶ່ງຢູ່ໄກ ກ່ວາ ເກົ່າ. ຕະຫລອດເວລາສີ່ຊົ່ວໂມງ, ບາງຄັ້ງກໍໄດ້ຍິນສຽງລະເບີດດັງຢູ່ ໃກ້ໆ ແລະ ໄກໆ, ມີສຽງຮ້ອງເອັ້ນໃຫ້ເຂົ້າແຖວ, ຄຳສັບແປກປະຫລາດດັງຂຶ້ນ - ໂວກວາກ ໃນຖານະເປັນການຮ້ອງສັ່ງການ.

ໃນຕອນເຊົ້າ, ໝົດທຸກຄົນກໍກັບຄືນມາ, ມີພົນທະຫານສອງຄົນຖືກ ຍິງ ຕາຍ, ອີກສາມຄົນບາດເຈັບຍ້ອນສີມືຂອງພວກດຽວກັນໃນການຟາວຟັ່ງ ຕິດ ຕາມຫາເຫຍື່ອ ແລະ ຍ້ອນຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຂອງການໄລ່ຕິດຕາມໃນຍາມ ລາຕີ.

ບໍ່ນິໃຜພົບເຫັນ ຣາຊຸມ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ປະຊາຊົນພົນລະເມືອງ ຈຶ່ງເກີດໂກລະຫົນ ຈຸ່ນວາຍ,ບ່ອນ ພັກພາອາໄສຖືກຄົ້ນ ຖືກກວດແລ້ວກວດອີກ, ແຕ່ປະກົດວ່າ ສາວຢິວບໍ່ໄດ ປະ ຣອງຣອຍອັນໃດໄວ້ຕາມທີ່ນາງຜ່ານໄປເລີຍ.

ເມື່ອຮູ້ຂ່າວ ທ່ານນາຍພົນຈຶ່ງຟ້າວສັ່ງລະງັບຄະດີນີ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເລື່ອງ ມັ ກາຍເປັນແບບຢ່າງອັນບໍ່ຈົບແກ່ກອງທັບ ແລະ ສັ່ງລົງໂທດທາງວິໄນນາຍພັນຜູ ບັນຊາການ ເຊິ່ງກໍ່ຫັນມາລົງໂທດຊຸມນອງຕໍ່. ທ່ານນາຍພົນບອກວ່າ: "ພວກ ເຮົາບໍ່ເຮັດສົງຄາມ ເພື່ອຊິໄດ້ນອນ, ໄດ້ຫລົ້ນກັບແມ່ຈ້າງນ້ຳລ້ວ ເດ" ທ່ານ ກົງເດີຟ້າກສະແບກ ເຫລືອໃຈແຮງຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າ ຕ້ອງລ້ຽງແຄມຄົ້ນ ໜົດ ເຂດນີ້ໃຫ້ໄດ.

ຈັ່ງຊັ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງມີແນວອ້ອ້ຽ ເພື່ອຈະລົງໂທດໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີການຕໍ່ຕ້ານ ໃດໆເຫລືອຢູ່. ເຂົ້າສັ່ງໃຫ້ຊຸມພົນທະຫາ ແລ້ວບອກໃຫ້ພົ້ນຕີລະຄັ້ງໃນນ້ຳສົ່ງສະ ການນ້ຳກ່ອນ.

ຢ່າງບໍ່ນຶກບໍ່ຝັນ, ຊຸມພົນປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງແບບວ່ານອນສອນງ່າຍ ທັ້ງສຸ ພາບ ແລະ ດ້ວຍຄວາມກະຕືລືກເກງໃຈ. ເມື່ອສົບຂອງສາວ ຟີຟີ ຖືກ ທະ ຫານຫາມໄປ, ຕິດຕາມແຫ້ລອມດ້ວຍທະຫານຖືປືນຍາວບັນຈຸກະສຸນ, ອອກ ຈາກຫໍ່ພຸ້ສາດອຸ້ອົນ ມຸ້ງໜ້າໄປຍັງປ່າຊຸ, ສຽງລະຄັ້ງກໍ່ດັ້ງຂຶ້ນເປັນຄັ້ງ ທຳ ອິດໃນທ່ວງທຳນອງເພງສົ່ງສະການ ແຕ່ລ່ອຍໆ ເບົາໆຍ່ອງແຍ້ງພໍ່ປານ ນິ້ມ ຂອງເພື່ອນນິດໄປລຸບໆມັນໄວ.

ໃນຕອນແລງ ສຽງລະຄັ້ງຍັງດັ້ງຢູ່ ແລະ ນ້ຳຕົ້ມຕ້ານກໍ່ດັ້ງເຊ້ັ່ນກັນ, ແລ້ວກໍ ດັ້ງຕໍ່ໆມາຫຼຸກມື້. ມັນດັ້ງຢູ່ຈັ່ງຊັ້ນສົມຄວນຕ້ອງການຂອງເພິ່ນ. ບ່າວມ້ ຣອດ ຍານກາງດິນມັນກໍ່ຍັງສັ່ນ ສົ່ງສຽງດັ້ງຂ້ົ ແລະ ກະຈາຍຄົ້ນສຽງຄ່ອຍໆເບົາໆ ທ່ານກາງຄວາມນິດ ຄືກັບວ່ານ້ຳຮ້ສຶກເບີກບານມ່ວນຊຶ່ນຕົ້ນຕາຢ່າງບໍ່ຮູ້ເຫດຜົນ ພວກຊາວນາໃນອົ່ງເຂດນັ້ນ ຊ່າລືກັນວ່າ ມັນຖືກຜີສິ ແລະ ບໍ່ນິໃຜ ຈັກຄົນ

ນອກຈາກຄຸນພໍ່ກັບສັງກະລີຫານເຂົ້າໄປໃກ້ຫໍລະຄັງ.

ຢູ່ເທິງຫໍສູງພຸ້ນ ມີແມ່ຍິງຫນ້າສົງສານຄົນຫນຶ່ງ ລ້ຽ້ອນຢູ່ຢ່າງ ໂດດດ່ຽວ ປ່ຽວເຫງົາ ໂດຍແມ່ນຊາຍສອງຄົນນັ້ລ້ຽງເກືອຢ່າງລັບໆ.

ນາງຫລົບລ້ຽ້ຫົ້ນ ຈົນກອງທະຫານເຢຍລະມັນຍາຍອອກໄປ. ແລ້ວ ແລງ ມ້ຶຫນຶ່ງ ຄຸນພໍ່ກໍ່ໄປຂໍ່ຢືນກວ່ຽນນາຂອງຄົນຮັກເຂົ້າຈ້ຶ ນາຮັບເອົາຊະເລີຍສາວ ແລະ ພາໄປສົ່ງຮອດປະຕູເມືອງ ຮຸອັ້ງ ດ້ວຍຕົນເອງ. ເມ້ຶ່ອນາຮອດບ່ອນນ້ຶ ແລ້ວ ຄຸນພໍ່ກໍ່ກອດນາງດ້ວຍຄວ້ານເປັນຫວ່ງ, ຍິງສາວລົ້ງຈາກກວ່ຽນ ແລ້ວ ຍາງໄວ້ໆເຂົ້າໄປໃນໂຮງແມ່ຈາງ ເຊ່ິ້ງແມ່ໂປ່ເຈ້ົ້າຂອງສ້ໍານັກຄ້ຶດວ່າ ນາງ ຕາຍໄປແລ້ວ.

ຕ່ໍ່ມາບ່ໍ່ດົ້ນ, ນາງຖ້ືກຊ້ຶກດ້ຶງອອກຈາກແຫ່ງນ້ັ້ນ ໂດຍຜູ້້ຊາຍນ້ັກຮ້ັກຊາດຄົນ ຫນ້ຶ່ງ ເຊ່ິ້ງບ່ໍ່ມ້ີອະຄ້ຶໃດໆຕ່ໍ່ນາງ ແລະ ຮ້ັກນາງທ້ີ່ໄດ້ສ້ົ່ງຄຸ້ນງ້ານຄວ້ານດ້ີ, ຕ່ໍ່ນາ ເຂົ້ົາກ້ໍ່ຮ້ັກກະໂຕນາງເອ້ງ ຈ້ົ່ງແຕ່ງດອງກ້ັບນາງ ແລະ ສ້ົ່ງໃຫ ນາງ ເປ້ັນສຸພາບສ້ັດຕ້ີ່ນ້ັ້ນ ຄຸນຄ່ົ່ງສ້ົ່ງກວ່ົ່ານ້ັ້ນ ຍ້ັ້ງອ້ີກ ຕ້ັ້ງຫລ້ວງຫລ້ົ່ານ.

ປ່ວນພວຍ

ແປໂດຍ: ດວງເດືອນ

ພາຍຫລັງການລ້ຽງຮຸນແຊ່ວຕອນຄ່ຳລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍດ້ວຍກັນສັ້ນສຸດລົງ , ໃຜໆກໍ່ນ່ວນສຸດຊີດ, ເພື່ອນເກົ່າຄົນໜຶ່ງເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ:

" ໂຕຊິຍ່າງເລາະຂຶ້ນໄປຕາມຖະໜົນ ຊ້ຽ-ເອລິເຊ ນຳເຮົາບໍ່ ? "

ແລ້ວພວກເຮົາກໍ່ພາກັນໄປ ໂດຍຍ່າງຊ້າໆ ເລາະໄປໄກໆຕາມກອງ ຕົ້ນໄມ້ ທີ່ພໍ່ຍັງມີໃບເຫຼືອຢູ່. ບໍ່ມີສຽງອຶ່ນໃດ ນອກຈາກສຽງອົນອົ້ວຟ້ຽບໍ່ໄດ້ ສັບ ແລະ ບໍ່ມີຍາມເຊົ້າດັ່ງຖ້ວມນະຄອນປາຣີຢູ່. ລົມເຢັນພັດຜ່ານໃບໜ້າພວກເຮົາ ສ້ວນໜຸດາວກໍ່ກະຈາຍລະອອງສີເຫລືອງຄຳ ປະດັບທ້ອງຟ້າສີດຳມືດຢູ່ ເໜືອ ພຸ້ນ.

ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

" ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ເປັນຫຍັງຢູ່ບ່ອນນີ້ ຍາມກາງຄືນ ເຮົາຫາຍໃຈໂລ່ງກວ່າ ທຸກບ່ອນ ມັນຄືກັບວ່າ ຄວາມນຶກຄິດຂອງເຮົາແຜ່ກວ້າງອອກ. ບາງເວລາ - ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ມີແສງຮຸ້ງແນບໃນຫົວຄິດປັນຍາ ເປັນເວລາໜຶ່ງອຶນາທີ ຈົນພາ ໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ຊິຄົ້ນພົບຄວາມລັ້ລັບອັນມະຫັດສະຈັນຂອງສັບພະສິ່ງ. ແຕ່ ບາດ ແລ້ວ ປ່ອງຢ້ຽມເລີຍງັບເຂົ້າ. ເປັນອັນວ່າຈົບກັນ ".

ບາງຄັ້ງບາງຄາວ ພວກເຮົາເຫັນເງົາສອງເງົາເລື່ອນໄປຕາມພຸ່ມໄມ້ . ພວກເຮົາຍ່າງກາຍແປ້ນມາ ຊິ່ງມີສອງຄົນນັ່ງຢູ່ຮຽງຂ້າງກັນ ຫາກເປັນ ພຽງ ເງົາດຳຈຸດດຽວ.

ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍຈົ່ມຄ່ອຍໆ:

ຄົນທີ່ໜ້າສົງສານ ! ບໍ່ແມ່ນເຮົາຄິດໜ່າຍພວກເຂົາດອກ, ແຕ່ ເວທະ
ນາພວກເຂົາຢ່າງສູດແສນເລີຍ. ໃນຄວາມລຶ້ລັບທັງໝົດຂອງຊີວິດມະນຸດນັ້ ມີ
ແມວໜຶ່ງທີ່ເຮົາໄດເຈາະເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວ ນັ້ນຄື: ຄວາມທໍ້ລະນານໃຈ ອັນ
ສາຫັດໃນການດຳລົງຄົງຕົວຂອງພວກເຮົາ ແມ່ນເກີດມາຈາກສະພາບ ທີ
ພວກເຮົາຢູ່ດຽວດາຍຕະຫຼອດການ, ແລະ ທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມສຸດກຳລັງ,
ກະທຳທຸກວິທີທາງ ກໍ່ແມ່ນບໍ່ແຕ່ແມ່ໃສ່ເຂົ້າຕົວໜີຈາກ ຄວາມປ່ຽວພ່ອຍນັ້. ຄົນ
ພວກນັ້ຄືບັນດາຄູຮັກທັງຫຼາຍ ຕາມແປ້ນນ້ຳ ທີ່ພວມນັ່ງກິນອາກາດຢູ່ນັ້ ຕ່າງກໍ່
ພະຍາຍາມຊອກຫາ ຄົ້ດັ່ງພວກເຮົາ ຄົ້ດັ່ງສັດໂລກທັ້ງຫຼາຍ ທີ່ຈະລະງັບຄວາມ
ໂດດດ່ຽວດ່ຽວດາຍ ພ່ຽງແຕ່ໃນໄລຍະເວລາຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງນາທີ. ແຕ່ພວກ
ເຂົາ ຍັງດ່ຽວດາຍຢູ່ ແລະ ຍັງຈະດ່ຽວດາຍຕໍ່ໄປເລ້ືອຍໆ, ແລະ ພວກເຮົາ
ກໍ່ຄືກັນ.

ນິແຕ່ວ່າ ຜູ້ໃດຈະຮູ້ສຶກດ່ຽວດາຍຫຼາຍຫຼືໜ້ອຍປານໃດ ກໍ່ເທ່ົານັ້ນເອງ .
ນັບເປັນເວລາຜ່ານມາເຖິງສິບຄວນ, ເຮົາທົນທໍ້ລະນານຕໍ່ຄວາມ ເຈັ
ປວດອັນສາຫັດ ເມ້ືອໄດ້ເຂົ້າໃຈ ໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມປ່ຽວພ່ອຍອັນແສນກັນດານ-
ໃນຊີວິດ, ແລະ ເຮົາຮູ້ວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະລະງັບມັນໄດ້, ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ໂຕ
ໄດ້ຍິນບໍ່ ? ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຊິພະຍາຍາມປານໃດ, ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຊິເຮັດປານ
ໃດ ບໍ່ວ່າຫົວໃຈພວກເຮົາຈະທຸ່ມເຫ ໃສ່, ປານພວກເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງເອ້ີນໃສ່
ແລະ ວ້ົງແຂນພວກເຮົາຈະຮັດແໜ້ນປານໃດກໍ່ຕາມ ພວກເຮົາກໍ່ຍັງດ່ຽວດາຍ
ຢູ່ເລ້ືອຍໆໄປ.

ແລ້ວນ້ີ ເຮົາດ້ົງໂຕອອກມາຫ່ຽວນຳກັນ, ເພ້ືອເຮົາຊິບໍ່ຕ້ອງກັບຄືນ ເມ້ືອ
ເຮ້ືອນ ເພາະວ່າຂະນະນ້ີເຮົາທໍ້ລະນານໃຈຢ່າງໜັກໜ່ວງທ້ີສຸດ ຍ້ອນຄວາມ
ປ່ຽວພ່ອຍຢູ່ພາຍໃນເຮ້ືອນເຮົາ. ເລ້ືອງນ້ີ ຈະເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ເຮົາບໍ່ ? ເຮົາ
ຊິເວ້ົາສູ່ໂຕຟັ້ງ ໃຫ້ໂຕຟັ້ງດ້ີ ແລະ ພວກເຮົາຢູ່ລຳພ້ັງສອງຄົນ ຮ່ຽງຂ້ວງກັນ
ແຕ່ດ່ຽວດາຍ. ໂຕເຂົ້າໃຈເຮົາບໍ່ ?

ນິທານ ສອນໄວ້ວ່າ: " ຜູ້ຄິດໜ້ອຍ ແມ່ນຜູ້ມີຄວາມສຸກ " ພວກ ເຂົາ ເພ້ຝັນໃນເລື່ອງຄວາມສຸກ, ພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ຮູ້ສຶກສຳນຶກໃນຄວາມທຸກຂອນ ທີ່ດຽວດາຍຂອງພວກເຮົາໃນຊີວິດ, ພວກເຂົາບໍ່ເລາະລ່ອງໄປຄົ້ເຮົາ, ບໍ່ມີ ການພົວພັນອື່ນໃດ ນອກຈາກແຂນສອກເກາະແຂນສອກ, ບໍ່ມີຄວາມນວນ ຊື່ນ ຢ່າງອື່ນ ນອກຈາກຄວາມພໍອົກພໍໃຈແບບເຫັນແກ່ຕົວ ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ, ແນນ ເຫັນ ຄາດຄະເນ ແລະ ທໍລະມານໃຈຢ່າງບໍ່ມີສ່ຽງສຸດ ໃນເມື່ອຮູ້ຈັກ ຄວາມ ໂດດດ່ຽວຕະຫຼອດການຂອງພວກເຮົາ.

ໂຕຄືຊິຄິດວ່າ ເຮົາປ່ວງແດແລ້ວ ແມ່ນບໍ ?

ຟັງເຮົາກ່ອນ. ນັບແຕ່ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ຕົນເອງປ່ຽວພອຍນາ, ນັ້ນ ຄືວ່າ ເຮົາພວມຈົມລົງຮູໃຕ້ດິນອັນມືດມິດ ຈົມລົງທຸກໆມື້ ໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ເຫັນຂອບ ບໍ່ຮູ້ ຈັກບ່ອນສິ້ນສຸດ ແລະ ບ່ອນສິ້ນຂອງມັນ. ເຮົາລົງໄປໂດຍບໍ່ມີໃຜໄປນຳຈັກຄົນ ບໍ່ມີໃຜຢູ່ອ່ອນຂ້າງ, ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ຍັງຫາຍໃຈເປັນໆຈັກຄົນເດີນໄປຕາມເສັ້ນ - ທາງອັນມືດມົນເສັ້ນດຽວກັນນີ້ເລີຍ. ຮູໃຕ້ດິນນີ້ ມັນກໍ່ຊີວິດນັ້ນເອງ. ບາງ ເທື່ອ ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງອົນອົ ສຽງເວົ້າ ສຽງຮ້ອງແຮງໆ... ເຮົາງຶມຫາລ ໄປທາງຂ້ນາ ມຸ່ງສູ່ສຽງອຶກກະຫ້ຶກສັບສົນເຫຼົ່ານີ້. ແຕ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄັກແນ່ຈັກ - ເທື່ອວ່າ ສຽງນັ້ນມັນອອກມາຈາກບ່ອນໃດ ເຮົາບໍ່ພົບພໍ້ຜູ້ຄົນຈັກເທື່ອ, ບໍ່ຈົບ ມີຜູ້ໃດອື່ນຈັກເທື່ອ ໃນຄວາມດຳມືດທີ່ອ້ອມຕົວເຮົາຢູ່. ໂຕເຂົ້າໃຈເຮົາບໍ່ ? ບາງເທື່ອ ນິຄົນບໍ່ເທົ່າໃດຄົນ ຄິດຕ່ວງເອົາວ່າ ຄວາມທໍລະມານດັ່ງກ່າວ ນີ້ ໂຫດຮ້າຍຫາລຸມ.

ນຸຍເຊ ເລີ່ຍຮ້ອງຊຸຫານ ວ່າ:

ໃຜມາຫັ້ນ ? ໃຜເອ້ັ້ນຂ້ອຍ ! ບໍ່ມີໃຜ.

ຂ້ອຍຢູ່ຜູ້ດຽວ - ແນ່ນໂນ່ງເອງຕິບອກເວລາ.

ຄວາມປ່ຽວພອຍເອີ ! ຄວາມອາພັບເອີ ! !

ແຕ່ສຳລັບເພ້ັ ມັນເປັນພຽງຄວາມສົ່ງໄສ ຊ້ົ່ວຄາວ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມ

ແນ່ນອນເດັດຂາດ ຄືດັ່ງສຳລັບເຮົາ. ເພິ່ນເປັນນັກກະວີ ເພິ່ນເຮັດໃຫ້ ຊີວິດ ເຕັມໄປດ້ວຍເຜດຜີ ເຕັມໄປດ້ວຍລາງຝັນ ເພິ່ນບໍ່ຢູ່ລໍຖ້ວຄາຍແຫ່ງຈັກເທື່ອ . ສ່ວນເຮົາ ເຮົາຢູ່ລໍຖ້ວຄາຍ !

ກຸສະຕາວ ໂຟແນ ເປັນຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ອັບໂຊກຢູ່ໃນໂລກນີ້ ເພາະວ່າເພິ່ນເປັນ ຫນຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ເຫັນແຈ້ງສອງໃສຜູ້ສຳຄັນ, ບໍ່ແມ່ນເພິ່ນບໍ ທີ່ຂຽນຈົດ ຫມາຍ ໄປຫາເພື່ອນຜູ້ຍິ່ງຄົນຫນຶ່ງ ດ້ວຍປະໂຫຍກຄຳເວົ້າທີ່ສັ້ນຫວັ່ງອັນນີ້ຄື: " ພວກ ເຮົາທັ່ງຫມົດຢູ່ ກາງທະເລຊາຍ, ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈໃຜ "

ບໍ່, ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈໃຜ, ບໍ່ວ່າຈະຄິດແນວໃດ ເວົ້າແນວໃດ ພະຍາຍາມ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຫນ່ວຍໂລກນີ້ຊິຮູ້ບໍ່ວ່າ ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນ ໝູ່ດາວພຸ້ມ ທີ່ພຸ້ງ ໄປຕຶກມັດໄຟກາງເວຫາ, ໄກແສນໄກຈົນພວກເຮົາເຫັນແຕ່ພຽງຄວາມ ສະ ຫວ່າງຂອງບາງຫນ່ວຍເທົ່ານັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ດາວດວງອື່ນໆນັບຈຳນວນ ບໍ່ໄດ້ ສູນຫາຍລວງລັບໄປໃນຄວາມບໍ່ສິ້ນສຸດ ຫຼື ອະນັນຕະກາມ, ແລະດາວທີ່ ຢູ່ໃກ້ ກັນຈົນຈຸ່ມກັນເປັນອັນຫນຶ່ງອັນດຽວ ຄືດັ່ງອະນຸ (ໂມເລກຸນ) ໃນວັດຖຸ ຫາດ ຫນຶ່ງ ?

ຈັ່ງຊັ້ນແລ້ວ ຄົນບໍ່ຮູ້ເກີນໄປກວ່ານັ້ນອີກວ່າ ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບຄົນອື່ນພວກ ເຮົາ ຕ່າງກໍ່ຢູ່ໃກ້ກັນຫຼາຍຍິ່ງກວ່າດວງດາວເຫຼົ່ານັ້ນ, ໂດຍສະເພາະ ໂດດ ດ່ຽວຍິ່ງກວ່າ ເພາະວ່າຄວາມນຶກຄິດນັ້ນບໍ່ອາດຢັ່ງເຖິງໄດ້.

ໂຕຮູ້ບໍ່ວ່າ ມີຫຍັງທີ່ຫນ້າອະເຫຍີ່ງ ໄປກວ່າການຄວບຄຸມຕ່າງຂອງ ສັບພະ ສັດທີ່ເປັນໄປຢ່າງເມື່ອງນຶດ ເຊິ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຢັ່ງຮູ້ໄດ້ ! ພວກເຮົາ ຕ່າງກໍ່ຮັກແພງເຊິ່ງກັນແລະກັນ ຄືກັບວ່າພວກເຮົາຖືກຜູກລາມໃຫ້ຢູ່ໃກ້ກັນ ດ ແຂນຫາກັນ ແຕ່ເຂົ້າເຖິງກັນບໍ່ໄດ້ ຄວາມຕ້ອງການອັນຫໍລະນານໃຈທີ່ຢາກ ມີ ຄວາມສຳພັນກັນ ກະຕຸ້ນພວກເຮົາ ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມທັ່ງຫມົດຂອງ ພວກ ເຮົາແຫ່ງແລ້ງດາຍເປົ່າ ການວ່າງເສີຍໄຮ້ປະໂຫຍດ ຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈ ບໍ່ເກີດຫມາກຜົນ, ການໂອບກອດຂາດພະລັ້ງ, ການໂລມລູບໄຮ້ອາລົມຮູ້ສຶກ.

ເມື່ອພວກເຮົາຕ້ອງການຢາກຢູ່ໃກ້ຊິດກັນ, ຖ່ວງທ່າຂອງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈະເຂົ້າ ຫາ ອີກຜູ້ໜຶ່ງ ຈຸ້ກ່າຍເປັນການກະທົບກະແທກກັນ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກວ່າ ຕົນ ເອງດຽວດ່າຍຈັກເທື່ອ ຈົນກວ່າເມື່ອໃດເຮົາຈະມອບຫົວໃຈໃຫ້ເພື່ອນ ຄົນໃດ ຄົນໜຶ່ງ, ທັງນີ້ເພາະວ່າ ເຮົາເຂົ້າໃຈດີທີ່ສຸດ ເຖິງອຸປະສັກອັນບໍ່ມີໃຜ ຂ້າມ ຜ່ານໄດ. ເຂົາຢູ່ຕົ້ນ ຄົນຜູ້ນັ້ນ ເຮົາເຫັນຕາໃສໆຂອງເຂົາແນມເບິ່ງເຮົາ . ແຕ່ວິນຍານຂອງເຂົາ ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຝຸ້ນ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍພໍດີ, ເຂົາຟັງເຮົາ ຢູ່ ເຂົາຄິດຫຍັງ ? ແນ່ນແລ້ວ ເຂົາຄິດຫຍັງຢູ່ ໂຕບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມອຸກອັ່ງກັງ ວົນນີ້ຫວະ ? ບາງທີ ເຂົາຈົ່ງເຮົາກໍ່ໄດ້, ຫຼື ດູໝິ່ນເຮົາ ? ຫຼື ຫົວຂວັນ - ເຍາะເຍີ້ຍເຮົາ ? ເຂົາພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ, ເຂົາຕີລາຄາເຮົາເຂົາ ລໍ້ຫລອກເຮົາ, ເຂົາປະນາມເຮົາ, ເຂົາຖືວ່າເຮົາບໍ່ບ້າກໍ່ໂງ່. ເຮັດແນວໃດ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າເຂົາຄິດຫຍັງ ? ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຮູ້ວ່າເຂົາຮັກເຮົາຄືດັ່ງເຮົາ ຮັກ ເຂົາ ? ແລະ ອັນໃດເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນຫົວປ່ອມໆຂອງເຂົາ ? ມີຫຍັງລຶກລັບ ໄປກວ່າ ຄວາມນຶກຄິດທີ່ຍັ່ງບໍ່ເຖິງຂອງມະນຸດ ຄວາມນຶກຄິດທີ່ອຳໄວພາຍ ໃນ ແລະ ເປັນອິດສະຫລະ ເຊິ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ ນຳພາ ຄວບຄຸມ ແລະ ເອົາຊະນະ !

ສ່ວນເຮົາເອງ ເຮົາເຄີຍຄິດຢາກສະຫລະໝົດຕົນໝົດໂຕ ໄຂປະຕູ ທຸກ ປ່ອງຂອງວິນຍານເຮົາອອກ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ສາມາດປ່ອຍ ຕົວໄປຕາມນັ້ນໄດ ໃນ ສ່ວນລຶກແລ້ວເຮົາຍັງຮັກສາແຫລ່ງຄວາມລັບຂອງ "ອັດຕະນາ" ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜ ລ່ວງເຂົ້າໄປເຖິງໄດ. ບໍ່ມີໃຜຄົ້ນພົບມັນໄດ, ບ່ອາດເຂົ້າໄປ ເພາะວ່າ ບໍ່ ມີໃຜຄືກັບເຮົາ, ເພาะວ່າບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈໃຜ.

ໂຕເດ ໂຕເຂົ້າໃຈເຮົາບໍ່ ຢ່າງໜ້ອຍໃນຂະນະນີ້ ? ບໍ່, ໂຕຖືວ່າເຮົາ ເປັນບ້າ ! ໂຕສ່ຳຫລວດເບິ່ງເຮົາ ໂຕລະນັດລະວັງຕໍ່ເຮົາ ! ໂຕຖາມ ຕົນ ເອງວ່າ: " ແລ້ວນີ້ ມັນຊິມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ? " ແຕ່ຖ້ານີ້ໃດນີ້ໜຶ່ງ ໂຕພົບ ວ່າ ສາມາດພะຍາກອນຄວາມທຸກທໍລະມານອັນໜັກໜ່ວງ ແລະ ລະອຽດລ້ຳ

ລົມຂອງເຮົາໄດ້ ໂຕຈົ່ງມາບອກເຮົາຈຶ່ງວ່າ: ເຮົາເຂົ້າໃຈໂຕແລ້ວ ! ໂຕ ຈຶ່ງຈັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສຸກ ບາງທີໃນໜຶ່ງວິນາທີ.

ມັນແມ່ນພວກແມ່ຍິງຕົ້ນລະ ທີ່ຍັງຈັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ສຶກມີຄວາມປ່ຽວພ່ຽຍຫຼາຍ ກວ່າ.

ເວນຕາຍ ! ເວນຕາຍ ! ຈົ່ງແມ່ນເຮົາ ເຈັບແສບ ຍ້ອນພວກນາງ ເພາະວ່າພວກນາງເຫຼົ່ານັ້ນ ເຄີຍສ້າງຄວາມຫວັງລົມໆແລ້ງໆໃຫ້ແກ່ເຮົາຫຼາຍ ກວ່າຜູ້ຊາຍ ວ່າເຮົາຈະບໍ່ຢູ່ດ່ຽວດາຍ.

ເມື່ອກ່ອນເຂົ້າຫາຄວາມຮັກ ມັນຄ້າຍກັບວ່າເຮົາຕົວເບັ້ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ຄວາມ ສູງສົ່ງລຶກລັບອັນບໍ່ໄສມະນຸດ ເກີດຂຶ້ນໃນຕົວເຮົາ ໂຕຮູ້ບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງ ? ໂຕ ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຄວາມຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກອັນມະຫາສານນັ້ນ ມາຈາກໃສ ? ມັນລ້ວນແຕ່ ແມ່ນ ຍ້ອນພວກເຮົາຄິດຝັນເອົາວ່າ ຕົນເອງບໍ່ດ່ຽວດາຍອີກແລ້ວ. ການຢູ່ ໂດດດ່ຽວ ການປະປ່ອຍສັດມະນຸດໃຫ້ຢູ່ລຳພັງນັ້ນ ປະກົດວ່າຍຸດຕິລົງແລ້ວ ຄິດ ຜິດຄັກໆ !

ຜູ້ທີ່ຫລະນາມສ່າຫັດກວ່າພວກເຮົາ ຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການອັນບໍ່ມີຍາມສ່ຽງ ສູດໃນຄວາມຮັກ ທີ່ຄ່ອຍໆກັດແທ້ມຫົວໃຈປ່ຽວຂອງພວກເຮົາ ນັ້ນກໍແມ່ນແມ່ຍິງ ຜູ້ເປັນຄວາມຂີ້ຕົວະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຄວາມຝັນ.

ໂຕເອງເຄີຍສ່ຳຜັດກັບເວລານາທີອັນຫວານຊຶ້ນ ເມື່ອໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າກັບ ສັດ ມະນຸດ ຜູ້ນີ້ປ່ອຍຜົມຍາວນີ້ ຫັ້ງນີ້ສະເທ່ມ ແລະ ແສງຕາທີ່ສະທ້ອນໃນອາລົມ ເວລານັ້ນຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາໄຫລລ່ອງ ຕະຫຼົດໄປໄກ ! ໄປກັບຄວາມຝັ ຝັນ !

ນາງແລ້ວເຮົາ ໃນບໍ່ດົນນີ້ ພວກເຮົາຈະກັບກາຍເປັນໜຶ່ງ ມັນໄປກົດ ຄື ແນວນັ້ນ ແນ່ນຕວ່າ ? ແຕ່ວ່າ ອັນໃນບໍ່ດົນນັ້ນ ຊ້ຳບໍ່ນານອດຈັກເທື່ອ, ແລະ ພາຍຫລັງເວລາຫຼາຍສັບປະດາແຫ່ງການຄ່ອງຄ່ອຍ ຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມ ນ່ວນຊຶ້ນແບບຫລອກລວງແລ້ວ ວັນໜຶ່ງເຮົາກໍພົບວ່າ ຕົນເອງຮູ້ສຶກ ດ່ຽວດາຍ

ທັນທີທັນໃດ ຍິ່ງກວ່າຄັ້ງໃດໆທີ່ເຄີຍເປັນມາ.

ພາຍຫລັງການຈູບກັນແຕ່ລະຄັ້ງ ການກອດຮັດແຕ່ລະເທື່ອ ຄວາມ ໂດດ ດ່ຽວກໍ່ແຮງຫນັກຫນ່ວງຂຶ້ນ ຈັ່ງແມ່ນມັນຈອກຊ້ຳ ເຫຼືອອົກທົກໃຈ!

ນັກກະວີຄົນຫນຶ່ງ ຊື່ວ່າ ຊຸນລີ ປຣຸຍດອມ ຂຽນໄວ້ວ່າ:

ການຈູບໂລມເປັນພຽງພາຫະນະທີ່ຫນ້າຫວ່ງກັງວົນ ເປັນການທົດລອງ ທີ່ ໄຮ້ຜົນຂອງຄວາມຮັກທີ່ຫນ້າເວດທະນາ ທີ່ພະຍາຍາມເອົາຮ່າງກາຍ ເປັນສື່ ສ້າງຄວາມສຳພັນຂອງວິນຍານທີ່ບໍ່ເປັນໄປໄດ້.

ແລ້ວກໍ່ ອຳລາຈາກກັນໄປ ເປັນອັນສຽງສຸດ ຍາກເຕັມທີ ທີ່ຜົນຈະຈື່ຈຳ ແມ່ຍິງຄົນນັ້ ທີ່ຄັ້ງຫນຶ່ງໃນຊີວິດ ນາງເຄີຍເປັນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງສຳລັບພວກເຮົາ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍລ່ວງຮູ້ຄວາມນຶກຄິດອັນສະຫນິດສະຫນົມ ແລະ ຊ້ຳ ຊາກເລີຍຊ້ຳ.

ເປັນທີ່ປະກົດວ່າ ແມ່ນໃນເວລາ ທີ່ມະນຸດມີຄວາມເຫັນສອດຄ່ອງ ກັນອັນ ລຶກລັບ, ມີຄວາມປາຖະຫນາທີ່ສັບປົນຄົນເລກັນຢ່າງຮອບດ້ານ ແລະ ມີ - ຄວາມມຸ່ງຫວັງທໍ່ທ້ຽງຫນົດນັ້ນເອງ ພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ຢັ່ງລຶ້ງເຖິງພົ້ນເລິກສຸດຂອງ ວິນຍານ ບ່ວງເທື່ອ ມີຄຳຫນຶ່ງ ຄຳດຽວແທ້ໆ ເພີ່ຍໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນ ຄວາມ ຜິດ, ຊີ້ບອກພວກເຮົາ ຢ່າງໄວວາປານຟ້າແມບໃນຍາມລາຕີ ເຖິງຮູ້ຕຳ ລະ ຫວ່າງພວກເຮົາ.

ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ ສິ່ງທີ່ດີເລີດສຸດ ຢູ່ໃນໂລກ ກໍ່ແມ່ນການໄດ້ໃຊ້ ເວ ລາແລ່ງຫນຶ່ງຢູ່ຮ່ວງອ້ອງແຫ່ງຍິ່ງທີ່ຕົນຮັກ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງປາກເວົ້າ ກໍ່ຮູ້ສຶກເປັນສຸກ ເກືອບສົມບູນ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງດຽວວ່າ ມີນ້ຳຢູ່ຫັ້ນ ຢ່າໄປ ຮ້ອງຮ້ອງ ເອົາຫຍັງຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ເພາະວ່າບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ຄົນສອງຄົນຈະປົນເຂ້ົ້າກັນໄດ.

ສຳລັບເຮົາ, ບັດນີ ເຮົາໄດ້ອັດຕົນວິນຍານຂອງເຮົາແລ້ວ, ເຮົາບໍ່ບອກ ໃຜ ສິ່ງທີ່ເຮົາເຊື່ອ ສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາຮັກ. ໂດຍຮູ້ຕົວດີວ່າ ເຮົາ ຖືກລ້ຽງໂຫດໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມປ່ຽວພ່ອຍອັນແສນສາຫັດ ເຮົາແນມເບິ່ງທຸກສິ່ງ ທຸກ

ຢ່າງ ໂດຍບໍ່ສະແດງຄວາມເຫັນອອກມາຈັກເທື່ອ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະ ສຳຄັນຕໍ່ເຮົາພຽງໃດກໍ່ຕາມເຊັ່ນ: ຄວາມຄິດເຫັນ ການວິຈານ ຄວາມສຸກ, ຄວາມເຊື່ອຖືສັດທາ ໂດຍບໍ່ອາດປະກອບສ່ວນ ຫຼື ແບ່ງປັນສິ່ງໃດກັບຜູ້ໃດເຮົາ ຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈໃຍດີກັບອັນໃດທັງໝົດ. ຄວາມນຶກຄິດອັນບໍ່ມີໃຜແນມເຫັນໄດ້ຂອງ ເຮົາ ຍັງຄົງປອດຈາກການຊຸດຄົ້ນສຳຫລວດ ເຮົາມີປະໂຫຍກຄຳເວົ້າທີ່ ແຫ້ງ ແລ້ງເພື່ອຕອບຄຳຖາມສັ້ນໃນແຕ່ລະວັນ ແລະ ມີຮູບຍິ້ມທີ່ບົ່ງບອກວ່າ: - " ແມ່ນລະ " ເວລາເຮົາບໍ່ຕ້ອງການແນ່ນແຕ່ຈະອ້າປາກເວົ້າຫຍັງອອກມາ. ໂຕເຂົ້າໃຈເຮົາບໍ່ ?

ພວກເຮົາຍ່າງເລາະຂຶ້ນໄປຕາມຖະໜົນອັນຍາວຢຽດຈົນຮອດອະນຸສາວະ ລີໄຊຊະນະ, ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາກໍ່ລອງລົງໄປຮອດສະໜາມກິລາກອກເພາະ ເພື່ອນຂອງຂອຍໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທັງໝົດຢ່າງຈ່ຳໆ ແລະ ຍັງກ່າວເສີມຕື່ມຕໍ່ ອີກຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍອັນ ເຊິ່ງຂອຍຈື່ຈຳບໍ່ໄດ້.

ເຂົາປຸດຍ່າງ ແລະ ປົບປັບທັນໃດ ເຂົາດ່ຽໄປທີ່ຍອດເສົາຫີນ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ ພົ້ນປຸຫີນຂອງນະຄອນປາຣີ ມັນສູງເດ່ັນ ຈົນລັກສະນະເອບິບຂອງມັນລັບຫາຍ ໄປຫ່ານກາງດວງດາວ, ເປັນເສົາອະນຸສອນທີ່ຜັດຖິ່ນມາຢູ່ຕ່າງແດນ ແລະຈາ ລຶກປະຫວັດສາດປະເທດຂອງມັນໄວ້ຕາມຂ້າງ ດ້ວຍຕົວໜັງສືແປກປະຫຼາດ ເພື່ອນຂ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ: " ເອີ ! ພວກເຮົາທັງໝົດຄືກັນກັບເສົາຫີນນີ້ລະ"

ແລ້ວເຂົາກໍ່ຈາກຂ້ອຍໄປ ໂດຍບໍ່ເວົ້າຫຍັງຕື່ມຈັກຄຳ.

ເຂົາມຶນເມົາບໍ ? ເຂົາປ່ວຍບ້າບໍ ? ເຂົາເປັນນັກປັດຊະຍາບໍ ? ຂ້ອຍ ຍັງບໍ່ຮູ້ ບາງເທື່ອ ກໍ່ຄິດວ່າເຂົາມີເຫດຜົນ, ບາງເທື່ອກໍ່ຄິດວ່າເຂົາເສຍສະຕິໄປ ແລ້ວ.

ปะลาไຊ

ແປໂດຍ : ຫນູພັນ ?

ຂ້ອຍໄປ ຕູແລວ ໂດຍເດີນຜ່ານເກາະກອກ.

ຂ້ອຍຂຶ້ນກຳປັ່ນຢູ່ ນິສ ເພື່ອໄປຫາ ບາສຈິອາ. ໃນເວລາຢູ່ກາງ ທະເລ ຂ້ອຍສັງເກດເຫັນຍິງຫນຸ່ມຄົນຫນຶ່ງ ຊື່ງຄຳຮູ ແລະ ຖະຫນອມຖ່ອມຕົວ. ລາວ ຫຼຽວເບິ່ງທາງໄກ. ຂ້ອຍເວົ້າໃນໃຈວ່າ: " ໂຊກດີ, ການເດີນທາງ ຂ້າມ ທະເລຂອງກູເທື່ອນີ້ຈະນ່ວນແລ້ວ. "

ຂ້ອຍຍ່າງໄປນັ່ງຢູ່ເຊິ່ງຫນ້າລາວ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງລາວ ພ້ອມທັງ ຖາມ ລາວຮ່ອຍແປດພັນແນວ ເຊິ່ງຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຈະຕ່ອງຖາມໃນເມື່ອເຂົາພົບກັບຍິງ ຄົນຫນຶ່ງ ທີ່ເຂົາບໍ່ທັນເຄີຍພົບ, ແຕ່ເຂົາສົນໃຈນຳການໄປມາ, ອາຊີບ, ອາ ຍຸ, ກິລິຍາຂອງເຂົາ... ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ກໍ່ຄາດຄິດໂດຍຜ່ານສິ່ງທີ່ເຂົາເຫັນແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ເຫັນ ເຂົາຊອກຮູ້ຊອກເຫັນດ້ວຍຕາ ແລະ ຄວາມຄິດ ສິ່ງທີ່ ຢູ່ໃນ ຮ່າງກາຍ ແລະ ປົດບັງຢູ່ໃນສ້ົນຂອງຍິງຄົນນັ້ນ. ເຂົາວັດແທກຄວາມ ຍາວ ຂອງເລົ່າຄ້ິງເວລາລາວນັ່ງ, ພະຍາຍາມຊອກເບິ່ງຕາເຝືອກ ສັງເກດເບິ່ງມື ເພື່ອຊ້ີບອກຄວາມສວຍງາມຂອງບ່ອນອື່ນໆ ສັງເກດເບິ່ງຮູບຮ່າງຂອງຫູ ທີ່ຊ້ີ ບອກໃຫ້ເຫັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງຍິງຄົນນັ້ນ. ເຂົາພະຍາຍາມຟັງລາວປາກເພື່ອ ເຂ້ົາໃຈຫາດແທ້ຂອງຈິດໃຈຂອງລາວ ໂດຍຜ່ານຈ້ັງຫວະສຽງເວົ້າຂອງລາວ, ເພາະວ່າ ສຽງ ແລະ ທຸກໆຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມເວ້ົາ ສະແດງໃຫ້ນັກສ້ັງ

ເກດການຜູ້ຊຳນານເຫັນໄດ້ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ລຶກລັບຂອງວິນຍານ ຫນຶ່ງໆ, ເພາະຕາມທຳມະດາແລ້ວ ແນວຄິດ ແລະ ເຈົ້າຂອງຜູ້ສະແດງອອກຈະຕອງ ເປັນເອກກະພາບກັນຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ແນນວ່າຄວາມເປັນເອກກະພາບນັ້ນ ຈະ ກຳໄດ້ຍາກກໍຕາມ.

ຫມາຍຄວາມວ່າ ຂ້ອຍສັງເກດດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງຄົນຜູ້ນຶ່ງ ໃຫ້ ຄຽງກັນກັບຂ້ອຍ, ຊອກຫາບັນດາປະກົດການ, ວິໄຈບາດເຫນັງຕີງຂອງລາວ ຊົ່ງຊອນເບິ່ງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຈະເຜີຍອູກມາຈາກທ່າທີຂອງລາວ.

ລາວໄຂກະເປົ໋ານ້ອຍຂອງລາວ ແລ້ວດຶ່ງເອົາຫນັງສືພິມອອກມາ. ຂ້ອຍ ສືມຂ້ອຍເອງ ແລະ ຄິດໃນໃຈວ່າ: " ນຶ່ງອ່ານບົດຂອງໃຜ, ກູຈະ ບອກວ່າ ນຶ່ງຄິດແນວໃດ. "

ລາວເລີ່ມອ່ານບົດທຳອິດຂອງຫນັງສືພິມ ດ້ວຍທ່າທີ່ນ່ວນໃຈ ແລະ ສົນໃຈ ຂ້ອຍແນນເຫັນຫົວຂໍ້ຂອງໃບຫນັງສືພິມ ແນນ: ເອໂກດີປາຣິ. ຂ້ອຍ ຄິກສະ ເງີ ບໍ່ຊ້າງຈະຮູ້ດແນວໃດ. ລາວອ່ານບົດຮອບຮອມຂ້າວຂອງ ສະໂກນ . ຜິຣາເຣີ ! ແນນນັກນິຍົມ ສະໂກນ - ນັກນິຍົມ ສະໂກນ ບໍ ? ລາວຫົວ ຍົ້ນ: ແນ່ນຄົນ ໂກລ້ວ. ບໍ່ແນ່ນຍິງຊ໋ວ, ແນ່ນເດັກທີ່ດີ. ດີຫຼາຍ. ນິຍົມ ສະໂກນ. ແນ່ນແລ້ວ. ຊອບນ້ຳໃຈຄົນຝະລັ່ງ, ນັກຄວາມປານິດ ເກ໋ອ ແລະ ຫນ້ກພິກ້ນ້ອຍອີກດ້ວຍ. ເປັນການສັງເກດທີ່ດີແລ້ວ. ຂ້ອຍຄິດ ໃນ ໃຈ: ຈະຕ້ອງຖ້າເບິ່ງການທົດລອງຫາງປັ້ນອີກກ່ອນ.

ຂ້ອຍຫຍັບໄປນັ່ງໃກ້ໆລາວ ແລະ ອ່ານແບບບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ປານໃດ ປັ້ນ ການກ່ອນທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຊົ່ກ່ອນເວລາອອກເດີນທາງ: ແຕ່ງໂດຍ ເຟລິກສ໌ ຝຣັ່ງ.

ຂ້ອຍສັງເກດເຫັນລາວ ປິດຕາເບິ່ງຫົວເລ້ືອງຢູ່ໃບຫນ້າຂອງປັ້ນ ດ້ວຍ ສາຍຕາໄວປານຟ້າແນບ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບນົກສ໋ວບເອົ້າແນ່ງວັນ ໃນເວລາ ມືນບິນ. ຄົນໂດຍສານຫຼາຍຄົນຍ່າງຜ່ານກ້ນຫນ້າພວກຂ້ອຍ ເພ້ືອເບິ່ງລາວ ແຕ່ປະກົດວ່າ ລາວເອົາໃຈໃສ່ແຕ່ບົດຮອບຮອມຂ້າວຂ່ອງລາວ. ເວລາ ລາວ

ເຊົ້າອ່ານແລ້ວ, ລາວປົ່ງຫນັງສືພິມໄວ້ລະຫວ່າງກາງລ້ອຍກັບລາວ.

ຂ້ອຍຄຳນັບລາວ ແລະ ເວົ້າກັບລາວ:

" ຂ້ອຍຂໍອະນຸຍາດເບິ່ງຫນັງສືພິມໃບນີ້ຫນ້ອຍຫນຶ່ງໄດ້ບໍ່ ນາຄາມ ?

" ໄດ້ແທ້ລະບໍ ທ່ານ ! "

" ຂ້ອຍຂໍເຊີນເຈົ້າ ອ່ານປັ້ນກາບກອນຫົວນີ້ຫລິ້ນໄດ້ບໍ ? "

" ໄດ້ແທ້ລະບໍ ທ່ານ ນ້ອນບໍ ? "

ຂ້ອຍຍາກໃຈດ້ວຍຄຳຖາມອັນນີ້. ຕາມທຳມະດາ ເຂົາບໍ່ຖາມວ່າ ປະນ້ອນກາບກອນນ້ອນຫຼືບໍ່, ຂ້ອຍຕອບລາວ:

" ດີກວ່າອັນນັ້ນ. ຫນ້າຊົມ ແຊບນົວ ແລະ ນິສິນລະປະ ດີຫຼາຍໂດ.

" ເອົາມາເບິ່ງດູຊັ້ນນ່າ. "

ລາວຈັບເອົາປັ້ນ ເປີດແລ້ວອ່ານລວາດໆ ໄປດ້ວຍທ່າທາງຕື່ນເຕັ້ນ ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລາວບໍ່ເຄີຍອ່ານກາບກອນ.

ບາງຄັ້ງຄາວ ລາວນິ່ງງຽບ ບາງຄັ້ງຄາວ ລາວກໍ່ຫົວຍັ້ນ ແຕ່ຫົວຍັ້ນດ້ວຍຮອຍຍັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັບເວລາລາວອ່ານຫນັງສືພິມ.

ລາວຫນ້ຶງຂ້ອຍຖາມລາວ:

" ຊອບໃຈເຈົ້າບໍ່ ? "

" ແນ່ນແລ້ວ, ແຕ່ວ່າ ຂ້ອຍຊອບສິ່ງທີ່ເບີກບານ. ຂ້ອຍມັກເລື່ອງ ເບີກບານຫຼາຍ. ຂ້ອຍບໍ່ເປັນຄົນມັກໂສກ. "

ພວກຂ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນລົມກັນ. ຂ້ອຍໄດ້ຮັບຊາບວ່າ ລາວເປັນເມຍ ຂ້ອຍ-ຮ້ອຍເອກທະຫານມາປະຈຳຢູ່ຄາຍເມືອງ ອາຊັກຊິໂອ. ລາວຈະໄປຫາ ຜົວລາວ.

ບໍ່ເທົ່າໃດນາທີ ຂ້ອຍສັນນິຖານວ່າ ລາວບໍ່ຮັກຜົວລາວປານໃດ. ລາວຮັກຜົວລາວຢູ່ ແຕ່ບໍ່ຫຼາຍເທົ່ອນດັ່ງຮັກຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງອັນໃຫຍ່ ໂຕ ຫຍັ້ງ ຄືດັ່ງເວລາຮັກກັນກ່ອນແຕ່ງງານ. ຜົວລາວໄດ້ພາລາວເຄື່ອນ ຍ້າຍ

ຈາກຄ້າຍນ້ໍໄປຄ້າຍຫນ້າເລ້ອຍໆ, ຜ່ານຫຼາຍຕົວເມືອງນ້ອຍ ງອຍເຫງົ້າງອຍ ເຫງົ້າຫຼາຍ ! ນາຍັດນ້ີຜົວລາວພັດສັ່ງໃຫລາວມາຫາຢູ່ໃນດອນແຫ່ງນ້ ທ້ີເປັນ ສະຖານທ້ີເຄ້ີມົວທ້ີສຸດ. ບ່ແນ່ນວ່າ ຊີວິດຈະນ່ອນຊ້ົນສ່ໍາຫລັບຫມ້ິດທຸກຄົນດອກ ບ່ແນ່ນແນ່ນອນນ້ັນ. ລາວອາດຈະຢ່າກຢູ່ກັບພ່ໍແມ່ຂອງລາວຢູ່ເມືອງ ລ້ີງ ຈະດ້ີ ກວ່ າ, ເພາະວ່ າຢູ່ເມ້ືອງ ລ້ີງ ລາວຮູ້ກັບຫມ້ິດທຸກຄົນ. ແຕ່ວ ນາຍັດນ້ີ ລາວຈ່ໍາເປັນຕ່ອງໄປເກ່ັາກ່ອກ. ຄວາມຈ່ິງແລ່ວ ລັດຖ່ະນ້ິຍົມຕ້ີບ່ໍ່ທ່ອນ ຈະ ເປັນຕ່ າຫນ່ າຮັກໃຫ້ແກ່ຜົວໄດ້ ເພ່ າະວ່ າ ລາວເອ່ ງກ່ໍ້ມ້ີຫນ່ າທ້ີ່ ວ ຽກ ງ ານອັນສ ູ ງ ສ ົ ່ ງ ເຫ ມ ືອນກ ັ ນ .

ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ າ ລ ົ ມ ກ ັ ນ ກ ່ ຽ ວ ກ ັ ບ ບ ່ ອ ນ ຢ ູ ່ ທ ້ ີ ລ າ ວ ຊ ອ ບ ໃ ຈ .

ຂ ອ ຍ ຖ າ ມ ວ ່ າ :

" ເ ຈ ົ ້ າ ນ ັ ກ ປ າ ຣ ິ ບ ໍ ່ ? "

ລ າ ວ ຮ ອ ງ ຂ ້ ົ ນ :

" ໂ ອ ! ທ ່ ານ ເ ຮ ີ ຍ , ຖ າ ມ ວ ່ າ ຂ ອ ຍ ນ ັ ກ ປ າ ຣ ິ ບ ໍ ່ ! ຕ ້ ົ ວ ຄ ່ ໍ າ ຖ າ ມ ແ ບ ບ ນ ້ ີ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ ໄ ປ ໄ ດ ້ ບ ໍ ່ ? " ລ າ ວ ລ ົ ມ ເ ລ ື ່ ອ ງ ປ າ ຣ ິ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຈ ຸ ບ ຈ ່ າ ວ , ກ ະ ຕ ິ ລ ້ ົ ນ ແ ລ ະ ປ ອ ດ ໃ ຈ ຫ ຼ າ ຍ ເ ຊ ິ ່ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ຄ ິ ດ : " ເ ກ ົ ່ າ ຖ ິ ກ ບ ່ ອ ນ ຄ ົ ນ ແ ລ ວ . "

ລ າ ວ ມ ຸ ຈ ່ າ ເ ມ ືອ ງ ປ າ ຣ ິ , ຈ ່ າ ກ ບ ່ ອ ນ ທ ່ າ ງ ໄ ກ , ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ເ ມ ົ ່ າ ມ ົ ວ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ຢ ູ ່ ແ ຂ ວ ງ ນ ອ ກ , ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ປ ອ ດ ໃ ຈ ແ ບ ບ ປ ່ ອ ງ ບ ່ ໍ , ບ ່ ໍ ຕ ່ າ ງ ຫ ຍ ັ ງ ກ ັ ບ ນ ົ ກ ຢ ູ ່ ຕ ຸ ມ ຫ ຼ ຽ ວ ເ ບ ິ ່ ງ ປ ່ ໍ າ ໄ ມ ຫ ມ ້ ິ ດ ນ ້ ໍ ຫ ມ ້ ິ ດ ເ ວ ັ ນ ຈ ່ າ ກ ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ ຂ ອ ງ ເ ຮ ື ອ ນ ທ ້ ີ ຕ ົ ນ ຫ ອ ຍ ຢ ູ ່ .

ລ າ ວ ເ ລ ີ ່ ມ ຕ ້ ົ ນ ສ ້ ຖ າ ມ ຂ ອ ຍ ດ ວ ຍ ທ ່ າ ທ ີ ຮ ອ ນ ຮ ົ ນ . ລ າ ວ ສ ົ ນ ໃ ຈ ຢ ່ າ ກ ຮ ູ ້ ຫ ຼ າ ຍ ອ ັ ນ , ຢ ່ າ ກ ຮ ູ ້ ຫ ມ ້ ິ ດ ໃ ນ ທ ່ າ ນ າ ທ ິ ເ ທ ່ ໍ າ ນ ັ ້ ນ . ລ າ ວ ຮ ູ ້ ຈ ຸ ຍ ຂ ອ ງ ບ ັ ນ ດ າ ຄ ົ ນ ທ ້ ີ ມ ີ ຊ ຽ ງ ແ ລ ະ ຮ ູ ້ ຈ ຸ ຍ ຂ ອ ງ ຫ ຼ າ ຍ ໆ ຄ ົ ນ ທ ້ ີ ຂ ອ ຍ ເ ອ ງ ບ ່ ໍ ເ ຄ ີ ຍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ອ ິ ກ ດ ວ ຍ .

" ທ ່ ານ ກ ູ ໂ ມ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ວ ໃ ດ ? ທ ່ ານ ຈ ່ າ ກ ດ ູ ເ ດ ? ໂ ອ ້ ທ ່ ານ ເ ຮ ີ ຍ ! ຂ ອ ຍ ນ ັ ກ ລ ະ ຄ ອ ນ ຂ ອ ງ ທ ່ ານ ຈ ່ າ ກ ດ ູ ແ ຫ ່ ງ ໃ ດ ! ຈ ້ ົ ງ ແ ນ ່ ນ ນ ັ ນ ນ ອ ນ , ຈ ້ ົ ງ ແ ນ ່ ນ ນ ັ ນ ນ ິ ເ ນ ື ້ ອ ໃ ນ ທ ່ າ ງ ດ ່ ານ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ຫ ຼ າ ຍ ແ ຫ ່ ງ ! ພ າ ຍ ຫ ລ ັ ງ ທ ້ ີ ຂ ອ ຍ ໄ ດ ້ ຊ ົ ມ ເ ລ ື ອ ງ ຫ ນ ້ ົ ງ

ແລ້ວ, ຂ້ອຍຝັນຢູ່ຕະຫຼອດແປດມື້ ! ຂ້ອຍໄດ້ອ່ານປຶ້ມຫົວໜຶ່ງຂອງທ່ານ ໄດ ດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕິດໃຈຫຼາຍ ! " ຈາໄຟ ", ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ເລື່ອງນີ້ ? ທ່ານ ໄດດ ເປັນດັກຕາໝໍບໍ ? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນລາວບໍ ? ທ່ານ ໄຊລາ ດ ເປັນ ແນວໃດ ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ " ແຊກນິນາມ " ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍໄຫ ! ຈັ່ງແມ່ນ ໂໝດເຫຼືອເຊົ່າແທ໋ ! ຂ້ອຍເກືອບເຈັບຍ້ອນເລື່ອງນີ້. ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຫົວໃດ! ຂ້ອຍຍັງໄດ້ອ່ານປຶ້ມຫົວໜຶ່ງຂອງທ່ານ ບວກເຊ, " ຄວາມລຶກລັບທີ່ ໂຫດ ຮ້າຍ " ຂ້ອຍນີ້ພົ້ນອາຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງເສຍຫົວຍ້ອນມະເລັ່ງຫົວນັ້ນ ຈົນວ່າ ຂ້ຽນຈົດໝາຍຫາທ່ານ ບວກເຊ. ຂ້ອຍເອງ, ຂ້ອຍເຫັນວ່າປຶ້ມຫົວນັ້ນນິລັກ ສະນະກະວິເກີນໄປ. ຂ້ອຍມັກເລື່ອງທີ່ໜ້າຫົວຫຼາຍກວ່າ. ເຈົ້າຮູ້ທ່ານ ກະ ເຣແວງ ບໍ ? ທ່ານ ໂກເກີ້ແລງດ ? ທ່ານ ດາມາລາດ ? ທ່ານ ໂຣ ເຊ້ຟອດ ດ ? ເຊົ້າເວົ້າວ່າ ລາວມີສະໝອງຫຼາຍ ! ທ່ານ ດິ ກາດຈາ ຍັກ ດ ? ປາກົດວ່າ ລາວກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບລາວເອງຢູ່ທຸກວັນແນ່ນໍ ? "

...

ໃນປະມານ ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ, ຄຳຖາມຂອງລາວກໍເລີ່ມລົດໜ້ອຍລົງ.ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ໃຫ້ຄວາມພໍໃຈແກ່ຄວາມສົນໃຈຂອງລາວແບບອັດສະວິນແລ້ວຂ້ອຍ ເອງກໍເລີ່ມເວົ້າໄດ້.

ຂ້ອຍເລົ່າປະຫວັດສາດ ແລະ ເລື່ອງຕ່າງໆຂອງໂລກ, ໂລກປາຣິ,ໂລກ ໃຫຍ່. ລາວຟັງດ້ວຍໜູ ແລະ ຫົວໃຈທັ້ງໜົດຂອງລາວ. ແນ່ນອນ ! ລາວ ຕ້ອງຄິດຫາພວກແມ່ຍິງສວຍງາມ, ແມ່ຍິງຈົ້ນສູງ, ຫຼຸໃຫຍ່ໆຂອງເມືອງປາຣິ. ແມ່ນແຕ່ເລື່ອງເຈ້ຍ, ການນັດພົບ, ໄຊຊະນະອັນວອງໄວ ແລະ ການ ປະ ລາໄຊອັນເມົ້າມົວ. ຄົນໆ ລາວຖາມຂ້ອຍ:

" ໂອ ! ເປັນແນວນັ້ນບໍ່ໂລກໃຫຍ່ນ໋າ ? "

ຂ້ອຍລັກຍິ້ມຫົວ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ລາວເຫັນ.

" สาທุແລ້ວ ! ນິແຕ່ພວກຊຸນນາງນ້ອຍ ທີ່ດຳເນີນຊີວິດແບບຫນົດ ຫວັງ ແລະ ບໍ່ນ້ອຍຊີວາດ້ວຍຄວາມນັບຖືຕໍ່ສິນທຳ, ສິນທຳທີ່ບໍ່ນີ້ໃສ່ຮູ... "

ຂ້ອຍໄດ້ທຳລາຍສິນທຳດ້ວຍການເຍາະເຍີ້ຍອັນຫນັກຫນ່ວງ, ດ້ວຍ ຫຄ ສິນທາງປັດຈະຍາ, ດ້ວຍການເວົ້າສ່ຽດສີ. ຂ້ອຍຖືກຢ່າງບໍ່ຕ້ອງ ຈົ່ງຈ່ຽມ ພວກສັດຂ້ອຍ ທີ່ປະໃຫ້ເນ ເຖົ້າແກ່ເສຍລາ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ຕົ້ນຂ້ວຍດີ, ຫວານ ນ້ອ, ອ່ອນ, ນວນ, ຫຼື ດູດດື່ນ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຊີມລົດອັນແຊບນ້ອທີ່ສຸດຂ້ວ - ຄວາມນວນຈາກການຈູບຊີມອັນລົກຊຶ້ງ, ຈູບຈາວ, ທັ້ງນ້ ກ້ຍອນເຂົ້າໄດ້ເຂົ້າ ກັບປະເພດຜູ້ຊາຍ ຈຶ່ງບໍ່ຊີມໃຊ້ຄວາມເປັນຜ້ວເມຍຢ່າງເຖິງຖ້ວ, ປະໃຫ້ ຊີ ວິດຜ່ານໄປຈົນເຖິງມ້ຕາຍ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຄວາມແຊບຊ້ອຍອັນ ປາ ນີດຂ້ວງການຮ່ວມເພດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຕ້ວ ນີໂຊກດີໃນດ້ານເພດ.

ຕ່ຈາກນັ້ນ ຂ້ອຍເລົ່ານິທານອີກ, ນິທານຂ້ວຫ້ວຍເລຂາສະເພາະ , - ເລ້ືອງກົ້ນຊຸບາຍຊຶ້ງໃຜໆກ່ຮູ້ດີ. ເພ້ືອເປັນການນ້ວມທາຍແຕ່ລະນິທານ ຂ້ອຍ ນ້ກຈະຍ້ວງຍ້ ແບບລຶກລັບ ແນ່ນ ນ ຮ ນ ຄວາມຮູ້ສຶກທ້ເກີດຂ້ນຢ່າງກະທັນຫັນ, ປິດ ລັບ, ຄວາມຮູ້ສຶກທ້ເກີດຂ້ນແບບສາຍຟ້າແມ່ນ, ທ້ຜ່ານໄປແລ້ວກ້ລືມໄປ ໃນ ເວລາອັນສ້ັນໆ.

ກາງຄືນມາຮອດແລ້ວ, ເປັນກາງຄືນທ້ງຽບ ແລະ ຮ້ອນ. ກ້ປ້ັນໃຫຍ່ ຈຶ່ງຈັກຂ້ວງນ້ນຸກຄືນໄປ, ແລ່ນໄປຕາມຫນ້າທະເລ, ພາຍໃຕ້ເພດານອັນນະ ຫາສານຂ້ວງຫ້ວງຟ້າ ສີສ້ົ ເຕັ້ນໄປດ້ວຍແສງໄຟຂ້ວງໝູ່ດາວ.

ຍິງນ້ອຍຄືນນ້ັ ບ່ເວົ້າຫຍັງອີກ. ລາວຫາຍໃຈຊ້າໆ ແລະ ຄ່ນໆກ້ ຫາຍ ໃຈໃຫຍ. ບ້ດໜ້ງລາວລຸກຂ້ັ:

" ຂ້ອຍຈະໄປນອນກ່ອນ, ລາຕ້ສະຫວ້ັດເນ້, ທ່ານ. " ແລະ ລາວກ້ ຈ້ບນ້ຂ້ອຍ.

ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ແລ້ວມ້ັ່ຕ້ໄປລາວຈະຂ້ລ້ົ ແ ບາສ້ອາ ໄປ ອາຊ້ກຊ້ໂອ - ໂດຍຂ້ານ ແລະ ຈະຕ້ອງເດ້ນທາງຫມ້ດເດ້ນ.

ຂ້ອຍຕອບ: " ລາຕິສະຫວັດ, ນາດາມ. "

ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້ອຍກໍໄປຫາບ່ອນນອນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງຂ້ອຍ.

ແຕ ເຊົ້ານີ້ຕໍ່ນາ ຂ້ອຍໄດ້ເຊົ່າຫມິດຫົ້ງ ມີ ບ່ອນນັ່ງຂອງລົດຄັນຫນຶ່ງ ສໍາລັບຂ້ອຍຜູ້ດຽວ.

ມື້ແລ້ວນາ, ກ່ອນຈະຂຶ້ນລົດເຊົ່າຄັນນັ້ນ ອອກຈາກ ບ້ານສ້ອງ, ຄົນຂັບລົດຖາມຂ້ອຍວ່າ ຂ້ອຍພ້ຈະສະລະບ່ອນນັ່ງບ່ອນຫນຶ່ງໃຫ້ແມ່ຍິງຄົນຫນຶ່ງ ໄປນໍາໄດ້ບໍ.

ຂ້ອຍຖາມພ້ອມບາດໂລດ:

" ຍິງຄົນໃດ ? "

" ເມຍຂອງນາຍທະຫານຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ຈະໄປ ອາຊ້ກຈິໂອ.

" ບອກລາວເນ້ວ່າ ຂ້ອຍຍິນດີ ເຊີນລາວໄປນໍາຂ້ອຍ. "

ຍິງຄົນນັ້ນນາຮອດ. ລ້ວເວ້ົ້ວ່າ ກ່ວ່ເວັນລາວໄດ້ນອນຫມິດນ້ໍ. ລາວ ຂໍອະໄພ ແລະ ຂອບໃຈນໍາຂ້ອຍ ແລ້ວລາວກໍ່ຂຶ້ນລົດ.

ຕຸລົດນ້ໍາຄັນນີ້ ບ່ຕ່ໍ່ງຫຍ້ງກັບຊຸບອັນຫນຶ່ງ ອັດແຈບໂດຍບ່ມີອ່ໍາກ່ໍາ ເຂ້ົ້າໄດ້, ມີແສງແຈ້ງແຕ່ປ່ະຕູ ຂ ບ້ອ່ງເທ່ົ່ານັ້ນ. ມີແຕ ຂ ຄົນພວກເຮ່ົາຢູ່ໃນ ຊຸບນິດອັນນ້ີ. ນາແກ່ລົດແລ່ນຫອບ, ຫອບຫນິດຖ້ວ່ງຂອ່ງນັ້ນ. ຕ່ໍ່ຈາກ ນັ້ນ ລົດກໍ່ຂຶ້ນພູ. ກິ່ນຊຸ່ມເຢັ້ນ ແລະ ເຂ້ັ້ນແຂ່ງຂອ່ງຫຍ້ານ ສ່ອດເຂ້ົ້ານາຕ່ານ ປ່ອ່ງປ່ະຕູ ເຊ່ົ່ງລົດແກ່ວລ່ົ່ງ. ກິ່ນແຂ່ງ ເຊ່ົ່ງ ເກ່ັ້ະກ່ວ່ກ ກ່ະຈ່ວ່ຍອອກ ອ່ອນຕ່ໍ່ອ່ອ່ງນັ້ນສ່ົ່ງອ່ວ່ກໄປໄກຈ່ນອ່ໍາຊ່ອ່ດ່ນ ທ່ະເລຊ່ໄດ້ແຕ່ຢູ່ໄກ, ກິ່ນ ຊຸ່ມ ເລ່ກເຂ້ົ້ານ່ໃຈຂອ່ງຜູ້ດ່ນ ເຫ່ມ່ອນດ່ົ່ງກິ່ນຂອ່ງເລ່ົ້າຄ່ົ່ງຂອ່ງດ່ນ, ເຫ່ມ່ອນດ່ົ່ງ ນ້ໍ້າເຫ່ືອຂອ່ງດ່ນຂ ຈ ອ່ນເຕ້ັ້ນໄປດ່ວ່ຍນ້ໍ້ອ່ບ, ເຊ່ົ່ງຕ່ໍ່ງ ເວ້ັ້ນຮ ອ່ນແຮ່ງສ່ົ່ງອອກ ຈ່ກດ່ນ, ກ່ວ່ຍ ເປ້ັ້ນອ່ວ່ຍປ ໄປຕ່ານລ່ມ.

ຂ້ອຍກ້ັບຄ່ນເວ້ົ້ເລ ອ່ງ ປ່ຣ ອ່ກ. ແລ້ ລ່ວ່ກໍ່ຟ ງຂ້ອຍ ດ ວ້ຍ ຄ ວ່ມ ຕ ້ ງ ໃ ຈ ແ ບ ບ ຕ ິ ດ ໃ ຈ ແ ຮ ງ. ກ ານ ເ ລ ່ ໍ າ ເ ລ ້ ອ ງ ຂ ອ ງ ຂ ້ ອ ຍ ກ ານ ນ ິ ລ ັ ກ ສ ະ ນ ະ ຮ ອ ນ ຮ ົ ມ

ເປີດແປນແນບສະຫຼາດຄ່ອງແຄ້ວ, ເຕັນໄປດ້ວຍສັບລິກລັບ ແລະ ເຕັນ ໄປ ດ້ວຍກົນອຸບາຍ, ສັບທີ່ແນ່ໃສ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດຮ້ອນ, ກິດມືຕົນຫາ.

ກາງຄືນໄດ້ມາຮອດຢ່າງສົມບູນແລ້ວ. ຂ້ອຍຫຼຽວບໍ່ເຫັນຫຍັງຫມົດ, ກະ ຕັ້ງສີ່ຂ້າວຂ້ອງຫນ້າຂ້ອງຍິ່ງຫນູ້ນທີ່ນັ່ງຢູ່ຄຽງຂ້າງຂ້ອຍ ເຊິ່ງກ່ອນນີ້ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ຂ້ອຍຍັງແນນເຕັ້ນຢູ່. ສິ່ງທີ່ແຈ້ງນິດແສງຕະກຽງທີ່ເຍື້ອງທາງໃຫ້ມາ ຄ ໂຕທີ່ແກ້ລິດພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ.

ບາງຄັ້ງຄາວ ສຽງໄຫລຂ້ອງນ້ຳດ້ວຍນ້ອຍ ທີ່ໄຫລຜ່ານໂງ່ນຫີນດັງ ມາ ຮອດພວກເຮົາ, ປົນກັບສຽງຫມາກກະດິງມາ, ແລ້ວກໍ່ມິດໝ້ອຍໄປໄກ, ໄກ ໄປ ຫ້ວງຫລ້ງພວກເຮົາ.

ຂ້ອຍຄ່ອຍໆ ຫຍັບຕົນໄປຕ່ຳໃສ່ຕົນລ້ວ. ລ້ວບໍ່ຖ່ອຍຕົນລ້ວ. ຂ້ອຍ ບໍ່ເຫນັ້ງອີກ, ຂ້ອຍລໍຖ້າ ແລະ ບິດຫນ້ຶງຂ້ອຍປ່ຽນສຽງ, ຂ້ອຍໃຊ້ຄ້ວາມອ່ອນ ນ້ອມເວົ້າເຖິງຄ້ວາມຮັກກັບລ້ວ. ຂ້ອຍເຄ່ື່ອໄປຕ່ຳໃສ່ນົ້ລ້ວ. ລ້ວກໍ ບໍ່ ຖ່ອຍນົ້ລ້ວ. ຂ້ອຍຊົ່ນລ້ວອີກເລ້ືອຍໆ, ເວົ້າຢູ່ໃກ້ໆຫ້ວລ້ວ, ເກ້ືອບຈະຕິດ ກັບສົບລ້ວ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ຫນ້ວກຫ້ວໃຈລ້ວຕ້ີຢູ່ກັບຫນ້ວອີກຂ້ອງຂ້ອຍແລ້ວ. ແນ່ນອນແທ້, ຫນ້ວກຫ້ວໃຈລ້ວຕ້ີໄວ ແລະ ແຮງນັ້ນ ແນ່ນສ້ົນຍ້ານ້ຶ້ດ, ດັ່ງ ນັ້ນ, ຂ້ອຍຄ່ອຍໆເອ້ົາສົບຂ້ອຍແປ່ະໃສ່ຄໍ່ລ້ວ, ໂດຍເຊ້ືອແນ່ວ້ວ ລ້ວ ຢູ່ໃນ ກ້ຳນ້ຶຂ້ອງຂ້ອຍແລ້ວ, ເຊ້ືອແນ່ຢ່າງສຸດຂ້ຶດ ຈະເຖ້ິງຂ້ັ້ນຄ້ຶດວ່າ ຂ້ອຍຈະ ສ້ຳ ເລ້ັດສ້ິ່ງທ້ີ່ຂ້ອຍຢ່າກໄດ້ແລ້ວ.

ແຕ່ວ່າ ໃນທ້ັນທ້ີທ້ັນໄດ ລ້ວດ້ັນຂ້ັ້ນ ເຫ້ນ້ອບຕົ້ວລ້ວຕ້ົ້ນນອນ, ລ້ວດ້ັນ ຈ້ົ່ນວ່າຂ້ອຍຟ້ັ້ງໄປເກ້ືອບຕ້ຳໃສ່ຝ່າລ້ິດເບ້ືອງນ້ັ້ນ. ຕ່ຳຈ່ານ້ັ້ນ, ກ່ອນທ້ີ່ຂ້ອຍຈະ ເຂ້ົ້າໃຈ, ຄ້ົ່ນຄ້ິດ, ບໍ່ຄ້ິດຫ່ານ້ຶ້ດ. ຂ້ອຍຖ້ິກຕ້ົບຫນ່ານ້ຶ້ດ. ຂ້ອຍຮ້ົ້ສ້ຶກຕ້ົວ ຄ ຫ້ຼ ຄ ບ່ານ, ຕ່ຳຈ່ານ້ັ້ນ ແນ່ນກ້ຳປ້ັ້ນປ້ົວນ້ຳໃສ, ກ້ຳປ້ັ້ນແໜ້ນ ແລະ ແຂ້ງແຮ່ນຕ້ົ ໝ້ົດທຸ້ກບ່ອນ, ໂດຍທ້ີ່ຂ້ອຍບໍ່ສ່ານ່ານ້ຶ້ດປ່ອງກ້ັນຢູ່ໃນຄ່ານ້ຶ້ດອ້ັນຕ້ົບຫນ່ານ ທ້ີ່ປ້ົກ ຄຸມສ່ານຕ່ຳສຸ້ອ້ັນນ້ັ້ນໄດ້.

ຂ້ອຍຄ່ອຍໄປ ເພື່ອຊອກຈັບແຂນລາວ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນ. ຕ່ຈາກນັ້ນ ບໍ່ຮູ້ຈັກຈະເຮັດແນວໃດອີກ. ຂ້ອຍອາຍກັບຄົນໃນທັນທີ, ປົ່ນຫລັງໃສ່ການຕໍ່ສູ້ອັນຮຸນແຮງນັ້ນ ແລະ ເອົາຫົວຊຸກເຂົ້າໃສ່ແຈຝາ.

ຜ່ານການຕົບຕີເຫຼົ່ານັ້ນ, ຄົຈະແນ່ນລາວເຂົ້າໃຈກົນຊຸບາຍຂອງຄົນ ຫມົດຫວັງ ແລະ ລາວກໍຢຸດເຊົາຕີຂ້ອຍໃນກະທັນຫັນ.

ບໍ່ເທົ່າໃດວິນາທີ ລາວກໍກັບຄືນໄປຫາແຈຂອງລາວ ແລະ ເລີ່ມ ຕົ້ນໄຫ້ດ້ວຍຄວາມສະອື້ນທົ້ນຫວ່ງສັ່ນສະຫ ຍ່າງໃຫຍ່ເປັນເວລາບໍ່ຕ່ຳກວ່າ ໑ ຊົ່ວໂມງ

ຂ້ອຍກັບນັ່ງຄືນຄິເກົ່າ, ຮ້ອນໃຈ ແລະ ຫນ້າອາຍທີ່ສຸດ. ຂ້ອຍ ຄິດຢາກເວົ້າກັບລາວ, ແຕ່ຈະເວົ້າຫຍັງ ? ຂ້ອຍຄິດບໍ່ອອກ ! ຂໍໂທດບໍ ? ມັນເປັນການຊົ່ວຊ້າ ! ຖ້າແນ່ນເຈົ້າເດ, ເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງ ? ບໍ່ເວົ້າຫຍັງຄືກັນ , ໄປສ່ າ.

ບາດນີ້ໜ້າຕາລາວຍ້ອຍຫນ້າ ແລະ ບາງຄັ້ງລາວກໍຫາຍໃຈໃຫຍ່, ອັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຄິດຖຶງລາວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເສຍໃຈ. ຂ້ອຍຄິດ ຢາກອົ່ນອ້ອຍລາວ, ກອດລາວຄືກ່ອນດົກັນອ້ຍທີ່ຫ ວ່ນເຫ ົ້ າ, ຂໍໂທດນ ຳລາວ, ກົ້ນຫົວໃສ່ຫົວເຂົ ຳລາວ. ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ກ າ.

ສະພ ວ ະການອັນນັ້ນ ເປັນການໂງ ຈ າຫ ວ ຍ !

ສຸດທ ວ ຍ, ລາວນິດໄປ, ແລະ ພວກເຮ ົ ານັ ່ ງ ງ ຽບ ບໍ່ປ າ ກ ບໍ່ ເ ຫ ນັ ່ ງ ຢຸ ່ ແຈໃຜແຈນັ ນ. ສ ່ ວ ນ ລ ິ ດ ແ ລ ່ ນ ໄ ປ ເ ລ ີ ຍ ໆ, ບ າ ງ ຄ ັ ້ ງ ບ າ ງ ຄ າ ວ ກ ໍ ຢ ຸ ດ ເ ພ ື ່ ອ ປ ຽ ນ ຫ ນ ່ ວ ຍ ງ ານ. ໃ ນ ເ ວ ລ າ ແ ສ ງ ຂ ອ ງ ຕ ະ ກ ຽ ງ ຄ ອ ກ ມ າ ສ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ໃ ນ ລ ິ ດ, ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ທ ັ ງ ໔ ໃ ຜ ກ ໍ ຣ ີ ບ ຫ ລ ັ ບ ຕ ່ າ ເ ພ ື ່ ອ ບ ໍ ່ ເ ບ ິ ່ ງ ຫ ນ ້ າ ກ ັ ນ ອ ີ ກ. ຄ ່ າ ວ ຫ ນ ຶ ່ ງ ລ ິ ດ ກ ໍ ແ ລ ່ ນ ຕ ໍ ່ ໄ ປ, ອ າ ກ າ ດ ອ ັ ນ ຫ ອ ມ ຫ ວ ນ ແ ລ ະ ແ ຊ ບ ຊ ອ ຍ ຂ ອ ງ ພ ຸ ກ ອ ກ ສ ່ ຳ ພ ັ ດ ກ ັ ບ ແ ກ ນ ແ ລ ະ ຣ ິ ນ ສ ີ ບ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ເ ລ ື ່ ອ ຍ ໆ ໄ ປ ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ຊ ຶ ່ ນ ເ ຫ ມ ິ ອ ນ ເ ຫ ລ ້ ຳ ແ ວ ງ.

ກ ຣ ິ ດ ສ ະ ຕ ິ, ຖ ້ ຳ ເ ພ ື ່ ອ ນ ຮ ່ ວ ມ ທ າ ງ ຂ ອ ງ ຂ ້ ອ ຍ ຫ າ ກ ບ ໍ ່ ໂ ງ ຈ ້ ຳ ຖ ິ ງ ຂ ັ ້ ນ ນ ີ ້ ການ

ເດີນທາງຂອງເຮົາຄົງຈະກິເລີດ... !

ແຕ່ວ່າ ແສງສະຫວ່າງຂອງມື້ວັນ ໄດ້ສ່ອງເຂົ້າໄປໃນລົດແລ້ວ, ແສງ ສະຫວ່າງສີ້ນານຂອງຍາມອາລຸນ. ຂອຍຫຼຽວເບິ່ງເພື່ອນນັ່ງຢູ່ຂ້າງ ຂອງຂອຍ ລາວເຮັດຕາງຕົນອນຫລັບ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນດວງຕາເວັນທີ່ພຸ້ງຂຶ້ນເບື້ອງຫລັງພູ ໄດ ເຍືອງແສງສະຫວ່າງໄປຫົ້ວອ່າວ ອັນກວ້າງໃຫຍ່ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສີສົ້ວ, ອອມ ຂ້າງເຕັມໄປດ້ວຍບັນດາພູຄອມຫີນອັນສູງໃຫຍ່ ຢູ່ແຄມອ່າວຕົ້ວເມືອງສີຂ່າວຈົ່ງ ຍັງມີຢູ່ ໄດ້ປະກົດຕົ້ວຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ.

ເພື່ອນຂອງຂອຍກໍ່ເຮັດຕາງຕື່ນນອນ, ລາວນີ້ນຕາຂຶ້ນ (ຕາລາວແດງ) ລາວອ້າປາກອອກຄ້ຽງຫາວນອນ, ຄືລາວໄດ້ນອນຫຼາຍ. ໜ້ອຍໜຶ່ງລາວຄິດ ຄິດ ແຕ່ບໍ່ກ່າ, ໜ້າແດງ ແລະ ເວົ້າແບບຈົ່ມ:

" ພວກເຮົ້າຈະຮອດໃນໄວໆ ນີ້ບໍ ? "

" ແມ່ນແລ້ວ, ນາຄານ, ອີກຈົ່ວໂມງໜຶ່ງຢ່າງຫຼາຍ. "

ລາວເວົ້າຕໍ່, ຫ້ຽຫຼຽວໄປໄກ:

" ຢູ່ໃນລົດໜົດຄືນໜຶ່ງຄືໆ ຈັ່ງແມ່ນເມື່ອຍ. "

" ໂອ ! ແມ່ນແລ້ວ, ມັນເຮັດໃຫ້ເມື່ອຍຫຼາຍແທ້ໆໄດ. "

" ເມື່ອຍຫຼາຍແມ່ນຍອນຂ້ານຟູ. "

" ໂອ, ແມ່ນແທ. "

" ແມ່ນ ອ້ານຈັກຊິໂອ ບໍ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົານີ້ນ່າ ? "

" ແມ່ນແລ້ວ, ນາຄານ. "

" ຂ້ອຍຢາກໄປຮອດຫຼາຍແທ້ໆ "

" ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນດີ. "

ສຽງເວົ້າຂອງລາວຄ້ວາ ບໍ່ເສາະໃສປານໃດ, ທ່າທາງຂອງລາວຄືບໍ່ສະ ດວກສະບາຍ ແສງຕາບໍ່ສຸໜ້າ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ດີ ລາວເຮັດຄືລືນ ໜົດ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແລ້ວ.

ຂ້ອຍແຍງລາວ. ລາວເອົາມື ຄ ເບື້ອງແປະໃສ່ກັນ, ແບບນັ້ນຫາກເປັນ ໄປເອງ. ມີລັກສະນະນັກການທູດແທ້ໆ !

ປະມານ ໑ ຊົ່ວໂມງຕໍ່ມາ ພວກເຮົາມາຮອດ. ຫະຫານມ້າຄົນໜຶ່ງໃຫຍ່ ຮູບຮ່າງເໝືອນອ້າຍຄຶກລຶກ, ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຫອງການ, ຖືແຜ່ນແກວ່ງ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງລົດພວກເຮົາ.

ເພື່ອນຮ່ວມທາງຂອງຂ້ອຍ ໂດດເຂົ້າໃນວົງແຂນຂອງລາວຢ່າງແຮງແລະ ຈູບລາວບໍ່ຕ່ຳກ່ວາຊາວເທື່ອ ຫັງຖາມແລ້ວຖາມອີກ:

" ອ້າຍຢູ່ດີບໍ ? ນ້ອງຮ້ອນໃຈຢາກແຕ້ມອ້າຍຫຼາຍ ! "

ຫີບຂອງຂ້ອຍຖືກຍົກລົງຈາກລົດ ແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍກໍຖ່ອຍອອກໄປແບບລັບ ລັບ, ແຕ່ນາງຮ້ອງຂຶ້ນ:

" ໂອ ! ທ່ານເອີ້ຍ, ເຈົ້າໄປໂດຍບໍ່ເວົ້າສັ່ງຂ້ອຍ. "

ຂ້ອຍເວົ້າຄ່ອຍໆ:

" ນາດາມ, ຂ້ອຍປະໃຫ້ເຈົ້າມ່ວນຊື່ນຕາມລຳພັງໃຈເຈົ້າ. "

ນາງເວົ້າກັບຜົວຂອງນາງ:

" ຂອບໃຈ ທ່ານຜູ້ນີ້ແດ, ຜົວທີ່ຮັກຂອງນ້ອງ, ລາວດີຕໍ່ນ້ອງຫຼາຍ ຕະ ຫຼອດການເດີນທາງ. ລາວຍັງໄດ້ຮັບເອົານ້ອງເຂົ້າລົດນຳ, ລົດຄັນນີ້ ເຊິ່ງ ລາວຈ່າງສຳລັບລາວຜູ້ດຽວ. ມີເພື່ອນຮ່ວມທາງທີ່ຫນ້າຮັກແບບນີ້ ແມ່ນ ສະ ດວກສະບາຍໃຈແທ້ໆ. "

ຜູ້ຜົວຈັບມືຂ້ອຍ ແລະ ຂອບໃຈນຳຂ້ອຍ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ.

ຍິ່ງໜຸ່ມຄົນນັ້ນຫຼຽວເບິ່ງພວກຂ້ອຍ ແລ້ວກໍ່ຍັ້ນຫົວ... ຂ້ອຍເອງ, ແມ່ ນ້ອນຂ້ອຍຕ້ອງມືໜ້າຕາຂີ້ຮ້າຍທີ່ສຸດ !.

ນາງ ນາກຕິນ

ແປໂດຍ: ຫຸ່ມພັນ

ເລື່ອງເກີດຂຶ້ນ, ໃນວັນອາທິດມື້ຫນຶ່ງ, ພາຍຫລັງໄຫວ້ພະແລ້ວ. ລາວ ອອກຈາກວັດໄປ, ໄປຕາມທາງທີ່ເຕັ້ນໄປດວຍຊຸມ. ທາງໄປຫາບ້ານລາວ, ໃນເມື່ອລາວພົບກັບນາງນາກຕິນ ທີ່ຍ່າງກັບບ້ານເຫມືອນກັນ.

ພໍ່ຂອງນາງຍ່າງຢູ່ຄຽງຂ້າງລູກສາວຂອງລາວ, ດວຍບາດຍ່າງອັນຫນັກໆ ຂອງຊາວນາຮົ່ວ, ໂດຍບໍ່ກ່ຽວກັບເສື້ອກັນເປື້ອນ, ລາວນຸ່ງເສື້ອໃຫຍ່ຂີ້ນສັດສີ ຂີ້ເຖົ່າ ແລະ ໃສ່ຫມວກຫົວສູງໃບໃຫຍ່.

ນາງນຸ່ງເສື້ອຮັດແອວ ຊຶ່ງອາທິດໃດຈຶ່ງນຸ່ງເທື່ອຫນຶ່ງ, ຍ່າງຊື່, ເລົ້າຄີງ ຮັດກົ້ນ, ບາກອາງ, ແອວກົ້ວ, ຍ່າງໄກວກົ້ນແດ່ຈັກຫນອຍ.

ນາງໃສ່ຫມວກນິດອກໄມ້, ຊຶ່ງຫຍິບໂດຍນາຍຊ່າງອອກແບບ ອິວເວີໂຕ, ນາງປະໃຫ້ເຫັນຄໍເບື້ອງຫລັງຫົ້ງຫມິດຂອງນາງ, ຄໍແຂງຊື່, ກົ້ນ, ອ່ອນ,ຜົ້ນ ຍອຍປິວຄ່ອຍໆ, ສີເຂົ້ອງດວຍອາກາດ ແລະ ຕາເວັ້ນ.

ລາວ, ເບີນິວ, ເຫັນແຕ່ຫລັງຂອງນາງ, ແຕ່ລາວຮູ້ຫນ້າຕາຂອງນາງດີ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສົ່ງເກດອັນອື່ນ ເລີກໄປກວ່ານັ້ນ.

ຄາວຫນຶ່ງ, ເບີນິວ ເວົ້າກັບລາວເອງ: " ຈະວ່າແນວໃດກໍ່ວ່າ ນາງ ນາກຕິນ ເປັນສາວງາມຜູ້ຫນຶ່ງເຫມືອນກັນ. " ລາວເບິ່ງນາງຍ່າງ, ແຍງ ນາງຢ່າງກະຫັນຫັນ, ເກີດນຶກແນວຄິດຂຶ້ນ. ລາວບໍ່ຕ້ອງການເຫັນຫນ້າອີກ.ບໍ່ ຄວກ. ລາວຈ້ອງຕາເບິ່ງຮ່າງຄີງຂອງນາງ, ເວົ້າລົ້ມຄົ້ນກັບຕົນເອງ, ຄື

ດັ່ງໄດ້ເວົ້າມາກ່ອນ, " ຈະເວົ້າແນວໃດກໍເວົ້າ, ແມ່ນສາວງາມຜູ້ຫນຶ່ງແທ້"

ນາງ ນາກຕິນ ຜິກໄປທາງຂວາ ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນດິນຂອງພໍ່ລາວ, ຊົ່ງ ນາກແຕ, ແລະ ນາງອວ່າຍຫນ້າຄົ້ນຫຼຽວກັບມາທາງຫລັງ, ເຫັນ ເບີນິວ ຊົ່ງເປັນຫນ້າຢາກຫົວ. ນາງຮ້ອງຂຶ້ນ: " ສະບາຍດີ, ເບີນິວ. " ເບີນິວ ຕອບ: " ສະບາຍດີ ນາກຕິນ, ສະບາຍດີ ນາຍ ນາກແຕ. " ແລະລາວ ກາຍໄປ.

ເວລາລາວກັບໄປຮອດເຮືອນ, ແມ່ລາວໄດ້ຫາພາເຂົ້າໄວ້ຖ້າແລ້ວ.ລາວ ນັ່ງຕໍ່ຫນ້າແມ່ຂອງລາວ, ນັ່ງຂ້າງຄົນໃຊ້ ແລະ ຄົນສວນ, ສ່ວນຍິງສາວ ຄົນ ໃຊ້ໄປນັ່ງບນ້ຳຫນາກໂປມ.

ລາວກິນນ້ຳແກງ ຄ-ນ ບ່ວງ, ແລ້ວລາວຊຸກຈານອອກຈາກລາວ. ແມ່ ຂອງລາວຖາມ :

" ເປັນຫຍັງ, ນິງບໍ່ສະບາຍບໍ ? "

ລາວຕອບ:

" ບໍ່ດອກ, ລູກຮູ້ສຶກຄືມີກ້ອນເຂົ້າຢູ່ໃນທ້ອງ ຊົ່ງເຮັດໃຫ້ລູກບໍ່ຢາກເຂົ້າ"

ລາວເບິ່ງຜູ້ອື່ນກິນ, ລາວປາດເຂົ້າຈີ່ເປັນຕອນນ້ອຍໆ ແລ້ວເອົາ ໃສ່ຣິມ ສົບ ແລະ ຫຍ້ຳຫລັ້ນ. ລາວຄິດຫານາງມຸກຕິນ: " ມັນແມ່ນຜູ້ ສາວງາມ ຜູ້ຫນຶ່ງເຫມືອນກັນ. " ແລະ ເວົ້າວ່າ ແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ລາວບໍ່ໄດ້ສັງເກດ,ແລະ ຫາກໍເກີດມີຄວາມຄິດນ້ອຍໆຂຶ້ນໃນໃຈຫນຶ່ງຍາມດຽວ, ແລະ ເກີດຂຶ້ນແຮງທີ່ສຸດ ຈົນ ວ່າລາວກິນເຂົ້າບໍ່ໄດ້. ລາວບໍ່ແຕະຕ້ນອ່ອນຈັກຄຳ, ແມ່ຂອງລາວເວົ້າ : " ເອົາແມ, ເບີນິວ, ພະຍາຍາມກິນຈັກຫນ່ອຍແມ, ອັນນ້ີແມ່ນຜູກຂ້າງແກະ ນັ້ນຈະເປັນການດີໃຫ້ລູກໃດ. ຍາມໃດບໍ່ມີຄວາມຢາກ ກໍຕ້ອງ ພະຍາຍາມ ກິນ. "

ລາວກືນ ຄ-ນ ຄຳ, ແລ້ວກໍຊຸກຈານອອກໄປ: " ບໍ່ດອກ, ກືນບໍ່ ລົງ ດອກ, ແນວໃດກໍບໍ່ລົງ. "

ລາວອອກໄປຫລັງບ້ານ, ຍ່າງຫລິ້ນເລາະເບິ່ງນາ ເບິ່ງສວນ, ບອກຄົນງານເຮັດສວນຜັກຜ່ອນ, ໂດຍໃຫ້ຄຳໝັ້ນກັບລາວວ່າ ຈະປຸກສັດລຸກກິນ ຫຍ້າ ຊ່ວຍລາວ.

ມື້ນັ້ນ ຈິນນະບົດເປ່ຳຫວ່ຳງ, ເພາະແມ່ນມື້ພັກ. ຢູ່ເປັນບ່ອນເປັນຍ່ານຕາມທົ່ງຫຍ້າ ສະໂນ, ຝູງງົວແມ ຫອງໃຫຍ່ໆຫນ້ອງ ພາກັນຄ້ອງເອື້ອງ ໃຕ ແສງຕາເວັນອົບອ້ຳ. ຄາດໄຖປົດໄວກອງເດຍລະດາດຢູ່ຕາມແຈໄຮ່ນາ ທີ່ ໄຖຄາດແລ້ວໆ, ດິນທີ່ປັ້ນແລ້ວ ແລະ ກະກຽມເພື່ອການປັກດຳ ແຜ່ກະຈາຍຢູ່ ລະຫວ່ຳງກ່ຳງດິນທີ່ນ້ຳຂັງ ຈຶ່ງໃນນັ້ນ ເຕັມໄປດ້ວຍກະຕໍ່ເຂົ້າປຸ ແລະ ເຂົ້າຝ່ຳງສັ້ນໆ ຈຶ່ງຫ່ຳກໍ່ຕັດ ແລະ ກຳລັງຈະປ່ອຍເມ່ຳ.

ລົມລະດູໃບໄມ້ຫວ່ຽງ ຈຶ່ງເປັນລົມແຫ່ງແດ່ຈັກຫນ່ອຍພັດຜ່ານໄປຕາມທົ່ງນາ ຊ້ຳບອກວ່ຳ ມື້ແລ້ງພາຍຫລັງຕາເວັນຕົກແລ້ວ ອາກ່ຳກ່ຳຈະເຢັນ. ເບີນິວ ນັ່ງ ຢູ່ຄັນຄູແຫ່ງຫນຶ່ງ, ປ່ຽງຫນວກໃສ່ເທິ່ງຫົວເຂ່ຳ, ຄ້ຳຍກັບວ່ຳ ລາວຢ່ຳກໃຫ້ຫົວ ຂອງລາວຖືກອ່ຳກ່ຳ. ແລະ ລາວຮ້ອງຂຶ້ນຫ້ຳວແຮ່ງຢູ່ຫ່ຳນກ່ຳງຄວ່ຳມນິ່ງງຽບ ຂອງຈິນນະບົດ: " ສ່ຳວງ່ຳມ ມັນກໍ່ແມ່ນສ່ຳວງ່ຳມ. "

ລາວຄິດຫ່ຳສິ່ງນັ້ນອີກຢູ່ໃນຕອນແລ້ວ, ຢູ່ເທິ່ງຕຽງ, ແລະ ເວລາ ຕົ້ນ ນອນມື້ຕໍ່ມ່ຳ...

ລາວບໍ່ເຫ່ງ່ຳ, ລ້ວາບໍ່ແມ່ນບໍ່ພໍ່ໃຈ, ລາວບໍ່ສ່ຳມ່ຳດເວ້ຳກ່ຽວກັບ ສິ່ງທີ່ ເກີດຂຶ້ນກັບລາວນັ້ນໄດ້. ມັນແມ່ນສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ຈ່ອງດ້ຽງລາວ, ເກ່ຳ ຫ່ອຍຢູ່ໃນວິນຍ່ຳນຂອງລາວ, ມັນແມ່ນຄວ່ຳມຄິດອັນຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ເຫືອດ່ຳຍ ແລະ ເຄື່ອງຫມ່ຳກຫົວໃຈຂອງລາວ. ບ່ຳງຄັ້ງລາວ ແມ່ງວັນໃຫຍ່ໂຕຫນຶ່ງ ຖືກຂັງ ຢູ່ໃນຫ່ອງ. ສ່ຽງບຶ້ນຂອງມັນດັ່ງວ່ອງໆ, ແລະ ສ່ຽງນັ້ນກ່ຳກວນຫົວໃຈຂອງ ເຈ້ຳ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈ້ຳໂມໂຫຍິ້ດຫນຶ່ງ ມັນເຊ້ຳບິນ, ເຮ່ຳກໍ່ລົມໄປ, ແຕ ວ່ຳ ລາວດ່ຽວມັນຜັດບິນອີກ, ອັນຈ່ຳໃຫ້ເຈ້ຳຕ້ອງເງ່ຍຫົວຂຶ້ນ. ເຮ່ຳບໍ່ ສ່ຳ ມ່ຳດຈັບ, ບໍ່ສ່ຳມ່ຳດໄລ່, ບໍ່ສ່ຳມ່ຳດຂ້ຳ ແລະ ກໍ່ບໍ່ສ່ຳມ່ຳດບ້ຽງຄັບໃຫ້ມັນ ຢູ່

ບ່ອນເກົ່າໄດ້. ຢູ່ດົນບໍ່ພໍເທົ່າໃດ, ມັນກໍກັບດົນໃຫມ່ອີກ.

ຄ້ວດຽວກັນກັບແມງວັນຖືກຂັງຢູ່ໃນຫ້ອງ, ທີ່ລະນຶກຂອງນາງນາກຕົນ ຖືກ ຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງ ເບີນີ ຢ່າງບໍ່ເຫືອດຫາຍໄດ.

ຄ້າວໜຶ່ງ ລາວປາດຖະຫນາ ຢາກເຫັນນາງ, ແລະ ລາວກໍຫຼຽວ ຜ່ານ ໄປຫນ້າບ້ານຂອງຄອບຄົວ ນາກແຕ່ງຫຼາຍຄັ້ງ. ສຸດທ້າຍ ລາວ ແນມເຫັນ ນາງ ກຳລັງເອົາເຄື່ອງຕາກຜ້າດໃສ່ເຊືອກຢູ່ລະຫວ່າງກາງກົກຫນ້າກໂປນ.

ອາກາດຮ້ອນ, ນາງນຸ່ງສັ້ນສັ້ນ, ແລະ ເສື້ອບາງຜືນດຽວທີ່ຫຸ້ມຫນ້າງຂອງ ນາງ ເຮັດໃຫ້ສອງເຕົ້ານົມຂອງນາງ ໃນເວລານາງຍົກແຂນຂຶ້ນ ເພື່ອຕາກ ເຄື່ອງ.

ລາວນັ່ງຂົດ ອົດກັ້ນຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງຄັນຄູ ເປັນເວລານານກວ່າຊົ່ວໂມງ ຈົນກະທັ່ງນາງຫນີໄປແລ້ວກໍຍັງນັ່ງຂົດຢູ່, ລາວກັບຄືນບ້ານດ້ວຍ ຈິດໃຈເປັນ ຫວ່ງໄຍຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ຊົ່ວເວລາຫນຶ່ງເດືອນ, ລາວມີຈິດໃຈລົ້ນປ່ຽມຕໍ່ນາງ, ເວລາໃດເຂົ້າຍົກ ຊີ້ຂອງນາງຂຶ້ນຕໍ່ຫນ້າລາວ, ລາວກໍສັ່ນເຊັນຫມົດຕົວຂຶ້ນໂລດ. ລາວບໍ່ກ້າເຂົ້າ ອີກ, ແຕ່ລະຄືນ ລາວອອກຮ້ອນອອກຮົນ ເຫື່ອໄຫລໄຄຍ້ອຍ ແລະ ນອນ ບໍ່ ໄດ້.

ມື້ວັນອາທິດ, ເວລາໄຫວພະຢູ່ວັດ, ລາວບໍ່ເອົາສາຍຕາອອກຈາກ ນາງ ເລີຍ. ນາງພາດສາຍຕາມາເຈີກັບແສງຕາຂອງເບີນີ ແລະ ຍິ້ມຫວ່ານໃສ່ລາວ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຊື່ນໃຈ ເມື່ອສັງເກດເຫັນວ່າເຂົ້ານີ້ຍິ້ມຊຸ່ມຊອບໃຕ່ຄັ້ງນີ້.

ແລ້ວມື້ຫນຶ່ງ, ໂດຍບໍ່ຄາດບໍ່ຝັນ, ລາວພົບກັບນາງຢູ່ກາງທາງແຫ່ງຫນຶ່ງ, ຜູ້ເຫັນລາວຍ່າງມາຫານາງກໍຢຸດ. ລາວຍ່າງຕົ້ວໄປຫານາງ, ຫ້ວງເມື່ອຍ - ຍ້ອນຢ້ານແດ, ຍ້ອນສະຫ້ານໃຈກໍຢ້ານນັ້ນ, ແຕ່ກໍຕັດສິນໃຈເວົ້າກັບນາງ . ລາວເລີ່ມຕົ້ນເວົ້າແບບຈົ່ມທຸກ.

" ເຈົ້າເຫັນບໍ່, ນາກຕົນ, ເລື່ອງເປັນດັ່ງນີ້, ບໍ່ຫ້ອນຈະແກ່ຍາວໄປອີກ

ໄດ້. "

ນາງຕອບ, ຄ້າຍກັບຖູຖູກລາວ.

" ແນ່ນຫຍັງ ຈະແກ່ຍາວໄປບໍ່ໄດ້, ເບີນ ? "

ລາວເວົ້າຄືນອີກ:

" ຂ້ອຍຄິດຫາເຈົ້າທຸກຊົ່ວໂມງ, ທຸກເວລາ, ໜົດນ້ຳໜົດຄືນ "

ນາງເວົ້າກ້ຳນ້ຳແອວ:

" ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ບ້ຽວເຈົ້າມາ. "

ລາວເວົ້າຢູ່ໃນຮີມສົບ :

" ແນ່ນໃດ, ແນ່ນເຈົ້າແທ້ໃດ, ຂ້ອຍນອນບໍ່ຫລັບ, ກິນບໍ່ແຊບ. ບໍ່ໄດ້ພັກໄດ້ຜ່ອນ, ບໍ່ໄດ້ວຽກຫຍັງໜົດ. "

ນາງເວົ້າລອຍໆ:

" ຊັ້ນຈະເຮັດແນວໃດ ຈຶ່ງຈະປ່ວເຈົ້າໄດ້ ? "

ລາວແຂວກກະດາງ, ແຂມຢຽດຍື, ຕາມືນໜົດໜ່ວຍ, ສົບ ອ້າແຂວກກະດາງ.

ນັບແຕ່ນັ້ນໄປ, ພວກເຂົາເຈົ້າພົບກັນເລ້ຍໆ ຕາມແຄມຄັນຄູ, ຕາມທາງທີ່ເຕັ່ນໄປດ້ວຍບວກຂຸມ, ຫຼື ຍາມແລງ, ຢູ່ແຄມທົ່ງໃດໜຶ່ງ, ໃນ ເວລາລາວນ້ຳງົວກັບຄືນບ້ານ ແລະ ນາງກໍນ້ຳງົວກັບຄືນຫາຄອກ.

ລາວຮູ້ສຶກ ຈິດໃຈບໍ່ຢູ່ເນ້ຍຢູ່ຄົງ, ໜາກຫົວໃຈ ແລະ ຕີນຕົວໄປຢູ່ ນ້ຳ ນາງໜົດ. ລາວຄິດຢາກກອດຮັດ, ບີບຄັ້ນນາງ, ກັດກິນນາງ, ກິນເຂົ້າ ຕົວຂອງນາງເຂົ້າຢູ່ໃນຕົວຂອງລາວເອງ. ລາວນຶກຄວາມສັ່ນເຊັ້ນ ຍ້ອນບໍ່ສາ ນາດ, ອົດກັ້ນບໍ່ໄດ, ເປັນວ້ໍ, ຍ້ອນວ່າ ນາງບໍ່ເປັນຂອງລາວຢ່າງສົມບູນ , ບໍ່ທັນເປັນຄົນຜູ້ດຽວກັບລາວ.

ຄົນຈ່ຳລືກັນຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ. ຫາງສຽງເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ໝັ້ນ ກັນ

ແລ້ວ. ຄວາມຈິງລາວກໍໄດ້ຖາມນາງແລ້ວວ່າ ນາງເຫັນດີ ເປັນເມຍ ລາວ ບໍ ? ແລະ ນາງໄດ້ຕອບ: " ເຫັນດີ "

ພວກເຂົາລໍຖ້າໂອກາດເພື່ອເວົ້າກັບພໍ່ ແມ່ຂອງເຂົາ.

ແຕ່ວ່າ, ບໍ່ພໍເທົ່າໃດວັນຕໍ່ມາ, ນາງບໍ່ມາພົບກັບລາວໃນໂມງເວລາ ທີ່ ເຄີຍພົບກັນອີກ. ລາວຍ່າງອອມມາ-ສວນ ຂອງນາງກໍບໍ່ແນມເຫັນນາງ ລາວຍັງພໍແນມເຫັນນາງຢູ່ໄກໆ ແຕ່ເວລາໄຫວ້ພະຢູ່ໃນວັດໃນວັນອາທິດ,ແລະ ກໍແນມໃນວັນອາທິດຫນ້ຶ, ພາຍຫລັງການໄຫວ້ພະສວດມົນແລ້ວ, ຄຸນພໍ່ ປະ ກາດຢູ່ຕົ້ງເວທີຂອງຫ້ອງໄຫວ້ພະວ່າ ນິຄຳຫມັ້ນສັນຍາແຕ່ງງານລະຫວ່າງ - ນາງ ນາກຕົ້ນ ກັບທ້າວ ອານລິນ.

ເບີນິວ ຮູ້ສຶກນ້ຶສິ່ງໃດສິ່ງຫນ້ຶງຢູ່ໃນມືຂອງລາວ, ຄ້າຍກັບວ່າ ມືຂອງລາວ ບໍ່ມີເລືອດອີກແລ້ວ. ໜ້າຂອງລາວນ້ຶສຽງຝີດອ້ຶ້ນ, ລາວບໍ່ຍິ້ມຫຍັງຫນ້ຶດ,ແລະ ປິດຫນ້ຶງລາວເຫັນຢາດນ້ຳຕາຂອງລາວຕົກໃສ່ປຶ້ມໄຫວ້ພະຂອງລາວ.

ໃນຊ້ວເວລາຫນ້ຶງເດືອນ ລາວບໍ່ອອກຈາກຫ້ອງ. ຕ່ຳຈາກນັ້ນ ລາວ ກໍກັບ ຄືນເຮັດວຽກ.

ແຕ່ ລາວບໍ່ທັນຫາຍຄວາມໂສກເສົ້າເລີຍ, ແລະ ລາວຍັງຄິດຫາ ເລື່ອງ ເກົ່າຢູ່ເລື້ອຍໆ. ລາວຫລີກເວ້ັນເສັ້ນທາງທ້ວຽນອອມເຮ່ືອນຂອງນາງ ເພ້ືອ ຫລີກເວ້ັນບໍ່ໃຫ້ຫຼຽວເຫັນກິກໄມ້ໃນເດ້ືນບ້ານຂອງນາງ. ດັ່ງນ້ັນ ລາວຈຳເປັນ ຕ້ອງຫຼຽວທາງເວ້ັ້ງທຸກເຊ້ົ້າ ແລະ ແລງ.

ບັດນ້ີ ນາງໄດ້ແຕ່ງງານກັບອານລິນ ຈ້ົ່ງເປັນຈ້ົ່ງວ່ານາຮ້ົ່ງກ່ວ່າຫມ່ຢູ່ໃນຕາ ແສງນ້ັ້ນແລ້ວ. ເບີນິວກັບອານລິນບໍ່ປາກົນຳກັນອີກ, ເຖ້ິງແມ່ນວ່າ ພວກ ເຂົາເປັນເພ້ືອນກັນ ແຕ່ເວລາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍກໍ່ຕາມ.

ແຕ່, ແລງມ້ືຫນ້ຶງ, ເວລາຜ່ານກາຍໄປຕ່ໍ້ຫນ້ຶາຫ້ອງການປົກຄອງບ້ານ , ລາວໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າ ນາງມ້ືຫ້ວ່ງແລ້ວ. ແທນທ້ີຈະມ້ີຄວາມເຈ້ັບແຄ້ນແທ້ນໃຈ ກ້ົງກັນຂ້ານ ລາວຈ້ົ່ຜ້ົດສະຫວ່າງຫ້ົວໃຈ. ຫມ້ົດແລ້ວບັດນ້ີ, ແນ່ນອນ ຄັກ

ແລ້ວ, ພວກເຂົາຖືກຕັດຈາກກັນດ້ວຍການມີຫ່ວງຫຼາຍກວ່າດ້ວຍການແຕ່ງງານ ຄວາມຈິງ, ລາວມັກແມ່ນັ້ນຫຼາຍກວ່າ.

ມື້ ເດືອນ ຜ່ານໄປ, ຫຼາຍເດືອນຜ່ານໄປ. ລາວຫຼຽວເຫັນນາງ ບາງຄັ້ງບາງຄາວ, ເວລານາງຍ່າງໄປບ້ານດ້ວຍບາດຍ່າງອັນຫນັກຫນ່ວງ. ເວລານາງເຫັນລາວ ນາງມີຫນ້າແດງຂຶ້ນ, ກົ້ມຫນ້າ ແລະ ຍ່າງໄວກວ່າເກົ່າ. ລາວກໍຮີບຫລີກທາງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໄຂວ່ທາງກັບນາງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຈ້ອງກັບແສງ ຕາ ຂອງນາງ.

ແຕ່ວ່າ ລາວກໍຄິດຢ້ານຢູ່ວ່າ ຍາມເຊົ້າເດິກມື້ໃດມື້ຫນຶ່ງ ລາວອາດຈະພົບ ຫນ້າເຊິ່ງຫນ້າກັບນາງ ແລະ ຈຳເປັນຈະໄດ້ປາກກັບນາງ. ບັດນີ້ ຈະໃຫ້ ລາວເວົ້າຫຍັງກັບນາງ, ຫລັງຈາກໄດ້ເວົ້າກັນຫຼາຍແລ້ວ ໃນເມື່ອກ່ອນ, ຈຶ່ງ ເຄີຍລົມກັນ ທັງຈັບມື ແລະ ຈູບດົມຕົ້ນຜົມຢູ່ຂ້ອບແກ້ມຂອງນາງ ? ລາວ ຍັງ ຄິດຮອດເລື່ອຍໆຢູ່, ຄິດຫາເວລານັດພົບກັນຢູ່ຕາມແຄມຄັນຄູ. ສິ່ງຕ່ໍນາງໄດ ເຮັດມາ ພາຍຫລັງໄດ້ໃຫ້ຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັນພໍແຮງແລ້ວນັ້ນ, ແມ່ນເປັນ - ການລໍ້ແລ້ວຫລອກແຫລກຫຼາຍ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມເສົ້າໂສກໄດ້ເຫືອດຫາຍຈາກໃຈຂອງ ລາວໄປເທື່ອລະເລັກລະນ້ອຍ. ຍັງຄົງເຫຼືອຢູ່ແຕ່ຄວາມຫງ່ວນເຫງົາ. ແລະ ມື້ຫນຶ່ງ, ລາວຍ່າງໄປຕາມທາງເກົ່າ ຈຶ່ງມຸ່ງຫນ້າໄປຫາດິນດອນຍອມນາງຢູ່. ລາວຫຼຽວເບິ່ງແປ້ເຮືອນຂອງນາງແຕ່ໄກ, ແມ່ນຢູ່ໃນທັ້ນແລ້ ! ຢູ່ໃນທັ້ນແທ ແທ ທີ່ນາງຢູ່ກັບຜູ້ອື່ນ ! ຕົ້ນຫມາກໂປມກຳລັງຈ່ົດອກ, ໄກ່ພາກັນຂັນຢູ່ ເທິງ ກອງຟຸ່ນ. ເຮືອນຫມົດຫ້ົງຫລັງປາກົດວ່າເປົ່າຫວ່າງ, ຄົນຫ້ົງຫຼາຍພາກັນໄປ ອອກແຮງງານລະດູບານໃຫມ່. ລາວຢຸດຢູ່ແປະກັບປະຕູຮ້ົວ, ຫຼຽວເຂົ້າ ໄປ ໃນເດີ່ນບ້ານ. ຫມາມ່ອນຫລັບຢູ່ຕ່ໍຫນ້າຄອກຂອງມັນ, ງົວນ່ອຍ ມ ໂຕຍ່າງ ຕາມຫລັງກັນດ້ວຍບາດຍ່າງຊ້າໆ ມຸ່ງຫນ້າໄປຫາຫນອງ. ໄກ່ງວງບັກ ໃຫຍ ໂຕຫນຶ່ງພ້ົງປີກກົດຊ້ົງຢູ່ຕ່ໍຫນ້າປະຕູ, ກ່ອງກັບໄກ່ງວງແມ່ຫຼາຍໂຕດ້ວຍວ່າດຊ້ົງ

ແບບນັກຮ້ອງຢູ່ເທິງເວທີ.

ເບີນິວຢືນອີ່ງໃສ່ເສົາ ແລະ ບິດຫນຶ່ງກໍຮູ້ສຶກຄິດຢາກໄຫ້. ແຕ່ວ່າ ລາວ ດຽວ, ລາວໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງແຮງ, ສຽງເອ້ນແຮງໆ ອອກມາຈາກໃນເຮືອນ ລາວຕົ້ນຕົກໃຈ, ນົກໂຈ້ຈັບໄມ້ຮາວຮ້ອງຢູ່ ແຂງກະດ້າງເຂົ້າ, ຟັງຕໍ່ໄປ. ສຽງ ຮ້ອງໃຫມ່ອີກ, ສຽງຍາວ, ສຽງສົກຫົວໃຈ, ສອດເຂົ້າໃນຫູ, ໃນວິນ ຍານ ແລະ ໃນເນື້ອຫນັງຂອງລາວ. ນັ້ນແມ່ນນາງຕີ ຮ້ອງເປັນແມ່ນ້ຳ ! ລາວ ແລ່ນໄປ, ແລ່ນຂ້າມທົ່ງຫຍ້າ, ຊຸກປະຕູເຂົ້າໄປ ແລະ ເຫັນນາງນອນເລືອຢູ່ ພື້ນເຮືອນ, ຕີນຕົວສັ່ນສາຍ, ຫມາມ້ວນ, ຕາຈົດ, ເຈັບທ້ອງອອກລູກ.

ສ່ວນລາວຢືນເບິ່ງ, ຕົວມ້ວນ ແລະ ສັ່ນສາຍຫຼາຍກ່ວານາງ, ແລະເວົ້າ ວ່າ:

" ຂ້ອຍນ່າ, ຂ້ອຍນ່າ, ນ້ຳກຕົ້ນ "

ນາງຕອບ, ຫົ່ງຫົ້ນໃຈໃຫຍ.

" ໂອ ! ຢ່າປະຂ້ອຍເນີ. ຢ່າປະຂ້ອຍເນີ, ເບີນິວ "

ລາວເບິ່ງນາງ, ບໍ່ຮູ້ຈະເວົ້າແນວໃດ, ຈະເຮັດແນວໃດ, ນາງຮ້ອງຂຶ້ນ ອີກ.

" ໂອ້ ! ໂອ້ ! ຂ້ອຍເຈັບຫຼາຍ, ຕົວຂ້ອຍຈະຈິກແລ້ວ ! ໂອ ! ເບີ ນິວ ! "

ແລະ ນາງດົ້ນຮົນແບບຫນ້າສົງສານ.

ຫົ້ນທີ່ຫົ້ນໃດເບີນິວເກີດມີຈິດໃຈຢາກຊ່ວຍເຫຼືອນາງ, ລະງັບສຽງຮ້ອງ , ປົດຄວາມເຈັບອອກໃຫ້ນາງ. ລາວກົ້ນລົງ, ຈັບໂຈມເອົານາງ, ຍົກ ນາງ ຂຶ້ນ, ເອົານາງໄປວາງໃສ່ຕຽງ, ແລະ ໃນຈັ່ງວລາທີ່ນາງຮ້ອງຄາງຢູ່ , ລາວແກ້ສົ້ນ, ແກ້ເສື້ອ, ຖອດເຄື່ອງຊ້ອນໃນອອກໃຫ້ນາງ. ນາງກັດກ່ຳປັ້ນ ເພື່ອອົດກົ້ນບໍ່ຮ້ອງ. ລາວເຮັດກັບນາງຄືກັບລາວເຄີຍເຮັດກັບສັດ, ກັບງົວ ແຍ, ມ້າແມ, ລາວຊ່ວຍນາງ ແລະ ລາວຫວນຈວາມເອົາໃຈກົ້ນອຍ ທີ່ຮ້ອງ

ລາງຢູ່ໃນມືຂອງລາວ.

ລາວເຊັດແອນອຍ, ຫຸ້ມຫໍ່ມັນດ້ວຍຜ້າອ້ອມ ທີ່ຂາງແຫ້ງດ້ວຍໄຟ ແລະປົ່ງ ໃສ່ກອງຜ້າທີ່ກຽມຈະລີດຢູ່ເທິງໂຕະ, ແລ້ວລາວກໍກັບມາຫາຜູ້ເປັນແມ່.

ລາວອຸ້ມນາງລົງໃສ່ພົ້ນເຮືອນ, ປ່ຽນຕຽງ, ເອົານາງນອນ ຄືນໃຫມ່. ນາງເວົ້າຢູ່ຣິມສົບ: " ຂອບໃຈ, ເບີນີ້ວ, ນ້ຳນ້ຳໃຈອົ່ງອາດກ້ວ້າງຂວ້າງ ຫຼາຍ ! ແລະ ນາງໄຫ້ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ຄາຍກັບວ່າ ນາງຮູ້ສຶກກິນແຫນງ ແນວ ໃດ ແນວຫນຶ່ງ. "

ລາວ, ລາວບໍ່ໄດ້ຮັກນາງອີກແລ້ວ, ບໍ່ມີຈັກຫນ້ອຍ. ຫນົດແລ້ວ, ເປັນ ຫຍັງ ? ດວຍເຫດໃດ ? ລາວບໍ່ຮູ້ຈະເວົ້າ. ສິ່ງທີ່ຫ່າງກໍ່ເກີດຂຶ້ນມີໄດ ເຮັດ ໃຫ້ລາວຖືກປ່ອດ, ຄືລົ້ນການຢູ່ຫ່າງໄກກັນເປັນເວລາສິບປີ.

ນາງ, ຫນົດເຫື່ອແຮງ ແລະ ສັ່ນສາຍ, ຖາມຂຶ້ນ:

" ຜູ້ຍິງ ຫຼື ຜູ້ຊາຍ ? "

ລາວຕອບດ້ວຍຄວາມຫຸ້ມຫຽງ:

" ແມ່ນຜູ້ຍິງ, ໂຊກດີຫຼາຍ. "

ທັງ ຄ ນິດຢູ່ຄາວຫນຶ່ງ. ບໍ່ເຫັ່ນໃດວິນາທີຕໍ່ມາ, ຜູ້ເປັນແມ່ເວົ້າ ອອກ ດ້ວຍສຽງອອນໆ:

" ເອົາໃຫ້ຂອຍເບິ່ງດູ, ເບີນີ້ວ. "

ລາວໄປຊອກເອົາອິນອຍ ແລະ ເຍີ່ງໃຫ້ແມ່ນັ່ນເບິ່ງ, ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຍົກ ກ້ອນເຂົ້າຈີ່ຖວາຍພະຖວາຍຜີ, ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ປະຕູເຮືອນເປີດ ອອກ ແລະ ວານລິນກໍປະກົດຕົວຢູ່ປາກປະຕູ.

ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ວານລິນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງ, ຕ່ຈາກນັ້ນ, ບໍ່ດົນ, ລາວ ກໍ່ຄິດ ອອກ.

ເບີນີ້ວ, ຕົກສະຫ້ານ, ເວົ້າຢູ່ໃນຣິມສົບ:

" ຂອຍຍາງຜ່ານໄປ, ຂອຍກາຍໄປ, ຂອຍໄດ້ຍິນສຽງຂອງນາງ ຮ້ອງ

ແລະ ຂ້ອຍເຂົ້າບາ... ແລະກໍເຫັນລຸກນົ້ງເຄີດ, ວານລຶ່ນ ! "

ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຜົວ, ນ້ຳຕາຍາວອອກ, ຍ່າງເຂົ້າເຮືອນ ບາດກ້າວໜຶ່ງ, ຮັບເອົາເດັກນ້ອຍເກີດໃໝ່ ຊຶ່ງເພື່ອນຂອງຕົນຍື່ນໃຫ້, ຈູບນັ້ນ, ຢືນແຂວກຂະດ່າງຢູ່ຄາວໜຶ່ງ, ວາງເດັກນ້ອຍລົງຕຽງ, ແລະຍົ້ມມືສອງເບ້ືອງຫາເບ້ືອ.

" ເຊ້ົາເທ່ົານັ້ນ, ເຊ້ົາເທ່ົານັ້ນ, ເບ້ືອ, ບັດນ້ີ, ລະຫວ່າງພວກເຮົາ ນົ້ງເຫັນແລ້ວຕິ, ບ່ໍມີຫຍັ້ງຈະເວ້ົາກັນອີກແລ້ວ. ຖ້ານົ້ງເຫັນດີ, ພວກ ເຮົາ ເປັນມິດກັນ, ເປັນມິດລູ່ໜຶ່ງນ້ຳກັນ.

ແລະ ເບ້ືອຕອບ:

" ກູເຫັນດີ, ແນ່ນອນ, ກູເຫັນດີ. "

(ຈຸ້ນບລາດ, ๑๑/๑๑/ຖມ)

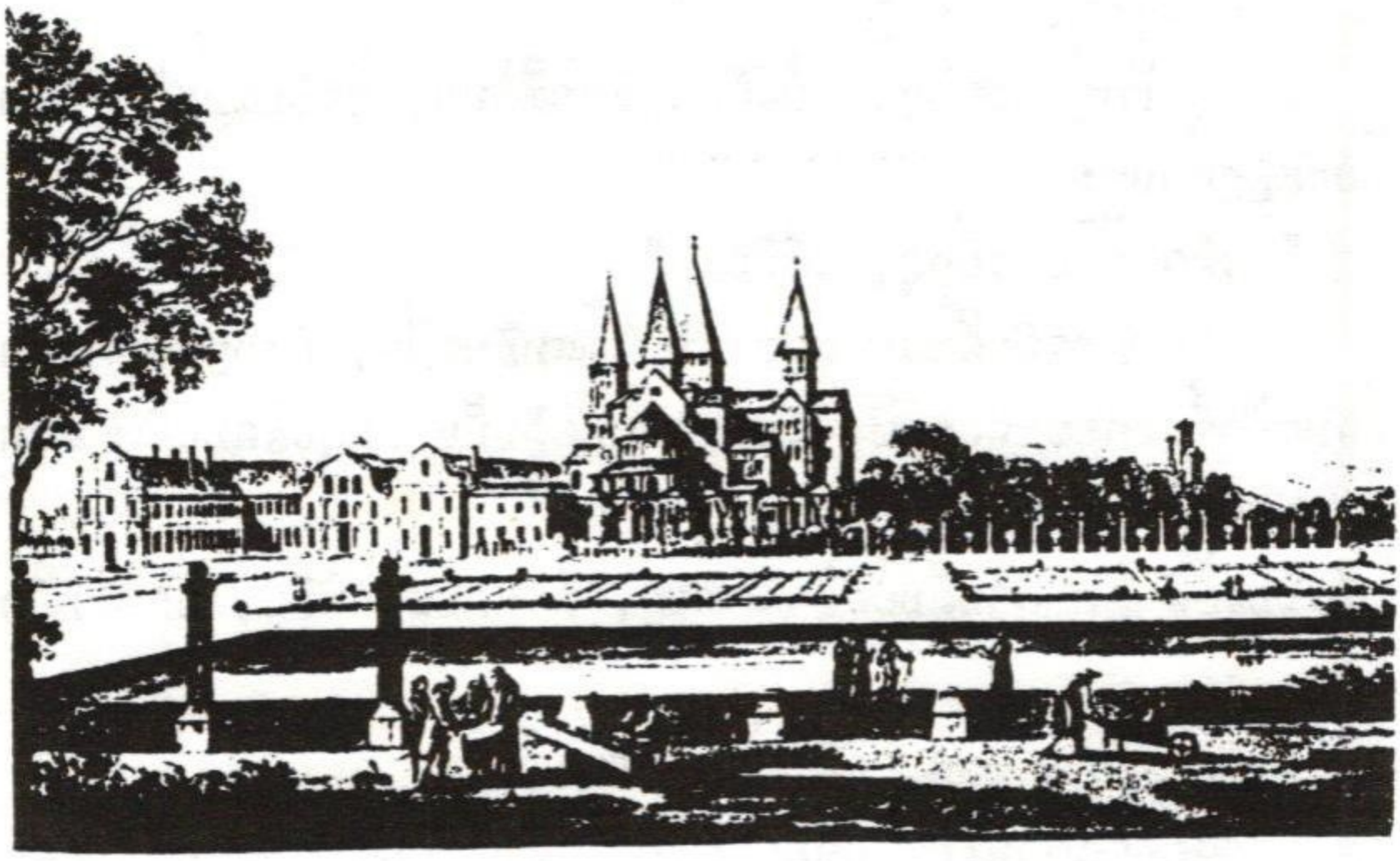

ยู่มา

ແປໂດຍ: ຄຳພາ

ລະດູຮ້ອນແລ້ວນີ້ ຂ້ອຍໄດ້ເຊົ່າເຮືອນ້ອຍແບບຈີນມະບົດຫຼັງຫນຶ່ງ ຢູ່ແຄມນ້ຳແຊນ ຢູ່ໄລຍະຫຼາຍຫຼັກຈາກເມືອງປາຣິ. ແລະຂ້ອຍຫຽວໄປນອນທຸກແລງ ຂ້ອຍໄດ້ທຳຄວາມລົ້ງເຄີຍ, ພາຍໃນບໍ່ຫໍ່ໃດນັ້ກກັບພວກຢູ່ໃກ້ຽງ ຂ້ອຍນິຄົນຜູ ຫນຶ່ງ ອາຍຸລະຫວ່າງ ສາມສິບ ຫາ ສີ່ສິບປີ, ລາວເປັນຄົນປະເພດ ສະຫຼອກ ກອກທີ່ສຸດທີ່ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນຄົນຜູ້ນັ້ນຄືນັກຂັບເຮືອນາແຕ່ຄົນນານ ແຕ່ ແມ່ນນັກຂັບເຮືອທີ່ໃຈຮ້າຍໂກກາກຂົ້ນໄວ ລາວຢູ່ໃກ້ນ້ຳສະເໝີ ຢູ່ເທິງ ນ້ຳ ສະເໝີ ແລະ ຢູ່ກັບນ້ຳສະເໝີ. ລາວຄົງໄດ້ເກີດໃນເຮືອຈັກລຳໃດ ລຳ ຫນຶ່ງນັ້ແລະ ລາວຄົງຈະຕາຍກັບຊີວິດການເດີນເຮືອຈັກຂອງລາວ ! ພ້ອມ ແບບສະບັບການເດີນເຮືອແບບຫຼາສຸດ ແລະ ສຸດທ້າຍຢ່າງແນ່ນອນ.

ແລງນຶ່ງເວລາທີ່ພວກເຮົາພາກັນຍ່າງທ່ຽວຫຼົ້ນຕາມແຄມນ້ຳແຊນ ຂ້ອຍ ໄດ້ໃຫ້ລາວເລົ່າພົ້ນຊີວິດການຢູ່ກັບນ້ຳຂອງລາວສູ່ຟັງຫັ້ນໃດນັ້ນ ທ່ານນາຍເຮືອ ກົ້ນຊີວິດຊີວາຂົ້ນ ປ່ຽນທ່າທາງການເປັນຜູ້ນິໂອທານຈານໃຈ ແລະ ເກືອບ - ເປັນຄົນກະພັ້ນຫົ້ງກະດູກ. ລາວມີຄວາມນັກອັນດູດດົ້ງຕໍ່ອັນໃດອັນຫນຶ່ງ ໄວ້ ໃນໃຈລາວ, ເວ້ົ້າໃຫ້ຖືກແທ້ແມ່ນວ່າລາວມີ "ຕັນຫາ" ໃນໃຈລາວຕັນຫາຄືຊິ ກັດກິນໄດ້ ແລະ ສະກັດກັ້ນໄວ້ບໍ່ໄດ້ນັ້ນແມ່ນບັນຫາຕໍ່ແມ່ນ້ຳລຳທານ.

ລາວເວ້ົ້າຂົ້ນຫົ້ງແຮງວ່າ " ອ່າ ! ຂ້ອຍເກີນວ່ານີ້ຫຼາຍຄວາມ ລະນິ້ກຕໍ່ ແມ່ນ້ຳແຊນທີ່ພວກເຮົາເຫັນໄຫຼຜ່ານກາຍພວກເຮົາໄປຢູ່ນີ້ ! ພວກເຈ້ົ້າ ເປັນ

ຄົນຂອງຖະໜົນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກດອກວ່າແມ່ນ້ຳລະຫານເປັນຢ່າງໃດ ! ລອງ
ເຈົ້າຟັງນັກຫາປາເວົ້າເຖິງ ແລະ ເອົາຊິຄຳນີ້ບ້ວງດູ. ສຳລັບລາວແມ່ນສິ່ງ
ຂອງລຶກລັບ ເລິກຊຶ້ງ ບໍ່ເຄີຍເຫັນມາ. ມັນເປັນ " ປະເທດ " ທີ່ເຕັມ
ດ້ວຍສິ່ງເລື່ອນໜູເລື່ອນຕາໜອກລວງ ແລະ ມີຮູບພາບໜອກໜອນຄືບ່ອນຊຶ້ງເຜີ່ນ
ເຫັນຍາມກາງຄືນ ສິ່ງທີ່ບໍ່ເຫັນຍັງຍາມກາງເວັນ ແມ່ນບ່ອນເຜີ່ນໄດ້ຍິນສຽງທີ່ບໍ່
ເຄີຍໄດ້ຍິນຈັກເທື່ອ. ບ່ອນຊຶ້ງເຜີ່ນຮູ້ສຶກເຍືອກເຢັນ ແລະ ເຊັ່ນສາຍໂດຍບໍ່
ຮູ້ເຫດຜົນດັ່ງດຽວກັບເວລາກາຍຜ່ານຜີປ່າຊ້ານັ້. ເຖິງແມ່ນປ່າຊ້າຈະ ບໍ່ມີ
ຫລຸມຝັງສົບກໍ່ຕາມ ຢູ່ເທິງດິນແມ່ນມີຂອບເຂດ, ບໍ່ເປັນໜ້າໄປ ມືດມົນ -
ເໝືອນຄົນຕາບອດສຳລັບພວກຫາປາ ແລະ ເປັນເໝືອນຮົ່ມເງົາ ເມື່ອບໍ່ມີ
ເດືອນ, ສ່ວນແມ່ນ້ຳ ແມ່ນບໍ່ມີຂອບເຂດ. ນັກດົນຫະລຶບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກ
ຄິດແບບດຽວກັບພວກເຮົາທີ່ມີຕໍ່ທະເລ. ສ່ວນຫຼາຍທະເລຮາຍຂາດບໍ່ປະມີປະ
ນອມ ເປັນຄວາມຈິງດັ່ງນີ້ ແຕ່ວ່າມັນຮ້ອງມັນກຸກມັນມີທ່າທາງສະຫງ່າອົ່ງອາດ
ແລະ ຊຸ້ສັດມະຫາສະມຸດ ມະຫາມະຫິ ຫຼື ທະເລນັ້. ສ່ວນວ່າລຳນ້ຳນັ້ ນຶດ
ງຽບແຕ່ມີເງື່ອນງຳຄົນໄກຄາລົມ, ມັນບໍ່ຮ້ອງບໍ່ຄາງຕື່ນຕ້ວນແຕ່ມັນໄຫຼງຽບ ໆ
ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວນຶດໆບໍ່ຂາດສາຍຊຸ້ວນີ້ລັນດອນນີ້ເປັນໜ້າຢ້ານກວ່າຝ່ອງ
ໃຫຍ່ຂອງນ້ຳມະຫາສະມຸດສຳລັບຂ້ອຍ.

ພວກນັກເຝ້ຝັນຫ້ວງຫຼາຍ ບັນລະຍາຍວ່າທະເລຊຸ້ອງ " ປະເພດລຶກລັບ
ມະຫິມະ " ຕື່ນຕ້ຳ ບ່ອນຊຶ້ງພວກ "ຕາຍດິກນ້ຳ" ກ້ຳໄປນາຢູ່ກັບ ໜູປ່າ
ໃຫຍ່ ຢູ່ກາງປ່າແປກປະລາດ ແລະ ຖ້ຳຝາຫີນແກ້ວ. ແມ່ນ້ຳມີແຕ່ ຄວາມ
ເລິກດຳ ບ່ອນຊຶ້ງບຸດເຫນ້ຳຢູ່ກັບຕົນ. ແຕ່ວ່າແມ່ນ້ຳເປັນບ່ອນງາມທີ່ສຸດເພື່ອ
ນັ້ນເຫຼືອນຕອບຕາເວັ້ນຍາມເຊ້ຳ ແລະ ນ້ຳພັດເຟືອນຝ່ອງຄອຍໆລະຫວ່າງ -
ສອງຝັ່ງຫຸ້ມຫ່ຳດ້ວຍຫຍ້າອ້ໍ້ຕື່ລົ້ນພັດວ້ວວ່າວຄ້ຽງເໝືອນສຽງຈິ່ມໃບຄອຍໆແຮງໆຢູ່
ບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ເມື່ອເວ້ົ້າເຖິງມະຫາສະມຸດນັກປະພັນເວ້ົ້າວ່າ:

" ໂອຝ່ອງນ້ຳເອີຍຊຶ້ງແມ່ນເຈົ້າຮູ້ປະຫວັດ ແລະ ນິທານອັນໜ້າຢ້ານ !

ฝอງมˊ้ๆเลิกอุ๋งเป้นทีเกงอามของพวกแม่ของพวกเดินทะเลทังหลาย - เจ้าเล่าพันต่างๆเก่าันั้นเพื่อเจ้าเป้นคืน เป้นฝองเพื่อทายใจ. อุ๋ง เจ้าไดเล่าใหฟังทุกแลงทีเจ้าขึ้นมาหาพวกขอย.

ดังนั้นขอยคิดวา นิทานทีเล่าชู้นโดยหยาปอวบางๆดวยสยงเว้า เบาๆคอยๆอันออนขอนคงจะเป้นหนาโสกเสำกวาเทดอีบัดหนา เสำ โสกเล่าโดยกานธองคางของฝองทะเลนั้น.

ยอมวาเจ้าถามเถิงความละนึกขอยจะเล่าเลืองปะจินไปทีบ่ดีหมู่ ปานใดเกิดขึ้นกับขอยยู่ทันเมือสิบปีกอน.

ขอยยู่เธือนของแมลาฟัง คิดรวม และ เป้นเพื่อนทีดีกวาหมู่ ผู้ หนึ่งของขอย ทาวลุย ภากเม อุ๋งปะอาชีบกานเดินเธือ ตาม ภูธด และ สักสีย่างผึงพายเข้าเป้นสะมาชิกสะพาแห่งลัดแลวยายไปยู่บาน เข... ทางจากนีไปทางใตละหวางสองสามชูก พวกเราทิม แลว รวมกันทุกมู้ บางเทือยู่เธือนขอย, บางเทือเธือนลาว. มีหนึ่งเมือ ขอยกับมาผูดรว และ เมือยสีมควนแลวแกกำปั่นของขอยผูดรว โดย ยากลำบากเธือเดินสะมุดนอยละหนาด ๑๘ ปีเข (ม) อุ๋งขอยใชยู่ปะจำยามกางคืน. ขอยยุดลาวหนึ่งเพื่อทายใจยู่ จอม โมมหยาปองยู่ทั้น ละหวางสองธอยแมักจากอือทางธิดไฟ. มันเป้น เวลาทีอากาดถึงามทีสุด. เดือนกำแจงสะหวาง, ลำน้ำเฮือม แวว วาว, อากาดกึงรบสะหงัด และ ออมนวม. ความรบสะหงัด จับ จิดูใจขอย. ขอยคิดในใจวาจะเป้นกานดีถาดูดกอก. บอยวา คิด แลว ขอยกำเล็มดูดกอก " แมวคิดขันชากานกะทำ" ขอยจับเอิา สะ หมอของเธือขอย แลวโยมลึงไปในน้ำ. เธืออึงไหลตามกะแสน้ำ นั้น ห่วงมายโสจินสุด แลวกำยูด. ขอยนึงยู่เบืองหลังยืมหนังแกะ ตามจะ สะดวกสะบายเทำทีทำได. พวกเราบ่ไดยืมหยังหมิด บางเทือเทำ

ນັ້ນ ຂ້ອຍປະກົດໄດ້ຍິນສຽງຟົດເບົາໆຂອງນ້ຳຟົດກັບຕາຝັ່ງ ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້ ເຫັນຫຍ້າປ່ອງບາງຈຸມເປັນຮຸບຫນ້າຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ບາງຄັ້ງບາງຄາວກໍ່ແກ່ວງ ໄກວ.

ລຳນ້ຳນັ້ນງຽບສະຫງັດ ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສະທ້ານໃຈດ້ວຍຄວາມນິດງຽບ ຢູ່ ອ້ອມແອ້ມຂ້ອຍນັ້ນ. ສັດທຸກຊະນິດ ກົບ ຄັນຄາກ ນັກຮ້ອງຂອງບ້ຶງຍາມກາງ ຄືນເວລານັ້ນນິດງຽບ ທັນໃດນັ້ນຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຂ້ອຍ ກົບຕົວຫນຶ່ງຮ້ອງເອັ້ນ ເອັ້ນຕໍ່ຫນ້າຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຕື່ນຫ້ວງແຮງ ແລະ ມັນກໍ່ນິດງຽບອີກ. ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ໄດ ຍິນຫຍັງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຕັດສິນໃຈດູດຢາອີກ ເພື່ອຄວາມສະບາຍໃຈ - ຂອງຂ້ອຍ. ຂະນະນັ້ນເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍຫາກເປັນນັກດູດກ້ອກທີ່ດີກໍ່ຕາມແຕ່ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ດູດບໍ່ໄດ້, ພຽງແຕ່ດູດໄດ້ສອງບາດຫົວໃຈຂ້ອຍກໍ່ກະຕຸ້ນຕື່ນ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຢຸດສູບ. ຂ້ອຍເລີ່ມຮ້ອງລຳອີດອີດຄ່ອຍໆ ສຽງດັ່ງຂອງສຽງເພງຂອງ ຂ້ອຍອອກຍາກລຳບາກ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງນອນຢຽດຢູ່ທ້ອງເຮືອ ແລະ ຫງາຍ ຫນ້າເບື້ອງທ້ອງຟ້າ. ໃນລະຍະຕົ້ນຂ້ອຍນອນຢູ່ເຢັນສະບາຍ ແຕ່ຈັກ ຫນ້ອຍ ການເຫນັງຕີງຄ່ອຍໆຂອງເຮືອພາໃຫ້ຂ້ອຍຕົກໃຈ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າເຮືອສັ່ນລຳ ຫນຶ່ງໂດດກາວໃຫ່ຫຼວງເຂ້ອເຂົ້າຫຽບທ່າບໍ່ຖຶກນຶ່ງເບື້ອງຫນຶ່ງເຂົ້າ ແລະ ອີກ ບໍ່ດຫນຶ່ງເບື້ອງຫນຶ່ງເຂົ້າອີກ. ແລ້ວຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່ານິອັນໃດອັນຫນຶ່ງ ຫຼື ພະລັງທີ່ ບໍ່ເຫັນຕົວໄດ້ດູດດຶງລົງພົ້ນນ້ຳ ແລ້ວຫມຸນຢູ້ຂົ້ນແລ້ວປະໃຫ້ຕົກລົງ. ຂ້ອຍ ໄດ ກ້ອດຜ້ອນປ້ອນເຫນືອນດັ່ງຍານເຮືອຖືກພະຍຸ. ຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງອ້ອມແອ້ມ - ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຕື່ນ ແລະ ຂ້ອຍກະໂດດເຕັ້ນຫມົດແຮງບາດກາວຫນຶ່ງຂົ້ນຝັ່ງ ນ້ຳ ເຫຼືອນໃສດີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງນັ້ນງຽບສະຫງັດ.

ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າ, ວ່າຂ້ອຍໄດ້ນິເສັ້ນປະສາດສະເທືອນເຄື່ອນຈັກນ້ອຍແລະ ຂ້ອຍຕັດສິນໃຈກັບຄືນເຮືອ. ຂ້ອຍດຶງໄປຕາມໂສ້ເຮືອຂ້ອຍ ເຮືອຈັກ ເລີ່ມ ເຫນັງຕີງ ແລ້ວຂ້ອຍຮູ້ສຶກມີສິ່ງຕ້ານຕອບສູ້ຢືນ. ຂ້ອຍດຶງແຮງກ່ວາເກົ່າ ແຕ ສະຫມໍ່ບໍ່ເຂົ້າມາ, ສະຫມໍ່ເກາະອັນໃດອັນຫນຶ່ງຢູ່ພົ້ນນ້ຳ ແລະ ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດ

ດ້ວແກ້ນໄດ້. ຂ້ອຍດ້າຄົນໃຫມ່ແຕ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ. ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍ ຈ້ວໃຊ້ ໄມພາຍຫ້ວທໍ່ຫ້ວ ພາຍຂົ້ນເຫນືອນ້ຳເພື່ອໃຫ້ສະຫມໍ່ປ່ຽນຈ້ວຫວະ ແຕ່ຫນົດ ປັນ ຍາ ເສຍສ່າລ້ວ ເຮືອຍ້ວເກາະຢູ່ຄືເກົ່າ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍຂົ້ນ ແລະ ຂ້ອຍສັ່ນໂສ້ຫ້ວແຮ້ວ ບໍ່ນິຫຍ້ວຈະຕີ້ວ ຂ້ອຍນ້ວລົ້ວພ້ອມເສ້ຽກ້ຳລ້ວໃຈ ແລ້ວ ຂ້ອຍເລີ້ມຄິດກົ້ກກ້ອງເບ້ິ້ວທ່າສະຫມໍ່ຈ້ວຫວະຂ້ອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຄິດເຫັນພໍ່ແລ້ວ ທ້ວງຽວຄືຕັດໂສ້, ຕັດຂ້ວດອກຈ້ວກແມ່ນຈ້ອງເພາະຕ້ວເຮືອນັ້ນໃຫ້ຍ່ໂຕແລ ແລະ ນິໄມ້ແມ່ນຫ້ວງຫນ້ວດ້ວຍໄມ້ໃຫ້ຍ່ທ້ອນລະທໍ່ແຂ້ນຂ້ອຍນ້ີ. ແຕ່ຍ້ວນ ອ້ວ ກ້ວດ້ວ້ວນຫ້ວຍ ຂ້ອຍຄິດວ່ານ້ໍ່ຄົນຄ້ວ້ວຈະນິພ້ວກຫ້ວປ້ວຜ່ານມ້ວຊ້ວຍເຫ້ືອຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຄິດດ້ໃຈ ແລະ ແປກໃຈຕ່ໍ້ຄ້ວນຫຍ້ງຍ້ວກນ້ັ້ນ ຂ້ອຍນ້ວລົ້ວ ແລະ ຂ້ອຍກ່ໍ ດ້ດກ້ອກໄດ້. ຂ້ອຍນິເຫ້ົ້ານ້ໂຮມແກ້ວຫນ້ວ ຊ້ວ ຂ້ອຍດ້ືມສ້ອງສ້ວນຈ້ອກ ອ້ນພ້ວ ໃຫ້ຄິດຢ້ວກຫ້ືອກ້ວນປະຈ້ນໄພຂ້ອງຂ້ອຍ. ອ້ວກ້ວດຍ້ງຮ້ອນຫ້ວຍ ແລະ ຄິດວ່ ຈະນ້ອນນ້ອກຕ້ວງແຍ້ວເດ້ືອນດ້ວກ່ໍຄ້ວ້ວນ່ໍນິນ້ັນຫ້ວ.

ທ້ນໃດນ້ັ້ນກ່ໍນິສ້ຽງເລາະບ້ວດຫນ້ວ້ໃສ່ຂ້ວງເຮ້ືອ ຂ້ອຍຕ້ືນຫ້ວງແຮ້ວ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່ເຮ້ືອເຢ້ນໆເຫ້ືອນນ້ໍ້ກ້ອນແປະຂ້ອຍແຕ່ຫ້ວຮ້ອດຕ້ືນ ສ້ຽງດ້ັ່ງກ່ວ້ວຄ້ວ ແມ່ນສ້ຽງກ້ະທ້ບຈ້ວກສ້ັ້ນໄມ້ ຊ້ວ ກ້ະແສນ້ໍ້ພ້ດນ້ວ. ພ້ຽງເທ່ໍ້ານ້ັ້ນກ່ໍພ້ຽງພໍ້ສ້ໍ ລ້ບເຮ້ັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່ນ້ິແມ່ນວ້ສ້ັ້ນເສ້ັ້ນປະສ້ານແບ້ບແປກປະລ້ານ. ຂ້ອຍຈ້ບ ໂສ້ ແລະ ດ້ວງຫນ້ົດຢ້ຽດ ສະຫມໍ່ເກ້ານ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກອ້ອນເຫ້ືອຍ ຫນ້ົດ ແຮ້ວ.

ໃນຂ້ນະນ້ັ້ນລ້ຳນ້ໍ້ຫ້ມ້ດ້ວຍຄ້ວນຫ້ມອກຂ້ວາວຫນ້ວ້ທ້ີ່ສ້ດ ແລະ ເລ້ັ້ຽ ຫ້ນ້ວ ນ້ໍ້ໄປຈ້ນວ່ານ້ເມ້ືອຂ້ອຍຢ້ນຂ້ອຍບໍ່ເຫ້ັນຫ້ນ້ວນ້ໍ້ ບໍ່ເຫ້ັນຕ້ນ ບໍ່ເຫ້ັນກ້ຳປ້ັ້ນຂ້ອຍ, ແຕ່ວ້ວຂ້ອຍຍ້ງເຫ້ັນປ້ວຍຫຍ້ວປ້ອງຢ່ ແລະ ຢ່ໄກຈ້ວກນ້ັ້ນກ່ໍເຫ້ັນຫ້ົ່ງສ້ນ້ດຈ້ລ້ໃນ ແສງສະຫ້ວ້ງຂ້ອງເດ້ືອນ ປະກ້ອບດ້ວຍໂງ້ນດ້ຳໆຊ້ລ້ັ້ນຝ້ວ້ອ້ນແມ່ນຕ້ນໄມ້ ຊ້ະ ນ້ດຫນ້ົ່ງ (ຄ້ວ້ຍໆກ້ບຕ້ນແປກຕ້ນສ້ນ) ອ້ນນ້ກເກ້ດຫ້ົ່ປ້ະເທດອ້ຕ້ວລ. ຂ້ອຍ ເປ້ນເຫ້ືອນວ່ວ້ກ້ຝ້ງຍ້ງແຕ່ລ້ວແອ້ວລ້ົ້ງໃນກ້ອງຝ້ວ້ຍສ້ຂ້ວາວແບ້ບໃດແບ້ບຫນ້ົ່ງ

ອັນນີ້ຄົງຍ້ອນສາຍແອວນາຈາກແນວຄິດແບບຕົ້ນເຕັ້ນຂອງຂ້ອຍເອງ. ຂ້ອຍຄິດ ໃນໃຈຄິດວ່າມີແນວຢືນຂຶ້ນເຮືອຂອງຂ້ອຍແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນໄດ ແລະ ຫນ້ານ້ຳຍັງມີ ຫນອກປົກຄຸມບ້ານຢູ່ຄົງຈະມີເຕັ້ນແຕ່ແນວແປກປະລາດລ້ອງລອຍອ້ອມຂ້າງ ອ້ອມ ແອວຂ້ອຍຢູ່. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈແບບອຶດອັດຫນ້າຢ້ານ. ປະກົດວ່າສອງ ຂະຫນັບຂ້ອຍຫນີບເຂົ້າ. ຫົວໃຈຂ້ອຍເຕັ້ນແຫນ້ນເຂົ້າຄືໃຈຈະຂາດ ແລະຂ້ອຍ ກໍ່ເສັ້ຽຫົວ ຂ້ອຍຄິດຈະລອຍນ້ຳຜ່ານຫນີ, ແລ້ວທັນໃດນັ້ນຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວພາ ໃຫ້ຢ້ານສັ່ນ ຂ້ອຍປະກົດເຫັນໃນຕາວ່າຂ້ອຍຫຼົງທົບໄປໃນຫມອກຫນາແຫນ້ນນັ້ນ ແລະ ຢືນຢູ່ກາງຫຍ້າຫນາ ແລະ ປ່າຫຍ້າປ້ອງຊ້ຳຂ້ອຍຫຼົກຫນີບໍ່ໄດ. ແລະ ເຕັ້ນແຕ່ສຽງອຶດອຶດຮ້ອງຄາງສັ່ນໆ ແລະ ຫູຮ້ອບໍ່ເຫັນຝັ່ງນັ້ນ. ບໍ່ເຫັນກຳປັ່ນ ອີກ ແລ້ວຮູ້ສຶກວ່າມີແນວຄ້ຳຕີນລົງພື້ນນ້ຳລຶກຂຽວຍ້ຳໆຈົນເປັນດຳ.

ດັ່ງນັ້ນ ເນື່ອງດ້ວຍວ່າຂ້ອຍຕ້ອງປີນຂຶ້ນກະແສນ້ຳເປັນໄລຍະຫ່ຽງແມ້ດ ກ້ອນຈະພ້ອມມືຫຍ້າ ແລະ ພ້ອມຊ້ຳຈະສາມາດຢືນຈ້ຳໄດ. ແຕ່ຈະມີ ຫວັງ ຫນ້ອຍສ່ວນ ໙ ສ່ວນ ໑໐ ນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ທາງໄປຕາມຫນອກນີ້ ແລະ ຈະ ມີຫວັງຕາຍດ້ວຍນ້ຳ ເຖິງຈະລອຍນ້ຳເກັ່ງເທົ່າໃດກໍ່ຕາມ ຂ້ອຍພະຍາຍາມ ຄິດ ໄລ່ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍຕັ້ງໃຈແຫນ້ນແກ່ນສົມຄວນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຢ້ານ. ແຕ່ວ່າ , ຂ້ອຍຍັງຮູ້ສຶກວ່າມີອາການອື່ນອີກ ຄ ຄວາມຢ້ານອີກ ຂ້ອຍຖາມຕົວເອງວ່າຂ້ອຍຍັງຈະສົງໃສຫຍັງອີກ. ດ້ວຍໜ້ຳ ຂ້ອຍກ້າຫານດ້ວຍຢ້ານ ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ຂ້ອຍຮູ້ສຶກມີການຕໍ່ສູ້ ລະຫວ່າງ ສອງຄົນໃນຂ້ອຍນັ້ນ, ດັ່ງນີ້ຜູ້ຫນຶ່ງຕ້ອງການຢາກເອົາຊະນະ ແລະ ຜູ້ຫນຶ່ງ - ຕ້ານຢັ້ນໄວ ແລະ ແຕ່ລະຝ່າຍໄດ້ໃຊ້ຊະນະຄົນລະເທື່ອປ່ຽນກັນຫຼົບໄປຫຼົບມາຢູ່ ຄວາມຢ້ານຜິບ້າໂງ່ໆ ແລະ ບໍ່ອະທິບາຍໄດ້ນັ້ນຂະຫຍາຍຕົວໄປຊຸກໃຊ້ ແລະ ກາຍເປັນຄວາມຫວັ່ນໄຫວ ຂ້ອຍຢຸດຊະງັກຢູ່ໂດຍບໍ່ຕົ້ງໃຈ ພ້ອມມືນ້ຳງ້ຳງ່ຳງ ຫູ ປິດປັ້ງປິດປ່ອງຈ້ອງຢູ່ ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ໄດ້ຫຍັງ ? ທັ້ງໆທີ່ຈະມີເຫດ ສະບຸດສະບອງຂ້ວັນຢູ່. ຂ້ອຍຄິດວ່າຖ້າມີປາຕົວໃດຫນຶ່ງຮູ້ເຕັ້ນພຸ່ງຈາກນ້ຳ -

ເໝືອນດັ່ງເຄີຍເຫັນມາເລື້ອຍໆນັ້ນ ຂ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງຈະຫຼີກຈາກ ແລະ ຈະດີ - ກວ່າຈະລົ້ມ "ຕາຍ" ຢ່ຽດຄ້ຽງນິ້ງໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວເທົ່ານັ້ນ.

ໃນຂະນະນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມອັນແຮງກ້າຂ້ອຍກໍ່ສາມາດຕັ້ງ ສະຕິ ຄືນໄດ້ໃໝ່ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຈັບແກ້ວເຫຼົ້າໂຮມໄດ້ໃໝ່ ແລະ ຂ້ອຍດື່ມ ແລະດື່ມ ດ້ວຍຖືກໍ່ກ້ໃຫຍ່ໆ ທັນໃດນັ້ນຂ້ອຍຄິດອອກ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຮ້ອງສຸດເຫືອແຮງທ້ຽ ປັ່ນຫນ້າໄປບໍ່ຈັກວ່າທິດໃດ ເມື່ອຂ້ອຍຮ້ອງສຸດສຽງຄໍ່ຈົນຕັນອໍ່ອອກສຽງແລວ , ຂ້ອຍປະກົດໄດ້ຍິນຫມູ່ຫອນຢູ່ພຸ້ນຢູ່ໄກໆພຸ້ນ. ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ໄດ້ວ່າແມ່ນສຽງ ຫມາ ຫອນແທ້ ຫຼື ສຽງຂ້ອຍເອງກ້ອງສະທ້ອນໄປເຖິງພຸ້ນ. ຂ້ອຍດື່ມເຫຼົ້າອີກເລະ ຂ້ອຍນອນຢຸດສຸດຢ່ຽດຢູ່ພື້ນເຮືອ. ຂ້ອຍນອນນ້ຽຢູ່ດ້ວຍນ້ປະມານຫນ້ຽ ຈຸ່ວໂມງ ແລະ ບາງທ້ອາດແມ່ນສອງຈຸ່ວໂມງໂດຍບໍ່ຫຼັບໄດ ແລະ ຍ້ງນ້ຶນຕາພອນດ້ວຍ ປະກົດຮູບພາບຍາມຝັ້ນຮ້າຍອອນແອນຂ້ອຍຢູ່. ຂ້ອຍບໍ່ຫານລຸກຂ້ຶນທ້ັ້ງໆທ້ຂ້ອຍ ຢາກລຸກຢ່າງແຮງກ້າ. ຂ້ອຍກັບຄືນດ້ຂ້ຶນທຸກໆນາທ ທຸກຂະນະ ແລະ ຂ້ອຍ ຄິດໃນໃຈວ່າ: " ລຸກຂ້ຶນແມ ! " ແຕ່ຂ້ອຍຍ້ງຢ້ານບໍ່ກ້າຈະເຫ້ັ້ງຕ້ົ, ທ້າຍ ສຸດຂ້ອຍກັ້ນໃຈລຸກຂ້ຶນດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມຕ້ັ້ງໃຈອັນມະຫາສານ ອ້ະເນກອ້ະ ນັນເໝືອນກັບວ່າຊ້ືດ້ຂ້ອຍຂ້ຶນກັບສຽງສ່ັ້ງ "ລຸກແມ່ ໆ" ອັນນ້ອຍໆ ດ້ັ້ງ ໃຍບ້ວທ້ຂ້ອຍກ້າຮ້ັດທ້ັ້ງໄດ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ປ້ົດຄໍ່ເບ້ົ້ງທ້ົ້ງຂອບເຮືອ.

ຂ້ອຍຮູ້ສ້ົ້ກຕ້ົ້ນເຕ້ັ້ນດ້ວຍທ້ັດສະນະທ້ົ້ງາມອ້ັດສະຈ້ັ້ນ ແລະ ຫນ້າຕ້ົ້ນເຕ້ັ້ນ - ເທ້ົ່າທ້ົ້ເຫ້ັ້ນໄດ້. ນ້ັ້ນແມ່ນຫນ້ົ້ງໃນຮູບພາບຫ້ອກຫ້ອນ ແລະ ຫ້ອກລວງ ຂ້ອງ " ປ້ະເທດແຫ່ງນາງຜ້ົ້ເສ້ືອ ຜ້ົ້ໂພງ " ອັນເປ້ັ້ນຮູບພາບຫນ້ົ້ງຈ້ົ້ງພ້ວກ ເຄ້ົ້ມ ທາງທ້ົ້ມາແຕ່ທາງໄກນ້ັ້ກເລ່ົ້າສູ່ພ້ວກເຮົ້າຟ້ັ້ງໂດຍພ້ວກເຮົ້າບໍ່ສ້ັ້ມາດເຊ້ືອໄດ. ຄ້ວັ້ນຫນ້ອກເມ້ືອສ້ັ້ງຈຸ່ວໂມງກ້ອນ "ຟ" ຢູ່ເທ້ົ້ງຫນ້ານ້ົ້ ໄດ້ຖ້ອນຕ້ົ້ວມ້ະຫ້ັບ ມ້ະຫ້ວຍຫນ້ົ້ໄປໂຮມກ້ອນຢູ່ແຄມຝ້ັ້ງ ໂດຍປ້ະໃຫ້ລ້ຳນ້ົ້ເປ້ົ່າແປນແຕ່ນ້ັ້ນປ້ະກ້ອບ ເປ້ັ້ນໂນນພຸ້ນ້ອຍລ້ຽນຕ້ົ້ດກ້ັ້ນໄປຢ່າງບ້ໍ່ຂ້າດສ້ວຍຕ້ານສ້ວຍຝ້ັ້ງສ້ັ້ງທ້ົ້ກທ້ົ້ງ ເຈ້ັ້ດ ແນ້ັ້ດ ແລະ ຈ້ົ້ງນ້ັ້ສ້ົ້ເຫ້ັ້ືອນຢູ່ໃຕ້ແສງເດ້ືອນອ້ັ້ນໃສສ້ົ້ດເຫ້ືອນສ້ີນ້ັ້ກ້ອນ.

ມັນເປັນຮູບພາບ ທີ່ຈະເຫັນໄດ້ແຕ່ພຽງລຳນ້ຳ ເປັນແປວໄຟ ເປັນສາຍຫາງ ກາງ ລະຫວ່າງສອງສາຍໝູ່ໝີສີຂາວ. ແລະ ຢູ່ເທິງເຊິ່ງຫົວຂ້ອຍ ເດືອນ ໜ່ວຍ "ບັກໃຫຍ່" ແຜ່ກະຈາຍແສງຢູ່ກາງທ້ອງຟ້າສີຄາມອ່ອນ ແລະສີໝົ້ນ.

ຈຳພວກສັດນ້ຳທັງໝົດພາກັນຕື່ນນອນ : ພວກກົບພາກັນຮ້ອງຢ່າງເອົ້າ ຈ້ຽເອົ້າຈ້ຽ; ສ່ວນບາງຄົ້ງບາງຄາວ ເຫົ່ານັ້ນ ທີ່ຄັ່ນຄາກ ຮ້ອງ ອາດອີດຢູ່ ລາງເທື່ອ ເບ້ອງຊ້າຍ ບາງເທື່ອຢູ່ເບ້ອງຂວາຂອງຂ້ອຍ ຂ້ອຍໄດ້ຍິນທຳນອງ ສຽງສັ້ນໆນີ້ ແບບເກົ່າຕລອດ ແບບສ້ຳໆ ໂສກໆ ພ້ອມສຽງຫອງແຈດໆຂຶ້ນໆ ໄປໄກ ຄືຈະຮອດດາວພຸ້ນ. ສິ່ງທີ່ແປກປະຫລາດ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ສຶກຢ້ານ. ຂ້ອຍຢູ່ ກາງຫົດສະນິຍະພາບ ຮູບພາບທັມມະຊາດ ທີ່ໜ້າອອນຊອນຫລົ້ອແຫ້ນ ເຖິງ ຈະມີຄວາມແປກປະຫລາດສະເພາະກໍ່ບໍ່ສາມາດຈະພາໃຫ້ຂ້ອຍຕື່ນຕົກໃຈໄດ້ .

ຂ້ອຍຕັ້ງບັນຫາຖາມຕົນເອງວ່າ ອັນນີ້ຈະຢູ່ດົນໄດ້ສ່ຳໃດ ? ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ ຕອບຫຍັງໝົດ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ແຕ່ຕາງສະອຶ້ນສະອອນເຫົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຂ້ອຍ ນຶນຕາຄືນອີກ ເດືອນນັ້ນ "ຕົກແລ້ວ" "ນອນແລ້ວ" ທ້ອງຟ້າຕົ້ນແຕ່ເມກ . ນ້ຳຝົດຟາດຝັ່ງແບບໂສກເສ້ົາ ທຳນອງຊ້າຫ່ວມເຫ່ົາ "ແບບໄວ້ອາໄລ ". ລົມພັດແບບປັ່ນປ່ວນ - ອາກາດໜາວເຢັນ ແລະ ມືດມົນຢ່າງລຶກເຊິ່ງ.

ຂ້ອຍຄຶ້ນເຫລົ້ົາໂຮມທີ່ເຫລືອນັ້ນ ແລະ ຂ້ອຍຟັງລະຫັດ ພ້ອມສັ່ນໜາວ ສຽງຫຍ້ານ້ອງສີ້ັນ ແລະ ສຽງເສ້ົາງຂອງນ້ຳດັ່ງ. ຂ້ອຍພະຍາຍາມ ຢ່າກ ເບິ່ງ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຈຳແນກຈະແຈ້ງ ກຳປັ່ນຂອງຂ້ອຍຕລອດຮອດ ມືຂ້ອຍ ເອງ ຊ່ຶງຂ້ອຍເອົາຫຍັບເຂ້ົ້ามາເບິ່ງໃກ້ກັບຕາຂ້ອຍກໍ່ດີ.

ບໍ່ດົນ ແລະ ເທື່ອລັກເທື່ອນ້ອຍ ຄວາມໜາຂອງຄວາມມືດກໍ່ລົດລົງ.ທັນ ໃດນັ້ນ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ເງົ້ามືດຫຍັບເຂ້ົ້ามາໃກ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຮ້ອງ ແລະ ມີສຽງ ຕອບ. ນັ້ນແມ່ນຄົນຫາປາ.ຂ້ອຍເອ້ນລາວເຂ້ົ້ามາໃກ້ ແລະ ຂ້ອຍເລົ່ົາເລ່ືອງ ປະຈຳໄພຂອງຂ້ອຍ ໃຫ້ລາວຟັງ. ລາວເອົາເຮືອແໝບເຮືອຂອງຂ້ອຍແລ້ວ ພວກເຮົ້ົາພາກັນດ່ຶງໂສ້. ສະນ້ຳບໍ່ຕ່ຶງຈັກໝົດ. ຕາເວັນຂຶ້ນແລ້ວ ແຕ່ຍັງມືດຄົ້ມ

ແລ້ວກາຍເປັນສີນ້ຳໂສກ. ຝົນຊ້ຳຕົກ ແລະ ໝາວເປັນປາມນ້ຳແຂງ. ນັບ
ເປັນມື້ທີ່ມີຄວາມເສົ້າໂສກ ແລະ ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດວັນໜຶ່ງ. ໃນຊີວິດຂ້ອຍ
ເຫັນເຮືອອີກລຳໜຶ່ງ ແລະ ຂ້ອຍຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອແຕ່ໄກ. ຜູ້ຂັບໄດ້ມາສົມ
ທົບແຮງກັບພວກຂ້ອຍ. ແລະ ເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍ ສະນຶກໍ່ຄ່ອຍ ເລື່ອນ
ຍ້າຍ ແລະ ສະນຶກໍ່ຂຶ້ນມາແຕ່ຄ່ອຍຂຶ້ນຊ້າໆ ແລະ ເປັນໝື່ອນທ່ວງນ້ຳໜ້າ
ອັນມະຫາສານ.

ສຸດທ້າຍ ພວກເຮົາເຫັນໂງ່ນດຳໆ ແລະ ພວກເຮົາດີ້ຂຶ້ນເທິງແຄມເຮືອ
ນັ້ນຄືຄາບແມ່ເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງ ພ້ອມມີຫີນກ້ອນໃຫຍ່ ກ້ອນໜຶ່ງ ຜູກຕິດໃສ່ກັບຄໍລາວ.

ใบกอบก้าว

ແປໂດຍ: ດວງເດືອນ

ລິດລາງສາຍ "ເນີຢ" ຫາກໍ່ກາຍສະຖານີ ປະຕູມາຍໂຢ້ນາ ແລະ ບັດນີ້ ມັນກໍ່ແລ່ນລ້ອໆ ໄປຕາມຖະໜົນໃຫຍ່ ທີ່ໄປຊອດໃສ່ແມ່ນ້ຳຊຸນ. ເຄື່ອງຈັກ ນອຍຕິດກັບຕູ້ລົດ ບີບແກດັງແປັບໆ ເພື່ອບອກໄລ່ສິ່ງກີດຂວາງ, ມັນທົ່ງສູບ ຂອງມັນເຮັດໃຫ້ເກີດສຽງດັງຟ້າວຟ້ຽງຄ້າຍຂາຫຼັກພວມເຄື່ອນຫນ້ຽ ຄວາມ ອົບເອົ້າຫນັກໜ່ວງຂອງຍາມຄອຍແລງໃນລະດູຮ້ອນ ຕົກໃສ່ໜາຖະໜົນບ່ອນ ນ້ຳໄຫ້ສ້ຽວປ້ວຍ ເຖິງວ່າບໍ່ນ້ຳລົມພັດພໍໜ້ອຍກໍ່ຕາມ, ມັນຈ່າຍຝຸ່ນສ້ຽວ , ຊຸ່ນມົວ ໜາຕຶບ ແລະ ຮ້ອນຮຸ່ມໆ ສາມາດຕິດຕາມຜິວໜ້ຽງຊຸ່ມ, ປ້ວເຂົ້າຕາ ແລະລາມເຂົ້າຮ້ອດປ້ອດໄດ.

ຜູ້ຄົນມາອໍ້ກັນຢູ່ຕາມປ່ອງປະຕູເພື່ອສິບເອົາອາກາດ.

ແວ່ນແກ້ວປ່ອງຢ້ຽມໃນຕົວລົດຖືກໜຸນລົ້ງ, ຜ້າມ່ານກັ້ງປ້ວສະບັດ ຕາມ ຄວາມໄວຂອງລົດ. ມີບາງຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ນ້ຽງຢູ່ຂ້າງໃນ (ເພາະໃນມື້ຮ້ອນ ເອົ້າຢ່າງນ້ີ, ເພິ່ນນິຍົມຂີ່ລົດສອງຊັ້ນ ຫລືບໍ່ກໍ່ຍອມຊານລົດ) ແມ່ນພວກຍາແມ່ ອວນອຸຍລຸຍ ແຕ່ງຜົດແບບເປັນຕາຫ້ວ, ພວກແມ່ຍ້ິງຂັ້ນໜ່ອມນາງ ແຫ່ງ ເຂດນອກເມ້ືອງ ທ້ີທົດໜູນຈຸດດັ່ນທ້ີຕ້ືນຂາດໄປ ດ້ວຍການວາງທ່າບໍ່ຖືກຕ້ອງ ກັບກາລະເທສະ; ພວກຜູ້ຊາຍເມ້ືອຍ່ອມມາແຕ່ຫ້ອງການ, ໃບໜ້ານ ລ້ານ ເຫລ້ືອງ, ແອວເສ້ືອຍັບຍ່ໍ, ບ່ານ້ໍາໄຫລເປ້ືອງໜ້ຶງຍ້ົກຂ້ຶນສູງແດ ຍອນຕ້ົນໜ້ານ ໃສ່ອ້ຽກດ້ືນໆຢູ່ເ້ຶງໂຕະ. ສ້ືໜ້ານ້ເຫ້ືງໆ ແລະ ຫ້ຽງໆຢູ່ນ້ັນ ຍ້ັງໜ້ານ ບອກວ່ານ້ີຄວາມຫ້ວງໃຍຕ່ໍ້ຄອບຄ້ົວນ້ໍ້ອ້ຶກ, ນ້ີຄວາມຕ້ອງການອ້ັນບ່ໍ້ຢຸດຢ່ອນໃນ

ດ້ານການເງິນ ແລະ ຄວາມຫວັງເກົ່າໆ ທີ່ຫລຸດລອຍໄປຕະຫລອດການ ; ເພາະວ່າ ທັງຫມົດເປັນສະມາຊິກຂອງຄົນທຸກຍາກທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງ ປະຢັດມັດທະຍັດຢູ່ພາຍໃນເຮືອນກໍ່ຫາປູນ ຫລັງກະໂຢ່ງກະຢ່າງ, ມີເດີ່ນດິນ ຫນ້າບ້ານນ້ອຍໆ ທີ່ໃຊ້ເປັນສວນ ຢູ່ໃນລຸ່ມຈົມນະບົດ ບ່ອນຖິ່ນຂັ້ນຫຍ້ອ ແຄມ ນະຄອນປາຣີ.

ຢູ່ໃກ້ໆກັບປ່ອງປະຕູ ບຸລຸດຮ່າງນ້ອຍອ້ວນຕຸ່ຍ, ຫນ້າໄຄ່ອຸ່ມ, ທ້ອງໂຢ່ນ ຍາມລົງມາຮອດລະຫວ່າງຂວງຂາຈ່າງ, ນຸ່ງຊຸດດຳ ແລະ ຕິດຫລຽມກາ , ພ້ອມລົມກັບຊາຍຈ່ອຍສູງຄົນຫນຶ່ງ, ທ່າທາງບໍ່ສຸພາບ, ນຸ່ງເສື້ອຜ້າຝ້າຍ ສີ ຂາວ ແຕ່ເປິເປື້ອນຫລາຍ ແລະ ສູບຫມວກໃບກວ້າງເກົ່າໆ. ບຸລຸດຜູ້ທຳອິດ ປາກເວົ້າຊ້ໆ ທ່າທີ່ລັ່ງເລ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຄິດເປັນຄົນປາກຜ້ຳໄປ, ເຂົາຜູ້ນີ້ ແມ່ນ ກາຣາວັນ ພະນັກງານຜູ້ສຳຄັນຄົນຫນຶ່ງໃນກະຊວງທະຫານເຮືອ ອີກ ຄົນຫນຶ່ງແມ່ນອະດີດເຈົ້າຫນ້າທີ່ສາທາລະນະສຸກ ປະຈຳເຮືອພາມິດ ລຳຫນຶ່ງ ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ທ່າງສີ່ແຍກກວກເບີວ ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ ຊົມໃຊ້ ຄວາມສຸທາງການແພດພໍ່ເຖົ້າໆກ່ານ ທີ່ເຫລືອລອດຈາກຊີວິດສ່ຽງໄພ ຂອງ ເຂົາປົ່ນປົວປະຊາກອນຜູ້ທຸກຍາກໃນລຸ່ມນີ້. ເຂົາມີຊື່ວ່າ ເຊີເມ ແລະ ໃຫ້ຄົນ ທົ່ວໆ ໄປເອີ້ນວ່າ ດ໊ອກເຕີ. ມີສຽງຈ່ຳລືກ່ຽວກັບລຸ່ມສົມບັດສົມທຳຂອງລາວ ໄປຕ່າງໆ ນາໆ.

ທ່ານ ກາຣາວັນນັ້ນ ຍາມໃດກໍ່ດຳເນີນຊີວິດອັນເປັນປົກກະຕິ ຂອງພວກ ອາດຍາສິດ. ໄດ ນ໊ອ ປີນາແລ້ວ, ເຂົາທ່ຽວໄປຫ້ອງການທຸກໆເຊົ້າ ຕາມ ຖະຫນົນເສັ້ນດຽວນີ້, ໃນເວລາສ່ຳເກົ່າ, ໃນສະຖານທີ່ເກົ່າ, ເຂົາພົບພໍ້ ຜູ ຄົນຫນ້າເກົ່າ ທີ່ເດີນທາງໄປປະກອບກິດທຸລະຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວເຂົາກໍ່ ເດີນທາງກັບຄືນໃນຕອນແລງ ທຸກໆແລງ ຕາມຖະຫນົນເສັ້ນເກົ່າ ບ່ອນທີ່ເຂົາ ໄດ້ພົບພໍ້ໃບຫນ້າເກົ່າໆ ທີ່ເຂົາເຫັນວ່າເຖົ້າຂຶ້ນນ່ຳທຸກມື້.

ທຸກໆ ມື້, ຫລັງຈາກຊົ່ວໂມງສິບເອັດປາຍໆ ຈົນຮອດ ເວລາ ສິບສອງ ໂມງ ເຄິ່ງ ທ່ານ ກາຣາວັນ ຈະຢ່ຳຢ່ຽມ ຢ້ຽມ ຢາມ ຄົນເຈັບ ຂອງ ທ່ານ ຢ່ຳ ຢ່ຽມ ຢ້ຽມ ຢາມ ຄົນ

ໂຮໂມເຣ ແລ້ວ, ເຂົາໄປຊື້ເຂົ້າຈີ່ຫວານສອງກ້ອນ, ຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງກ້າວເຂົ້າໄປໃນກະຊວງດວຍທ່າທາງຂອງຄົນເຮັດຜິດ ທີ່ຍອມຕົວເປັນນັກໂທດ, ແລວເຂົາກໍ່ລ່ວງເຂົ້າສູ່ຫອງການຢ່າງຫາວຫັນ, ຫົວໃຈເຕັມໄປດວຍຄວາມ ໄຫວຫວັ່ນ ຢູ່ທ່ານກາງການລໍຄອຍທີ່ຍຶດເຍື້ອ ວ່າຈະມີການຕຳໜິຕິຕຽນອັນໃດ ອັນໜຶ່ງ ເນື່ອງຈາກຄວາມປະໝາດເລີ່ນເລີ ອັນໃດອັນໜຶ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳລົງໄປ.

ບໍ່ເຄີຍມີສິ່ງໃດເຂົ້າມາປ່ຽນແປງ ລະບົບຊຳຊາກຂອງການດຳລົງຊີວິດ - ຂອງລາວ, ເພາະວ່າ ບໍ່ມີສະພາບການອັນໃດ ແຕະຕ້ອງຖືງຕົວເຂົາ ນອກຈາກວຽກງານຫອງການ, ຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ຣາງວັນຕອບແທນ ບ່ວ່າຈະຢູ່ກະຊວງ, ບ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຄອບຄົວ (ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ແຕ່ງດອງ ກັບລູກສາວຂອງເພື່ອນຄົນໜຶ່ງໂດຍທີ່ຝ່າຍຍິງບໍ່ມີສິນສົມລັດເລີຍ), ເຂົາມີແຕ່ເວົ້າ ຮອດວຽກງານໃນຫອງການ. ບໍ່ມີຈັກເທື່ອ ທີ່ສະໜອງເຊື່ອຂາດການ ບຳລຸງ ລຽງ ຍອນວຽກງານຕາຍໆ ແລະ ຊຳຊາກປະຈຳວັນຂອງເຂົາ ຈະມີແນວຄິດ ອື່ນ, ມີຄວາມຫວັງ ມີຄວາມຝັນ ນອກເໜືອໄປກວ່າ ອັນທີ່ກ່ຽວກັບການ ພົວພັນຢູ່ໃນກະຊວງຂອງເຂົາ ແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກຍຶນຍົນຢ່າງໜຶ່ງ ຄອຍທຳລາຍ ຄວາມຮູ້ສຶກມ່ວນສົມຫົວໃຈແບບພະນັກງານຂອງເຂົາໄປ, ນັ້ນແມ່ນ ການເຂົ້າ ສູ່ຕຳແໜ່ງຕ່າງຂອງພວກກວດການໃນກອງທັບເຮືອ ຫລືພວກຊ່າງໂລຫະຂາວ ຄິດເພີ່ນວ່າ ຍອມຂຶດບ່າໄຫລ່ເຮັດດວຍໂລຫະເງິນຂອງພວກເຂົາ, ການເຂົ້າ ມາຮັບຕຳແໜ່ງຮອງຫົວໜ້າຫລືຫົວໜ້າ, ຫູກຽ ແລ ວ ເວລາກິນເຂົ້າ ເຂົາ ມັກສະແດງເຫດສະແດງຜົນຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ໜ້າຜູ້ເປັນເມຍ ເຊິ່ງບ່ວ່າໃນກໍລະ ນີໃດ ນາງກໍ່ເປັນໃຈ ແລະ ຄຽດແຄ້ນນຳເຂົາ ເພື່ອຢັ້ງຢືນວ່າມັນບໍ່ມີຄວາມ ຍຸດຕິທຳ ຈັກໜ້ອຍ ທີ່ໄປມອບຕຳແໜ່ງຢູ່ໃນປາຣີ ໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນໃນ ແວດວົງ ການນາວີ.

ບັດນີ້ ເຂົາເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວວ່າ ຊີວິດໄດ້ຜ່ານໄປ ເພາະ

ວ່າ ຫລັງຈາກໂຮງຮຽນມັດທະຍົມແລ້ວ ເຂົາກໍ່ຕໍ່ໃສ່ຫອງການ ໂດຍບໍ່ມີບ່ອນ ຂາມຜ່ານໃດໆ ພວກຄູດູແລ ເຊິ່ງແຕ່ກ່ອນ ເຂົາເຄີຍສັ່ນຫົດໆ ເນື່ອຕົກຢູ່ ຕໍ່ ໜ້າພວກເຫລົ່ານັ້ນ, ມາໃນວັນນີ້ ຊ້ຳແມ່ນພວກນາຍເໜືອຫົວ ທີ່ເຂົາເກງ ກົວຈົນຕັບລີບ. ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພວກເຈ້ົາອຳນາດໃນຫອງການ ເຮັດໃຫ ເຂົາສັ່ນແຕ່ຫົວຮອດຕີນ ແລະ ຈາກຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຕໍ່ເນື່ອງກັນມາ ຕະຫລອດ ຢ່າງນີ້ ເຂົາຈຶ່ງກາຍເປັນຜູ້ມີບຸກຄະລິກເຫງົາໜງາກ ຈ້ຳຊ້ ແລະ ເວລາເວົ້າ ກໍ່ຄຶດຄຶມປາກຜໍ່ ອ້ຶ ອະ.

ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກປາຣີ ຫລາຍກວ່າທີ່ຄຶມຕາບອດຄຶມຫນ້ງສາມາດຮູ້ ຍ້ອນຫມາ ພາໄປ, ທຸກໆ ມ້ື, ຢູ່ກອງຊຸມປະຕູ ບ່ອນດຽວນ້ີ ແລະ ຖ້າເຂົາອ່ານ ຂ່າວ ຄາວ ເຫດການ ແລະ ເລື້ອງຣາຍຮຽງຕ່າງໆ ຈາກຫນ້ງສືພິມລາຄາຫນ້ງອັດ ຂອງເຂົາແລ້ວ ເຂົາກໍ່ຮັບຮູ້ເອົາເອງວ່າ ມັນແມ່ນນິທານນະຫັດສະຈັນ ເສກ ສັນປັ້ນແຕ່ງຂ້ຶນຈາກຄວາມພໍ່ໃຈ ເພ່ືອສ້າງຄວາມເພ່ີດເພ່ີນໃຫ້ແກ ພວກພະນັກ ງານຊ້ັນຜູ້ນ້ອຍ. ເຂົາເປັນຄົນມີລະບຽບ, ເປັນປະຕິປັກຢ່າງບໍ່ເຂ້ົາພັກໃດພັກ ໜ້ງຄັກແນ ແຕ່ຫາກເປັນສັດຕູກັບ "ສ້ງໃຫນ່ໆ" ທ້ັງຫລາຍ, ເຂົາເບ້ົງຂາມ ເຫດການການເມ້ືອງ ເຊ່ິງທ້ີແທ້ແລ້ວ ຫນ້ງສ້ືພິມຂອງເຂົາໄດເວ້ົາ ບ້ິດເບ້ືອນ ໄປສະເໜີ, ເພ່ືອຮັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດໃດໜ້ຶ່ງ, ແລະ ທຸກໆແລ້ວໃດ ເມ້ືອເຂ້ົາຍ່າງຂ້ຶນໄປຕາມຖະໜົນຊ້ັງເອລ້ີເຊ, ເຂົາແນມເບ້ົງ ຝ້ງຊົນຄຶມຍ່າງທ່ຽວເປັນຄ້ົນພ່ອງ ກັບໜວດລູກຮ້ືອຫລ້ັງເລ້ືອນໄປ ຈຸດ ໆ ຄາຍຄຶຄຶມເດ້ີນທາງຕ້ົກຕ່າງແດນ ທ້ີພ້ວມຈະຂ້ຶນໄປຢ້ັງເຂດທ່ົງໄກ.

ມາຮອດປ້ັ, ເຂົາຮັບໃຊ້ໃນລາຊະການຕາມກ້ຳນົດຄ້ົບສາມສ້ິບປ້ີແລ້ວ , ຫ່ວ່າງວ້ັນທ້ີ ๑ ມ້ັງກອນນ້ັນ ເພ້ີ່ນຕ້ິດຫລ້ຽນກາລ້ຳຊອບໃຫ້ເຂົາ, ຢູ່ໃນລະ ຍ້ືບການປ້ົກຄອງແບບທະຫານບ່ອນ້ີ, ເພ້ີ່ນຖ້ືວ່ານ້ັນເປັນສ້ິ່ງຕອບແທນ ການ ຮັບໃຊ້ອ້ັນຍາວນານ ແລະ ໜ້ົ່ງສ້ິ່ງເວດ (ເພ້ີ່ນວ່າ: ການຮັບໃຊ້ແບບຈ້ິງຮັກ

ພັກດີ) ຂອງພວກນັກໂທດຫນ້າຫນອງ ຈອງຈຳຢູ່ກັບເປົ້າສີ່ຍ່ຽວ ກຽດຕິຍົດ ຢ່າງບັງເອີນອັນນີ້ ເຮັດໃຫ້ແນວຄິດຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາປ່ຽນໄປຫມົດ, ມັນ ສ້າງແນວຄິດສູ ແລະໃຫມ່ອ່ຽນໃຫ້ເຂົາຕາມສະມັດຖະພາບ ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ເຂົາບໍ່ໃສ່ໂສ້ງສີອື່ນ ແລະເສື້ອນອກແຂບລວດລາຍອີກ, ໃສ່ແຕ່ໂສ້ງສີດຳ ກັບ ເສື້ອຍ່ານຜືນຍາວເອີ້ວຍຜ້າໂບກວ້າງ ດັ່ນງາມ ຄັກກ່ວາຢູ່ທຸກບ່ອນ, ທຸກໆ ເຊົ້າໃດເຂົາໂກນຫນວດ, ຈັ່ມຂີ້ເລັບມືຢ່າງລະມັດລະວັງກ່ວາເກົ່າ, ປ່ຽນ ເຄື່ອງນຸ່ງຊອນໃນທຸກໆສອງມື້ ຍອມອາລົມສຳນຶກອັນຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກເຄົາລົບລະບຽບວິໄນແຫ່ງຊາດ ເຊິ່ງເຂົາເອງ ກໍ່ເປັນຜູ້ພິທັກຄົນ ຫນຶ່ງ; ໃນມື້ຫນຶ່ງຍາມດຽວນັ້ນເອງ, ເຂົາໂລດກາຍເປັນ ກາຣາວັນຄົນໃຫມ່ ສະອາດສົດໃສ, ມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຮູ້ຈັກໂຍະຍາມ.

ຢູ່ຮ້ອນ ເຂົາເວົ້າ "ຫລຽນກາຂອຍ" ທຸກໆເວລາ. ຄວາມພາກພູມ ໃຈຢ່າງນີ້ ຂົ້ນກຸມຫົວເຂົາແຮງຈົ່ນບໍ່ສາມາດໝົມເຫັນຜ້າໂບສີ່ອື່ນໃດ ຕຸດຢູ່ຮ ກະດຸມຜູ້ອື່ນໆ, ໂດຍສະເພາະຖ້າແມ່ນຫລຽນກາຕ່າງດາວແລ້ວ ເຂົາຍົ່ງໂມ ໂຫຂົ້ນຫລາຍ "ເພີ່ນບໍ່ຮ່ວມປ່ອຍໃຫ້ມາເດີຍຢູ່ດົນຜ່ະລັ່ງ" ພິສດກ່ວາໜຸ່ມໆ ເຂົາຄຸຍຂົ້ມໃຫ້ທ່ານໝໍເຊີເນ ເຊິ່ງລາວພໍ່ຢູ່ໃນລົດລາງທຸກແລ້ວ, ເຂົາຜູ້ ປະດັບເຄື່ອງເອແປກປະຫລາດຢ່າງຫນຶ່ງ, ບ່າງມື້ຂາວ, ຂຽວ, ສີຟ້າຫລືສີ ແສດ.

ການສົມທະນາຂອງຄົນທັ້ງສອງ ນັບແຕ່ອະນຸສາວະລີໄຊຊະນະ ມາຮອດ ຍົວເມືຢີ ຍັງແມ່ນເລື່ອງເກົ່າຢູ່, ແລະ ມີນ້ຳຄ້ຳກ່ອນໆ. ທຳອິດພວກເຂົາ ເລີ່ມດ້ວຍເລື່ອງທີ່ແຕະຕ້ອງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາທັ້ງສອງນັ້ນຄືການໃຊ້ອຳນາດ ເກີນຂອງເຂດແບບຕ່າງໆ ຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງເຈົ້າເມືອງເມືອງເມືຢີ ທີ່ເຮັດ ຕາມໃຈຕົນເອງ. ຕໍ່ມາ, ໃນເມື່ອວ່າ ມັກບໍ່ມັກກໍ່ຕ້ອງເດີນທາງຄຽງຄູ່ໄປກັບ ແພດຜູ້ຫນຶ່ງຢູ່ແລ້ວ, ການາວັນ ຈຶ່ງຫັນຫົວຂໍ້ສົນທະນາມາຫາເລື່ອງພະຍາດໂລ ຄາ ໂດຍຫວັງວ່າດ້ວຍວິທີການນີ້ ຕົນຈະເກັບກຳເອົາຄຳແນະນຳບາງຢ່າງໄດ

ລ້ານ ຫລືແມ່ນແຕ່ການກວດສະພາບຮ່າງກາຍພຸ້ນແລ້ວ ຖ້າຫາກວ່າ ຊ່ານເວ້ົ້າ ຊ່ານວ່າ ບໍ່ໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງເຫັນສົ້ນ. ເພາະວ່າແມ່ຂອງເຂົ້າເອງ ຢູ່ບ້ານ ພຸ້ນ ມີອາການຫນ້າເປັນຫ່ວງໄດ້ຫລາຍມື້ແລ້ວ ນາງມັກເປັນລົມສາລະບາດ - ເລ້ືອຍໆ ແລະ ຫມົດສະຕິໄປດົນ, ເຖິງວ່ານາງເຖົ້າແກ່ມີອາຍຸຮອດ ໙໐ ປີ ແລ້ວ ນາງກໍ່ຍັງບໍ່ຍິນຍອມ ຮັບການປິ່ນປົວແຕ່ຢ່າງໃດ.

ການມີອາຍຸຂອງນາງ ເຮັດໃຫ້ ການາວັນ ໃຈອ່ອນ, ເຂົ້າເວ້ົ້າ ທໍ້ກັບ ດ້ອກຕື ເຊ້ືມ ເລ້ືອຍໆວ່າ ແລ້ວເຈ້ົ້າເຫັນຄົນອາຍຸຍືນຂະຫນາດນ້ັ້ເລ້ືອຍບໍ ແລ້ວລາວກໍ່ຖ້ືມຕົນເອງດ້ວຍຄວາມສຸກ, ນ້ັ້ນບາງທີ ອາດບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ລາວ ເອງຢາກໃຫ້ຍືງຊະລາມີອາຍຸຍືນຢູ່ໃນໂລກນ້ັ້ໄປເລ້ືອຍໆດອກ ແຕ່ການທ້ີ ຊ້ືດ ຜູ້ເປັນແມ່ຍ້ືນຍາວນ້ັ້ນ ນ້ັນເປັນຄ້ືກັບຄ້ຳຫມ້ັ້ນສັນຍາສ້ຳລ້ັບໂຕເຂົ້າເອງ.

ລາວເວ້ົ້າຕໍ່ :

- ໂຫ, ຢູ່ໃນຄອບຄ້ົວນ້ອຍ ເພ້ືນອາຍຸຍືນກັນແທ້ໆ ໃດ, ຈ່ັ່ງຊ້ັ້ນນ້ອຍນ້ັ້, ຄົນວ່າບໍ່ມີອຸ້ບັດເຫດແລ້ວ ຂ້ອຍຄ້ືຊ້ືຕາຍ ບາດເຖົ້າໆພຸ້ນລະ.

ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກເສ້ືອດຊ່ຽງຕາທ້ີສົ້ນເຜດໃສ່ເຂົ້າບາດໜ້ັ້ງ , ປະມານວ່ົ້ານ້ັ້ນ ລາວແນມເບ້ັ້ງໃບຫນ້າອ່າວແດງໆ ຂອງຄົນຢ່ຽວ ໆ , ຫນ້ັ້ງຄ້ືນ້ັ້ໄຂມ້ັນ, ທ້ອງໂຊ່ນ່ອນລ້ົ້ງຮອດຫນ້າຂາໂຕ ອ່ອນເອເລ້ີ, ຄວາມກ້ົມ ຊຸ້ມລຸ້ມແບບຊ້ືລ້ົ້ນກະທ້ັນຫ້ັນຂອງພະນັກງານເຖົ້ຳ ແຫລວອ່ອນໄປຫມ້ົດ; ເມ້ືອ ຍົກມ້ືຂ້ຶ້ນຖອດຫມວກໃບເກ່ົ້າສ້ີຫມ້ຶ້ນດ້ຳ ທ້ີສຸບຢູ່ຫ້ົວອ່ອກ ລາວຈ້ົ້ງຕອບທ້ັ້ງຫ້ົວກ້ົດ ແຂ້ວວ່ຳ: " ບໍ່ແມ່ປານໃດດ້ົ, ອາວເອ້ັ້ຍ, ແມ່ຂອງເຈ້ົ້າໂລດ ແມ່ນຈ່ອຍ ແຫ້ງແຕ່ເຈ້ົ້າໂລດມ້ັ້ນເອໄລ " ການາວັນບ້ໍ່ພ້ໍໃຈ ເລ້ີຍມ້ົດໄປ.

ພ້ໍດ້ີລ້ົດລາງມາຮອດສະຖານ້ີ ບຸລຸດທ້ັ້ງສອງລ້ົ້ງຈາກລ້ົດ, ເຊ້ືມ ເຊ້ືນກ້ືມ ເຫລ້ົ້າແວງຫວານ (ແວນ້ົດ) ຢູ່ຮ້ານກາເຟ "ໂກ້ັບ" ທ້ີຢູ່ຕ້ໍາຫນ້ົ້າ, ເປັນບ່ອນ ທ້ີທ້ັ້ງສອງລ້ົ້ງເຄ້ັ້ຍເຂ້ົ້າອອກດ້ົ. ເຈ້ົ້າຂອງຮ້ານເປັນຫມ້ົ້ດຽວກັນ, ດ້ົ້ອ້ືມ້ືມ້ືາ ສອງນ້ົ້ວເພ້ືອຈ້ັບງ້ານສະບາຍກັນເຫ້ືອແກ້ວ້ືາງຢ່ອງຕ້ານຫນ້ົ້າໂຕະ ແລ້ວ

ພວກເຂົາຈຶ່ງແວະໄປສົນທົບກັບນັກຫລິ້ນໂດມິໂນສາມຄົນ ທີ່ນັ່ງປະຈຳທີ່ ມາແຕ່ ທ່ຽງ ຄຳເວົ້າແບບເປັນມິດອອກຈາກປາກ ພ້ອມກັບຄຳວ່າ "ຈັ່ງໃດ, ນິຫຍັງ ໃຫມ່ແດ່ ?" ຢ່າງຫລີກບໍ່ໄດ້ ຖັດຈາກນັ້ນ ນັກພະນັນກໍ່ສືບຕໍ່ຫລິ້ນເກມ ຂອງ ພວກເຂົາ, ເພິ່ນກໍ່ວ່ອງລາກັບພວກເຂົາເຊິ່ງເຄີ່ນມາຈັບຢ່າງບໍ່ວ່ຽຫົວ ຂັ້ນ ແລ້ວແຕ່ລະຄົນກໍ່ກັບເມືອເຮືອນກິນເຂົ້າແລງ.

ການາວັນ ຢູ່ໃກ້ໆທາງສີ່ແຍກຂອງກອກບົວ, ເປັນເຮືອນ ຫລັງນ້ອຍໆ ສອງຊັ້ນ, ຊັ້ນຕິດດິນແມ່ນຊາງຕັດຜົມຢູ່.

ຫ້ອງນອນສອງຫ້ອງ, ຫ້ອງກິນເຂົ້າຫ້ອງໜຶ່ງ ແລະ ເຮືອນຄົວຫ້ອງໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນໄວ້ຕົ້ງອີ້ຕ່າງໆ ທີ່ໂຍກຍ້າຍໄປມາຕາມແຕ່ຄວາມຕ້ອງການ , ຫ້ວງໜຶ່ງ ປະກອບເປັນເຮືອນພັກເຊົ່ຍຍາແມ່ ການາວັນ ປັດກວາດ ເຊັດຖູຢູ່ ຕະຫລອດເວລາ ຂະນະທີ່ນາຣິລຸຍ ລູກສາວອາຍຸ ໑໔ ປີ ກັບ ຟີລິບ ໂອກຸດ ລູກຊາຍອາຍຸ ๗ ປີ ອອກໄປແລ່ນຫລິ້ນຢູ່ຕາມຮ່ອງນ້ຳແຄມຖະໜົນ ພ້ອມກັບ ເດັກນ້ອຍຂ້ຶ້ນໆ ໃນຊຸມດຽວກັນ.

ຢູ່ຊັ້ນເທິງ, ການາວັນ ຍົກໃຫ້ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງແມ່ ຜູ້ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັ່ງໃນ ຊຸມຍ້ອນຄວາມຂ້ຽ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຈ່ອຍຜອມ ຂະໜາດເຮັດໃຫ້ຄົນເວົ້າວ່າພະ ເປັນເຈົ້າຂອງໄດ້ປະທັບຫລັກການແຫ່ງຄວາມມັດທະຍັດສຸດຍອດຂອງພະອົງໄວ້ ໃຫນາງ. ຍາມໃດ ນາງກໍ່ອາລົມເສຍ, ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ນາງບໍ່ຜິດຖຽງກັບໃຜ - ແລະ ບໍ່ໂມໂຫຮ້າຍ. ນາງປ່ອນຄ້ອຍອອກປ່ອງຢ້ຽມ ດ່າວ່າຄົນເຮືອນໃກ້ຢູ່ປາກ ປະຕູຂອງພວກເຂົາ, ພວກແມ່ຄ້າແກ່ລ, ພວກຄົ້ນກວາດຖະໜົນ ແລະ ພວກ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ ທີ່ຍາມໃດ ກໍ່ຫາທາງແກ້ແຄ້ນຄືນ ດ້ວຍການຕິດຕາມນາງໄປ ທ້າງໆ ເວລານາງອອກນອກເຮືອນ ແລ້ວຮ້ອງດ່າວ່າ "ເຖົ້າຍ້ຽວໃສ່ບ່ອນ "

ສາວໃຊ້ຊາວນອກນັ່ງເຫງົ້າທ້ຽງກ້ຽສຸດຍອດຄົນໜຶ່ງ ເປັນຜູ້ເຮັດຄວາມສະ ອາດເຮືອນ ແລະ ນອນຢູ່ຊັ້ນສອງ ໃກ້ໆ ກັບຍ້ຽງຈະລາ, ເພື່ອກ້ຽມຈ່ວຍ ເວ ລາເກີດອຸບັດເຫດ.

ເມື່ອ ກາຣາວັນ ກັບຄືນມາເຮືອນນັ້ນ ເມຮູຜູ້ຕິດພະຍາດ ມັກສະອາດ ຂອງລາວ ພ້ອມໃຊ້ຜ້າຂົນບາງໆ ເຊັດຖູຕົ້ວອ້ໄມຫມາກກອກທີ່ຢາຍຊະຢໍ່ ຢ່າງ ວ່ຽບເຫງົ້າປ່ຽວພ້ອຍໃນຫ້ອງຕ່າງໆ, ນາງສຸບຖົ້ວມີ້ຜ້າຢູ່ຕະຫລອດເວລາ , ປະດັບຫ້ວດ້ວຍການສຸບຫມວກຜ້າທີ່ມີ້ໂບວ໌ຫລາກສີເຮ້ຍຢ່ວງຕົ້ມ, ຫມວກນັ້ນຍາມ ໃດກໍ່ຫ້ວ່ຽງຕົກລົ້ງປົກຫູຂ້າງຫນ້ຶ່ງສະເຫມີ, ທຸກໆ ຄ້ັ້ງທີ່ມີ້ຜູ້ມາຈ້ອບເຫັ້ນ ນາງ ພ້ວມຮ້ອງ, ຮຸກຖ ແກະແງ້ະອັນໃດຫລືຊັກຜ້າຢູ່, ນາງກໍ່ເວ້ົ້າຍ້ຳວ່ຳ: ຂ້ອຍບໍ່ ຮ້ົ່ງບໍ່ມີ້ຄ້ອກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນເຮ້ືອນນ້ີ້ແມ່ນຂອງທ້ຳມະດາໆ ແຕ່ຄວາມສະ ອາດແມ່ນສິ່ງເກ້ັ້ນສະຖຸດຕາຂອງຂ້ອຍ ແລະ ອ້ັນນ້ີ ນ້ັນກໍ່ມີ້ຄ່ຳເທ່ົ່າໆກ້ັບສິ່ງອ້ື່ນ ໃດ " ຍ້ອນເປ້ັນຜູ້ມີ້ພ້ອມສະຫວ້ັນຂ້ັນແຂງໃນພ່ຳກ້ຕ້ັດຕ້ືອ້ຈ້ິງ, ນາງຈ້ຶ່ງກ້ຳຍ ເປ້ັນຜູ້ຊ້ັ້ນ້ຳຜ້ືວທຸກຢ່ຳງ. ທຸກໆແລ້ວ ຢູ່່ໂຕະກ້ິນເຂ້ົ້ຳ ແລະ ຕ່ໍ່ໄປຢູ່່ ໃນຕ້ຽວ ນ້ອນ ພ້ວກເຂ້ົ້ຳເຈ້ົ້ຳໂອລ້ິນກ້ັນຢ່ຳງຍ້ືດຍ່ຳວ ກ້ຽວກ້ັບວ້ຽກ່ຳງ ຢຸ່ຫ້ວງກ່ຳນ ແລະ ເຖ້ິງແມ່ນວ່ຳ ນາງມ້ີອ່ຳຍຸຫນ້ອຍກ່ວ່ຳຜ້ືວຮ້ອດຊ່ຳວປ້ີ, ເຂ້ົ້ຳກ໋ໍ່ຍ້ັງເວ້ົ້ຳ ທຸກສ້ິ່ງທຸກຢ່ຳງໃຫ້ນ່ຳງຟ້ັງ ຄ້ືວ່ຳນ່ຳງເປ້ັນຜູ້ນ້ຳ້ຳທ່ຳງສະຕ້ິສ້ຳ້ນ້ຶ່ກຄ້ິນຫນ້ຶ່ງແລ້ວກ໋ໍ່ ເຮ້ັດທຸກຢ່ຳງຕ່ຳມຄ້ຳແນະນ້ຳ້ຂອງນ່ຳງ .

ນ່ຳງບ໋ໍ່ເຄ້ີຍເປ້ັນຄ້ິນ່ຳງຳມຈ້ັກເທ້ືອ ແລະ ບ້ັດນ້ີ້ກ໋ໍ່ໂ້ຮ້ແ້ໜ້ໆ, ຫ້ົ່ວຜູ້້ນ້ອຍໆ ແລະ ຈ້ອຍແຫ້ວ. ດ້ວຍອ່ຳພ້ອມທ້ີ່ບ໋ໍ່ເຫມ່ຳະສ້ົມກ້ັບຮ່ຳ່ວ້ຄ້ິ່ວນ້ັ້ນ, ຮຸບຮ່ຳ່ວ ສ້ັດ ສ້ວນແມ້ຍ້ົ່ວ ເຊ້ົ່ວ່ຳ້ດຈ້ະພ້ົ້ນໂຜ້ອ້ອກ່ຳມ່ຳ້ອ້ດູ້ສ່ຳ້ຍຕ່ຳ້ຂ່ຳ້ງນ້ອກ ຢ່ຳ້ງມ້ີ້ສ້ິລ້ະ ປ້ະຖ່ຳ້ໄດ້ນ້ົ່ວຖ້ິ້ດ້ິ້ງ ແຕ່ກ໋ໍ່ເ້ລ້ີຍລ້ັບແສ້ງຕ່ຳ້ໄປ້ຈ້ອ້ຍ. ກ້ະໂປ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ນ່ຳ້ງ້ນ້ັ້ນ້ຍ່ຳ້ມ ໃດກ໋ໍ່ຄ້ົ່ວ່ຳ້ບ້ຽ້ວ້ໄປ້ຢຸ່່ທ່ຳ້ງ້ຂ່ຳ້ງ ແ້ລ້ະ ນ່ຳ້ງກ໋ໍ່ເ້ກ່ົ່ຳ້ຫ້ົ້ນ້ເ້ກ່ົ່ຳ້ນ້ີ້ບ໋ໍ່ເ້ຊ້ົ່ຳ ບ໋ໍ່ວ່ຳ້ຢຸ່່ບ໋ໍ່ອ້ນ ໃດ ທ່ຳ້ນ້ກ່ຳ້ງ້ສ່ຳ້ຍຕ່ຳ້ຄ້ິ້ນ້ອ້ື່ນ້ໆ ດ້ວ້ຍ້ທ່ຳ້ທ່ຳ້ງ້ທ້ີ່ຂ້ັ້ດ້ຕ່ໍ່ສ່ຳ້ຍຕ່ຳ້ ສ້ິ່ງ້ປ້ະ້ດ້ັ້ບ້ປ້ະ້ດ່ຳ້ ຢ່ຳ້ງ້ດ້ຽ້ວ ທ້ີ່ນ່ຳ້ງ້ທ່ຳ້ໃສ່ໂ້ຕ້ເ້ອ່ງ້ກ໋ໍ່ແ້ມ່ນ້ສ່ຳ້ຍຜ່ຳ້ໂ້ບ້ໄ້ຫ້ມ້ຫ້ລ່ຳ້ຍ້ສ້ີ້ສ້ັ້ນ້ກ້ຽ້ວ ຂ້ອ້ດ ພ້ົ້ນ້ຢຸ່່ເ້ທ້ົ່ວ້ຫ້ມ້ວ້ກ້ເ້ຊ້ົ່ວ້ນ່ຳ້ງ້ອ່ຳ້ງ້ວ່ຳ້ເ້ລ້ີຍ້ໃສ່ນ່ຳ້ງ້ເ້ປ້ັ້ນ້ປ້ະ້ຈ້ຳ້ເ້ມ້ືອ້ຢຸ່່ບ້ຳ້ນ້ເ້ກ່ົ່ຳ້. ພ໋ໍ່ແ້ຕ່ນ່ຳ້ງ້ບ້ເ້ຫ້ັ້ນ້ຜູ້້ຜ້ົ້ວ, ນ່ຳ້ງ້ລຸ້ກ້ຂ້ົ້ນ ແ້ລ້ວ້ດ້ຶ້ນ້ເ້ຄ້ົ່ຳ້ຂ່ຳ້ງ້ແ້ນ້ນ ຫ້ົ້ວ້ສ່ອ້ງ້ຂ້ອ້ງ ເ້ຂ້ົ້ຳ: "ອ້ຳ້ຍ້ໄ້ດ້ເ້ວ້ົ້ຳ້ນ້ຳ້ໂ້ປ້ແ້ຕ້ົ້ວ້ບ໋ໍ່ເ້ນ້ຳ້ະ ?" (ແ້ມ່ນ້ເ້ພ້ືອ້ກ່ຳ້ນ້ຊ້ັ້ຳ້ຍ້ຢ່ຳ້ງ

ໜຶ່ງ ເຊິ່ງເຂົາສັນຍາວ່າຈະຮັກໃຫ້). ແຕ່ເຂົານັ່ງເປະລິງຕັ່ງ, ນັບເປັນຄັ້ງ
ທີ່ສີ່ແລ້ວ ທີ່ເຂົາລົມເລື່ອງນີ້: " ຕາຍຄັກໆ, ຕາຍຄັກໆ ເປັນແບບນີ້, ອາຍ
ຄົນໆ ຢູ່ໜົດນີ້ ແຕ່ພໍ່ຕົກແລງຈຸ້ຜັດລົມຈອຍ" ຍອມທ່າທາງເສຍອົກ ເສັຍ
ໃຈແຮງຂອງເຂົາ ນາງຈຶ່ງອົ້ມອອຍວ່າ: ກະຢ່າລະອາຍ, ມື້ອົ້ນຢ່າລົມກໍ່ແລ້ວ
ກັນ, ມີຂ່າວຫຍັງໃຫມ່ໆແດ່ຢູ່ກະຊວງ ?".

- ມີລະບໍ, ຂ່າວໃຫມ່ ຂ່າວໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງ: ມີພະນັກງານ ອົກຜູ້ໜຶ່ງໄດ້
ຮັບແຕ່ງຕັ້ງເປັນຮອງຫົວໜ້າ.

ສີໜ້າຂອງນາງເລິ່ງອົ້ມຂົ້ນທັນທີ :

- ຢູ່ຫອງການໃດ ?

- ຫອງການຊົ້ນລ້ຳຕ່າງປະເທດ.

ນາງໂມໂຫຂົ້ນ:

- ແຫມບ່ອນຂອງຮານີ້ງ ລະຕ້ຳນ່າ ແມ່ນບ່ອນມັລະທັ້ນອງຢາກໃຫ້ອາຍ
ເອົາ, ແລ້ວຮານີ້ງເດ ອອກກົມບຳນານຫວະ ?

ເຂົາເວົ້າພໍ້ມຸ້ມຮຸ້ມສົບວ່າ: "ກົມບຳນານ" ອາລົມຂອງນາງລຸກວ້ຶ້ງໜວກ
ຕົກລົ້ງມາຢູ່ບ່າໄຫລ.

ໜົດເຂົາຊຸ້ງ, ອ້າຍເຫັນບໍ່, ແລ້ວເລີຍລະບັດນີ້ ພະແນກນີ້, ເຮັດຫຍັງ
ບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ນັ້ນຊ້ວ່າແນວໃດ ທ່າວພະນັກງານການຄ້າຂອງເຈົ້າຜູ້ນີ້ ?

- ໂບນັດໂຊ.

ນາງດົ້ງປັ້ນບັນຊີກອງທັບເຮືອ ເຊິ່ງຢູ່ໃກ້ໆ ນີເປັນປະຈຳອອກມາ ແລະ
ປົດລັບໆ "ໂບນັດໂຊ ເນ້ອງຕູລົ້ງ ເກີດປີ ໑໙໔໑, ນັກຮຽນກອນນິດຊຸ ປີ
໑໙ກ໑, ເປັນຮອງກອນນິດຊຸ ໑໙ກ໔ " ແລ້ວນັ້ນເລີຍເດີນທະລຸບໍ ?

ຄຳຖາມນີ້ເຮັດໃຫ້ກາຮ້ານວັນປອດໂປ່ງຫົວໃຈຂົ້ນ ? ຄວາມເບີກບານຢ່າງ
ໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາດີໃຈຈົນທ້ອງສະເນ້ອມ: "ຄົບາແລ້ງ, ຄົກັບບາແລ້ງ ອອຍ
ຕອຍ ຜູ້ເປັນຫົວໜ້ານັ້ນ " ດ້ວຍສຽງຫົວແຮງຂົ້ນກ່ວາເກົ່າ ເຂົາສົບຕໍ່ເວົ້າ

ເລື່ອງຕະຫລົກເກົ່າໆ ເຊິ່ງຫມິດກະຊວງເຫັນວ່າຍອດຢ້ຽມ : " ບໍ່ຄວນສົ່ງ ພວກເພິ່ນອອກໄປກວດກາທ່າເຮືອ "ປວງດຸຍຊູ" ໂດຍທາງນ້ຳດີ, ບໍ່ຊັ້ນ ພວກເພິ່ນຊິເມົາຄື້ນ ຕອນຂຶ້ເຮືອກາບ" .

ແຕ່ນາງຍັງຄົງຮັກສາທ່າທີເຄັ່ງຂຶມ ຄືກັບວ່າບໍ່ໄດ້ຍິນ, ແລ້ວຈຶ່ມພຸມໆ ທັງ ຍົກມືເກົ້າປ່ຽຍຄາງຊ້າໆວ່າ: " ຖ້າຫາກວ່າ ເຮົາມີຜູ້ແທນຈັກຄົນມາຄຸມຄອງ ທ່ໍນັ້ນລະ, ຖ້າທາງສະພາຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນຫັ້ນ, ລັດຖະມຸນຕີ ມີ ຫວັງໂດດຫັນໃດໂລດ..."

ມີສຽງຮ້ອງດັງຂຶ້ນແຮງໆ ທາງຂຶ້ນໃດ ດັງມາຕັດປະໂຫຍກນ້ັຂອງນາງ . ນາຣິລຸຍກັບ ຟີລິບໂອກຸດ ທີ່ກັບມາແຕ່ນ້ຳຫ້ວຍໄລ່ຊຸກກັນຂຶ້ນຂຶ້ນໄດມາ ທັງສຽງ ຕົບສຽງຖີບ. ຜູ້ເປັນແມ່ຫລຸບອອກໄປ, ທັງໃຈຮ້າຍ, ຄວ້າແຂນແຕ່ລະຄົນໄວ ແລ້ວດຶງແຂນພວກເຂົ້າເຂ້ົ້ามาໃນເຮືອນ ທັງຈັບໂຕສັ່ນແຮງໆ.

ແຕ່ພໍ່ພວກເດັກນ້ອຍມາບເຫັນຜູ້ເປັນພໍ່ ກໍ່ຫລຸບມາຫາໂລດ, ພໍ່ກອດຄົນລຸກ ຢ່າງອ່ອນຫວານຢູ່ຄົນເຕັບ, ຈາກນັ້ນ ເມື່ອນັ່ງລົງຄົນ ກໍ່ເອົ້າພວກເຂົ້າຂຶ້ນນັ່ງ ເທິງຕັກ, ເວ້ົ້າລົມເລັກໆ ນ້ອຍກັບພວກເຂົ້າ.

ຟີລິບໂອກຸດ ເປັນເດັກຊາຍ ນ້ໃສ່ຖ່ອຍຜູ້ຫນ້ົງ, ຜົມຫຍັ້ງບໍ່ຫວີ, ເປ້ືອນ ແຕ່ຫ້ວຮອດຕີນ ຫນ້າເກ່ຍົ້ງໂງ່ຈ້າ. ນາຣິລຸຍຄືກັບແມ່ຂອງນາງ ປາກເວ້ົ້າຄ້ືກັນ, ເອົ້າຄ້ຳເວ້ົ້າແມ່ນາເວ້ົ້າຊ້ຳ, ເຮັດທ່າເຮັດທາງຄ້ືແມ່. ຮ້ອດຄ້ຳວ່າ"ມີ ຫຍັ້ງໃຫມ່ໆ ແດ່ຢູ່ກະຊວງ" ນາງກໍ່ເວ້ົ້າຄ້ືກັນ. ແລ້ວພໍ່ກໍ່ຕອບຫນ້ານ້ານ້ານ້ວ່າ: " ຣາມ້ົງເພື່ອນຂອງເຈ້ົ້າ ຜູ້ນ້ານ້ົນເຂ້ົ້ານ້ແລ້ງຢູ່ຫນ້ົ້ທຸກໆເດ້ືອນ ຊ້ຫນ້ົ້ຈ້ານ້ພວກ ເຮົ້ານ້ແລ້ວເດ້ ອ້ຫລ້ານ້ເອ້ີຍ, ນ້ຮ້ອງຫ້ວຫນ້ານ້ຄົນໃຫມ່ນ້ານ້ແທນລ້ານ້ວ" ນ້ານ້ງນ້ອຍ ລຸກຂຶ້ນ ຂ້ົ້ງຕ້ານ້ໃສ່ພໍ່ ແລະ ດ້ວຍຄ້ານ້ຮູ້ສ້ກເວ້ດທະນ້ານ້ແບບເດ້ັກນ້ອຍແກ່ແດດ ນ້ານ້ງເວ້ົ້ານ້ຂຶ້ນ້ວ່ານ້ "ອ້ກຜູ້ຫນ້ົ້ງຢ່ຽບຫລ້ງເຈ້ົ້ານ້ໄປຊ້ຶ້ນ້ຕ່ານ້ຫ້ນ".

ພໍ່ຢຸດຫ້ວ ແລະ ບໍ່ຕອບ ຈ້ານ້ກນ້ັ້ນ ເພ້ືອປ່ຽນຫ້ວຂ້ໍ້ສ້ນທະນ້ານ້ ຈ້ົ້ງເອ້ົ້ນ ໃສ່ ເມ່ຽ ເຊ້ົ້ງບ້ດນ້ີຫ້ນ້ໄປເຊ້ດແຂ່ນ້ແກ້ອ່ານ້: " ແມ່ຢູ່ເທ້ົ້ງພຸ້ນເປ້ນ້ແມ່ອ້ໃດແດ່!"

ນາງ ກາຣາວັນ ເຊົາເຊັດແກ້ວ ງວາກມາ ຈັບຫມວກຂອງນາງໃຫເງົາ ໄປຢູ່ງ່ອມ ແລະ ຄ່ອຍຣົມສົບສັ່ນເຊັ່ນ ນາງເວົ້າຂັ້ນວ່າ "ເອີ... ເອົາລະ, ເວົ້າຮອດແມ່ເຈົ້າສາ, ມັນຈັ່ງແມ່ນລາວຮັດຂອຍຄັກຕ່ວ ! ເຈົ້າຄິດເບິ່ງ ເອົາ, ບໍ່ດຫນຶ່ງແມ່ນ ຍາແມ່ ເລີໃບແຕ້ງ, ບໍ່ດຫນຶ່ງແມ່ນເມຽ ຊ່ວງຕັດຜົມ ຂັ້ນມາຂໍຢືນແປ່ງນ້ຳຂອຍ ຊ່ວ້ຖືກຍາດຂອຍຢູ່ບໍ່, ແມ່ເຈົ້າກະເລີຍດ່າ ຂະເຈົ້າ ວ່າເປັນ " ຂໍທານ " ຊັ້ນລະ ບາດກັບມາ ຂ້ອຍກະຈັດການເພິ່ນສາ ຜູ້ເຖົ້າ ຕັ້ນ, ເພິ່ນທ່ຳທ່າບໍ່ໄດ້ຍິນເລີຍໆ ດອກ ຄັນມີຜູ້ເວົ້າຄວາມຈິງໃສ່ໜ ແຕລາວ ບໍ່ໄດໜ ຫນັກກ່ວາຂ້ອຍດອກດໍ, ເຈົ້າເຫັນບໍ, ຕັ້ງວ່າບໍ່ມີປະໂຫຍດ ຫຍັງນ່ຳ ທ້ວງຫນິດນ້ຳນະ, ຂໍ້ພິສູດກໍ່ຄ່ວ່າ ລາວກັບຄືນເຂ້ຳຫ້ອງລາວໂລດ ຢ່າງ ບໍ່ເວົ້າ ຫຍັງພໍຄວາມ "

ເມື່ອສາວໃຊ້ນ້ອຍໄປໂລອອກມາ ບອກວ່າພາເຂ້ຳແລ້ວຣ້ຽບຮ້ອຍແລ້ວນ້ຳ ການາວັນກໍ່ຢູ່ ແລະ ນິດໄປກ່ອນຄ່ວຫນຶ່ງ, ເພື່ອເປັນການບອກຕ່ອນແມ່, ລາວຈຶ່ງຈັບເອົາຄ່ວນຟອຍ ເຊ່ງມີເຊ້ືອງຢູ່ແຈໃດແຈຫນຶ່ງສະເໜີນ້ຳ ຂັ້ນມາ ເຄາະເພດານສ່ວນບາດ. ຈາກນ້ຳ ຫນິດທຸກຄົນກໍ່ເຂ້ຳໄປໃນຫ້ອງກິນເຂ້ຳ . ນາງກາຣາວັນ ຜູ້ເມຽ ຕັກແກ້ງຢ່ວ ຊ່ວນຊ່ວລ໊ຖ້ວແມ່ຍ່ວ ເຊ່ງຍັ້ງ ບໍ່ລົ້ງມາ ແລະ ແກ້ງກໍ່ເຢັນແລ້ວ ຈັ່ງຊັ້ນທຸກຄົນຈຶ່ງລົ້ງມືກິນຊ່ວໆ, ຈາກນ້ຳ ເມື່ອຖ່ວຍ ທຸກໃບເປ່ົາກຽ້ງແລ້ວ ທຸກຄົນກໍ່ລ໊ຖ້ວຕ່ວອີກ. ນາງກາຣາວັນໂມໂຫວ໊ດໆ, ທັ່ງ ໃສ່ຜູ້ເປັນພ້ວ່ວ: " ລາວຮັດພາໂລໃດ້ຫ້ນ, ເຈົ້າຮູ້ບໍ່, ຊັ້ນລະ ເຈົ້າພ້ອມ ລາວເລີຍໆ ນະ " ສ່ວນຜູ້ພ້ວ ບໍ່ຮູ້ຮັດແນວໃດ, ເພາະເປັນຜູ້ຢູ່ດ່ຽ ກ່ວ ຈຶ່ງບອກໃຫ ນາຣິລຸຍຂັ້ນໄປເອ້ນຍ່ວ ແລ້ວເຂົ້ວກໍ່ນິດອ້ນສ້ນໄປ, ແສ່ງຕ່ວ ຕົກ ຕ່ຳ. ສ່ວນເມຽຂອງເຂົ້ວເອົ້ວກ້ນຈອກແກ້ວເຄາະໃສ່ກັບດ່ວນນິດ ດ່ວຍຄວາມ ໂມໂຫ.

ລາວຫນຶ່ງ ບ່ວນປະຕູໄຂອອກ ແລະ ນິແຕ່ນ່ວງນ້ອຍຜູ້ຽວປະກົດໂຕ , ທ່ວທ່ວງຕິດຫ່ວຍ ແລະ ຫນ່ວຕ່ວຫລ່ວຕ່ວລ໊ອງ, ນ່ວງເວົ້ວໄວ້ວ່ວ: " ຢ່ວ

ລົ້ມ ນອນຢູ່ພື້ນ ".

ການາວັນ ຜູດລຸກຂຶ້ນກັບບາດ ທັງໂຍນແພເຊັດມືໃສ່ໂຕະ, ເວົ້າແລ່ນຂຶ້ນ ຂຶ້ນໄດ, ຝັງສຽງບາດຕີນດັງທຸມັກໆ ແລ້ວກໍ່ຟາວຟັ່ງດັງກ້ອງ, ໃນຂະນະ ທີ່ ເມຽຂອງເວົ້າຄິດວ່າ ມັນແມ່ນແຜນການຂັດຂວາງຂອງແມ່ຍາ ແລ້ວຄ່ອຍໆ ນຳ ໄປຊາໆ ທັງຍົກບ່າໄລ່ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອ.

ຍິງຊະລາມອນຫມູບອາບຝາບຢູ່ກາງຫ້ອງນອນ ແລະ ເມື່ອຜູ້ລູກຊາຍ ຈັບ ຄ້ຽພິກ ນາງບໍ່ເຫນັງຕີງແຂ້ງກະດຸງໄປແລ້ວ, ເມື່ອຫນັງຫຽວແຫ້ງຍານ , ຕາທັງສອງຫລັບແຈບ, ກັດແຂ້ວ, ຮ້ອງຄ້ຽຈ່ອຍຜອມຂອງນາງປາກົດວ່າແຂ້ງ ຫ.

ການາວັນ ຜູ້ເຂົ້າລົ້ງຂ້າງໆ ທັງຄ້ຽງຊຸ່ມໆ: " ໂອ້ແມ່, ແມ່ ແມ່ ຜູ້ ຫນ້າສົງສານ !" ແຕ່ນາງ ການາວັນຜູ້ລູກໄພຫລັງຈາກ ພິຈາລະນາຢູ່ ຄາວ ຫນຶ່ງ ຊຳ້ປະກາດວ່າ "ບະ ! ລາວເປັນລົມສາລະບາດຊໍ້ໆ ນ່າ, ເຊື່ອ ເທາະ, ເຮັດພໍຂັດພາເຂົ້າແລ້ງພວກເຮົາ "

ເພື່ນໂຈນເວົ້າຮ້ອງຍິງຊະລາຂຶ້ນເທິງຕຽງ, ແກ້ເຄືອງອອກໃຫ້ຫມົດແລ້ວ ທຸກຄົນ ຄືການາວັນ, ເມຽຂອງລາວ ກັບສາວໃຊ້ກໍ່ພາກັນນອດຄ້ົນ. ແຕ່ຖ້ວ ຈາ ພວກເວົ້າເຈົ້າຈະພະຍາຍາມເທົ່າໃດກໍ່ຕາມ ນາງກໍ່ບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄ້ຽ. ຈັ່ງຊັ້ນ ເວົ້າເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ໂຮຸຈາລີ ໄປເອ້ີນຄອກດີເຊ້ຍ. ເວົ້າຢູ່ຫາເຮ້ືອ, ໄປຫາງ ເຊ້ືແຮນຟູ, ນັບວ່າໄກສົມຄວນ, ຈັ່ງຊັ້ນ ການລໍຄອຍຈຶ່ງດົນແດ. ໃນທ້ີສຸດ ເວົ້າກໍ່ມາຮອດ ແລະ ຫລັງຈາກພິຈາລະນາ ກຳ້ຊິບພະຈອນ, ບິບຫັ້ນ ບິບຫມ້ີ ຕາມຄ້ຽແມ່ເຖ້ົາແລ້ວ, ເວົ້າກໍ່ອອກປາກວ່າ " ຫມົດແລ້ວ " .

ການາວັນ ຟຸບຫນ້າລົ້ງໃສ່ຜູ້ຕາຍ, ໂຕສັ່ນ ຍອນແຮງສະອ້ຶນຖ້ໆ ແລ້ວ ເວົ້າກໍ່ກ້ົມລົ້ງຈູບດົ້ມໃບຫນ້າແຂ້ງກະດ້ຳງຂອງຜູ້ເປັນແມ່ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສ້ຶກ ສັບ ສົນຈຸ່ນວາຍ ທັງໄຫ້ຈົ້ນນ້ຳຕາເມັດໃຫຍ່ໆ ໄຫລຍ້ອຍໃສ່ຮອດຫນ້າຜູ້ຕາຍ.

ເມຽຂອງ ການາວັນ ກໍ່ເກີດໂສກາອາດູນຕາມສົມມາພາຄວນຕ້ີຍ,ນາງ

ຢືນຢູ່ທາງຫລັງຜົວ ,ຄາງອຸ່ນໆ ຄ່ອຍໆ ທັງຮຸກສີຕາໄປນາ ບໍ່ຢຸດເຊົາ.

ດວຍໃບຫນາອຸນໄລ, ເສັ້ນຜົມບາງໆ ຫຍຸງບໍ່ເປັນລະບຽບ, ຍາມນີ ຄວາມທຸກໂສກເສົ້າຫມອງຢ່າງຈິງຈັງແນວນີ້ ຈັ່ງແມ່ນນາງຂັ້ເຣ ໃນທັນໃດ - ກາຣາວັນ ກໍ່ລຸກຄາດລາດຂັ້ນ: " ວ່າ ແຕ່ວ່າ,..ດອກເຕ້ເອີ ເຈົ້າແມ່.. ແມ່ໃຈ...ບໍ ?" ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ໆ ຢ່າງໄວວາ ທັງຈັບຜູ້ຕາຍພິກໄປພິກມາດວຍຄວາມຊຳນິຊຳນານ ຕາມອາຊີບ, ເຊົ່ງຕາຍໆ ນາຍຫມາພວມໂຄສະນາສະແດງສິນຄ້ : "ອ້າວເອີຍ, ເບິ່ງແມ, ເບິ່ງ ຕາຫັ້ນນ່າ " ລາວປັ້ນຫນ້າຕາຂັ້ນ ແລ້ວແສງຕາຂອງຍິງຊະລາກໍ່ປະກົດ ໃຫ ເຫັນຢູ່ລຸ່ມດ້ວນີ, ບໍ່ນິຫຍັງແປກຕ່າງ ປ່ຽນແປງຈັກຫນອຍ, ບາງທີແມ່ວຕາ - ອາດຊິກວ່າງກວ່າເກົ່າຫນອຍຫນ້ຶງ ກາຣາວັນຮູ້ສຶກເຈັບຫົວໃຈປ່າບປ່າດຫນ້ຶງ, ຮູ້ສຶກຫນາວສະທ້ານຮອດກະດູກ. ເຊ່ິນດ້ຶງແຂນທ້ຶ່ງຂ້ຶງແຂງ, ກຸມແກະ ດ້ວນີ ອອກ ແລະ ດວຍທ່າທີໂມໂໜ້ປານວ່າ ພວມຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ຄັດຄານ ລາວເວ້ົ້າວ່າ " ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າເບິ່ງເອງ ນ້ັ, ຂອຍເບິ່ງບໍ່ຜິດຈັກເທ້ືອດອກ, ໝັ້ນໃຈ ໄດ ".

ກາຣາວັນ ລ້ົມອາຍຟາຍໃສ່ຕຽງຄ້ືນ, ຮ້ອງໄອກໆ ພໍ່ປານງ້ວ ຂະນະທ້ີ ເມຽຈ້ັດແຈງກຽມວຽກທ້ີຈຳເປັນ ທັງໄຫສະອ້ືນຕະຫລອດເວລາ. ນາງດ້ຶງ ໂຕະນອຍຫ້ວຕຽງເຂ້ົ້ານາໃກ, ປຸແພເຊ້ັດໜ້ານາໃສ່ຜ້ືນຫນ້ຶງ, ຕ້ັງຫຽນໄຂ ໄຕ ແລ້ວສ້ືດອກໃສ່, ດ້ວງເອ້ົາກ້ຶງໄມ້ກ້ຶງຫນ້ຶງທ້ີເກາະຢູ່ທາງຫລັງແອ່ນຕ້ົາຝ້ົງແລ້ວ ວາງລ້ົງຫວ່າງຫຽນໄຂ ໃນຈານໃສ່ນ້ຳໃສໆ ເຕ້ັມຈານຫນ້ຶງ ເພາະວ່າ ບໍ່ນ້ິ ນ້ຳນ້ິນ. ແຕ່ຫລ້ັງຈາກຄ້ິດຄຳນ້ຶງຟ້າວໆ ນາງກ້ໍ່ເອ້ົາເກ້ືອ ລ້ົງ ໃສ່ນ້ຳ ຍ້ິບຫນ້ຶງ, ໂດຍຄ້ິດເອ້ົາເອງວ່າເຮ້ັດແນວນ້ັ້ແລ້ວ ແມ່ນການ ອຸທ້ິດ ບຸນຢ່າງຫນ້ຶ່ງ.

ເມ້ືອນາງຈ້ັດແຈງແຕ່ງຕ້ົວເພ້ືອເຝ້ົາຜູ້ຕາຍແລ້ວ ນາງກ້ໍ່ຢືນຢຸ່ນ້ິ່ງໆ ບໍ່ ເຫ້ັນຕ້ົງ ຈ້ັ່ງຊ້ັ້ນພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ທ້ີຈ່ອຍນາງຈ້ັດວາງ ສ້ິ່ງຂອງ

ຕ່າງໆ ຈົ່ງບອກຄ່ອຍໆ ວ່າ: "ພາ ກາຣາວັນອອກໄປສາ " ນາງງຶກຫົວ ຕົກລົງ ເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ຜູ້ເປັນພີ່ອທີ່ສະອັ້ນໄຫ້ ແລະ ນັ່ງຄູເຂົ່າຢູ່ ຕະຫລອດເວ ລາ, ນາງຊູແຂນເບື້ອງຫນຶ່ງພາລຸກຂຶ້ນ, ສ່ວນເຊີເມຈັບອີກເບື້ອງຫນຶ່ງ.

ທຳອິດ ເຂົາເຈົ້າເອົາລູາວນັ່ງລົງຕັ່ງອີ, ຜູ້ເປັນເມຍກົ້ມລົງຈູບ ດົມຫນ້າ ຜາກ ແລະ ເວົ້າອົ້ນອອຍ ອາງເຫດອາງຜົນ ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກສະ ຫນັບສະຫນູນເຫດຜົນຂອງນາງ, ແນະນຳໃຫເຂົາເຂັ້ນແຂງ, ກາຫານ ເສຽສະຫລະ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນເວລາພົບກັບເຄາະເຂັ້ນເວນຮ້າຍ ທີ່ ອາດພົ້ນໄລໄດ. ຈາກນັ້ນ ທັ້ງສອງຈົ່ງຊູແຂນເຂົ້າຂຶ້ນໃຫນ ແລ້ວພາອອກໄປ

ນ້ຳຕາຂອງເຂົາໄຫລຍອຍ ພູ້ປານດັ່ງນອຍຕຸ້ຍໆ ທັ້ງສະເອິ້ແຮງໆ,ອ່ອນ ເພຽຫມົດທັ້ງຕົວ, ແຂນທັ້ງສອງຫອຍຕົກລົງທາງຂາງ, ແຄ່ງຂາລ່ອຍ, ເຂົາ ລົງຂັ້ນໄດໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຕົນເອງເຮັດຫຍັງ, ຕົນເຄື່ອນຍາຍໄປແບບກົນຈັກ.

ເຂົານັ່ງລົງຕັ່ງນອນ ບ່ອນນັ່ງປະຈຳໂຕທີ່ໂຕະກົນເຂົ້າ, ຕໍ່ຫນ້າຖ່ອຍແກ້ງ ເກືອບເປົ່າ ແຕ່ນົ່ວງຈຸ່ມຢູ່ໃນນ້ຳແກ້ງທີ່ຍັງຕິດກົ້ນຖ່ອຍ, ແລ້ວເຂົາກໍ່ຈົ້ງຢູ່ຈັ່ງ ຊັ້ນ, ບໍ່ເຫນັ້ງຈັກບາດ ແສງຕາຈ້ອງເບົ່ງຈອກນ້ຳ, ທັ້ງງົ້ງທຶບຈົນບໍ່ນິ ຄວາມ ນຶກຄິດໃດໆ.

ນາງກາຣາວັນ ລົມກັບ ດອກເຕ້ຍູ່ແຈຫນຶ່ງ, ຊັກຖາມເຖິ້ງລະບຽບກາມ, ສັ່ຖາມເອົ້າຂໍ້ແນະນຳ ທີ່ຕ້ອງເຮັດຫນົດສູ່ອັນສູ່ແນວ. ໃນທີ່ສຸດເຊີເມ ເຊີ້ງ ເບົ່ງຄືວ່າ ຄອງຄອຍອັນໃດອັນຫນຶ່ງຢູ່ນັ້ນ ກໍ່ຈັບຫນວກຂຶ້ນທັ້ງບອກວ່າ ຕົນເອງ ບໍ່ທັນໄດ້ກິນເຂົ້າແລງ, ກົ້ນຫົວຄຳນັບບາດຫນຶ່ງ ກ່ອນຊິ່ອອກໄປ. ນາງກາຣາ ວັນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ :

- ຕາຍ ! ເຈົ້າບໍ່ທັນໄດ້ກິນແລງຫວະ ? ຊັ້ນກໍ່ຢູ່ກ່ອນ, ທ່ານໝໍ, ຢູ່ ກ່ອນ ! ເອົ້າແລງນຳກັນກ່ອນ, ນິຫຍັງກໍ່ກິນນຳກັນເນາະ, ຄິເຈົ້າຮູ້ນັ້ນແລ້ວ ພວກເຮົາບໍ່ນິຂອງກິນພິລິກພິລ້ຳທໍ່ໃດ.

ລາວປະຕິເສດ ທັ້ງຂໍໂທດ, ແຕ່ນາງຍັງຊູຊີ້ຕໍ່

- ຈັ່ງໃດກໍ່ຢູ່ກ່ອນເທາະ, ໃນຍາມແບບນີ້ ພວກເຮົາຊິຖືໃຈຫລາຍ ຖ້າມີ ຫມູ່ເພື່ອນຢູ່ນຳ... ແລວກະເຈົ້າຫັ້ນ ຄືຊິເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ຜົວຂອຍສະຫງົບ ຈິດ ສະຫງົບໃຈໄດແດ, ລາວເອງການນີກຳລັງວັງຊາແທງ ໃດ .

ດອກເຕ້ ກົ້ມຫົວຮັບ, ຂະນະທີ່ວາງໝວກລົງເທິງໂຕະ, ເວົ້າວ້ຳວ່າ: " ຄັນວ່າແນວນັ້ນ ຂ້ອຍກໍ່ຍິນດີ, ຍາແມ່ ".

ນາງສັ່ງໃຫ້ ໂຣຊາລີ ຈັດການທຸກຢ່າງ ແລ້ວກະໂຕນາງເອງກໍ່ເຂົ້າ ນັ່ງ ປະຈຳບ່ອນ, ໂດຍເວົ້າວ່າ: "ເພື່ອເຮັດຕີຕາງກິນເປັນໝູ່ດອກເຕ້ ".

ທັງສອງກິນແກງເປັນນ້ັນອີກ. ເຊີເມ ເວົ້າຊ້ຳສອງເທື່ອ, ຖັດມາ ຈຶ່ງ ມີອາຫານປະເພດນ້ັນຫມັກແບບຊາວເມືອງລີອົງທີ ມີກ້ົນຫອມຜັກບົ່ວ, ນາງກາ ຣາວັນເອງກໍ່ຕັດສິນໃຈຊິມເບ່ິງ "ຍອດຢ້ຽມເລີຍ" ດອກເຕ້ກ່າວ. ນາງຍ້ັມ: " ຈັ່ງຊ້ັນຫວະ ?" ຈາກນ້ັນກ່ໍຖາມາທາງຜົວ: "ອ້າຍອານເຟຼ, ອ້າຍ ລອງເບ່ິງຈັກຫນ້ອຍເນາະ ພໍໃຫ້ມີຫຍັງຕົກຮອດທ້ອງແດ, ຄິດເບ່ິງອ້າຍ, ຍັງ ຫມົດຄືນເທາະ !"

ເວົ້າຍົກເວົ້າຈານໄປປ່າງວ່າງ່າຍ ຄືກັບວ່າ ຈຸເວ້ົາບ່ອນນອນໂລດ ຖ້າ ເພ່ິນສັ່ງແນວນ້ັນ, ເວົ້າປາຍສ້ອມສຽບຕ່ອນຫນ່ຶງຂ້ົນມາແລ້ວ ປ່ອນເຂ້ົາປາກ ດ້ວຍທ່າທີ ບ່ໍສົນໃຈໃຍດີຈັກຫນ້ອຍ.

ເມ້ືອເພ່ິນເວົ້າຈານໃສ່ເສ້ັນມ້ືອອກມາ ດອກເຕ້ກ່ໍຈ່ົມຟູມໆວ່າ: " ຄັກ, ອ້ັນນ້ີແລ້ວແນວແຊບ ", ແລ້ວນາງກາຣາວັນ ກ່ໍຕັກແບ່ງໃຫທຸກໆຄົນ, ນາງຕັກ ໃສ່ຮອດຖ້ວຍຂອງເດ້ັກນ້ອຍ ເຊ່ິງຖ້ືກປ່ອຍເສລີຫວ່າງກ້ີ ແລະ ພາກ້ັນກິນເຫ້ົາ ແວ່ງສ້ຶດ ແລະ ບ້ັດນ້ີເລ້ືມເວົ້າຕ້ິນຕ້ິບກ້ັບຢູ່ກ່ອງໂຕະແລ້ວ.

ເຊີເມຫວນຄ້ືນເຖ້ິງຄວາມຮ້ັກຂອງໂຣຊ້ິນ (ນ້ັກປະພ້ັນເພ່ງຊາວ ອ້ິຕາລ້ີ ຜູ້ແປ) ເພ້ືອຕ້ອນຮ້ັບອາຫານ ອ້ິຕາລ້ີເຍ້ືອງນ້ີ, ລາວຫ້ົ່ວເວົ້າຮ່ອງຂ້ົນວ່າ: " ໂຢ້ວ ! ມ້ັນຄ່ອງກ້ັນດີໃດ່ຫນ້ໍ, ແຕ່ງກະວ້ີຈັກເລ້ືອງກ່ໍໄດ ".

ທ່ານນ້ັກຄ້ິນຕ ໂຣຊ້ິນ ນ້ິຍົມກິນມະກາໂຣນ ບ່ໍ້ນ້ີໃຜຟ້ັງເວົ້າດອກ ລາວ

ຫນຶ່ງເບິ່ງຊີວນາງກາຣາວັນຄິດຫລາຍ, ນາງຄິດຫາຜົນສະທ້ອນທຸກຢ່າງ ທີ່ຈະ
ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຈາກເຫດການນີ້, ສ່ວນຜົວຂອງນາງນັ້ນ ລົງເຂົ້າຈີຫລົ້ນໃນນ້ໍ, ເອົາ
ວາງຢອງຜ້າປູໂຕະ ແລ້ວຈຶ່ງເບິ່ງດວຍທ່າທີໂງ່ຈາ. ເຂົາຮູ້ສຶກຫ່ວນກ້ໍ ຢ່າງ
ແຮງ ຈຶ່ງອົກຈອກໃສ່ເຫລົ້າແວ້ງເຕັ້ນ ຂົ້ນຈໍ່ປາກເລ້ຍໆ, ດວຍເຫດນີ້ ສະຕິ
ຂອງເຂົາເຊິ່ງສະເທືອນໄປຍອນແຮງກະທົບ ແລະ ຄວາມໂສກຳອາດຸນ ແຕ
ແລ້ວນັ້ນ ຈຶ່ງເລ້ືອນລອຍໄປ, ຄືວ່ານັ້ນເຕັ້ນເຢາະຢ່ອງຢູ່ໃນຄວາມງົງງັນ ອັນ
ເກີດມາຈາກຂັ້ນຕ້ົນຂອງການຍ່ອຍອາຫານອັນຝິດເຄ້ືອງ .

ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ, ດອກເຕ້ົນັ້ນກ້ໍ່ດົ່ມພໍ່ປານຮ່າຍລົ້ງຮູ້ເຂົາຊ້ໍ, ເຫັນໄດ້
ຄັກວ່າ ເຂົາເມົາ ແລະນາງກາຣາວັນເອງກ້ໍ່ຣົ່ມໆ ຈຸ່ນວ່າຍຄືກັນ ເຖິງວ່າ
ນາງຈະດົ່ມແຕ່ນ້ໍ້ກ້ໍ່ຕາມ ແຕ່ສະພາບການ ທ້ໍ່ສ້ົບຕ້ໍ່ໃສ່ອາການເຄ້ົ່ງຕ້ົງ ທາງ
ປະສາດ ກ້ໍ່ຣັດໃຫ້ນາງເມົາເຊ້ົ່ໄປຫນ້ອຍຫນ້ຶ່ງ.

ເຊ້ົ່ເມລ້ົ່ງນ້ໍ້ເລ້ົ່ານ້ໍ້ເລ້ືອງຄົນຕາຍ ທ້ໍ່ລາວເຫັນວ່າຕະຫລົກ ເພາະວ່າ ຢູ່ໃນ
ເຂດຊານເມ້ືອງ ນະຄອນປາຣ້ ບ່ອນທ້ໍ່ອ້ົ່ງອ້ໍ່ດວຍຊາວຕ່າງແຂວງບ່ອນນ້ໍ້, ຜູ
ຄົນນ້ໍ້ຄວາມຮູ້ສ້ຶກເສ້ຍໆ ຕ້ໍ່ຄົນຕາຍຕາມແບບຊາວນາເຈ້ືອປົນຢູ່, ບ່ໍ່ວ່າຈະແມ່ນ
ພໍ່ ຫລ້ືແມ່ຕົນເອງ, ຄວາມບ່ໍ່ຢຳເຢ້ງ, ຄວາມຮູ້ສ້ຶກປ່າເຖ້ືອນແບບຂາດສະຕ້ໍ່ທ
ນ້ໍ້ຢູ່ທ້ໍ່ວໆໄປໃນເຂດຊ້ົນນະບ້ົດນັ້ນ ຢູ່ໃນປາຣ້ແລ້ວແມ່ນຫາຍາກສ້ົນຄວນ. ເຊ້ົ
ນ ເວ້ົ້າວ່າ: "ເບ້ົ່ງແມ, ອາທ້ິດແລ້ວນ້ໍ້, ຢູ່ຖະຫນົນປຸຍໂຕ, ເພ້ົ່ນ ເອ້ົ່ນ
ຂອຍໄປ, ຂອຍເຫັນຫຍ້ັງຕ້ິ ? ນ້ໍ້ຄົນຜູ້ຫນ້ຶ່ງນອນຕາຍ, ຢູ່ຂ້ວງໆ ຕຽງຕ້ົ້ນ
ໄທເຮ້ືອນພວມດ້ືນເຫລ້ົ່າບອງຢາແກ້ວຫນ້ຶ່ງທ້ໍ່ຊ້ົ່ນ້ໍ້ໄວ້ແຕ່ນ້ໍ້ວ່ານເພ້ືອງ້ົ່ນ ຕອນ
ຊອນໃຈ.

ແຕ່ນາງກາຣາວັນບ່ໍ່ຟັງ, ນາງຍັງຄິດຫາເລ້ືອງນ້ໍ້ລະດ້ົກຢູ່, ແລະ ກາຣາ
ວັນ ຜົວເຊ້ົ່ງຫ້ວຫ່ວ້ງເປ້ົ່ານ້ໍ້ບ່ໍ່ເຂ້ົ້າໃຈຫຍ້ັງ.

ເພ້ົ່ນກ້ົນກາເຟ ເຊ້ົ່ງຊ້ົ່ງແກ້ງ ເພ້ືອບຳລຸງຂວັນໃນທຸກໆຈອກ ເພ້ົ່ນຢອດ
ເຫລ້ົ່າໂກຍັກໃສ່ ເຮັດໃຫ້ພວງແກ້ມແດງຮ້ົ່ນຂ້ົ້ນທ້ັນຕາ, ເຮັດໃຫ້ແມ່ນວ່ົ້ດຕອນ

ທ້າຍໆ ໃນຈິດໃຈທີ່ໂງນເງນຢູ່ນັ້ນ ສຸມສ້ອເຂົ້າກັນຕື້ມ.

ຕໍ່ມາ ດອກເຕີ້ກໍ່ຄວາເອົາແກວເຫລ້ານາຖອກ "ຢອດລ້າງຈອກ" ໃຫ້ໝົດທຸກຄົນ. ໂດຍບໍ່ປາກ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງ ແລະ ດວຍຄວາມຮູ້ສຶກອຶດອັດ ຫນັກໜ່ວງຢູ່ໃນອາຍອຸ່ນອ່ອນນວນຂອງການຍ່ອຍອາຫານ ແລະ ເຖິງວ່າ ຈະຮູ້ສຶກສຳບາຍຕາມທຳມະຊາດຂອງສັດເຊິ່ງນ້ຳເຫລ້ານອນໃຫ ຫລັງຈາກກິນເຂົ້າ - ແລ້ວ, ກໍ່ຕາມ ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງພາກັນບວນປາກຊາໆ ດວຍເຫລ້າ ໄກຍັກ ຫວານທີ່ກາຍເປັນນ້ຳຊີໂຣໝຽວສີເຫລືອງໆ ຢູ່ກົ້ນຈອກ.

ພວກເດັກນ້ອຍ ເຊ໊ອບຫລັບໄປ ແລະ ໂຣຊາລີກໍ່ເອົາພວກເຂົາເຂົ້ານ່ອນນອນ.

ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກໂຕ ການາວັນ ປະຕິບັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຢາກເມົ້າມາຍ ອັນເປັນການກະຕຸ້ນຄົນຜູ້ມີເຄາະເຂມທ້ຽຫລາຍ, ເຂົ້າຍົກຈອກເຫລ້າຂອງຢ່າຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ ຈົນສາຍຕາມຶນງົງຂອງເຂົາເປັນມັນຍິບໆ.

ໃນທີ່ສຸດ ດອກເຕ້ ກໍ່ລຸກຂຶ້ນເພື່ອອຳລາ, ເຂົາຄວາດ້ຶງແຂນຜູ້ເປັນເພື່ອນແລ້ວເວົ້າວ່າ :

- ໄປ, ອອກໄປກັບຂ້ອຍ, ກິນອາກາດສົດໆ ຈັກໜ້ອຍ ເຈົ້າຊຶມຊຶ່ງຂຶ້ນ, ເວລາມືຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ບໍ່ຄວນຢູ່ຊ໊ ໆ.

ອີກຝ່າຍໜຶ່ງ ເຮັດນ້ຳຢ່າງວ່ອງໄວ, ເອົາໝວກມາໃສ່, ຈັບເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົ້າ ແລ້ວອອກໄປ, ຄົນທ້ຽງສອງເກາະແຂນກັນຍ່າງມຸ່ງໜ້າ ສູ່ແມ່ນ້ຳແຊນ ພາຍໃຕ້ດວງດາວທ໊ຽງສົດໃສ.

ກິ່ນອາຍຫອມຫວນ ລອຍລ່ອງ ກາງລາຕ໊ີ່ອົບອຸ່ນ ເພາະໃນລະດູນ໊ ສວນດອກໄມ້ຕ່າງຟ ໃນຂົງເຂດອ່ອນແອ້ນ ພວນອອກດອກບານເຕັ້ນໄປໝົດ, ຈັ່ງຊັ້ນ ຄວາມຫອມ ເຊ໊ງຫລັບແຈບຈົ້ນໃນຕອນກາງເວັ້ນ ປະກົດວ່າ ລຸກຕື້ນຂຶ້ນໃນຍາມຄ່ອຍແລ ແລະ ກະຈາຍອອກທ້ຽປະປົນເຂົ້າກັບກະແສລົມອ່ອນໆ ທ໊ີ ພັດຜ່ານໄປຕາມຮິ້ມເງົ້າ .

ຖະຫນົນເສັ້ນກວ້າງ ປອດຜູ້ຄົນ ແລະ ງຽບສະຫງັດ, ມີພຽງ ໂຄມໄຟ ໄຕ້ດວຍອາຍແກັດ ຕາມສອງຟາກຂາງ ຍັ່ງຍາຍໄປຈົນຮອດ ອະນຸສາວະລີ ໄຊຊະນະ. ແຕ່ຢູ່ພຸ້ນ ປາຣິມີສຽງນັ້ນນອງຢູ່ໃນໝອກນົວແດງຊຸ່ມ. ນັ້ນເປັນ ການໝູນວຽນຕໍ່ເນື່ອງຢ່າງໜັ້ງ ເຊິ່ງເບິ່ງຄືວ່າ ຕອບໂຕ້ກັບສຽງຫລໍ ລັ່ດໄຟ ທີ່ແລ່ນເລັ່ງມາສຸດແຮງແຕ່ໄກໆ ຈາກກາງທົ່ງພຸ້ນ, ຫລືບາງຄັ້ງແລ່ນໄປ,ຜ່ານ ບ້ານ ຜ່ານເມືອງ ມຸ່ງໜ້າສູ່ນະຄາສະໜຸດ.

ອາກາດຂ້າງນອກ ພັດມາຕໍ່ໃບໜ້າຂອງຊາຍທັ້ງສອງ, ທຳອິດພວກ ເຂົ້າແປກໃຈ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມຫຸ່ນຫ່ຽງຂອງດອກຕ໊ສູນສ່ຽໄປ ແລະ ສຳລັບ ການາວັນ ຊ້ຳເຮັດໃຫ້ຮູ້ສຶກອົບອຸ່ນແຮງຂັ້ນກວ່າເກົ່າ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກຢ່າງນີ້ ຕັ້ງແຕ່ລົ້ມຫົນເຂົ້າ. ເຂົ້າຍ່າງໄປຄືກັບຄົນລະເມີ, ຈິດໃຈມືນງົງຫມັກໝອງ ແຄ້ງຂາແຂ້ງເປັນອຳມະພາດ, ບໍ່ສົ່ນສະເທືອນກັບຄວາມໂສກເສົ້າເລີຍ,ເຂົ້າ ຕົກຢູ່ໃນອາລົມຈິດມືນຊາທີ່ສະກັດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ລາວທໍລະມານຫົວໃຈ, ແຕ່ຮູ້ສຶກ ຮອດວ່າ ສ່ວາງເບົາອົກເບົາໃຈຂຶ້ນ ຍ້ອນອາຍລະເຫີຍອຸ່ນໆ ທີ່ກະຈາຍ ຮຸນ ແຮງຂຶ້ນໃນຍາມລາຕີ.

ເມື່ອນາຮອດຂົວ, ເຂົ້າເຈົ້າລ້ຽວໄປທາງຂວາ, ນ້ຳຫ້ວຍທົ່ງກະແສລົມ-ເຢັນສົດຊື່ນຂຶ້ນມາປະທະໜ້າ. ກະແສນ້ຳໄຫລໄປຊ້າໆ ໂສກເສົ້າ ແລະ ງຽບສະຫງັດ ຕໍ່ໜ້ານ່ານກັ້ງທີ່ເປັນຕົ້ນໄມ້ສູງຊັ້ນ ແລະ ໝູ່ດາວກໍ່ ປະກົດວ່າ ລອຍລ່ອງຢູ່ໃນນ້ຳ, ເໜັ້ງຕົ້ງໄປຕາມກະແສຊົ້ນ. ໝອກບາງສີຂາວອຸ່ນ ທີ່ ລອຍກ້ວຢູ່ເໜືອຕາຝັ່ງ ເບື້ອງກົງກັນຂ້ານ ຫອບເອົາຄວາມອຸ່ນຢ່າງໜັ້ງເຂົ້າ ຮູອດໃນພວງປອດ, ຈັ່ງຊັ້ນ ການາວັນຈຶ່ງຢຸດຢ່າງທັນທີ, ຮູ້ສຶກສະເທືອນ ໃຈ ຍ້ອນກິ່ນອາຍຂອງແມ່ນ້ຳ ທີ່ຮຸ້ນຟື້ນຄວາມຈົ່ງຈຳເກົ່າໆ ຄືນມາດົ້ນຮົນ ຢູ່ໃນຫົວ ໃຈຂອງເຂົ້າ.

ແລະ ໃນທັນໃດ ເຂົ້າກໍ່ຫວນຄືນເຫັນຜູ້ເປັນແມ່ ແຕ່ຄັ້ງສະໄໝກ່ອນ , ຕອນເຂົ້າຍັງເປັນເດັກ, ນາງນັ່ງຄູ້ເຂົ້າຫລັງກ່ອງ ກົ້ມຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູ ເຮືອນ

ທ່ານເຫມືອພຸ້ນ ຄືເຂດແຂວງປົກກະຕິ, ນາງຊັກຜ້າໃນນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍໆ ທີ່ໄຫລ ຜ່ານສວນ, ຢູ່ຂ້າງໆ ມີຜ້າວາງເປັນກອງ. ເຂົາໄດ້ຍິນສຽງໄມ້ຕີຜ້າ ຂອງ ນາງດັງຜ່ານຄວາມງຽບສະຫງັດຂອງຊົນນະບົດ, ສຽງຂອງນາງທີ່ຮ້ອງ ມາໃສ ວ່າ: "ອ້າມເຟດ, ເອົາສະບູມາໃຫ້ແມ່ແດ " ແລ້ວເຂົາກໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງກິ່ນອາຍ ແບບດຽວກັນນີ້ ຂອງນ້ຳທີ່ພວມໄຫລ, ກິ່ນອາຍແບບດຽວກັນຂອງໝອກ ກ້ວ ເຫມືອດິນປຽກຊຸ່ມ, ອາຍໝອກເຫມືອບົ່ງທາມອັນນີ້ ຍັງຝາກກິ່ນໄວ້ໃນຄວາມ ຊົງຈຳທີ່ລຶ້ນບໍ່ລົ້ງຂອງເຂົາ, ແລະໃນຄືນນີ້ ເຊິ່ງແມ່ຂອງເຂົາຫາກໍ່ຕາຍໄປນີ້, ເຂົາກໍ່ຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ກິ່ນແບບເກົ່ານັ້ນອີກ.

ເຂົາສຸດຢ່າງ, ຕົວແຂງກໍ່ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກໝົດຫວັງ ທໍ້ຖອຍ ຢ່າງລົ້ນ ເຫລືອ. ມັນດ່ຽງໆ ກັບແສງສະຫວ່າງແນບໜ້ຽງ ທີ່ສ່ອງວາບຂຶ້ນບາດໜຶ່ງຈົນ ເຫັນເຄາະກຳທັງໝົດຂອງເຂົາ ແລະ ການປະຊຸ້ນຫນາກັບຄວາມເຈັບປວດ ພະເນຈອນອັນນີ້ ໄດ້ຈັບເຂົາໂຍນລົງເຫວມືດມົນ ແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ ທີ່ປົ່ນ ປ້ວຍບໍ່ໄດ້. ເຂົາຮູ້ສຶກວ່າຫົວໃຈແຕກມຸ່ນທະລາຍຍອມການແຍກທາງຢ່າງບໍ່ມີ ມື້ ສຽງສຸດອັນນີ້. ທາງຊີວິດຖືກຕັດຂາດຢູ່ກາງຄັ້ງ, ແລະ ຄວາມຫນຸ່ມແຫ່ນ ທັງໝົດຂອງເຂົາໄດ້ສູນຫາຍມອດມ້ວຍໄປໃນການມໍລະນະກຳອັນນີ້. ທຸກຢ່າງ " ໃນປ່າງກ່ອນ" ໝົດສຽງໄປ, ຄວາມຊົງຈຳທັງໝົດໃນໄວຂຶ້ນບ່າວ ຂຶ້ນ ສາວໄດ້ສູນສະຫລາຍໄປໃນພັບຕາ, ບໍ່ມີໃຜອີກແລ້ວ ຈະສາມາດມາເວົ້າເຖິງ ເລື່ອງເກົ່າເລື່ອງຫລັງ, ເວົ້າເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ເຂົາເຄີຍຮູ້ຈັກມັກຄຸ້ນມາກ່ອນ, ເວົ້າ ຮອດບ້ານເກີດ ແລະ ຮອດໂຕເຂົາເອງ, ເວົ້າຮອດສິ່ງຕິດແທດກັບຊີວິດ ໃນ ອະດີດຂອງເຂົາ, ມັນແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນຕົນຕົວຂອງເຂົາເອງທີ່ໄດ້ດັບສູນໄປ, ຍຸດຕິການດົ້ນຕໍ ແລະ ບາດນີ້ ອີກສ່ວນໜຶ່ງກໍ່ຈະຕາຍໄປນຳ.

ແລະ ແລ້ວ ຄວາມລະລຶກຄຶນຫລັງຕ່າງກໍ່ລຽນເປັນແຖວກັນມາ. ເຂົາ - ເຫັນພາບ "ແມ່" ທີ່ໜຸ່ມກ່ວາ, ນຸ່ງກະໂປງເກົ່າຄາດເຊິ່ງຕິດໂຕມາແຕ່ຄຶນ ນານ ຈົນຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ມັນແຍກອອກຈາກຕົວຂອງນາງບໍ່ໄດ້ແລ້ວ, ເຂົາແນ

ເຫັນແມ່ໃນສະພາບການຮ້ອຍແບບພັນແນວທີ່ຫລົງລືມໄປແລ້ວ ຮູບໂສມ ນົວໆ ຈາງໄປ, ທ່າທາງ, ສຳນຽງສຽງເວົ້າ, ຄວາມຊຶມເສົ້ຍ, ກິລິຍາອາດທ່າ, ຄວາມໂມໂຫ, ຮອຍແຫ່ວເທິງໃບຫນ້າ, ອາການເຄື່ອນເຫນັງຂອງດັ້ວມືແຫ່ງ ຈ່ອຍ, ທ່າທີນິໄສປະຈຳໂຕທັງຫມົດທີ່ນາງບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ.

ແລ້ວເຂົ້ານໍ້ດຶງຈ່ອງດອກເຕ້ໄວ້ ທັງເປັ່ງສຽງໂອຍຄາງອອກມາ, ສອງ ຂາອ່ອນເອເລ ສັ່ນທິດໆ, ຫມົດຕົ້ນຫມົດຕົ້ວທີ່ອ່ວນອຸຍລຸຍສັ່ນກະຕຸກ ຍ້ອນແຮງ ສະອື້ນ, ແລ້ວເຂົ້າຈຶ່ງເວົ້າອ້ືງອ້ືງອະໆ ອອກມາວ່າ: " ແມ່ຂອຍ, ແມ່ຜູ ຫນາ ສົ່ງສານຂ້ອງຂອຍ...ໂອແມ່ ".

ແຕ່ຜູ້ຕິດຕາມ ເຊ້ືງຍັງຄົງເມົ້າຢູ່ ແລະ ຝັນລະເມີໄປວ່າ ໄດ້ໄປຫ່ຽວ ຍາມຄ່ຳຢູ່ໃນສະຖານທີ ເຊ້ືງເຂົ້າເຄີຍລັກໄປຫ່ຽວຫລົ້ມເປັນປະຈຳນັ້ນ ອົດທົນ ເບ່ືງອາການໂສກາອາດູນຢ່າງຮຸນແຮງແບບນີ້ບໍ່ໄດ, ເຂົ້າຈຶ່ງຈັບໂຕ ລາວລົ້ງ ນ່ັງກັບເດ່ືນຫຍ້າແຄມຝ່ັງນ້ຳ ແລະ ເກ້ືອບໃນທັນທີທັນໃດ ເຂົ້ານໍ້ກ່າວ ອຳລາ ໂດຍອ້າງວ່າ ຂ້ໄປເບ່ືງຄົນເຈັບ.

ການາວັນຮອງໄຫຍ່ດິນ ແລະ ເມ່ືອຫມົດນ້ຳທີ່ຈະໄຫລອອກມາແລ້ວ ຫລ ເວ້ົາຢ່າງຫນ້ົງຄ້ວ່າ ຄວາມທຸກໂສກຂອງເຂົ້າໄດ້ຫລັ່ງໄຫລອອກມາຫມົດແລ້ວ, ເຂົ້ານໍ້ຮູ້ສ ກເບົ້າໃຈ ຄ້ວ່າໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ສະຫງົ່ບໃຈຢ່າງໄວວາ.

ເດ ອນພົ້ນຂ້ົ້ນແລ້ວ, ສົ່ງແສງນວນເຢັນອາບທົ່ງຂອບຟ້າ, ຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ຕ້ັ ຕ ສູງເດ່ືນທັ້ງກະຈາຍເງົ້າສ ເງ ນ, ແນນໄປທາງທ່ົ້ງນ້ຳໝອກລອຍກ້ົ ຄ້າຍ ຫ ມະປ ວລ ວ, ໃນກະແສນ້ຳ ເຊ້ືງບັດນ ບ ນ ຫມູ່ດາວລອຍຫລ ນ ອ ກແລ້ວນ ນ ເບ ງ ຄ້າຍກັບຖ ກໂອບຫ ມ ວ ດ ວຍຫອຍມຸກຍັງຄົງ ໄຫລເອ ອ ມ ງ ຢ ່, ຫນ ານ ້ ນ ຣ ອຍ ຍັ ບ ຢ ຍ ນ ອ າ ກ ານ ສ ະ ເ ນ ່ ນ ແ ຮ ງ ໆ. ອ າ ກ າ ດ ອ ິ ບ ອ ຸ ນ ອ ອ ນ ຈ ອ ນ, ກ ະ ແ ສ ລ ົ ມ ອ ອ ນ ຫ ອ ມ ຫ ວ ນ. ຄ ວ າ ມ ເ ມ ່ ຍ ອ ອ ນ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ້ ງ ລ ອ ຍ ຜ ່ ານ ເ ຂ ້ ໍ ສ ່ ຄ ວ າ ມ ຫ ລ ັ ບ ໄ ຫ ລ ແ ຫ ່ ງ ຜ ິ ນ ແ ຜ ່ ນ ດ ິ ນ ແ ລ ວ ກ າ ຣ າ ວ ັ ນ ກ ໍ ດ ຶ ດ ເ ມ ່ ນ ເ ອ ົ ້ າ ຄ ວ າ ມ ອ ່ ອ ນ ຫ ວ ານ ມ ຸ ນ ນ ວ ນ - ແ ຫ ່ ງ ລ າ ຕ ິ ກ ານ ໄ ວ ້, ເ ຂ ົ ້ າ ສ ິ ບ ລ ົ ມ ຫ າ ຍ ໃ ຈ ຍ າ ວ ໆ, ຮ ູ ສ ຶ ກ ຄ ິ ກ ັ ບ ວ ່ າ ມ ິ ຄ ວ າ ມ

ເຢັນກເຢັນຢ່າງຫນຶ່ງ, ຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຄວາມອົ່ນອ່ຽໃຈອັນວິເສດ ສຸດ ຊຶ່ນເລິກເຂົ້າໄປຮອດປາຍຕີນປາຍມື.

ເຖິງປານນັ້ນ ເຂົາກໍ່ຍັງຕໍ່ຕ້ານກັບຄວາມຮູ້ສຶກສະບາຍທີ່ລູ່ເຂົ້າມາ ໂດຍ ການເວົ້າຈົ່ມວ່າ: "ແມ່ຂອຍ, ເມຜູ້ຫນ້າສົງສານ" ທັງພະຍາຍາມ ຮອງໄຫ ດ້ວຍສະຕິສຳນຶກສາມັນຂອງມະນຸດ ແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດຮັດໄດ້, ບໍ່ນີ ຄວາມ ໂສກເສົ້າອັນໃດ ມາບີບຄັ້ນແນວຄຶດ ເຊິ່ງຫວ່າງຫນຶ່ງນີ້ຍັງຮັດໃຫເຂົາສະອົ້ນ ແຮງໆ ຢູ່.

ຈັ່ງຊັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ເພື່ອກັບເມືອຮ້ອນ, ຖືກຕີນບາດສັ້ນໆ ທັ້ງຮູ້ ສຶກວ່າຕົນເອງຖືກໂອບຫຸ້ມຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບອັນເຢືອກເຢັນຂອງທຳມະຊາດບໍ ລິສຸດ ແລະ ຫົວໃຈເບົາບ່ອງຂຶ້ນ.

ພໍມາຮອດຊົ່ວ ເຂົາແນມເຫັນໂຄມໄຟ້ຫ້ອຍຂອງລົດລາງຄັນສຸດທ້າຍ ທີ່ ພວມຈະອອກແລ່ນ, ເບື້ອງຫລັງນັ້ນແມ່ນປ່ອງຢ້ຽມທີ່ຮຸ່ງອ້ຶ່ງຂອງຮ້ານກາເຟ ໂກ໊ບ.

ໃນທັນໃດ ເຂົາກໍ່ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກຕ້ອງການຢາກເລົ່າຄວາມສຸມເສຽຄັ້ງນີ ສູ່ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງຟັງ, ກະຕຸ້ນຄວາມເວົ້ດທະນາ ແລະ ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ ດ້ວຍ ທາທາງຫນ້າສົນເຜດ ເຂົາຍູ້ປະຕູຮ້ານເຂົ້າໄປ ແລະ ກາວໄປຍັງໂຕະ ບໍລິ ການ ບ່ອນເຈົ້າຂອງຮ້ານວົນວຽນຢູ່ເປັນປະຈຳ. ເຂົາຄິດວ່າຈະມີພົນແນວໃດ ແນວຫນຶ່ງ ຄືຫນົດທຸກຄົນຈະລຸກຂຶ້ນມາຫາເຂົາ, ດ່ານ້ຳມາໃສ່ ແລ້ວຖາມວ່າ : " ອ້າວ! ເຈົ້າເປັນຫຍັງ ?" ແຕ່ບໍ່ນີໃຜສັງເກດເຫັນຄວາມເສັຍອົກເສຍໃຈ ເທິງໃບຫນ້າຂອງລາວ. ຈັ່ງຊັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄປກົ້ມຫນ້າ ບີບຂະຫນັບຢູ່ໂຕະ ບໍລິ ການ, ຈົ່ມອຸ່ມໆ ວ່າ: " ຟ້າເອ໊ັຍ ! ຟ້າເອີ ! "

ເຈົ້າຂອງຮ້ານແນມເບິ່ງລາວ ແລະ ວ່າ: "ເຈົ້າບໍ່ສະບາຍຫວະ ກ້ານ ອັນ ?" ລາວຕອບວ່າ: " ບໍ່ດອກ ບໍ່ດອກ... ແຕ່ວ່າແມ່ຂອຍເສຍແລ້ວ " ອີກຝ່າຍຫນຶ່ງອຸທານວ່າ: "ໂອ້!" ຢ່າງບໍ່ຕັ້ງໃຈ ແລະ ໃນຂະນະນັ້ນ, ລຸກ

ຄ້າຄົນຫນຶ່ງຢູ່ສົ້ນຫ້ອງຟັ້ນ ຮ້ອງມາໃສ່ວ່າ: "ເບຽໂຈກຫນຶ່ງ!" ເຂົ້າກໍ່ຮ້ອງ ຕອບໃນທັນທີ ດ້ວຍນ້ຳສຽງພິລຶກພິລ້ຳວ່າ: " ຄັກຫລາຍ...ເອົ້າໄປດຽວນີ້" ແລ້ວລາວກໍ່ໂຕປ໋ອໄປ ເພື່ອຮັບໃຊ້ແຂກ, ປະກາຣາວັນໃຫ້ເກີ້ຢູ່ຜູ້ດຽວ.

ຢູ່ໂຕະຫນ່ວຍເກົ່າ, ກ່ອນຄ້າຍເຂົ້າແລ້ວ, ນັກຫລົ້ນໂດນີໂນ ສາມຄົນ ຍັ້ງຫລົ້ນຢ່າງເມົາມັນ ແລະ ບໍ່ເຫນັ້ງບໍ່ຕີ້ງ, ກາຣາວັນຫຍັບເຂົ້າໄປຫາ ດ້ວຍ ຄວາມຫວັ້ງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ. ແຕ່ປະກົດວ່າບໍ່ມີໃຜສົ້ງເກດ ເຫັນ, ລາວຕັດສິນໃຈເວ້ົ້າຂຶ້ນກ່ອນ ໂດຍບອກວ່າ: "ຫວ່າງກ້ີ, ເກີດ ເລ້ືອງຮ້າຍແຮງກັບຂ້ອຍ".

ພວກເຂົ້າເງ້ຍຫ້ວຂຶ້ນຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ພ້ອມໆກັນຫ້ັງສາມຄົນ ແຕ່ແສງຕາຈ້ັບ ຢູ່ທ້ີ່ເກມການຫລົ້ນ ທ້ີ່ພວກເຂົ້າຄຸມຢູ່ໃນມ້ື ຊ້ັນຫວ ແມ່ນຫຍັ້ງລະ ?" " ແມ່ ຂ້ອຍຕາຍຫວ່າງກ້ີ" ຜູ້ຫນຶ່ງຈ່ົມຊຸ່ມໆວ່າ: "ໂອ້ !... ຊ້ັນຫວາ " ດ້ວຍ ທ່າທ້ີ່ເສ້ຍອົກເສ້ຍໃຈ ແບບບໍ່ຈ້ິງໃຈຂອງຄົນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສ້ຶກ. ອີກຄົນຫນຶ່ງ ຄ້ິດ ບໍ່ພ້ົ້ອ ຊ້ິເວ້ົ້າຫຍັ້ງ ໄດ້ແຕ່ງ້ົກຫ້ົວ, ແລະ ຮ້ັດສຽງຟູ່ຟ້ແບບເສ້ົ້າໆ ຢ່າງຫນຶ່ງ ຜູ້ທ້ີ່ສາມ ຫລົ້ນເກມຕ໋ ຄ້ືກັບຄ້ິດວ່າ "ແມ່ນເລ້ືອງທ້ີ່ນ້ີ້ດອກຫວະຊ້ັ້ນ !"

ກາຣາວັນຜູ້ລໍ້ຄອຍວ່າ ຈະໄດ້ຍິນຄ້ຳເວ້ົ້າປະເພດ "ອອກຈາກຫ້ົວໃຈ" ຄ້ືເພ້ົ້ນ ວ່າ, ເຫ້ັນການຕ້ອນຮ້ັບແບບນ້ີ ກ໋ເລ້ີຍຖ້ອຍຫ່າງອອກມາ, ຫ້ັງຄຽດໃຫ ພວກເຂົ້າທ້ີ່ຮ້ັດເສ້ຍເມ້ີຍ ຕ໋ຫນ້າຄວາມເຈ້ັບປ້ວດຂອງຄົນເຄ້ີຍຮູ້ຈ້ັກ ເຖ້ິງ ແມ່ນວ່າ ໃນຂະນະນ້ັ້ນ ຄວາມເຈ້ັບປ້ວດດ້ັ່ງກ່າວໄດ້ເຫ້ືອດຫາຍໄປ ຈ້ົນໂຕ ເຂົ້າເອງກ໋ເກ້ືອບບໍ່ຮູ້ສ້ຶກແລ້ວກ໋ຕາມ .

ເຂົ້າອອກຈາກຮ້ານກາເຟໄປ.

ເມ້ຍລໍ້ຖ້ຳເຂົ້າຢູ່, ນ້ັ່ງຢູ່ໃນຊຸດເສ້ືອນຸ້່ງນອນ, ນ້ັ່ງຢູ່ຕ້ັ່ງອ້ີຕ້ຳໆ ຫນ່ວຍ ຫນຶ່ງ ແຄມປ່ອງຢ້ຽມໄຂກ່ວ້ົ້າງໆ ຫ້ັງຄ້ິດຮ້ຳຫານຸນນ້ັ່ງນ້ໍ້ລະຄ້ົກ.

" ເຈ້ົ້າປ້ຽນເຄ້ືອງນຸ່ງສາ, ພວກເຮ້ົາມ້ີແຂວເວ້ົ້າກ້ັນ ບາດເຂ້ົ້ານອນ " ນ້ັ່ງບອກເຂົ້າເງ້ຍຫ້ວຂຶ້ນ, ຮ້ັດຕາເຫລ້ືອກຂ້ຶ້ນເບ້ົ່ງເພ້ົ່ງນ: " ແຕ່ວ່າ..

ຢູ່ເທິງພູ້ນ...ບໍ່ມີໃຜຢູ່ນຳ " " ຂໍໂທດ, ໂຮຊາລິເຝົ້າຢູ່ແລ້ວ, ເຈົ້າໄປ ປຽນມັນຕອນບ່າຍສາມໂມງ ຫລັງຈາກນອນຈັກງີບກ່ອນ".

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ລາວກໍ່ປຽນມານຸ່ງໂສ່ງຂາສັ້ນ ເພື່ອກຽມໂຕພ້ອມສຳ ລັບທຸກເຫດການ, ເອົາຜ້າເຜ່ືນຫນຶ່ງມາມັດຫົວ ແລ້ວໄປສົມທົບກັບເມຍ ເຊິ່ງ ຫາກໍ່ສອດເຄື່ອງເຂົ້າກ່ອງຜ້າຫົ່ມ.

ພວກເຂົານອນຄຽງຂ້າງກັນນິ່ງໆ ຢູ່ຄາວຫນຶ່ງ, ເມຍພ້ອມໃຊ້ຄວາມ ຄິດ ຫນັກ.

ແມ່ນແຕ່ໃນເວລານີ້, ຊົ່ງຜົມຂອງນາງກໍ່ຍັງແຕ່ງເອ້ ດ້ວຍໂບສີບົວ ຫ້ອຍ ຕົກລົງປົກຫູເບ້ືອງຫນຶ່ງຄ້າຍກັບວ່າ ມັນແມ່ນຄວາມຊຶມເຄົ້ຍ ທີ່ແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້ຂອງ ຫມອກທຸກຫມ່ອຍ ທີ່ນາງສູບໃສ່.

ໃນທັນທີ ນາງງວາກໄປຫາເຂົາ "ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ແມ່ພົ້ນໄດ້ເຮັດພິໄນກຳ ໄວ້ບໍ່ ?" ເຂົາລົ້ງເລ "ຂ້ອຍ...ຂ້ອຍ ບໍ່ຄິດດອກ...ຄືຊິບໍ່ດອກ...ພົ້ນບໍ່ ໄດ້ເຮັດໄວ້ " ຜູ້ເປັນເມຍແນມເບ່ິງຕາຂອງຜົວ ແລະ ດ້ວຍນ້ຳສຽງ ຄ້ອຍ ເບົາ ແຕ່ຮຸນແຮງ ນາງເວົ້າຕໍ່ວ່າ: ເປັນຕາຄຽດແທ້ໆ, ເຈົ້າຄິດເບ່ິງ ມັນ ຕັ້ງສິບປີແລ້ວ ທີ່ພວກເຮົາລຳບາກຍາກກຳ ຮັກສາປົ້ນປົວແມ່, ໃຫ້ພັກຢູ່ນຳ , ລ້ຽງດູລາວ ! ນອງສາວເຈົ້າຫັ້ນບໍ່ໃຊ່ວ່າຊິ້ເຮັດທໍ່ພວກເຮົາດີ, ແມ່ນແຕ ຂ້ອຍເອງ ກໍ່ຊິ້ບໍ່ເຮັດດອກ ຄັ້ນຖ້ວ່າ ຊິ້ໄດ້ຮັບການຕອບແທນແບບນີ້ ! ມັນ ແມ່ນແນວນັ້ນລະ, ເປັນຕາອາຍແທ້ໆ ຄິດມາແລ້ວນະ ! ອາດຊິ້ວ່າ ລາວ ເສຍເງິນຄ່າຂອງກິນ, ແມ່ນຢູ່ຂ້ໍ້ນັ້ນ, ແຕ່ການ້ອລະບັດເບ່ິງແຍງຂ້ຽວ ລູກ ຫລານນ້ີ ມັນບໍ່ແມ່ນຊິ້ຈ່າຍເປັນເງິນເປັນຄຳໄດ້ດີ, ພົ້ນຕ້ອງຮັບຖ້ວ່ານ ບ່ິງໄວ້ໃນພິໄນກຳ ບາດຕາຍແລ້ວ. ຄົນນິກຽດນິສັກນ້ີ ເຂົ້າເຮັດກັນແບບ ນ້ີ ເນາະ , ເຫລືອໃຈເດ ຂ້ອຍໂລດເຮັດນຳພໍ່ແຮງ ສູ້ທຸກສ້ຍາກທຸກແນວ, ຈັ່ງ ແມ່ນຄັກ ! ຈັ່ງແມ່ນຄັກ !"

ການາວັນຕົກໃຈ, ເວ້ົ້າຍ້ຳໄປຍ້ຳມາວ່າ: "ທ້ີ່ຮັກ, ທ້ີ່ຮັກ ຂໍ່ນຳ, ຂໍ

ໄຫ້ອ້ອຍ ".

ໃນທີ່ສຸດ ນາງກໍ່ສະຫງົບລົງ ແລ້ວຫວນກັບມາໃຊ້ນ້ຳສຽງປະຈຳວັນ, ເວົ້າຕ່ວ່າ " ມ່ວ໊ມເຈ້ົ້າ, ຕ້ອງສ່ົ່ງຂ່າວໄປບອກນ້ອງສາວເຈ້ົ້າ ".

ເຂົ້າສະຖຸງບາດໜ້ົ່ງ: " ເອ ແມ່ນໃດເນາະ ຂ້ອຍບ່ໍ່ທັນຄິດ, ພ້ົ່ມແຈ້ງ ຂ້ອຍຊິໄປສ່ົ່ງໂທລະເລກໂລດ " ແຕ່ນາງເວົ້າຂັດຂ້ົ່ນ ຕາມແບບແມ່ຍິງ ທ່ີ່ຄິດ ກະກຽມທຸກຢ່າງໄວ້ແລ້ວວ່າ: "ບ່ໍ່ຕ້ອງຟ້າວ, ຈັກສິບຫ້ົ່ສິບເອ້ັດໂມງ ຈ່ົ່ງສ່ົ່ງ ພ້ົ່ໃຫ້ພວກເຮົ່ົາມ່ີເວລາກະກຽມໂຕ ທັນກ່ອນລາວມ່ີາຮອດ. ແຕ່ຊ່ົ່ງເຮ່ົ່ົາ ມ່ີ ຢ່ົ່ງ ຫລ່ົ່ງກໍ່ສອງຊ່ົ່ວໂມງ ທ່ີ່ນ. ບ່ົ່ງ ແລ້ວ ພວກເຮົ່ົາຈ່ົ່ງບອກເຂົ້ົ່ວ່ົ່ງ - ເຈ້ົ້ົ່ານ ທ່ີ່ນ ຕ້ົ່ງສະຕ ບ່ົ່ໄດ້ ເລ ຍ. ສ່ົ່ງ ຂ່ົ່ວ ໄປ ໃນ ຕອນ ເຈ ້ົ ່ ົ ່ ົ ່

ປາກບໍ່ອອກ ຢ່າງໜຶ່ງ. ໃນທີ່ສຸດ ນາງກໍຕັດສິນໃຈ: "ແມ່ຂອງເຈົ້າ ຍົກ ໂນງແຂວນຝາໃຫ້ເຈົ້າແລ້ວໃດເນາະ ອັນນີ້ຮູບປັ້ນຜູ້ສາວຫັ້ນນ່າ ?" ເຂົາຄິດ ຄົ້ນຫາຄວາມຈົ່ງຈຳ ແລ້ວຕອບວ່າ: "ເອີ, ເອີ, ລາວເຄີຍບອກ (ແຕ່ວ່າ ດົນນາແລ້ວນ່າ. ຕອນລາວມາຢູ່ໜີ) ລາວບອກວ່າ: ມັນຮູບແມ່ນຂອງລູກຫັ້ນ ລະ, ໂນງແຂວນຫັ້ນ. ຖ້າວ່າລູກເບິ່ງແຍງແມ່ດີ ."

ນາງກາຣາວັນ ຜູ້ສະຫງົບໃຈໄດ້ແລ້ວນັ້ນ ຮັດໃຈເຢັນຕື່ມ: "ຈົ່ງຊັ້ນ ກໍ ໄປເອົາມັນມານັ່ງນຳໄວ້ສາ ເພາະວ່າ ຄັນຖ້າໃຫ້ນ້ອງສາວເຈົ້າມາຮອດແລ້ວ ມັນຈຸບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາໃດ໋ " ເຂົາລົ້ງເລ: "ເຈົ້າຄິດຈົ່ງຊັ້ນຫວະ ?" ຜູ້ເມຽ ໂນໂຫຍ້ນ: "ແມ່ນອນລະ, ຂ້ອຍຄິດວ່າແນວນັ້ນ ເມື່ອໂນງມາຢູ່ໃນຫ້ອງ ນີ້ ແລ້ວ ມັນກໍເປັນຂອງພວກເຮົາ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ໃຜເຫັນນຳ, ສຳລັບຕູ້ເຄື່ອງນຸ່ງໃນ ຫ້ອງນອນຂອງລາວຫັ້ນກໍຄືກັນ, ຫນ່ອຍນີ້ຫັ້ນອອນ ແຜນໜຶ່ງຫັ້ນນາ. ລາວ ອອກປາກຍົກໃຫ້ຂ້ອຍນີ້ໜຶ່ງ ຕອນລາວອາລົມດີ. ພວກເຮົາເອົາມັນ ລົງມາ ພ້ອມກັນເລີຍ."

ກາຣາວັນຄ້ຍປາກຮັດນຳ: "ແຕ່ວ່າ ທີ່ຮັກ, ມັນແມ່ນແນວທີ່ຕ້ອງຮັບຜິດ ຊອບຫລາຍໃດ໋ !" ນາງງວາກມາໃສ່ເຂົາ, ທ່າທາງໃຈຮ້າຍສຸດຂີດ: "ໂອ ຊັ້ນຫວະ, ແທ້ໆນ່າ ! ເຈົ້າຈຸບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອຫວະໜີ ? ຈຸປ່ອຍໃຫ້ ລູກ ເຈົ້າອຶດຕາຍບໍ່ຫັ້ນ ຫລ້ວາຈຸຍອມລົ້ງມືຮັດແນວໃດແນວໜຶ່ງ. ໃນເມື່ອວ່າ ລາວຍົກໃຫ້ຂ້ອຍແລ້ວ, ຕູ້ເຄື່ອງນຸ່ງໜ່ວຍນັ້ນກໍເປັນຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ແມ່ນ ຫວະ ? ຄັນວ່າ ນ້ອງສາວຂອງເຈົ້າບໍ່ພໃຈ ກະເຊີນມັນມາວ້ຳກັບຂ້ອຍໂລດ ຈົ່ງແມ່ນຂ້ອຍອອນຈອນມັນຕ່ວ່າ ນ້ອງສາວເຈົ້າຫັ້ນ. ເອົາລະ, ລູກເຫາະ , ພວກເຮົາໄປຍົມເຄື່ອງທີ່ແມ່ເອົາໃຫ້ ມາໄວ້ດຽວນີ້."

ເຂົາລຸກຈາກຕຽງນອນ ທັງສັ່ນເຊັນ ແລະ ຍິນຍອມຟັງຄວາມ ແຕ່ເມື່ອ ເຂົາຖ່າຍໂສ້ງຂາສັ້ນ ນາງຈຳຜັດຕາມໄວ້: "ບໍ່ຈຳເປັນນຸ່ງເຄື່ອງໃໝ່ດອກ, ເຈົ້ານຸ່ງໂສ້ງຂາສັ້ນ ຈົ່ງຊັ້ນກະໄດ້ລະ, ຂ້ອຍເອງກໍຈຸໄປແບບນີ້ ."

ແລ້ວຄົນທັ້ງສອງ ໃນຈຸດນຸ່ງນອນ ກໍ່ອອກຈາກຫ້ອງ, ຍ້ົນຍ້ັນໄດໄປນຶດໆ, ໄຂປະຕູດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລ້ວກ້າວເຂ້ົ້າຫ້ອງ ເຊ່ິງມີຫຽນໄຂສີ່ດອກ ຕ້ັງຢູ່ອ່ອນຈານໃສ່ໄມ້ສັກສິດ ໃຕ້ໄຟຮຸ່ງ ຄ້າຍວ່າ ເປັນສິ່ງດຽວທີ່ເຝ້ົ້າຍາມຍິງ ຊະລາໃນຜາວະພັກຜ່ອນແຂງ້ກ່ີ່ຂອງນາງ, ເພາະໂຮຊາລີ ທ່ີ່ຢຽດຂາຍາວຢູ່ ເທ່ິງຕ່ັ່ງ ມ່ືທັ້ງສອງວາງໄຂ່ກັນເທ່ິງກະໂປງ, ຫ້ົວຫ່ຽງໄປທາງຂ້ວາ, ບ່ໍ ເໜ້ັງບ່ໍຕ່ິງຄ່ືກັນ, ທາງປາກອ້ົາໂຈ່ໂອ້ນ້ັ ກ໋ໍຫລ້ັບແຈບຈ້ົ ຈ້ົນໂກນ ສຽງດ້ັງ ໜ້ັອຍໜ່ຶ.

ກາຣາວ້ັນ ຊ້ົມເອ້ົາໂມງແຂວນ. ມ້ັນເປ້ັນວ້ັດຖຸປະເພດ໋ທ໋ຍາບ ຊະນ໋ິດ ໜ່ຶ ເຊ່ິງສ໋ິລະປະສະໄໝຈ້ົກກະພ້ັດພະລ໋ິດອ໋ອກມາຢ່ າງຫລວງຫລາຍ. ຮູບ ປ້ັ້ນຍິງສາວ໋ດ້ວຍທອງສ໋ຳລ໋ິດສ໋ິເຫລ໋ືອງຄ່ຳ, ຝ້ົ້ງປະດ້ັບ໋ດ້ວຍດອກໄມ້ນາໆຊະນ໋ິດ ຢ້ືນຊ້ົມຫລ້ັກກ້ົນ໋ຫ໋ອຍລ້ົກຕຸ້ມ ທ່ີ່ໃຊ້ເປ້ັນກ໋ານ໋ຂອງຕ໋ານຸ໋. " ເອ້ົາອ້ັນ໋ນ້ີ ໃ໋ຫ້ຍ, ແລ້ວເຈ້ົ້າເອ້ົາແ໋ໜ່ນ໋ຫ໋ີນ໋ອ໋ນ໋ຂອງ໋ຕູ໋" ເມ໋ຽຂອງເຂ້ົ້າ໋ບ໋ອ໋ກ.

ເຂ້ົ້າປະ໋ຕ໋ິ໋ບ໋ັ໋ດຕ໋ານ ທ້ັງ໋ຫ໋ານ໋ໃຈ໋ຫ໋ິ໋ດ໋ຫ໋ລ໋ບ ແລ້ວ໋ກ໋ໍ ຍ໋ົ໋ກແ໋ໜ່ນ໋ຫ໋ີນ໋ອ໋ນ໋ຂ້ົ້ນ໋ແ໋ຂ໋ນ໋ ດ໋ວ໋ຍ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ພ໋ະ໋ຍ໋ານ໋ຍ໋ານ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ສ໋ົ໋ນ໋ຄ໋ວ໋ນ.

ແລ້ວ໋ຄ໋ົ໋ນ໋ທ້ັ້ງ໋ສ໋ອ໋ງ໋ກ໋ໍ ອ໋ອ໋ກ໋ມ໋ານ. ກ໋ານ໋ຣ໋ານ໋ວ້ັ໋ນ໋ກ໋ົ໋ມ໋ລ໋ົ໋ງ໋ແ໋ດ ເ໋ມ໋ືອ໋ຜ໋ານ໋ປ໋ະ໋ຕູ໋, ລ໋ົ໋ງ ຂ້ົ້ນ໋ໃ໋ດ ທ້ັ້ງ໋ສ໋ົ໋ນ໋ເ໋ຊ້ັ໋ນ, ຂ໋ະ໋ນ໋ະ໋ທ໋ີ່ ເ໋ມ໋ຽ໋ດ໋ເ໋ອ໋ົ້າ໋ຢ໋ ່ າ໋ງ໋ແ໋ບ໋ບ໋ຖ໋ອ໋ຍ໋ຫ໋ລ໋ັ໋ງ, ມ໋ືເ໋ບ໋ ່ ອ໋ງ໋ໜ່ຶ ງ໋ຖ໋ ຫ໋ຽ໋ນ໋ສ໋ອ໋ງ໋ຫ໋ານ໋ໃ໋ຫ໋ເ໋ອ໋ົ້າ ແ໋ລ໋ະ ແ໋ຂ໋ນ໋ອ໋ີ໋ກ໋ເ໋ບ໋ ່ ອ໋ງ໋ໜ່ຶ ງ໋ຊ້ົ ມ໋ໂ໋ມ໋ງ໋ແ໋ຂ໋ນ.

ເ໋ມ໋ືອ໋ລ໋ົ໋ງ໋ມ໋ານ໋ຮ໋ອ໋ດ໋ຫ໋ອ໋ງ໋ແ໋ລ໋ວ ນ໋ານ໋ ຈ໋ ່ ທ້ັ້ງ໋ລ໋ົ໋ມ໋ຫ໋ານ໋ໃ໋ຈ໋ແ໋ຮ໋ງ໋ໆ ບ໋ານ໋ດ໋ໜ່ຶ ງ : "ອ້ັນ໋ຍ໋ ່ ກ໋ກ໋ວ໋ ່ າ໋ໜ ່ ແ໋ລ໋ວ໋ໄ໋ປ໋ລ໋ະ, ບ້ັ໋ດ໋ນ໋ີ ໄ໋ປ໋ເ໋ອ໋ົ້າ໋ສ໋ ່ ວ໋ນ໋ທ໋ີ່ ເ໋ຫ໋ລ໋ ່ ືອ໋ມ໋າ " ນ໋ານ໋ ່ ວ໋ ່ າ ແ໋ຕ໋ ່ ລ໋ົ໋ນ໋ຊ້ັ໋ກ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ຕ໋ ່ ຊ ່ ຳ໋ນ໋ີ ເ໋ສ໋ ່ ອ໋ຜ໋ ່ າ໋ເ໋ກ໋ ່ າ໋ແ໋ ່ ກ໋ ່ ຂ໋ ່ ອ໋ງ໋ຍ໋ ່ ງ໋ ຊ ່ ະ ລ໋ ່ ານ໋ ່ ເ໋ ຕ ່ ມ໋ ່ ໄ ປ ໜ ່ ດ, ຈ ່ ຳ ເ ປ ່ ້ ນ ່ ຕ ່ ອ ່ ງ ເ ອ ່ ້ ົ ່ າ ເ ລ ່ ື ່ ອ ່ ງ ເ ຫ ່ ລ ່ ານ ່ ້ ໄ ປ ເ ຊ ່ ື ່ ອ ່ ງ ໄ ວ ່ ້ ບ ່ ອ ່ ມ ໃ ດ ບ ່ ອ ່ ນ ໜ ່ ຶ ງ .

ນ໋ານ໋ ກ໋ານ໋ຣ໋ານ໋ວ້ັ໋ນ ເ໋ກ໋ີ ດ໋ມ໋ີ ຄ໋ວ໋ານ໋ ຄ ິ ດ ອ ້ ັ ນ ໜ ່ ຶ ງ : "ໄ ປ ເ ອ ້ ົ ່ າ ທ ່ ີ ່ ຍ ໄ ມ ້ ແ ປ ກ ປ ່ ູ ຫ ລ ່ ັ ງ ໜ ້ ່ ານ ່ ປ ະ ຕ ູ ມ ່ ານ , ທ ່ ີ ່ ບ ້ ັ ນ ລ ່ ານ ່ ຄ ່ ານ ່ ບ ່ ໍ ທ ່ ໍ ່ ໃ ດ ດ ອ ກ , ເ ອ ້ ົ ່ ານ ່ ມ ່ ານ ່ ໄ ວ ້ ໃ ນ ໜ ່ ້ ກ ະ ໄ ດ ້ . " ເ ມ ່ ື ່ ອ ເ ອ ້ ົ ່ າ ທ ່ ີ ່ ຍ ມ ່ ານ ່ ແ ລ ້ ວ ຈ ່ ຶ ງ ເ ລ ່ ີ ່ ມ ມ ່ ີ ກ ່ ານ ອ ່ ິ ນ ຍ ້ ານ ່ ຍ .

ພວກເຂົາ ດຶງອັນນັ້ນອັນນີ້ອອກ, ນີທັງປົກແຂນເສື້ອ, ຄໍເສື້ອປອມ, ເສື້ອ ຍ່ານ, ຫມວກ ອ່ອມ ແລະ ສັ້ນ ຈ້ອນໃນທີ່ຊາດເກົ່າຂອງ ຍິງຊະລາ ທີ່ນອນ ຢຽດຢູ່ຂ້າງຫລັງພວກເຂົາ ແລ້ວຈັດວາງຢ່າງເປັນລະບຽບລົງໃສ່ຫີບໄມ້ ທັງນີ້ ເພື່ອຕົບຕາ ນາງ ໂມ ລູກສາວອີກຄົນໜຶ່ງຂອງຜູ້ຕາຍ ເຊິ່ງອາດຈະມາຮອດ ໃນມື້ອື່ນ.

ເມື່ອທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍົກ ສັ້ນຊຸກລົງມາກ່ອນ ຖັດມາຈຶ່ງເອົາຮາງຕູ້ ໂດຍຫາມກັນລະສັ້ນ ແລ້ວທັງສອງຄົນ ກໍ່ຊ່ອຍກັນ ຊອກ ຫາແຈ ບ່ອນວາງທີ່ເໝາະສົມຢູ່ຄົນເຕີບ. ທັງສອງຕົກລົງເອົາມັນເຂົ້າ ໃນ ຫ້ອງນອນ. ວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າຕຽງ ລະຫວ່າງກາງປ່ອງຢ້ຽມສອງປ່ອງ.

ເມື່ອຕູ້ເຂົ້າບ່ອນເຂົ້າທີ່ນັ້ນແລ້ວ ນາງກາຣາວັນຈຶ່ງຍັດເສື້ອຜ້າແພຖື ຂອງ ຕົນໃສ. ໂມງແຂວນແຫ້ໄປຫລຍຢູ່ເໜືອເຕົາຝັ່ງໃນຫ້ອງໃຫຍ່, ສອງພີ່ນ້ອງ ພິຈາລະນາ ເບິ່ງໜາກຜົນທີ່ໄດ້ຮັບ ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ພໍໃຈໂລດ ນາງເວົ້າ : ຄັກຫລາຍເນາະ" ຜູ້ພີ່ຕອບວ່າ:."ເອີ ຄັກຫລາຍ" ຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງເຂົ້ານອນ ນາງເປົ້າຫຽນໄຂ ແລ້ວໃນບໍ່ດົນ ຄົນທັງໝົດຢູ່ໃນເຮືອນທັງສອງຊັ້ນ ກໍ່ນອນ ຫລັບໄປ.

ເປັນເວລາສວາຍເຕີບແລ້ວ ເມື່ອກາຣາວັນ ນຶນຕາຕື່ນ, ສ່ວນຈິດໃຈ ຂອງເຂົາຍັງສັບສົນຢູ່, ກ່ວາຈະສຳນຶກຄືນ ເຖິງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ກໍ່ເປັນ ເວລາຫາຍນາທີ. ຄວາມຈື່ຈຳດັ່ງກ່າວ ເຮັດໃຫ້ລາວຮູ້ສຶກເຈັບເອິກປ່າບບາດ ໜຶ່ງ ແຮງໆ, ລາວໂດດອອກຈາກຕຽງ, ຕົກໃຈວາບອີກຄັ້ງໃໝ່ ແລະກຽມ ພ້ອມທີ່ຈະຫລັ່ງນ້ຳຕາ.

ລາວຂຶ້ນຂັ້ນໃດໄປຍັງຫ້ອງເທິງຢ່າງໄວວາ, ໂຣຊາລີຍັງນອນຢູ່ໃນທ່າ ເກົ່າ ແຕ່ຄືນວານ ເພາະໜົດຄືນ ນາງໄດ້ນອນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຂົ້າ ປຸກ ນາງ ແລະ ບອກໃຫ້ລົງໄປເຮັດວຽກປະຈຳວັນ, ໃຕ້ຫຽນໃໝ່ແຫນດອກ ທີ່ ໃໝ້ໜົດໄປ, ຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຜູ້ເປັນແມ່, ສະໜອງຈຸ່ນວາຍ

ດ້ວຍກະແສຄວາມຄິດລ້ຳລຶກ, ຄວາມໄຮ້ສາລະທາງສາດສະໜາ ແລະ ປັດ
ຊະຍາທີ່ເຊື່ອງຢູ່ໃນຫົວຄົນສະຫລາດປານກາງ ເວລາປະເຊີນໜ້າກັບ ຄວາມ
ຕາຍ.

ແຕ່ຍ້ອນວ່າເມຍຮ້ອນໜາ ເຂົ້າກໍເລີຍລົງມາ. ນາງຂົ້ນບັນຊີລາຍການ ທີ່
ຈະຕ້ອງເຮັດໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ມອບໃຫ້ຜົວເຂົ້າອ່ານ ແລະ ຮູ້ສຶກຢ້ານນັ້ນ:

1. ໄປແຈ້ງຄວາມຢູ່ໂຮງການເມືອງ
2. ຂໍແຜດນາພິສູດຄົນຕາຍ
3. ສົ່ງໂລງ
4. ໄປໂຍດ
5. ໄປຫາເຈົ້າໜ້າທີ່ປ່າຊ້າ
6. ໄປໂຮງພິມ ເພື່ອເຮັດໜັງສືແຈ້ງຂ່າວ
7. ໄປຫາເຈົ້າໜ້າທີ່ທະບຽນ
8. ໄປສົ່ງໂທລະເລກແຈ້ງຂ່າວແກ່ຄອບຄົວ

ແລ້ວຍັງມີລາຍການຍິບຍ່ອຍອີກຫລາຍແນວ, ຈົ່ງຊົ້ນເຂົ້າຈົ່ງ ຢິບເຂົ້າ
ໜວກ ແລ້ວອອກໄປ.

ເວລານັ້ນ ຂ່າວຄາວແຜ່ກະຈາຍອອກໄປແລ້ວ, ຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງ
ເລີ່ມມາ ແລະ ຂໍເບິ່ງຜູ້ຕາຍ.

ຢູ່ຮ້ານຕັດຜົມຊົ້ນລຸ່ມນັ້ນ ກໍຈົ່ມວ່າເກີດເລື່ອງຜິດຖຽງກັນ ລະຫວ່າງ ເມຍ
ກັບຜົວ ໃນຂະນະທີ່ຜົວພວມໂກນໜວດໃຫ້ລູກຄ້າຄົນໜຶ່ງຢູ່.

ຜູ້ເມຍຈົ່ມພຸມໆທັງຖົກຖິ່ງຕົນວ່າ: "ຂາດໄປອີກຜູ້ໜຶ່ງ. ແມ່ເຖົ້າ ຍອດຮັ
ກ, ຮັກຊະນິດຫາຜູ້ທຽບຍາກ,
ຂ້ອຍບໍ່ມັກໜ້າລາວເລີຍ, ແຕ່ຈັ່ງໃດ ຂ້ອຍກໍ່ຄວນໄປເບິ່ງລາວຢູ່ນັ້ນ
ລະ "

ຜູ້ຜົວ ຄາງຮ້ຳໆ ທັງວ່ີທີ່ພວມຟ່ອກສະບູໃສ່ຄາງລູກຄ້າ: "ຢ່າສະຫລອກ

ກອກໜ່າເອີ້ຍ ! ນີ້ແມ່ພວກໝ່ຍິງຫັ້ນລະເປັນແນວນີ້. ຕອນນີ້ຊີວິດຢູ່ຫັ້ນ ເພິ່ນ ກຸກກວນໃຫເຮົາບໍ່ທັນພໍດອກ, ຕາຍແລ້ວ ພວກເຂົ້າຍັງຈຸນຳໄປກວນຢູ່ ອີກໃດ ຫັ້ນນະ "

ແຕ່ຜູ້ເປັນຜົວ ບໍ່ຍອມຫັນປ່ຽນຄວາມຕັ້ງໃຈ, ເວົ້າຕໍ່ວ່າ: "ຂ້ອຍອົດໃຈ ໄວ້ບໍ່ຟ້ຽງດອກ, ຂ້ອຍຕ້ອງໄປເບິ່ງ ຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າມາແລ້ວ ຂ້ອຍຄິດຮຸ່ນໆຢູ່. ຄັ່ນ ວ່າ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າລາວ ຂ້ອຍຈຸຄິດຢູ່ຈັ່ງຈຸ ຕະຫລອດຊີວິດ. ແຕ່ຖ້າວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ເບິ່ງຄັກໆ ຈື່ຈຳໜ້າຕາລາວແລ້ວ ຂ້ອຍຈຶ່ງຈຸພໍໃຈ ."

ບຸລຸດຜູ້ໃຈມືດໂກນເປັນອາຊີບ ຍົກບ່າໄຫລ່ ແລ້ວເວົ້າຈິງໃຈນຳຊາຍ ຜູ້ ເຂົ້າພວມໂກນໜວດເຄົ້າຢູ່ແນ້ນໃຫ້ວ່າ: "ຂ້ອຍຂໍຖາມເຈົ້າແດ່, ເຈົ້າຄິດ ແນວໃດ ນຳພວກໝ່ຍິງ ແມ່ຍ່າໜູນີ້ ! ຂ້ອຍນີ້ບໍ່ຄິດມ່ວນ ຈັກໜ້ອຍເດ ເລື່ອງໄປເບິ່ງຄົນຕາຍ ! " ແຕ່ຜົວຂອງລາວໄດ້ຍິນ ແລະ ໂຕ້ຕອບຢ່າງບໍ່ ຫວັ່ນໄຫວວ່າ: "ຂ້ອຍເປັນຈັ່ງຈຸລະ, ກະຍັງວ່າ ເປັນແນວນີ້!" ຈາກນັ້ນ ນາງກໍ່ວາງເຄື່ອງຖັກລົງໃສ່ໂຕະບໍລິການ ແລ້ວຢັ້ນໄປຍັງຢັ້ນທີໜຶ່ງ.

ມີຄົນເຮືອນໃກ້ສອງຄົນຢູ່ຫັ້ນແລ້ວ ແລະ ພວມລົມກັນເຖິງອຸບັດເຫດ ກັບ ນາງ ກາຣາວັນ ເຊິ່ງເລົ່າລາຍລະອຽດສູ່ຟັງ.

ພວກເພິ່ນພາກັນໄປຍັງຫ້ອງຕັ້ງສົບ. ໝ່ຍິງຫັ້ງສີ່ຍ່າງຢ່ອງຕົ້ນ, ລຽນແຖວ ເຂົ້າ. ຊຸດນ້ຳຄັ່ນໃສ່ຜ້າປົກສົບ ເທື່ອລະຄົນ. ນັ່ງຄູ້ເຂົ່າລົງ, ຍົກມືຂຶ້ນຈ້ຳ - ໄຂ່ກາໃສ່ເອິກ ຫັ້ງຈົ່ມຄຳໄຫ້ພະພຸມໆ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເຮັດຕາຕີ ອ້າປາກໂຈ່ໂອ່ ແນມເບິ່ງຜູ້ຕາຍຄົນຕໍ່ ຂະນະທີ່ລູກໄພ່ຂອງຜູ້ຕາຍ ດຶງຜ ນີ້ນຂຶ້ນມຸບໜ້າ ທຳທ່າສະອື້ນໄຫ້ຫມົດຫວັ່ງ.

ເມື່ອນາງວາກໜ້າໄປ ເພື່ອອອກຈາກຫ້ອງ ນາງເຫັນມາຣີລຸຍ ກັບ ພີ ລິດ ໂອກຸດ ຢືນຢູ່ໃກ້ໆປະຕູ, ຫັ້ງສອງຢູ່ໃນອຸດເສື້ອຍ່ານ ຫັ້ງເສື້ອດຕາ ສອດ ແນມເບິ່ງຢ່າງສະຫລອກກອກ. ໃນທັນໃດ ນາງລືມຄວາມໂສກາອາດູນ ຕາມ ທີ່ໄດ້ບັນຈຸໄວ້, ຫລຸບໄປໃສ່ດັກຫັ້ງສອງ, ເວ້ຍມືຂຶ້ນ ຫັ້ງຮ້ອງສຽງ ຮ້າຍ

ກາດວ່າ :

"ສູຊິໜີໄປດຽວນີ້ບໍ, ພວກຂີ້ ! "

ອີກສິບນາທີຕໍ່ມາ ເມື່ອນາງກັບຂຶ້ນມາໃໝ່ ພ້ອມດ້ວຍພວກແມ່ບ້ານ ແມ່ເຮືອນອ້ອມແອ້ມໜູໜຶ່ງ ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ເອົາງ່າໄມ້ຫອມສັ່ນໃສ່ ເທິງສີບແມ່ຜົວ, ຈຸ່ມຄຳໄຫວ້ພະ ເຮັດນ້ຳຕາຫລໍ່ເບ້ົາ, ສຳເລັດໜ້າທີ່ທຸກຢ່າງ ຂອງນາງແລ້ວ ນາງກໍ່ເຫັນເດັກນ້ອຍທັງສອງກັບຄືນມານຳກັນ ເຮັດລັບລ໋ຽ ຢູ່ທາງຫລັງນາງ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ນາງໄລ່ພວກເຂົາໄປ ດ້ວຍຈິດສຳນຶກອັນຖືກຕ້ອງ , ແຕ່ໃນເທື່ອຕໍ່ມາ ນາງເຊົ່າເອົາໃຈໃສ່, ຈົ່ງຊຸ້ມ ທຸກໆຄັ້ງທີ່ມີແຂກເຂົ້າມາ , ເດັກທັງສອງຈຶ່ງຕິດຕາມມາສະເໝີ, ມານັ່ງຊຸ້ເຂົ່າຢູ່ໃນແຈໜຶ່ງຄືກັນ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ພວກເຂົາເຫັນແມ່ເຮັດ ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງປ່ຽນແປງ.

ພໍເລີ່ມບ່າຍ ຈຳນວນຜູ້ຄົນທີ່ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ ກໍ່ຫລຸດຜ່ອນລົງ, ແລະຕໍ່ມາ ກໍ່ບໍ່ມີໃຜເລີຍ. ນາງກາຣາວັນ ກັບເມືອຫ້ອງເຈົ້າຂອງ ແລ້ວສົນລະວົນ ກະກຽມທຸກຢ່າງ ເພື່ອພິທີສົ່ງສະການ ໂດຍປະສົບຜູ້ຕາຍໄວ້ໂດດດ່ຽວ.

ປ່ອງປ່ຽນຫ້ອງໄຂກ້ວ້າງຢູ່, ຄວາມຮ້ອນເຂົ້າຮຸນແຮງລຸ່ເຂົ້າມາ ພ້ອມ ໆ ກັບຂີ້ຝຸ່ນເປັນຫຸ້ມ. ແປວຫຽນຫັ້ງສີດອກເໜັ້ງລັບໆຢູ່ຂ້າງໆຮ່າງ ທີ່ບໍ່ເຄື່ອນເໜັ້ງ. ຢູ່ເທິງຜ້າ, ເທິງໃບໜ້າທີ່ຫລັບຕາແຈບ ກັບມືທັງສອງຢຽດຍາວແໜບຂ້າງນັ້ນ ມີແມງວັນໂຕນ້ອຍໆໄຕ່ຕອມວົນວຽນໄປມາ, ມັນບິນອອກບິນເຂົ້າ ບໍ່ເຊົ່າ ແວ່ປ່ຽນ ຍົງຊະລາ, ແລະ ລໍຄອຍວັນເວລາຂອງມັນ.

ແຕ່ມາຣີລຸຍ ກັບ ຟີລິບ ໂອກຸດ ຄືນອອກໄປ ແລ່ນຫລົ້ນຢູ່ແຄມຖະໜົນອີກບໍ່ດົນກໍ່ມີໝູ່ຄູພວກເຂົ້າມາຫຸ້ມ, ໂດຍສະເພາະພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງນັ້ນ ຕື່ນເຕັ້ນກ່ວາ, ສົນໃຈກໍ່ມ່ວນຄວາມລຶກລັບຂອງຊີວິດໄດ້ໄວກ່ວາ, ແລ້ວ ພວກນາງກໍ່ສັ່ຖາມຄືກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ວ່າ: "ແມ່ຍ່າ ນ໋ຶງຕາຍແລ້ວຫວະ ? - ເອ໋ ນ໋ ແລງວານນີ້ - ເອ໋ເປັນແນວໃດຣິ ຄືນຕາຍນີ ?" ແລ້ວມາຣີລຸຍ ກໍ່ອະທິບາຍ, ເວ້ົາຮອດຫຽນ, ກິ່ງໄມ້ຫອມ ການແຕ້ມສີໃສ່ໜ້າ. ຈົ່ງຊຸ້ມ ຄວາມສົນໃຈ -

ຢາກຮູ້ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນໝູ່ເດັກນ້ອຍ ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນຂໍ້ນໄປເທິງເຮືອນດີ.

ໃນທັນໃດ, ນາຣີລຸຍ ກໍຈັດຕັ້ງກຸ່ມທ່ອງທ່ຽວຂຸດທຳອິດ, ມີໝ່ຍິງຫ້າ ຄົນ ແລະ ຜູ້ຊາຍ ສອງ : ແມ່ນພວກອາວໃຫຍ່ ແລະ ກ້າຫານກວ່າໝູ.

ນາງບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາຖອດເກີບ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຖືກຈັບໄດ້; ກຸ່ມເດັກນ້ອຍ ຫລອຍຂຶ້ນເທິງເຮືອນ ຢ່າງວ່ອງໄວ ພໍປານໜູ.

ເມື່ອເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຫ້ອງແລ້ວ, ນາງນ້ອຍກໍຈັດພິທີ ໂດຍເຮັດທ່າທາງ ຄືຜູ້ເປັນແມ່. ນາງນ້ອຍນຳພາໝູດ້ວຍທ່າທີເດ່ງອຶມ, ນາງນັ່ງຄູເຂົ່າ, ເອົາມື ຈ້ຳໄຂ່ກາໃສ່ເອິກ, ເໜັງຮີມສົບມຸບນິບ, ລຸກຂຶ້ນຍືນ ແລ້ວຊິດນ້ຳໃສ່ຕຽງ. ແລະ ຂະນະທີ່ພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆ ບຽດແຫຍ້ກັນເປັນກຸ່ມຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ທ້ຽຢ້ານທ້ຽສົນໃຈ ເພື່ອເບິ່ງໜ້າ ແລະ ນີ້ຜູ້ຕາຍນັ້ນ. ນາງນ້ອຍນາຣີລຸຍ ກໍ ທຳທ່າກົ້ມສະອົ້ນ ທ້ຽເອົາແຜ່ນຜ້ານ້ອຍມຸບຕາໄວ້. ແຕ່ໃນທັນໃດ ນາງກໍ ສ່ວາງເຊົ້າໄປ ເມື່ອຄົ້ນຫາພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆ ທີ່ລ້ຽຢູ່ປາກປະຕູ, ນາງແກ ດ້ງເອົາພັກພວກອອກໄປ ທ້ຽແລ່ນ. ແລ້ວບໍ່ດົນກໍພາຈຸໃໝ່ເຂົ້າມາ, ແລະ ຕໍ່ ໄປແມ່ນຈຸທີສາມ ເພາະເດັກນ້ອຍທ້ຽໝົດໃນຄຸ້ມ ຈົນກະທ້ຽເດັກອໍທານ ຍອມ ສະແຫວ່ງຫາ ການຫລິ້ນມ່ວນແບບໃໝ່ອັນນີ້, ແລ້ວແຕ່ລະຄັ້ງ ນາງກໍ ລົງມື ລຽນແບບທ່າທາງຂອງຜູ້ເປັນແມ່ຢ່າງບໍ່ມີອັນຂາດຕົກບົກພ່ອງພໍດີ.

ແຕ່ເມື່ອການຫລິ້ນແກ່ຍາວຫລາຍ ນາງນ້ອຍກໍເມື່ອຍ. ການຫລິ້ນຢ່າງອື່ນ ດ້ງດູດໝູ່ເດັກນ້ອຍໄປທາງອື່ນ, ຈ່ຳຂັ້ນ, ແມ່ເຖົ້າຜູ້ຂະລາຈ່ຳຢູ່ໂດດດ່ຽວ , ໝົດທຸກຄົນລືມນາງຈ່ອຍໄປເລີຍ.

ວ່ານມືດຄອບຄຸມເຕັມຫ້ອງ, ເທ້ງໃບໜ້າແຫ້ງ ແລະ ທ່ຽວນັ້ນ ມີແປວ ໄຟເໜັງອຶບວັບ, ເຮັດໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງໃສ ຢ່ອນໄປມາຢູ່.

ປະມານ ແປດໂມງ, ກາຣາວັນຂຶ້ນເມືອຊັດປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ໄຕ້ຫຽນໄຂ ໃໝ່. ບັດນີ ເຂົ້າກ້າວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງດ້ວຍທ່າທີເສີຍໆ, ຮູ້ສຶກລັ້ງເລີ ພໍ

ປ່ານວ່າສິບຜ້ຕາຍຕ້ວງຢູ່ບ່ອນນີ້ໄດ້ຫລາຍເດືອນແລ້ວ. ເຂົ້າສັ່ງເກດໄດ້ຮອດວ່າ ບໍ່ມີອາການເມົ່າເຫມັນໃດໆ ປະກົດອອກມາ ແລະ ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ສະເຫນີ ຂໍ້ສັ່ງ ເກດອັນນີ້ ກັບ ຜ້ເປັນເມຍ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົ້າພວມເຂົ້າໂຕະ ເພື່ອກິນ ແລງ. ນາງຕອບວ່າ : " ເອີ ລາວເປັນໄມ້ຕີ ບໍ, ຄືຊິຢູ່ໄດ້ເປັນປີໆພ້ນລະ "

ທ້ງສອງລ້ວນມືກິນແກ້ງ ຢ່າງບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າຫຍ້ງ, ພວກເດັກນ້ອຍ ເຊົ່ງ ປ່ອຍເປັນອິດສະຫລະໄດ້ຫລິ້ນຕະຫລອດມື້, ເມື່ອຍລ້າ ເຫງ້ານອນງ້ກໆຢູ່ເທ້ງ ຕ້ວເອ ແລະ ນອກນັ້ນ ຜ້ອື່ນໆກ້ວ່ງຮ່ມິດໄປຫມົດ.

ລາວໜ້ງ ແສງສະຫວ່າງຈາກໂຄມໄຟອ່ອນລ້ງ.

ນາງກາຣາວັນ ຟ້າວໜຸນໃສ້ນ້ອຸ້ນ, ແຕ່ໂຄມສ່ວ່ງສຽງໂຄ່ງໆ, ນ້ສຽງ ໃສ້ຕະກຽງຍານລ້ງ, ແລ້ວແສງສະຫວ່າງກ້ໝຸດມອດໄປ, ເພ່ນລືມຊ້ນ້ຳມ້ນ ! ຄ້ນຈະອອກໄປຊ້ນ້ຳມ້ນມາແຕ່ຮ້ານຄ້າ, ການກິນແລງກ້ຈະຊ້ກຊ້າໄປ, ສະນ້ນ ເພ່ນຈ້ງຊອກຫາຫຽນໄຂ ແຕ່ບໍ່ມີຫຽນເຫລືອເລີຍ ນອກຈາກຈ້ານວນທ້ຈຸດໄຕ້ຢູ່ ເທ້ງໂຕະນ້ອຍຫ້ວຕຽງຊ້ນເທ້ງ.

ນາງກາຣາວັນ ຜ້ຕັດສິນວ່ອງໄວດ້ດ່ຽວ ສ່ັ້ງໃຫ້ນາຣີລຸຍ ຂ້ນໄປ ເອົ້າ ຫຽນລ້ງມາສອງດອກ ໂດຍໄວ, ແລ້ວທ້ກຄົນກ້ລ້ຖ້າຢູ່ທ່ານກາງຄວາມດ້ໍ່ມ.

ເພ່ນໄດ້ຍິນສຽງບາດຕິນເດັກຍິງ ຂ້ນຂ້ນໃດຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ຖ້ດຈາກນ້ນ ແມ່ນຄວາມນິດ້ງຮ່ບລາວໜ້ງ ແລ້ວນາງນ້ອຍກ້ແລ່ນກ້ບລ້ງມາຢ່າງຮ້ບຮ້ອນ . ນາງໄຂປະຕ້ອອກ ທ່າທາງຕ້ນກ້ວ ຕ້ກໃຈແຮງ ຍ້ງກວ່ານ້ອານ ຕອນແຈ້ງ - ຂ່າວຮ້າຍ, ແລ້ວນາງກ້ເວົ້າສຽງຂາດໆສ່ັ້ນເຊ້ນວ່າ: "ໂອ້ຍ...ພ້ໍ, ຍ່າ ພ້ອມນ່ງເຕ້ອງ !"

ກາຣາວັນ ຜ້ດລ້ກຂ້ນ ຖ້ວຍການເຕ້ນດ່ງບາດໜ້ງ ຈ້ນຈ່ານ່ັ່ງຮ້ອຸ້້ກ້ງໄປ ຕ່ໍຝ່ງ, ລາວເວົ້າອ້ໆອະໆວ່າ : "ລ້ກວ່າຫຍ້ງ ?....ແມ່ນລ້ກເວົ້າຫຍ້ງ?"

ແຕ່ ນາຣີລຸຍ ເຊ່ົ້ງຍ້ງຄ້ຕ້ບຍ້ອນຄວາມກ້ວຢ່ານ ໄດ້ເວົ້າຊ້ຳວ່າ: " ຍະ ຍະ ຍ່າ ພ້ອມນ່ງເຕ້ອງ...ລາວຊ້ລ້ງມາ "

ເຂົາແລ່ນອ້ອມຂ້ຶນໃດ ພໍປາມຄົນປ່ວາ ຕິດຕາມດ້ວຍໝອ ຜູ້ຍ້ງຕື່ນຕະລຶງຢູ່ ແຕ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູເຮືອນຂຸ້ນທີສາມ ເຂົາກໍຢຸດຈິກ. ຮູ້ສຶກສົ່ນສະທ້ານທົ່ວຕົວຍ້ອນ ຄວາມຫວາດກົວ ບໍ່ກ້າເຂົ້າໄປ. ເຂົາຈະພົບຫຍັງ ? ຜູ້ເປັນໝອ ກ້າຫານ ກວ່າ ຈັບບານປະຕູ ແລະ ກ້າວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ.

ປະກົດວ່າຫ້ອງນີ້ດົນເຂົ້າກວ່າເກົ່າ, ແລະ ຢູ່ກາງຫ້ອງມີເງົາຮ່າງສູງ ໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງພວມເຫນັງຕີງ. ຍິງຊະລາຄົນນີ້ ລຸກຂຶ້ນຢືນໄດ້ແລ້ວ ! ລາວຮູ້ ເມື່ອຄືງ ຟື້ນຈາກການຫລັບແຈບຈົ່ມ ກ່ອນທີ່ຈະຮູ້ສະຕິຢ່າງເຕັມປ່ຽມອີກຊ້ຳ . ລາວງວາກໄປທາງຂ້າງ ແລະ ເອົາຂໍ້ສອກດັນຄືງຂຶ້ນ ໄດ້ແລ້ວກໍເປ່ຫຽບ ເທິງໂຕະຂ້າງຕຽງນອດໄປສາມເຫລ້ມ. ຫລັງຈາກຢຸດເຂົາເອົາແຮງແລ້ວ - ລາວກໍລຸກຂຶ້ນເພື່ອຊອກເຄື່ອງນຸ່ງ. ທຳອິດ ລາວຮູ້ສຶກບໍ່ດີໃຈ ທີ່ບໍ່ເຫັນຕູ້ ໃສ່ ເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ, ແຕ່ບໍ່ດົນເມື່ອຄົ້ນພົບເຄື່ອງຂອງທັງໝົດຢູ່ໃນກົ້ນຫີບໄມ້ນາງ ກໍຍິບເຄື່ອງອອກມານຸ່ງມິດໆ. ຕໍ່ມາ ຫລັງຈາກຖອກນ້ຳຢູ່ຈານຈົນໝົດແລ້ວ ລາວກໍເອົາກິ່ງໄມ້ຫອມໄປສຽບໄວ້ຫລັງແວ່ນ ແລະ ດຶງຕົ່ວອ້ຶເຂົ້າມ້ຽນ ບ່ອນ ເກົ່າຂອງມັນ, ລາວກຽມພ້ອມທີ່ຈະລົງໄປລຸ່ມ ພໍດີລຸກຊາຍກັບລຸກໄພ ໂປໂລ ເຂົ້າມາ.

ການຣາວັນ ຫລຸບເຂົ້າມາຫາ ຄວາຈັບມື ແລະ ກອດດົ່ມແມ່ດ້ວຍນ້ຳຕາຫລໍ ເບ້ຳ ຂະນະທີ່ຜູ້ໝອ ຢູ່ທາງຫລັງຈົ່ມຫລຳໄປຫລຳມາ ແບບຄົ່ນໜ້າໄຫ້ວ້ຫລັງ ຫລອກວ່າ : "ໂອ້ຍ ! ຈົ່ງແມ່ນດີໃຈ, ຈົ່ງແມ່ນດີໃຈດ໋ ! "

ແຕ່ຍິງຊະລາບໍ່ໃຈອ່ອນໄປນຳ. ນາງຮອດບໍ່ມີທ່າທີ່ວ່າ ຊຸ ເຂົ້າໃຈຫຍັງ , ໂຕແຂງກະດ້ຳ ພໍ່ປາມຮູບປັ້ນ, ແສງຕາເຢັນກະດ້າງ, ຖາມແຕ່ພຽງວ່າ: "ໃກ້ຊຸ ໄດ້ກິນເຂົ້າແລງແລ້ວຫວະ ?" ລູກຊາຍເວ້ົາອ້ຶງອະໆ, ຕົ້ງໃຈບໍ່ໜັ້ນໄດ້ : "ເອ໊ີ...ແລ້ວແລ້ວ ແມ່, ພວກເຮົາຖ້າເຈົ້າຢູ່ " ແລະ ດ້ວຍທ່າທາງ ຟ້າວ ຟ້ຳແບບບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ ເຂົາຈັບແຂນແມ່ຂະນະທີ່ຜູ້ເປັນໝອຄວາຈັບເອົາ ຫຽນໄຂ ສ່ອງທາງໃຫ້ພວກເຂົາເຈ້ຍ່າງລົງຂັ້ນໃດ ອອກໜ້າດ້ວຍການຖອຍ

ຫລັງລົງຂັ້ນໃດເທື່ອລະກ້າວ ຄືກັນກັບເວລານາງເຮັດໃນຄືນຜ່ານມາ ຕໍ່ໜ້າຜູ້ເປັນຜົວ ທີ່ແບກແຜ່ນຫີນອ່ອນ.

ພໍລົງມາຮອດຂັ້ນທີສອງ ຜູ້ເມຍກໍເກືອບຕຳກັບຜູ້ຄົນທີ່ຂຶ້ນມາ. ແມ່ນ ຄອບຄົວ ໂປ ຜົວເມຍ ນາແຕ່ຊາຮ້ອງຕ່ຳ ນັ້ນເອງ.

ຜູ້ເມຍເປັນຄົນຮ່າງໃຫຍ່ອ້ວນ , ທ້ອງໂຊ່ນ ຍວນໄຄ່ ເຮັດໃຫ້ຫລັງແອນ ນາງຕາຕີ່ດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ ກຽມແລ່ນໜີ. ຜູ້ຜົວເປັນຊາວເກີບ ນັກສັງຄົມນິຍົມ, ເປັນຜູ້ຊາຍຮ່າງນ້ອຍ ຂຶ້ນຕົກປົກຮອດຕົ້ວ, ເບິ່ງແລ້ວຄືສິງໂຕໜຶ່ງ . ເວົ້າຈົ່ມອຸ່ນໆ ໂດຍບໍ່ຕື່ນຕົ້ນວ່າ : "ອ້າວ ! ເປັນຫຍັງລະ ? ລາວ ຕາຍຄືນຕ່ວາ !"

ທັນທີ ທີ່ນາງກາຣາວັນ ຈື່ພວກເວົ້າໄດ້, ນາງກໍ່ຍົກມືປະກອບ ເຮັດທ່າທາງໜົດຫວັງ ແລ້ວເວົ້າແຮງໆວ່າ : "ອ້າວ ! ເປັນແນວໃດ !...ພວກເຈົ້າຫວະ ! ຈັ່ງແມ່ນດີໃຈດ໊ ! "

ແຕ່ນາງໂປ ຜູ້ເຫງົາໜ້ານໍ້ເຂົ້າໃຈ, ນາງຕອບພໍ້ໄດ້ຍິນວ່າ : "ກໍ່ໂທລະເລກພວກເຈົ້ານັ້ນແລ້ວ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນມາ. ພວກເຮົາຄິດວ່າ ແມ່ນໂອກາດສຸດທ້າຍແລ້ວ "

ຜົວຂອງນາງຢູ່ທາງຫລັງ ຍົກເວົ້າເພື່ອໃຫ້ນາງນິ່ງ. ຜູ້ຜົວເວົ້າຕື່ມ ດ້ວຍສຽງຫົວຖະແຫລງ ໜັ້ນອອກມາແຕ່ໜອດເຄົາໜາງວ່າ : "ຖືວ່າເປັນກຽດແທ້ໆ ທີ່ພວກເຈົ້າເຊີນພວກເຮົາມາໃນເທື່ອນີ້, ພວກເຮົາຟ້າວພາກັນມາໂລດ ." ເວົ້າເວົ້າສຽດຮອດຄວາມເປັນປໍລະປັກຕ໋ກັນ ເຊິ່ງນີ້ມາແຕ່ຄົນນານລະຫວ່າງສອງຄອບຄົວ. ພໍດີ ແມ່ເຖົ້າລົງມາຮອດຂັ້ນໃດ ຂັ້ນສຸດທ້າຍ, ເວົ້າກ້າວອອກໄປຫາລາວຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລ້ວເວົ້າໜອດຕັນໜ້າຂອງຕົນ ຮຸກຖໃສ່ແກ້ມນາງ ທັງຮ້ອງໃສ່ໜູຂອງນາງແຮງໆ (ຍ້ອນລາວໜູໜັກ) ວ່າ:" ເປັນແນວໃດແມ່ເຖົ້າ , ແຂງແຮງຕາມເຄີຍນໍ ?"

ນາງໂປນັ້ນ ຕົກໃຈແຮງຫລາຍ ທີ່ເຫັນບຸກຄົນຜູ້ນາງຄິດວ່າ ຕາຍໄປແລ້ວ

ຮູບຮ້ອຍ ຍັງຍືນເປັນຄົນຢູ່, ຈົ່ງບໍ່ກ້າຮອດເຂົ້າໃກ້ກອດຄົນ ຜູ້ເປັນແມ່, ຫ້ອງ ໃຫຍ່ໆ ຂອງນາງ ລັຍບໍ່ລືເວນຕົນຂັ້ນໃດ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊົ່ນກ້າວໄປໜ້າບໍ່ໄດ້.

ຍິງຈະລາມີຄວາມສົງໄສ ແລະ ກັງວົນ ແຕ່ບໍ່ເວ້າຫຍັງຈັກເທື່ອ, ລາວ ແນມເບິ່ງທຸກຄົນອ້ອມໆໂຕ, ແກ່ນຕານ້ອຍ ສີໜ້ນ ແຂງກະດ້າງ ແລະ ເບິ່ງ ແບບເຈາະຈົ້ມນັ້ນ ຂົ້ງໃສ່ໜ້າຜູ້ນັ້ນຜູ້ນີ້ຢູ່ບໍ່ເຊົ້າ, ສະແດງຄວາມນຶກຄິດເປີດ ແປນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກລູກໆກົ້ດເຂີ້ນໄປ.

ເພື່ອອະທິບາຍ ກາຣາວັນ ຈົ່ງເວ້າວ່າ: "ຫວ່າງກ່ອນນັ້ນ ລາວບໍ່ ສະ ບາຍປານໃດ ແຕ່ວ່າດຽວນີ້ ລາວດີແລ້ວ ເນາະແມ່ ເນາະ ! "

ຈົ່ງຊັ້ນ ຍິງຈະລາຈົ່ງຕອບຫ້ວນໆ, ນ້ຳສຽງແຫບໆ ຄືດັ່ງວ່ອນມາແຕ່ໄກ ໄກວ່າ : "ລືມສາລະບາດ, ແມ່ໄດ້ຍິນ ສຽງພວກເຈົ້າຕະຫລອດເວລາ "

ຄວາມນິດງຽບໜ້າອຶດອັດໃຈຢ່າງໜ້ຶງ ຄອບງຳບັນຍາກາດ. ທັງໝົດ ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ແລ້ວກໍ່ພາກັນນັ່ງລົງຕໍ່ໜ້າພາເຂົ້າທີ່ກະກຽມຂັ້ນຢ່າງກະທັນ ຫັນ ຫວ່າງບໍ່ຈັກນາທີນີ້.

ມີແຕ່ ທ່ານໂຍຄົນດຽວ ທີ່ຮັກສາທ່າທີໜັກແໜ້ນໄວ້ໄດ້. ໃບໜ້າ ແບບ ລຶງກັງໂຕຮ້າຍ ເບະຢຸ້ນໄປມາ ແລ້ວກໍ່ປ່ອຍຄຳເວ້າທີ່ມີຄວາມໝາຍສອງແງ ສອງຄົມອອກມາ ເຮັດໃຫ້ໝົດທຸກຄົນເຄືອງໃຈ ຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດ.

ແຕ່ທຸກໆຄົ້ງທີ່ມີກະດ້ຶງຢູ່ຫ້ອງດ້ານໜ້າດັ່ງຂຶ້ນແລ້ວ ໂຣຊາລີ ຂ້ຶ ກໍ ກາຣາວັນ ເຊ້ຶ ຝ້າວຫລຸບອອກ ຫັ ໂຍນຜ້າເຊັດມືຖິ້ມ. ຜູ້ນ ເຂ ນ ຖາມລາວ່າ ແມ່ນວັນຮັບແຂກຂອງລາວບໍ່, ລາວໄດ້ແຕ່ຕອບອ້ຶ ວ ວ່າ : "ບໍ່, ໜ ສ ສ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. "

ຕໍ່ມາ ມີຄົນເອົ້າຫໍ່ເຄື່ອງມາສົ່ງ ເຂົ້າແກ້ບໍ່ຢ່າງຜິຕ ແລ້ວຍັດແຈ້ງ ຂ່າວ ມີຂອບສິດຳ ກໍ່ເລີຍປາກົດຕົວຕໍ່ສາຍຕາຜູ້ຄົນ. ໃນທັນໃດ ເຂົ້າ ກໍ່ໜ້າ ແດງຂຶ້ນ, ຝ້າວຍັດຫໍ່ຄືນ ແລ້ວຍັດລົງໃນຖົງເສື້ອດ້ານໃນ.

ແມ່ຂອງເຂົ້າບໍ່ເຫັນຫໍ່ເຄື່ອງນັ້ນ, ນາງຂ້ຶ ຕາ ເບິ່ງໂມງແຂວນ ເຊ້ຶ ຮູບປັ້ນ

ສີຫອງກັບໜາກຖຸ່ນຂອງມັນ ພວມແກວ່ງໄປແກວ່ງມາຢູ່ເທິງ'ຕົ້ນຝ້ຽ. ຈັ່ງຊັ້ນ ບັນຍາກາດກໍ່ຍິ່ງອຶດອັດ ເປືອກເປັນຍິ່ງຂັ້ນ ທ່ານກາງຄວາມນິດງຽບ.

ຍິງຊະລາງວາກໜ້າຢູ່ແຫ້ງຫຽວ ຄ້າຍນາງແມ່ນິດ ນາຫາຜູ້ລູກສາວ , ແສງຕາເປັ່ງແວວຫລັກແຫລມ, ລາວປະກາດວ່າ : "ວັນຈັນ, ລູກເອົາ ຄ້ໍ ນ້ອຍນ່າຢ່ານແມ່ແດ່ດໍ, ແມ່ຢາກເຫັນນັ້ນ ." ນາງໃບ ໜ້າບານຂັ້ນ ຟ້າວ ຮ້ອງວ່າ : " ເອ ແມ " ສ່ວນນາງ ກາຣາວັນ ຜູ້ລູກໄພ້ໜ້າມ້ານເຂົ້າ, ໜິດຕົ້ນໜິດໂຕລ່ອຍໄປ ຍ້ອນຄວາມຫວາດຫວັ່ນ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ ບຸດລຸດທ້າວສອງກໍ່ພາກັນອີກເຂົ້າ ຫາເລ້ືອງການເມືອງ ໃບ ສະໜັບສະໜຸນລັດທິປະຕິວັດ ແລະ ລັດທິກອມມູນິດ, ທ້ຽວເວ້ົາທ້ຽວອອກ ທາທາງ, ແສງຕາຮຸ່ງໃສ ຢູ່ກາງໃບໜ້າອິ່ນດົກ, ລາວຮ້ອງວ່າ : "ກຳມະ ສິດ, ເຈ້ົາເອີຍ ມັນແມ່ນການລັກ, ລັກເອົາຈາກຜູ້ອອກແຮງງານ, ແຜ່ນດິນ ເປັນຂອງໜິດທຸກຄົນ; ມູນນິລະດົກເປັນສິ່ງໜ້າອັບອາຍ ຂ້ຶດຮຶດ !" ແຕ່ໃນ ທັນໃດ ເຂົ້ານ້ໍ່ຢຸດເວ້ົາ ສັບສົນຄ້ຽນຄົນຫລິ້ງເວ້ົາສິ່ງໂວ້ງອອກໄປ, ແລ້ວດ້ວຍ ນ້ຳສຽງອ່ອນລົງກວ່າເກົ່ົາ ເຂົ້າເວ້ົາຕໍ່ມວ່າ: "ແຕ່ວ່າ ດຽວນ້ ບໍ່ແມ່ນ ໂອ ກາດຊ້ ເວ້ົາຮອດແມວໜູນ້ ດອກເນາະ ."

ບານປະຕູໄຂອອກ, "ດອກຕ໊ ເຊ້ ເມ ໂປໂລເຂ້ົ້ານາ. ລາວຕາຕ໊ ຕົກ ໃຈຢູ່ປະມານວິນາທ້ ໜ້ຶ່ງ, ຈາກນັ້ນ ຈ້ົ່ງຕ້ົ່ງສະຕ ໄດ້ ຫຍັບເຂ້ົ້າໃກ້ຍິງຊະລາ: "ໂອ...ໂອ້ຍ ແມ ! ເປັນແມວໃດນ້ ! ຫາກວ່າແລ້ວ ຂ້ອຍສ່ົ່ງໄສຢູ່ , ເຈ້ົ້າເຊ ອ້ ບ໋, ຫວ່ົ່ງວ້ ນ້ ໃດນາໜ້ ຂ້ອຍຍ້ົ່ງເວ້ົ້ານ້ ໃດວ່າ ເບ ົ່ງດ ປານນ້ ລາວລຸກໄດ້ແລ້ວ ແມ ຖ ນ່ າ " ເຂ ົ້ າຕ ບຫລ ົ່ ງລ ວ ຄ ຍ ຫ ົ ງ ວ ົ້ ວ ົ່ ງ : "ພ ນ ແຂ ົ່ ງ ສ ົ ງ ບ ໋ ຕ ົ ່ ງ ຫ ຍ ົ ່ ງ ກ ບ "ຂ ວ ປ ົ ່ ງ ນ ໝ" ຄ ວ ົ ່ ງ ເບ ົ ່ ງ ລ ວ ຊ ໄ ນ ້ ຽ ມ ຄ ບ ພ ວ ກ ເ ົ ້ ົ ່ ງ ຫ ນ ົ ດ ທ ກ ຄ ນ ພ ນ ລ ະ !" .

ເຂ ົ ້ ານ ົ ່ ງ ລ ົ ່ ງ ຮ ບ ເ ົ ້ ກ ເ ຟ ຕ ພ ນ ຍ ມ ໃ ຕ ແ ລ ບ ໍ ່ ຄ ນ ກ ເ ົ ້ ຮ ວ ນ ວ ົ ່ ງ ສ ນ ທ ນ ຂ ວ ງ ບ ລ ຸ ດ ທ ົ ້ ວ ສ ວ ງ ໂ ຍ ເ ຫ ນ ຕ ເ ຫ ນ ງ ນ ນ ໃ ໂ ຍ ເ ພ ະ ວ ເ ົ ້ ເ ວ ງ ກ

ເຄີຍເປັນສະມາຊິກຂອງກອມມູນ.

ແຕ່ແມ່ເຖົ້າຮູ້ສຶກອິດເມື່ອຍ, ຢາກກັບຂຶ້ນເມືອເທິງເຮືອນ, ກາຣາວັນຈຶ່ງຫລຸບມາຫາ, ຈ່ຽມ, ລາວຈຶ່ງຂົ່ງຕາເບິ່ງຕາເຂົ້າ ແລ້ວບອກວ່າ: "ເຈົ້າຂຶ້ນ ຕ້ອງເອົາຫີບກັບໂນງແຂວນຂອງແມ່ ຂຶ້ນເມືອໄວ້ດຽວນີ້". ຂະນະທີ່ເຂົ້າພວມຕອບອ້ຽວະຫ່ຽວ: "ເອີ ເອີ...ແມ່." ລາວກໍຄວາຈັບແຂນລູກສາວ ແລ້ວຫາຍໂຕໄປນຳກັນ.

ຄູ່ຜົວເມຽ ກາຣາວັນ ຕົກຂະນ່ຳ ປາກບໍ່ອອກ ບອກບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົ້າຕົກຢູ່ໃນສະພາບອັບອາຍ ຂາຍໜ້າສຸດຂີດ, ສ່ວນໂນ ກໍຖືມືໄປມາ ທ້ຽຫູບຶ້ມກາ ເຝ.

ໃນທັນໃດ ນາງກາຣາວັນ ກໍໝົດຄວາມອົດທົນ, ນາງຮ້ອງດ່າໃສ່ໜ້າໂນ ວ່າ: "ເຈົ້າມັນຂີ້ລັກ, ຂີ້ໂລບ, ຂີ້ສູດ, ຂ້ອຍຢາກຖົ່ມນ້ຳລາຍ ໃສ່ໜ້າເຈົ້າ ຂ້ອຍຊິ...ຂ້ອຍຊິ ." ນາງຫາຄວາມດ່າບໍ່ອອກ ຫາຍໃຈບໍ່ອອກ ສ່ວນຜົວຫົວເສຍ ກິນກາເຝຕໍ່ເລີຍໆ.

ພໍເມືອເມຽຂອງລາວກັບລົງມາທັນໄດ້ຍິນ ຈຶ່ງຫລຸບໃສ່ເຂ້ອຍໄພ, ແລ້ວແມ່ຍິງທ້ຽສອງ, ຜົວໜຶ່ງສູງໃຫຍ່ອ້ວນ ເຂົ້າທ້ອງໃຫຍ່ນ້ອຍ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງ ເຊິ່ງຈ້ອຍແຫ້ງ ຂີ້ພະຍາດ, ນ້ຳສຽງປ່ຽນໄປ, ຝ່າມືສັ່ນເຊັນ. ທ້ຽສອງນາງຕ່າງກໍທີ່ງຄວາມປ້ອຍດ່າໃສ່ກັນເປັນຊຸດໆ.

ເຊິ່ມ ກັບ ໂນ ລຸກຂຶ້ນຫ້າມ ແລ້ວຜົວກໍເອົາບ່າດັນຜົວເມຽອອກໄປ ຮອດນອກ ທ້ຽຮ້ອງວ່າ : "ອອກໄປ ອີ່ຄ່ຳ ນ້ຽຮ້ອງດັ່ງໂພດ ! "

ໄດ້ຍິນສຽງພວກເຂົ້າຜິດຖຽງກັນຢູ່ກາງຖະໜົນ ແລ້ວສຽງນັ້ນ ກໍຄ່ອຍ ໆ ຫ່າງອອກໄປ.

ເຊິ່ມ ລາເມືອເຮືອນ.

ສອງຜົວເມຽກາຣາວັນນັ່ງເບິ່ງໜ້າກັນ.

ຜົວ ນັ່ງໂຍບລົງຕົ່ງອີ ເຫື່ອເປັນໆໄຫລ້ອຍອາບຂະໜັບ, ແລ້ວຈຶ່ມອຸ່ນໆວ່າ : "ແລ້ວຂ້ອຍຊິບອກຫົວໜ້າວ່າແນວໃດ ?"

ພິມທີ່ ໂຮງພິມແຫ່ງລັດ